

**TAMERA
ALEXANDER**

**FLACĂRA
REAPRINSĂ**

Aprecieri

O poveste uimitoare despre o iubire pierdută și regăsită; despre redescoperirea încrederii și a credinței. Mi-a plăcut la nebunie!

Cei – XEEN COBLE autoarea romanului *Alaska Twilight* din seria „Women of Faith”.

O poveste de dragoste sfâșietoare și totodată plină de speranță, *Flacăra reaprinsă* este un roman captivant pe care, odată ce începi să-l citești, nu îl mai poți lăsa din mână. Te adâncești în lectură până târziu în noapte, dorindu-ți ca Larson și Kathryn să găsească din nou calea unul spre celălalt. Doamna Alexander cucerește inima cititorului și nu o slăbește până la sfârșitul cărții. Aștept cu nerăbdare apariția următorului volum din serie.

Robin Lee Hatcher autoarea bestsellerurilor *The Victory Club* și *Diamond Place*

Personajele extraordinare, în combinație cu povestea pasionantă, alcătuiesc un roman care va rămâne multă vreme întipărit în memoria cititorului.

Randy Ingermanson autor distins cu Premiul Christy

Romanul reaprinde, în adevăratul sens al cuvântului, o iubire veșnică între două personaje remarcabile. Tamera Alexander a creat o superbă poveste de dragoste despre un soț și o soție care, pe măsură ce se apropie de Dumnezeu și ajung să se cunoască mai bine unul pe celălalt, descoperă cât de profundă poate fi iubirea. Bravo Tamera!

Maureen Lang autoarea seriei „Pieces of Silver”.

Tamera Alexander ne dăruiește o carte fascinantă despre bunătatea lui Dumnezeu și speranța iubirii reaprinsă. M-a acaparat de la prima pagină și mi-a părut rău când povestea a luat sfârșit.

Tracie Peterson scriitoare distinsă cu numeroase premii literare, autoare a seriei de mare succes „Heirs of Montana” și a bestsellerului *What She Left For Me* Tamera Alexander ne dăruiește o frumoasă poveste despre izbăvire și speranță, populată de personaje memorabile și amplasată într-un cadru istoric atât de bine zugrăvit, încât citind cartea, am avut senzația că mă întorc în timp. Abia aștept să apară următorul roman din seria „Cronicile de la Fountain Creek”.

Deborah Raney autoarea romanelor *Over the Waters* și *A Vow to Cherish*

FLACĂRA REAPRINSĂ

**Traducere de Mihaela Tocuț
Tamera Alexander
Casa Cărții, Oradea 2014**

Copyright e 2006 Tamera Alexander Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Rekindled*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Flacăra reaprinsă de Tamera Alexander Copyright e 2014 Casa Cărții OP 2, CP 30.

410670, Oradea

Tel. /Fax: 0259 – 469 057; 0359 – 800761; 0728 – 874975 E-mail: infoecasacartii. Ro www.ecasacartii. Ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României Alexander, Tamera

Flacăra reaprinsă / Tamera Alexander; trad.: Mihaela Tocuț.

— Oradea: Casa Cărții, 2014 ISBN 978 – 606 – 732 – 010 – 7 I. Tocuț, Mihaela (trad.)

821.111 (73) – 31 = 135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț Editarea: Camelia Luncan
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian Corectura: Timeia Viman Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata. Eu

Părinților mei, Doug și June Gattis Dragostea ocrotitoare cu care m-ați crescut mi-a modelat sufletul pentru totdeauna și pentru asta am să vă fiu de-a pururi recunoscătoare. Acea iubire care s-a revărsat până în adâncul ființei mele mi-a dat și încă îmi mai dă aripi.

Vă mulțumesc că mi-ați îndreptat neobosit pașii spre Cruce și că ați fost „mântuitorii mei în carne și oase” pe acest pământ.

Soacrei mele, Claudette Harris Alexander Tu ești cea care mi-a călăuzit pașii spre cariera de scriitor dăruindu-mi o carte din care am aflat cum e să fim *învăluți de iubirea Lui*. Nădăjduiesc că, de acolo de unde ești, poți vedea la ce a dus acel dar. Îți simțim lipsa în fiecare zi. Vezi care sunt cele mai bune poteci de drumeție. Vom sosi și noi Acasă în curând.

Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat.

Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.

1 Samuel 16: 7

Teritoriul Colorado, 1868 La umbra masivului Pikes Peak

Larson Jennings își imaginase de mii de ori această clipă și, ca de fiecare dată, îl străbătu un fior. Îndreptându-se în șa, pironi cu privirea cărarea șerpuită de pământ și pietriș ce se întindea în fața lui, la care visase, atât în somn, cât și cu ochii deschiși, de cinci luni încoace. Emoția întoarcerii acasă se împletea însă cu o presimțire neagră ce nu lăsa loc niciunui sentiment festiv.

Își scoase cu grijă mânușile din piele și își privi mâinile diforme. Când își îndoi ușor degetele, senzația neplăcută care îi săgetă brațul îl făcu să tresară. Rănile ce îi acopereau mâna și aproape jumătate din corp se vindecaseră aproape complet, dar în acele locuri pielea era întinsă până la refuz. Îi scăpărară prin minte crâmpeie din acea noapte fatidică. Lumina albă, orbitoare, dogoarea insuportabilă.

Închise ochii. Sub imperiul amintirilor, respirația îi deveni sacadată și simți furnicături în tot corpul. Chiar dacă de astă dată îi refuzase morții victoria, o părțică din el murise, fără doar și poate, în încheștare.

Cum va reacționa Kathryn când îl va vedea în halul ăsta? cum o scosese, singură, la capăt în aceste cinci luni? Poate că, neprimind nicio veste de la el în tot acest răstimp, renunțase să-l mai aștepte, crezându-l mort. Gândul acesta îi atinge o rană sufletească mult prea adâncă și nu avu puterea să zăbovească asupra lui. Kathryn va fi acolo... *Va fi* acolo.

Poate că, dac-ar fi fost un soț mai bun, mai înstărit, sau dac-ar fi fost în stare să-i ofere ceea ce își dorea ea cu adevărat, acum s-ar fi simțit altfel acum, la întoarcere. Dar neputința lor de a avea copii adâncise o prăpastie între ei cu ani în urmă. Neajunsurile căsniciei lor erau de netăgăduit, aidoma cicatricelor ce îi brăzdau corpul. Iar vina îi revenea, în mare parte, lui – acum știa asta.

Trecu de dumbrava de plop tremurători ce mărginea

hotarul nordic al fermei lor și traversă vadul pârâului Fountain Creek. Printre presimțirile negre își croiau drum amintiri mai îndepărtate și mai plăcute, iar Larson le întâmpină cu recunoștință. Kathryn avea doar douăzeci de ani când o adusese pe aceste meleaguri. Călătoria din Boston până în Colorado fusese anevoioasă, dar ea nu se plânsese. Nici măcar o dată. Totuși, Larson sesizase frica tăcută ce o năpădea tot mai abitir cu fiecare milă ce o îndepărta de casa părintească. Gândul îi zbură la clipele de neuitat pe care le petrecuseră adăpostiți în căruță într-o noapte furtunoasă a călătoriei. Rafalele de vânt măturau preria și ploaia cădea în torente. Era o aventură și avea de gând să savureze fiecare clipă, spusese Kathryn curajoasă, singurul lucru care îi trăda teama fiind tremurul din voce. În noaptea aceea, în timp ce stăteau întinși unul în brațele celuilalt, Larson simțise o dragoste nemărginită pentru soția lui și jurase s-o ocrotească și să aibă grijă de ea. Și își dorea să își respecte acel jurământ și de acum încolo – oricât de modestă se dovedise a fi realitatea în comparație cu năzuințele sale.

Acum Kathryn însemna totul pentru el. Era soția și iubita lui și, mai presus de orice, ființa care îl întregea, care cumpănea prin calitățile ei lipsurile pe care el nici nu știuse că le are. Regreta că trebuise să fie la un pas de moarte pentru a-și da seama de asta. Acum nu putea decât să spere că ea va putea să privească dincolo de aspectul exterior și să vadă că devenise un alt om.

Inima începu să îi bată mai năvalnic când coti și bine cunoscuta priveliște îi răsări în fața ochilor. Peisajul din jurul casei lor din bârne, cuibărite între pâlcuri de sălcii și ploi tremurători proaspăt înfrunziți, la umbra acestor munți neîmblânziți ce aveau să fie mereu căminul lui, îi tăia și acum respirația.

I se puse un nod în stomac când scrută gospodăria tăcută. În timp ce se apropia călare, o adiere venită dinspre culmile muntelui alunecă printre crengile de deasupra lui, făcând frunzișul să foșnească. Ușa casei se deschise cu un scârțâit.

Larson ridică fulgerător privirea și un val de adrenalină îl furnică din cap până-n picioare.

— Kathryn?

Murmurul hârâit sunase ca o cutiuță muzicală cu mecanismul hodorogit și ars.

Descăleca și privi în spate, spre grajd. În jur domnea o liniște nefirească, de mormânt.

Avu nevoie de un minut ca să-și recapete echilibrul și să-și dezmoștească picioarele. Picioarul drept îl dureau și se simți ispitit să întindă mâna după toiagul pe care îl legase de sa, dar reuși să reziste tentației. Nu voia să se arate în fața lui Kathryn ca un schilod. Vulnerabilitatea îi potopi inima, ștergându-i toate rugămințile în afară de una.

Dă, Doamne, să mă mai vrea.

Împinse ușor ușa și intră în casă.

— Kathryn?

Își roti ochii prin încăpere. Odaia era pustie. Ușa camerei de culcare era închisă. Larson traversă odaia și apăsă smucit clanța. În afară de patul lor conjugal, dormitorul era gol. Nedumerit și îngrijorat, simți că i se pune un nod în stomac.

Se duse să o caute în grajd, strigând-o, dar singurul răspuns pe care îl primi fu vâjăitul vântului printre copaci. Gâfâind, dar hotărât să nu dea atenție durerii, Larson se săltă din nou în sa.

Mai târziu în după-masa aceea, istovit de galopul până la Willow Springs, Larson își mână calul pe o stradă lăturalnică mai puțin aglomerată. Aici ar fi trebuit s-o caute pe Kathryn de la bun început. Dar își dorise atât de fierbinte ca soția lui să fi reușit cumva să păstreze *ranch-ul*¹. Își struni calul și luă, pe rând, toate locurile unde se gândea că ar putea s-o găsească pe Kathryn. Apropiindu-se de marginea orașului, își puse frâu gândurilor când privirea i se opri pe o mână de

¹ Fermă de mari proporții pentru Creșterea vitelor în vestul SUA și în Mexic, n.tr.

oameni strânși lângă biserică.

Doi bărbați coborau în groapă un sicriu pus pe funii. Alte trei persoane stăteau deoparte și priveau în tăcere – o femeie îmbrăcată în straie cernite, cu doi bărbați ce-i stăteau alături. Privind în treacăt restrânsul grup, Larson nu putu să nu-l compătimească pe sărmanul defunct și se întrebă ce fel de viață o fi dus acesta de erau atât de puțini cei ce îl conduceau pe ultimul drum. În momentul acela femeia își întoarse fața și îi spuse ceva bărbatului de lângă ea. *Nu se poate...*

Larson simți că îi trece un fier ars prin inimă.

Kathryn.

Descălecă și dădu să pornească spre ea, dar ceva îl ținutui locului.

Kathryn se apropie de movila de lângă groapă și luă un pumn de pământ. Făcu un pas în față, șovăi preț de o clipă, apoi lăsă în sfârșit să i se scurgă țărâna printre degete. Larson era îndeajuns de aproape ca să audă zgomotul înfundat făcut de pământ și de pietricele când căzură pe sicriul de dedesubt. O văzu pe Kathryn cutremurându-se. Mișcărilor ei erau domoale și măsurate.

Arăta oarecum schimbată. Sorbind-o din priviri, Larson simți cum fărâmele împrăștiatate ale vieții lui se lipesc laolaltă, formând din nou un întreg.

Oare cine o fi în acel sicriu? Primul nume care îi veni în minte fu Bradley Duncan. Gândurile îi zburară la după-masa când îl găsisese pe tânăr în casa lui, stând de vorbă cu Kathryn. Deși își petrecuse ultimele luni implorându-L pe Dumnezeu să îi potolească gelozia și să îi dea prilejul de a-și răscumpăra greșelile față de soția sa, în momentul acela o scânteie amară se reaprinse în străfundurile sufletului său.

Plecă ochii în pământ. Va avea vreodată puterea de a se lepăda de firea lui de odinioară? în acel moment, Kathryn se întoarse spre el și Larson știu că răspunsul era „nu”.

Nu putea fi adevărat. Nu voia s-o creadă. Cunoștea corpul lui Kathryn la fel de bine ca pe al său – îl păstrase întipărit în

memorie și îl visase în tot acest timp. Or, ușoara rotunjime a pântecului ce se ghicea sub fustele ei nu lăsa loc de echivoc. Larson simți că i se taie picioarele.

Matthew Taylor, vechilul său și presupusul lui prieten, care stătea acum lângă Kathryn, își petrecu brațul pe după umerii ei și o trase spre el. Un șuvoi de foc țâșni prin venele lui Larson. Îi încredințase lui Matthew Taylor ce avea el mai de preț pe lumea asta – ferma și pe soția lui. Iar Taylor se pare că îi înșelase așteptările pe ambele fronturi. Unde mai pui că, între timp, îi oferise lui Kathryn ceea ce el nu putuse să îi ofere niciodată.

Sprijinită de Taylor, Kathryn se întoarse cu spatele la mormânt. Vechilul îi șopti ceva și ea îi răspunse printr-un surâs. Larson simți că îi împietrește inima. Cei doi trecură pe lângă el fără să-l bage în seamă. Brusc, se simți invizibil și, pentru prima dată în viață, faptul că nu fusese recunoscut nu îl deranja câtuși de puțin. Înfrângerea și furia se războiau în sufletul lui în timp ce îi petrecea cu privirea pe Kathryn și pe Taylor, care făceau cale întoarsă spre oraș.

După ce predicatorul se întoarse în biserică și groparii își terminară treaba și plecară, Larson se apropie de locul de veci. Când citi numele gravat pe scândura crăpată a crucii rudimentare înfipte la capul mormântului, i se tăie răsuflarea și se prăbuși în genunchi. Într-o fracțiune de secundă, întreaga sa lume fu întoarsă pe dos.

Sub datele 1828 – 1868 era trecut numele...

LARSON ROBERT JENNINGS

*În urmă cu cinci luni
24 decembrie 1867*

Larson Jennings privea încordat prin fereastra acoperită de chiciură a căsuței troienite. Lapovița îi lovea nemilos fața, dar lui puțin îi păsa de frigul înțepător al iernii. Un foc începu să îi ardă înăbușit în măruntaie și răsuflarea-i fierbinte aburi geamul înghețat prin care îi urmărea pe cei doi.

Zâmbetul nevستی-sii și răsul ei, adresat în întregime altui bărbat, îi treziră o amintire dureroasă, trecându-i prin inimă ca un fier roșu. De furie, mai că dă rămă ușa când intră în casă.

Kathryn, care ședea lângă Bradley Duncan, la masa din bucătărie, se ridică imediat în picioare, o vădită mirare umbrindu-i frumoșii ochi căprui.

— Vai, Larson, cât mă bucur că ai ajuns acasă!

Dar privirea ei spunea cu totul altceva. O privi încruntat cum își pune grăbită ceașca pe masă și se îndepărtează de scaunul pe care șezuse.

— Bradley s-a întors de la universitate și a venit să-mi facă o vizită... pe neașteptate.

Coborând privirea, Kathryn adăugă șoptit:

— Ca să stăm puțin de vorbă.

Bradley Duncan sări în picioare, aproape răsturnându-și ceașca. Larson se răsuci și îi aruncă o căutătură piezișă imberbului școlit care, deși avea douăzeci și trei de ani, în ochii lui nu era decât un băietan cu cașul la gură și nicidecum un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Larson îl depășea cu cel puțin 15 centimetri în înălțime și vreo 25 de kilograme de mușchi în greutate. Disprețuia slăbiciunea, or Duncan o emana prin toți porii. Învățat de la o vârstă fragedă să își folosească statura pentru a-i intimida pe ceilalți, acum lui Larson mai că-i venea să-l rupă în două pe băiat.

Se întoarse și o sfredeli cu privirea pe Kathryn, încercând să detecteze trădarea pe chipul ei. Expresia ei temătoare nu făcu decât să îi întărească furia. Nu îi venise niciodată ușor să se încreadă în oameni și asta mai ales atunci când era vorba de relațiile nevesti-sii cu alți bărbați. Văzuse el felul în care o priveau bărbații. O admirau în mod fățiș și îi era lesne să ghicească gândurile desfrânate pe care le nutreau pe ascuns în privința ei.

— Domnule J-Jennings... tânărul Duncan aruncă o privire spre Kathryn, apoi își întoarse iar ochii spre Larson. Am venit doar ca să-i aduc lui Kathryn niște cărți pe care le-am cumpărat la Boston.

Lui Larson îi dispăcu imediat felul în care suna numele nevesti-sii rostit de acest papă-lapte.

— Am socotit că i-ar face plăcere să le citească. Știți, iubește cărțile, adăugă tânărul, de parcă Larson, vezi Doamne, n-ar fi știut atâta lucru despre femeia cu care era înșurat de zece ani. Cărțile sunt scumpe. Și, cum în ultima vreme treburile nu merg prea bine la ferma dumneavoastră, m-am gândit că...

Expresia de pe fața lui Kathryn se schimbă, aproape imperceptibil, și Duncan nu-și duse vorba mai departe. Sesizând avertizarea transmisă tacit de nevestă-sa acestui băietan care se legăna acum, pierdut, de pe un picior pe altul în fața lui, Larson simți că ia foc.

În momentul următor, pumnul său lovi năprasnic falca lui Duncan, făcându-l pe tânăr să se clatine.

Kathryn gemu și se albi la față.

— Larson...

Larson îi aruncă o căutătură feroasă, reducând-o la tăcere, apoi îl înșfăcă pe tânăr de gulerul scrobit și de vesta de mătase și îl târî până afară, unde era priponit calul de rasă al acestuia.

După ce Duncan încălecă, Larson plesni crupa armăsarului și pursângele pomi ca din pușcă.

Kathryn aștepta în prag, cu șalul strâns în jurul umerilor,

privindu-l cu ochi mârniți, dezaprobatori.

— Larson, nu aveai niciun drept să te comporți așa. Bradley Duncan este doar un copil. Un tânăr onorabil.

Larson se întoarse în casă, trântind nervos ușa după el.

— Las c-am văzut eu cum te privea „copilul” ăsta.

Kathryn râse încetișor, amuzată de neîncrederea lui.

— Bradley mă privește ca pe o soră mai mare și nimic mai mult.

Larson se apropie de ea și o străpuse cu privirea. Kathryn încremeni, dar, spre lauda ei, nu dădu înapoi. Nu o făcuse niciodată.

— N-oi fi având eu frați, dar ascultă ce-ți zic, Kathryn: un bărbat nu așa se uită la soră-sa.

Kathryn lăsă să-i scape un oftat și expresia îi deveni mai caldă, mai înțelegătoare.

— Larson, de când te-am cunoscut pe tine, nu m-am mai uitat la niciun alt bărbat. La niciunul, șopti ea, ducându-și încet mâna spre obrazul lui, cu ochii strălucind de iubire. Viața pe care am ales-o este viața pe care mi-o doresc. Puțin îmi pasă ce gândesc alți bărbați. Eu pe tine te vreau, doar pe tine. Când ai să înțelegi lucrul ăsta?

Larson vru să îi dea mâna la o parte, dar simțămintele pe care i le stârnise Kathryn erau mai puternice decât nevoia lui de a deține controlul. O trase spre el și o sărută apăsător. Voia s-o creadă când spunea că nu își dorise niciodată un alt bărbat și nicio altă viață.

— Te iubesc, murmură ea, cu buzele lipite de ale lui.

Larson făcu un pas înapoi și se uită în ochii ei, dorindu-și să-i poată răspunde. Dar nu putea. Un ungher din străfundurile lui era ferecat cu mai multe lacăte. Nici măcar nu știa ce fel de sentimente erau, de fapt, acelea, dar învățase încă de mic copil că era mai cuminte să le țină ascunse cât mai adânc.

Citindu-i parcă gândurile, buzele lui Kathryn se destinseră într-un surâs.

Larson o cuprinse în brațe și o sărută iar, mai tandru de

astă dată, iar soția lui slobozi un oftat de plăcere. Kathryn, probabil fără să-și dea măcar seama, exercita asupra lui o putere care uneori îl speria de-a dreptul. Merita mult mai multe decât putuse el să-i ofere. El ar trebui să fie cel care îi cumpără cărți și alte cele – nu băiețandruțul ăla amorezat. Își dorea să-i poată oferi lui Kathryn bunăstarea de care fusese înconjurată la Boston, în casa părinților ei, și să vadă în ochii ei mândrie atunci când îl privea.

Dar nici nu mai știa de când nu îl mai privise așa.

Gustul bine cunoscut al eșecului se împleti brusc cu drăgălășenia soției lui și Larson își slăbi strânsoarea brațelor și își desprinsese cu grijă degetele din părul ei blond și bogat. Kathryn își ținea și acum ochii închiși, respira sacadat și avea obraji îmbujorați.

Își trecu, tandru, degetul mare peste buzele ei. În cei zece ani de când încercau să-și încropească un trai decent în acest teritoriu aspru și neprietenos, parcă devenise și mai frumoasă. Nu era de mirare că toți angajații de la *ranch* erau fermecați de ea.

Kathryn deschise încet ochii și el le scrută adâncurile.

Kathryn îi spusese că nu și-a dorit niciodată un alt bărbat, că era mulțumită de traiul modest pe care îl duceau. Iar felul în care răspunsese sărutării lui și în care se uita acum la el aproape că îl făcea să creadă că bănuielile sale erau nefondate. Dar știa că există ceva ce Kathryn își dorea din tot sufletul, ceva ce el nu era în stare să îi ofere. Oricât a încercat, oricât s-a rugat, toate strădaniile lui de a-i dăruia un copil au fost în zadar.

O prezență întunecată din străfundurile lui îi dădu ghes, adâncindu-i sentimentul de neputință. Dând ascultare acelei voci neauzite, Larson simți cum i se aprind în suflet scânteile îndoiielii. Nu ar fi fost prima dată când Kathryn îl mințea.

O îndepărtă de el și îi întoarse spatele.

— Am de lucru la grajduri. Am să mă întorc mai târziu.

Preferând frigul mușcător al iernii din Colorado expresiei rănite și dezamăgite de pe chipul soției sale, Larson ieși

trântind ușa după el.

Kathryn Jennings rămase cu privirea încremenită asupra ușii, trepidația produsă de izbirea ei reverberându-i parcă în piept. Era o senzație pe care o cunoștea prea bine. Nu era prima dată când soțul ei se retrăgea în el, trântind ușa în urma lui. Chiar dacă n-o mai lua prin surprindere, această retragere emoțională a lui Larson îi rupea de fiecare dată câte o bucățică din inimă.

Închise ochii preț de o clipă și se rugă, nu pentru prima oară, ca Larson s-o dorească *pe ea* – tot ceea ce era ea cu adevărat – la fel de mult cum își dorea afecțiunea ei. Oare își va deschide vreodată sufletul în fața ei? îi va vorbi vreodată deschis despre toate fricile ce îl chinuiau, despre demonii cu care se lupta în somn?

Coborî ochii și își privi mâinile încleștate în jurul mijlocului. Câte nopți nu îl ținuse în brațe în timp ce el delira, gemând, între somn și trezie, despre maică-sa. Femeia murise de mult, dar el n-o uitase și nici n-o iertase.

Știind că Larson se va întoarce în curând și presimțindu-i starea de spirit, Kathryn se întoarse la pregătirea cinei. Adăugă un calup de unt peste cartofi, unse jambonul cu untură, și apoi lăsă filele memoriei să se întoarcă în trecut, la vremuri mai fericite – cum fusese ziua în care l-a cunoscut pe Larson. Încă de atunci intuise că o parte din el era ascunsă, ferecată undeva în adâncul lui. Totuși, tânără fiind și idealistă la vremea aceea, faptul că el era taciturn și închis în sine o intrigase și fusese sigură că ea deținea cheia către toate secretele inimii lui. Timpul însă îi spulberase această siguranță.

Scoase din dulapul de bucătărie două farfurii de porțelan, pe care le folosea doar pentru ocazii festive. Deși căsuța lor singuratică zăcea îngropată în zăpadă la poalele Munților Stâncoși, la distanță de mile întregi de cei mai apropiați vecini și cale de o jumătate de zi călare de orașul Willow Springs, Kathryn reușea totuși să țină evidența sărbătorilor. Iar aceasta era cea mai importantă dintre toate sărbătorile de

peste an.

Peste o jumătate de oră, stăteau așezați la masă, față în față, abia atingându-se de bucatele pregătite cu atâta migală, dar în casă nu domnea nicidecum atmosfera festivă la care visase Kathryn în dimineța aceea.

— Ce i-ai zis lui Duncan în după-masa asta? întrebă, ca din senin, Larson, pe un ton neobișnuit de calm.

Kathryn îi aruncă o privire întrebătoare.

Larson îi cercetă chipul preț de o clipă, apoi își întoarse din nou atenția spre mâncarea din farfurie.

— Tu i-ai spus de *ranch*?

Kathryn clătină din cap și își înghiți liniștită duminatul. Apoi, realizând în sfârșit tâlcul întrebării, adăugă pe un ton blajin, știind că răspunsul ei îl va răni:

— Nu, eu nu i-am zis nimic.

Fără îndoială că Duncan auzise de situația fermei de la alții, ceea ce însemna că lucrurile stăteau mai prost decât crezuse ea.

Larson își trase scaunul înapoi și se ridică de la masă. O greutate nevăzută apăsă pe umerii lui largi, făcându-l să arate mai bătrân decât era de fapt.

— Am să vând câțiva cai ca să ieșim la liman. Dacă vremea o ține tot așa și ajungem la târg în primăvara asta, om scoate-o cumva la capăt încă un an.

Kathryn dădu din cap și își întoarse privirea. Cuvintele bărbatului ei rupseseră vraja sărbătorii, aducând-o în mod brutal cu picioarele pe pământ. Simțind că o privește, își întoarse ochii spre el și îi zâmbi, nădăjduind din suflet ca zâmbetul să-i pară sincer.

— Sunt sigură că totul va fi bine.

Larson se duse la ușă, își puse haina și, cu mâna pe clanță, fără să se întoarcă spre ea, adăugă:

— A fost gustoasă cina în seara asta, Kathryn. Chiar gustoasă, oftă. Mai am ceva de lucru pe afară. Tu du-te liniștită la culcare.

Kathryn strânse masa și spălă vasele. Ștergând o farfurie

de porțelan, își trecu gânditoare degetul peste bordura ei aurită. Serviciul era un cadou trimis de mama ei în urmă cu patru ani. Doar două dintre farfuriile ajunseseră întregi. Dar ele reprezentau ultimul cadou pe care i-l făcuse Elizabeth Cummings înainte de a muri și faptul că mamă-sa le atinsese cândva însemna enorm pentru ea. Gândul îi zbură la cele două scrisori pe care i le trimisese tatălui său după moartea mamei. Deși scrisorile nu fuseseră returnate, William Cummings nu răspunsese la niciuna dintre ele. Vădita lui nepăsare, deși nu era nicidecum o noutate pentru ea, o durea și acum.

Dar ce rost avea să zăbovească asupra lucrurilor pe care nu le putea schimba? Pe când așeza farfuriile la loc în dulap, mâna i se lovi de o lădiță de lemn, ascunsă cu grijă în spatele veselei, și din interiorul acesteia răsună, înăbușit, un clinchet și-apoi încă unul, mai slab. După ce aruncă, precaută, o privire spre ușă, scoase lădița și o deschise. Gândindu-se la ceea ce se ascundea înăuntru, fiorul cald al amintirii îi străbătu întregul corp. Deși trepida nu doar de emoție, ci și de teama de a nu fi descoperită, buzele i se destinseră într-un zâmbet. Trecuseră luni întregi de când nu își mai îngăduise plăcerea de a scoate cutia din ascunzătoare, chit că gândul îi zburase la ea de nenumărate ori. Și asta mai ales acum, în această iarnă aspră și grea. Ce se va întâmpla dacă vremea nu se va îmbuna deloc pe tot parcursul anotimpului rece?

În lădiță se afla un singur obiect, învelit în ziar. Kathryn desfăcu cu grijă marginile boțite ale paginii de evenimente sociale din ediția din 24 decembrie 1857 a gazetei „Boston Herald”. Data publicației o făcu să zâmbească din nou. Exact zece ani trecuseră pe nesimțite de când lăsase în urmă adolescența și pornise spre o viață nouă și mai fericită, sperase ea, alături de bărbatul care îi cucerise inima.

Și inima ei îi aparținea și acum aceluiși bărbat, chiar dacă viața lor se dovedise a fi cu totul diferită de ceea ce-și închipuise ea la început.

Scoase cutiuța din ziar și își trecu degetele peste suprafața ei lăcuită și netedă. Era ultima cutie muzicală pe care o primise cadou de la părinți, atunci când împlinise șaptesprezece ani și totodată preferata ei. Fiecare cutie muzicală primită în dar fusese miniaturală, cu o lucrătură fină și acorduri minunate. Cu șase ani în urmă se despărțise de toate, în afară de aceasta.

Aruncă o privire în spate, la fereastra acoperită cu flori de gheață și pe jumătate îngropată în omăt, apoi își întoarse iar ochii spre cutiuța pe care o ținea în mâini. Uneori îi lipsea traiul îmbelșugat și lipsit de griji pe care îl dusesese când era fată. Nu că ar renunța vreodată la viața pe care o avea alături de Larson. N-ar renunța la ea pentru nimic în lume. Își dorea doar ca ferma lor să fi fost mai prosperă. Pentru binele amândurora.

Întoarse ușor cheița cutiei, având grijă să nu o învâртеască prea mult, și înălță capacul. La auzul bine cunoscutei melodii i se tăie respirația. Cutiuța, lucrată din lemn lucios de mahon și încrustată cu foiță de aur, era de departe cea mai frumoasă din colecție și valora mai mult decât toate celelalte. O va putea vinde pe o sumă frumoasă.

Simți o durere în piept la acest gând, dar o îndepărtă cu blândețe. Credea în visul bărbatului lui Larson la fel de tare ca el și avea să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a-l ajuta să și-l îndeplinească. Aceștia erau doar bani pentru zile negre, în caz că vor da iar de greu.

Furată de acordurile vioaie ale melodiei, se apropie de lampa de pe polița căminului și, înclinând cutiuța în dreptul luminii, îi înălță capacul să citească bine cunoscuta inscripție gravată în interior... când sesiză o mișcare cu coada ochiului.

Larson stătea chiar în spatele ei, cu o expresie rănită și umbrită de neîncredere.

— Ai de gând s-o vinzi și pe asta?

Cu inima bubuindu-i în piept, Kathryn se grăbi să se justifice.

— Nu, nici vorbă. Voiam doar să...

În momentul acela simți cum cutiuța îi scapă din mâini. Sări s-o prindă, dar nu reuși. Îngrozită, scoase un țipăt. Cutiuța se lovi de dușumea și se sfărâmă în bucăți. Într-un staccato de zăngăneli disonante, piesele complexului mecanism se împrăștiară pe sub masă și sub dulapul din bucătărie, căutând parcă un refugiu din calea primejdiei.

Kathryn simți că se sufocă. Cum de putu să fie atât de nesăbuită? Lacrimi fierbinți începură să i se prelingă pe obraji.

— Pe celelalte le-ai dat la schimb, spuse Larson pe un ton acuzator. Și pun rămășag că și cu asta ai fi putut face un târg bun.

Spre sfârșitul frazei îndulcise tonul și în ochi îi scânteia o neașteptată emoție.

Înghițind replica îndurerată ce îi stătea pe buze, Kathryn ridică privirea spre el.

— De celelalte m-am lipsit bucuroasă.

— Și de aceea nu mi-ai spus că le-ai vândut?

— Nu ți-am spus fiindcă n-am vrut să crezi că...

— Că nu pot să-mi întrețin nevasta? Că nu sunt în stare să-ți ofer lucrurile de care ai trebuință? Lucrurile pe care ți le dorești?

Privirea pe care i-o aruncă trecu prin inima lui Kathryn ca un fier roșu și aceasta realizează, din nou, ce greșală costisitoare făcuse nefiind cinstită cu el de la bun început. De atunci nu mai vorbiseră despre asta, dar, deși bine intenționată, acea minciună își înfășurase strâns tentaculele în jurul căsniciei lor.

Kathryn clipi din ochi să-și zăgăzuiască potopul de lacrimi și gândurile i se întoarseră în trecut.

— Pierduserăm jumătate din cireadă în iarna aceea. Aveam nevoie de bani pentru alimente... pentru provizii.

Întinse mâna spre pieptul lui.

El o prinse de încheietură și făcu un pas spre ea. Fețele aproape că li se atingeau.

— Aș fi făcut eu cumva rost de banii ăia. Sunt în stare să am grijă de tine, Kathryn.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta.

Dar vorbele sunară fals și neconvingător, chiar și urechilor ei. Oare îndoielile i se citeau atât de clar în ochi?

O umbră alunecă pe chipul lui Larson.

— Și, ia spune-mi, *cât timp* ai petrecut cu Duncan în după-masa asta?

Kathryn scrută, încruntată, ochii albaștri ai soțului ei, ce aveau acum o strălucire metalică, de oțel. Și o palmă peste față ar fi durut-o mai puțin decât această lipsă de încredere.

— Ce vrei să știi, mai exact? întrebă ea abia șoptit.

— L-ai lăsat să te atingă?

Kathryn se holbă la el, nevenindu-i să-și creadă urechilor. O parte din ea ar fi vrut să râdă de absurditatea unei asemenea acuzații, dar cealaltă parte știa motivul pentru care o întrebase și asta îi rupea inima.

— După atâția ani de căsnicie... tu nu ești nici acum sigur de fidelitatea mea?

Privirea lui se împlânzi nițel, dar maxilarele îi rămaseră încheștate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, sunt soția ta, Larson Jennings. Am jurat să îți fiu credincioasă trup și suflet. Iar eu sunt o femeie de cuvânt și...

Larson avea privirea îndreptată spre rămășițele cutiei muzicale ce zăceau acum împrăștiate pe podea. Când se uită din nou la ea, întrebarea din ochii lui era clară. Îi strânse încheietura mâinii, dar nu atât de tare cât s-o doară.

Kathryn ghici imediat comparația care se contura în mintea lui. Se mai confruntase, în repetate rânduri, cu acea comparație și, la drept vorbind, începea să se cam sature de ea. Oare vor reuși vreodată să depășească problema asta?

— Larson, eu nu sunt ca mama ta. Nu sunt o femeie ușoară, care se aruncă în brațele primului venit.

Îndulci, dinadins, tonul.

— Eu m-am dăruit unui singur bărbat... ție. Și sufletul

meu nu va aparține niciodată unui alt bărbat. Este doar al tău. Pe veci.

El dădu drumul mâinii ei, dar nu îi răspunse imediat.

— Și cum pot fi eu sigur de asta?

Ascuns în întrebarea lui, Kathryn auzi strigătul unui copil speriat și își reprimă răspunsul ce îi stătea pe buze, realizând că acesta i se aplică și ei în egală măsură. Înălță o rugă în gând, implorându-L pe Dumnezeu să îi călăuzească pe amândoi, căci amândoi aveau inima îndărătnică. Să îl ajute pe Larson să lepede sâmburii neîncrederii ce îi fuseseră sădiți în suflet din copilărie și s-o ajute și pe ea...

Își plimbă privirea peste bucățile sfărâmate de lemn și sticlă și își cercetă sufletul. Tot ce-și dorea era ca ei doi să devină o singură ființă, din toate punctele de vedere. Greșea dorindu-și asta? Simți un răspuns formându-se înăuntrul ei. Aproape că reuși să-l audă, dar într-o clipită acesta alunecă pe lângă ea, ca o șoaptă dusă de vânt.

Își drese vocea.

— Totul e să ai încredere, Larson. Va trebui să înveți să te încrezi în mine.

Larson schiță un zâmbet sfidător.

— Și încrederea asta e reciprocă?

Kathryn simți din nou o strângere de inimă.

— Da, Larson. E reciprocă.

Trăise cu impresia că, în căsnicia lor, ea fusese cea care își deschisese complet inima. Dar se înșelase. Mai exista un secret pe care încă nu îl dezvăluise soțului ei.

Mai târziu în seara aceea, în timp ce se pregăteau de culcare, Kathryn știu, chiar fără să se întoarcă spre el, că o străpunge cu privirea. În ciuda zidului de tăcere ce se ridicase între ei, privirea stăruitoare a lui Larson o făcu să se îmbujoreze și simți cum o trece un val de căldură.

Aerul din casă era rece. Kathryn își scoase repede hainele și își puse cămașa de noapte, apoi se băgă în așternuturile înghețate și își trase, dârdâind, păturile până la bărbie, așteptând cu nerăbdare să simtă căldura trupului lui Larson

lângă al ei. Neauzind nicio mișcare în cealaltă parte a odăii, se întoarse.

Larson stătea în picioare lângă pat, privind-o. Lampa de pe scrin ardea cu flacără mică, tremurândă, răspândind în jur o lumină roșiatică, prea difuză pentru a risipi întunericul din dormitor, dar totuși suficientă ca ea s-a recunoască expresia din ochii lui Larson. Acesta dădu să spună ceva, dar apoi își întoarse privirea, mută lampa pe măsuta de la capul patului și își scoase cămașa. Kathryn îi cunoștea fiecare cută de pe față, fiecare trăsătură a trupului. Dar știa atât de puține despre ceea ce se ascundea în sufletul lui!

Se simțise atrasă de el de la bun început. Întreaga lui ființă indica un om hotărât și totodată visător, care nutrea față de ea o pasiune atât de adâncă, încât Kathryn se temea că s-ar putea îneca în ea. Când îl văzuse pentru prima oară pe Larson, îmbrăcat în haine de piele, cu pletele castanii ce-i ajungeau până la umeri, mama ei îl etichetase imediat drept muntean. Un zâmbet abia schițat alunecase atunci peste fața maică-sii, dar aceasta avusese grijă să și-l ascundă numaidecât, avertizând-o pe Kathryn că va plăti scump dacă hotăra să își urmeze inima. Pentru William Cummings, pe de altă parte, Larson nu fusese niciodată decât un coate-goale și, deși acesta nu i-a impus fiicei sale să nu se mai vadă cu el, nepăsarea rece pe care o arătase față de acest subiect – și pe care o arătase, de altfel, față de mai toate aspectele vieții lui Kathryn – constituise un răspuns în sine. Iar acesta a fost ultimul ghiont de care a avut nevoie Kathryn. Tânăra fată s-a apropiat din ce în ce mai mult de malul râului și, în cele din urmă, s-a lăsat purtată de vâltorile lui.

Când Larson se așeză pe marginea patului, Kathryn zăbovi cu privirea pe spinarea lui. Spatele și umerii lui musculoși erau presărați, la intervale neregulate, cu cicatrice mari, circulare. Erau urmele lăsate de rănilor care i se făcuseră în copilărie.

Lui Kathryn i se strângea inima ori de câte ori le vedea. Ce suflet hain trebuie să fi avut persoana care a pricinuit atâta

durere unui biet copilăș lipsit de apărare! Instinctiv, întinse mâna să-l atingă, îndemnând parcă rănila lăuntrică să se vindece precum cele exterioare.

Când îl atinse, Larson tresări, dar nu se întoarse cu fața spre ea.

Rămase o clipă nemișcat, cu capul în pământ, apoi se aplecă și micșoră flacăra lămpii. Scânteia gălbuie a fitilului se diminuea treptat, până când dispăru cu totul, lăsând odaia cufundată în umbră.

Când soțul ei se băgă în pat, curentul produs de ridicarea și căderea păturilor o făcu să se cutremure. Se aștepta ca Larson s-o atingă, dar el nu făcu nicio mișcare. Ochii ei se umplură de căldură. Oare când va înceta să se comporte ca un băiețel speriat și neîncrezător?

Stăteau întinși unul lângă altul, aproape fără să se atingă, încordați și tăcuți. Covârșită de un sentiment tot mai pregnant de singurătate, într-un sfârșit Kathryn se întoarse pe o parte, cu spatele la soțul ei și își puse mâna peste pântecul încă nerodnic, întrebându-se dacă va cunoaște vreodată binecuvântarea maternității, dacă în acel ungher tăcut și tainic va sălășlui vreodată o viețișoară. Lumina difuză a lunii pline, reflectată de stratul proaspăt de nea, pătrundea prin fereastra odăii. Kathryn rămase cu privirea ațintită asupra razelor argintii, până când simți o mișcare lângă ea.

— Îmi pare rău, Kat.

Vocea lui profundă spintecă tăcerea dormitorului și Kathryn închise ochii, gândindu-se cât de greu trebuie să-i fi venit soțului ei să dea rostire acelui regret șoptit. Și cât de plăcut era să-l audă spunându-i pe numele de alint. Nici nu-și mai amintea când o alintase așa ultima dată.

Se întoarse încet și se uită la el. Larson stătea culcat pe spate, cu ochii fixați în tavan. Uitându-se la profilul lui, Kathryn nu putu să nu se întrebe ce comori nedescoperite s-or fi ascunzând în inima soțului ei. Întinse mâna și își trecu degetele prin părul lui, apoi în jos, peste obrazul ușor țeptos.

În toți acești ani Larson nu își lăsase niciodată barbă. Și ea era bucuroasă că n-o făcuse: adora liniile ferme și virile ale feței lui.

Văzând că Larson nu răspunde mângâierilor ei, în cele din urmă Kathryn se întoarce iar cu spatele la el și se ghemui sub pături.

După câteva clipe, Larson o înconjură cu brațul și o trase spre el. Căldura pieptului său pătrunse prin cămașa ei de noapte, încălzindu-i spatele. Așa se exprima el. Acesta era felul lui de a-i spune, fără cuvinte, că o iubește. Strângând-o în brațe, lăsându-i lemne din belșug lângă ușă ca să aibă ce pune pe foc, asigurându-se că paltonul și mănușile ei sunt în stare bună, potrivite pentru a înfrunta frigul iernii.

Dar ea își dorea mai mult de atât.

Simți un nod în gât și îi acoperi mâna cu a ei, apoi se cuibări și mai aproape de el, răspunzând în felul acesta întrebării lui nerostite.

Larson se ridică în cot, așteptă până când ochii ei se întoarseră spre el și apoi îi cuprinse tandru fața în palmă. Kathryn îl privi în ochi și în momentul acela știu că, indiferent dacă-și va deschide vreodată inima în fața ei ori ba – inima ei îi aparținea deja și avea să fie a lui pentru totdeauna. Jurase în fața lui Dumnezeu că avea să-l iubească pe acest bărbat, că avea să-i stea alături la bine și la rău, și își dorea din tot sufletul să respecte acel jurământ. Când el își apropie fața de a ei și răsuflarea li se contopi, Kathryn îl rugă pe Dumnezeu s-o ajute să-și cunoască soțul și să îl iubească pentru ceea ce era el cu adevărat, nu pentru ceea ce își dorea ea să vadă în el.

Capitolul 2

A doua zi, Larson se trezi înainte de mijirea zorilor, cu mintea complet încetoșată. Rămase o vreme nemișcat, încercând să deslușească visul de realitate. Când, într-un final, se dezmetici, o simți pe Kathryn tresărind în somn

lângă el și apoi îi auzi suspinele înăbușite. Lacrimile ei ascunse îi sfășiau inima. Și totuși, se simțea incapabil să facă o mișcare.

Cu câteva ceasuri în urmă, înainte să se scufunde într-un somn adânc, doborât de oboseală, Kathryn îi șoptise:

— *Crăciun fericit, Larson.*

Și abia în momentul acela realizase că stricase, cu purtarea lui meschină, Ajunul de Crăciun.

Ar fi vrut să întindă brațul și s-o tragă spre el, dar pricina lacrimilor ei îl încremeni. Se îndoia amarnic că îmbrățișarea lui i-ar aduce alinarea de care avea ea nevoie. În noaptea aceea se iubiseră cu patimă și apoi o ținuse în brațe, mângâindu-i cu tandrețe părul, până când simțise că respirația ei devine din ce în ce mai lină și Kathryn adormise ca un prunc la pieptul lui.

Rămase nemișcat până când suspinele soției sale se domoliră. Amintirea dezamăgirii pe care o citise în ochii ei în ajun era aproape de nesuportat. Gândurile îi zburară la plicul primit săptămâna aceea, pe care îl ținea și acum ascuns în buzunarul hainei. Era o scrisoare prin care o societate pe acțiuni numită Berklyn Stockholders îl invita să participe la o întâlnire de afaceri ce urma să aibă loc peste trei zile. Nu îi suflase o vorbă lui Kathryn despre această oportunitate de afaceri. N-avea niciun rost să-i dea speranțe pentru ca apoi să i le spulbere din nou. Făcuse prea des asta în ultimii ani.

Judecând după bezna ce învăluia odaia, conchise că mai era puțin și răsărea soarele. În acel moment, hotărârea ce se contura în mintea lui deveni cât se poate de clară. Această afacere îi va aduce profitul de care avea nevoie pentru a-și pune *ranch*-ul pe picioare. Și, mai presus de orice, asta îl va înălța în ochii lui Kathryn.

În doar câteva minute, se îmbracă și ieși tiptil din dormitor. Va ajunge la Denver în cel mult două zile, chiar dacă drumurile erau troienite. Va încheia târgul și apoi se va întoarce neîntârziat acasă.

Ca soția lui să nu se îngrijoreze, dar nici să nu-și facă

speranțe deșarte, îi scrise în grabă câteva rânduri și lăsă bilețelul pe polița căminului. Scormoni focul în vatră ca nu cumva să se stingă și se asigură că stiva de lemne de lângă cămin este îndestulătoare, apoi deschise ușa casei și ieși.

Un vânt înghețat îi mușcă dușmănos obrazii, aproape tăindu-i răsufarea. Peste noapte ninsese mai mult decât se așteptase, așa că îi luă ceva vreme să-și croiască o cărare până la grajd. Când, în cele din urmă, apucă să își înșeuzeze calul, la orizont se vedeau deja dărele roz-violacee ale răsăritului. Larson aruncă o ultimă privire spre casă și se gândi la soția lui, pe care o lăsase înăuntru, învăluită în căldura somnului.

Pe cât de ispitit era să se întoarcă în casă și să se bucure de acea căldură împreună cu ea, dorința de a fi din nou admirat de Kathryn și de a-i oferi traiul pe care îl merita ea îl ajută să reziste tentației.

Larson ajunsese la periferia orașului Willow Springs pe la ora prânzului. Odinioară, de aici pornea ruta cea mai acătării către minele din South Park, dar cum între timp se construiseră drumuri ce duceau în aceeași direcție și pe lângă așezările învecinate, în ultimii ani populația din Willow Springs scăzuse simțitor. Neperturbat însă de împuținarea comunității de la poalele sale, aidoma unei santinele de piatră, masivul Pikes Peak străjuia și acum, semeț, orașul, cu povârnișurile lui stâncoase ale căror piscuri se pierdeau în dantela de nori albi și cenușii ce mărginea cerul de un albastru sclipitor. În dreapta lui Larson, apele pârâului Fountain Creek-*Fontaine quibouille*, adică Fântână clocotitoare, cum îi spuneau negustorii francezi – se prăvăleau bolborosind de-a lungul îngustului canion, spre inima orașului, năpustindu-se pe lângă bolovanii înghețați și arborii acoperiți de chiciură din crevasele stâncoase.

După ce se mutaseră aici, el și Kathryn mergeau adesea să se îmbăieze în ochiurile de apă minerală din apropierea casei lor, bucurându-se unul de celălalt și de apa caldută ce izvora din adâncurile pământului. Dar asta se întâmpla demult. Nici

nu-și mai aducea aminte când fuseseră ultima dată la scăldat.

De jur-împrejur, cât vedeai cu ochii, razele soarelui, reflectate de stratul proaspăt de omăt, sclipeau aidoma unor diamante. Regretând că nu era și Kathryn cu el, să vadă această feerie în alb, se gândi la călătoriile pe care le făceau împreună la Willow Springs de două ori pe an. Kathryn începea să fremete de emoție cu câteva săptămâni înainte de plecare și savura fiecare clipă a călătoriei. El, pe de altă parte, îndura vizita la oraș ca pe un supliciu necesar și abia aștepta să se întoarcă acasă. Îi plăcea viața solitară pe care o duceau pe munte, îndeletnicindu-se cu treburile fermei și ale gospodăriei, și nu se simțea în largul lui când era înconjurat de prea multă lume.

Traversă orașul călare, trecând pe lângă Flanagan & King Nutreț și Făină, merceria domnului Faulkner, care funcționa și pe post de oficiu poștal, băcănia Speck și hotelul St James. Deasupra micii brutării din dreapta lui se înălța, impunător, cu cele trei niveluri ale sale, Magazinul Universal Tappan. Majoritatea clădirilor erau construite din bârne sau lemn cioplit și doar câteva din piatra extrasă din munții învecinați. Străzile erau pustii și toate prăvăliile, închise. Gândindu-se la lipsa de considerație pe care o arătase față de soția sa, îl năpădiră iar remușcările. Ilicele și fundele de un roșu aprins ce împodobeau fiecare vitrină și stâlp din oraș nu făceau decât să-i adâncească sentimentul de vinovăție, în răvașul pe care i-l lăsase lui Kathryn, s-ar fi convenit să-i ureze măcar Crăciun fericit. Dar, înfierbântat cum era, în graba mare îi ieșise cu totul din cap că era prima zi de Crăciun.

Se îndoia că va găsi o prăvălie deschisă în această zi de sărbătoare. Totuși, scrută mai departe fiecare vitrină, citind firma aninată deasupra ușii fiecărui negoț. Deși toate ferestrele aveau obloanele trase, avea neplăcuta senzație că este urmărit și învățase de mult că e mai cuminte să se încreadă în intuiția lui. Acea voce lăuntrică îi salvase viața și asta nu o dată. Aruncă o privire în jur și apoi își mână calul

spre nord.

Când ajunsese la bisericuța cu clopotniță albă de la marginea orașului, conchise că mintea l-o fi jucând, pesemne, feste din cauza oboselii. Și că orice strădanie de a-i cumpăra nevastă-sii un cadou de Crăciun era hărăzită eșecului. Trecând pe lângă cimitirul orașului, cu mormintele sale înveșmântate în alb, își aminti brusc de mulțimea de magazine din Denver și asta îl făcu să mai prindă inimă. Cu siguranță că la Denver va găsi un cadou potrivit pentru Kathryn.

Înainta mai încet decât și-ar fi dorit. Pe la jumătatea după-amiezii, se porni un vânt năprasnic dinspre miazănoapte și norii gri-albăstrii ce acopereau piscurile munților din apus prevesteau, fără tăgadă, noi ninsori. Obișnuit cu iarna din Colorado, Larson se încotoșmănase bine și nu suferea de frig, dar știa că la căderea serii va avea nevoie de un foc și de un adăpost.

Când ajunsese în vârful unei ridicături de teren, îndreptându-și privirea spre est, desluși în depărtare ceva ce semăna cu o căruță, pe jumătate troienită, înclinată primejdios de tare într-o rână. În jur nu se zărea țipenie de om. Larson încetini șovăielnic și se uită mai bine.

În cele din urmă îl dibui. Bărbatul stătea aplecat, îngropat până la brâu într-un nămete, curățând cu o lopată zăpada din jurul căruței. Sesizând o prezență străină, omul își întoarse privirea spre el, apoi se îndreptă de spate și începu să îi facă semne disperate cu mâinile.

După un ceas de muncă asiduă, Larson reuși să distruiească vehiculul bătrânului negustor ambulant și să-i dreagă roata cât să-l țină până va ajunge în oraș. Încărcă apoi calabalâcul omului înapoi în căruță, minunându-se în sinea lui că acesta consta într-o droaie de vechituri fără nicio valoare și doar câteva piese de mobilier mai acătării.

Bătrânul îl privea cu ochi luminoși și ageri.

— Eu mi-s Callum Roberts. Am purces încoace cu gându de-a mă strămuta la Willow Springs. Dacă toți oamenii de p-

acilea sunt la fel de săritori ca matala, nici c-aș fi putut nimeri un loc mai bun în care să-mi trăiesc bătrânețile.

Dând mâna cu Callum Roberts, care i-o strânse cu o putere nebănuită, Larson se prezentă la rândul său, apoi adăugă:

— Mă bucur c-am putut să vă fiu de folos.

Deși, la drept vorbind, era o întârziere neprevăzută. Scrută cerul. Soarele atingea deja piscurile mai înalte, iar vântul sufla din ce în ce mai tăios. Trebuia să ajungă la locul de popas înainte de lăsarea serii.

— Îți mulțumesc că te-ai oprit să-mi dai o mână de ajutor, fiule, spuse Roberts, masându-și umărul drept. Nu cred că oasele mele bătrâne ar fi răzbit pân dimineață în pustiul ăsta.

Larson arată spre oraș.

— Luați-o pe urmele lăsate de mine. După ce treceți de dâmbul acela, țineți-o spre sud încă vreo trei mile. Ar trebui să ajungeți la Willow Springs la scurtă vreme după căderea întunericului. Acolo căutați-l pe Jake de la grajdurile cu chirie. El are să vă dea toate îndrumările de care aveți trebuință.

Larson se săltă în șa și bătrânul vânzător de chilipiruri începu să scotocească prin catrafusele din căruță. Ghicindu-i intențiile și nerăbdător să-și vadă de drum, Larson îi strigă de pe cal:

— Nu-mi datorați nimic. După cum am mai spus, mă bucur că v-am putut fi de ajutor.

Callum Roberts continuă să cotrobăie, neperturbat, prin grămezile de lăzi.

— Ești însurat, fiule? îl întrebă el peste umăr. Nu de alta, dar am niște lucruri de ți-e mai mare dragul pentru soția ta dumată, adăugă bătrânul, scoțând o oglinjoară și o perie de păr care, deși bogat împodobite, nu păreau deloc noi și cu atât mai puțin curate.

— Nu, zău că nu-mi trebuie nimic, stăruie Larson, clătinând din cap.

Brusc, se opri și își regândi afirmația. În eventualitatea,

puțin probabilă, în care Roberts avea, totuși, vreun obiect de valoare, prefera să îl plătească pe el, nu pe cine știe ce comerciant hrăpăreț din Denver. În mod clar, moșneagului nu i-ar fi stricat să aibă câțiva bănuți în plus.

În momentul acela, Roberts se întoarse spre el, cu fața toată numai un zâmbet, și îi întinse un pachetel învelit în pânză de sac.

— Ei, asta chiar socotesc că-i o răsplată pe măsura bunăvoinței pe care mi-ai arătat-o!

Lui Larson aproape că-i era teamă să dea pânza la o parte. Văzând exaltarea din ochii bătrânului negustor, hotărî că, orișice vechitură s-ar afla înăuntru, o va cumpăra. Când își luă, în sfârșit, inima în dinți și dezveli tainicul obiect, îl străbătu un fior din cap până-n picioare. Era o cutie metalică minusculă, ce îi încăpea cu ușurință în palmă. Își trecu degetul mare peste capacul neted și marginile cutiutei, apoi, intuind curiozitatea moșneagului, își coborî privirea spre el.

— E o cutiuță muzicală, fiule. Am meșterit-o cu mâinile mele. Adică am reparat-o, ceea ce-i cam tot pe-acolo. Când am primit-o, era ca vai de ea, sărăcuța, nu scotea niciun piuit. Da am dres-o eu și-acu e ca nouă. Cântă un cântecel de Crăciun de ți-e mai mare dragu'. Ascultă, îi luă cutia din mâini și întoarse cheița simplă din lateral. Și ia uită-te aici, adăugă Roberts, ridicând capacul. Aici, înăuntru, am lăsat un loc unde poți trece cuvintele pe care le dorești ca s-o faci să devină a ta.

Când începură să se reverse acordurile unui cunoscut colind de Crădun, Larson nu-și putu înfrâna un surâs. Și zâmbetul i se lăți și mai mult când văzu bucuria ce se citea pe chipul bătrânului.

— O primesc bucuros. Soția mea va fi încântată de acest cadou și asta mai cu seamă după ce îi voi povesti în ce împrejurări l-am dobândit.

Roberts mai că nu sări în sus de bucurie. Refuză banii pe care i-i întinse Larson, dar, în cele din urmă, la stăruințele tânărului, acceptă totuși plata. Larson puse cu grijă cutia în

buzunarul hainei, așteptă ca bătrânul să se urce pe capră și abia după aceea pomi mai departe, în direcția opusă.

Pe minut ce trecea, soarele se scufunda tot mai mult în spatele munților, luând cu el și căldura razelor sale. După o oră de călărit spre nord, ajungând în vârful unui deal, Larson zări în depărtare conturul vag al locului în care avea de gând să facă popas peste noapte.

În fața lui, la est de falnicii Munți Stâncoși se întindea o coamă montană lunguiață ce se profila în mijlocul preriei aidoma unui deget artritic, îndoit și sucit. În partea de sud, creasta era presărată cu stejari pitici și blocuri de rocă stâncoasă. Larson mai înnoptase aici și știa că era un adăpost potrivit.

Deși ajunse pe coamă după lăsarea întunericului, la lumina argintie a razelor lunii, reflectate de zăpadă, găsi cu ușurință locul de popas. Curăță de omăt o porțiune de pământ ce avea să-i servească drept culcuș în noaptea aceea, apoi aprinse focul, își ostoi foamea cu pastramă și pesmeți, iar cafeaua, chiar dacă nu era la fel de gustoasă precum cea preparată de soția lui, îi încălzi măruntaiele.

Se întrebă ce-o fi făcând Kathryn în momentul acela. Oare ea s-o fi gândind la el?

Aducându-și aminte de cutiuța muzicală, o scoase din buzunarul hainei și o cercetă mai atent. Nu se compara nici pe departe cu fosta colecție a lui Kathryn. Îl năpădiră din nou regretele pentru cele petrecute în ajun. Deznădejdea pe care i-o citise în ochi atunci când cutia se făcuse țândări îl bântuia și acum.

Pe cât era ea de rudimentară, această cutiuță – după părerea lui, cel puțin – avea, totuși, ceva ce le lipsise celorlalte. Ceva mult mai trainic. Ceva ce nu putea fi cumpărat cu bani.

Gândul îl făcu să pufnească în răs și sunetul râsului său îl luă prin surprindere. Pornise la drum spre Denver în plină iarnă cu gândul de a încheia o afacere în urma căreia, nădăjduia el, avea să se îmbogățească și uite că tocmai ce îi

cumpărase lui Kathryn un cadou care spunea exact contrariul. Că în viață nu banii contează.

Când răsuci cutiuța în mâini, capacul se deschise. Larson cercetă amuzat plăcuța metalică zgâriată și lipsită de strălucire pe care o montase Roberts în interior. La ce spusese bătrânul că servea? A, da, era locul *unde poți trece cuvintele pe care le dorești ca s-o faci să devină a ta*.

Subit, îi veni o idee. Scoase cuțitul din cizmă, se apropie de foc, așază cutiuța muzicală pe o piatră și înfipse vârful cuțitului în placă. Taișul străpunse plăcuța cu ușurință. Larson zâmbi. Nu era un metal de cea mai bună calitate, dar asta n-avea nicio însemnătate în momentul de față.

Ingenunche lângă foc și pierdu firul timpului dând cadoului o notă personală. Făcând cutiuța să devină a lui Kathryn. Nădăjduia că soției lui îi vor face plăcere cuvintele gravate. De fapt, era oarecum sigur că o vor încânta. Chiar dacă valoarea acestui dar era mai puțin impresionantă decât a celor ce aveau să vină, știa că soția lui are o slăbiciune pentru bătrâni și că va fi bucuroasă să audă că se oprișe să ajute un nou-venit.

Când termină, puse cuțitul înapoi în teacă, iar cutiuța în buzunarul interior al hainei sale de iarnă. Haina fusese un dar din partea lui Kathryn. Își trecu mâna peste mânecă și gândurile îi zburară la primul Crăciun pe care îl petrecuseră împreună, înainte să-i dăruiască haina, Kathryn cususe în căptușeală însemnul fermei lor și inițialele lui. *A făcut ca haina să devină a mea*, cugetă el zâmbind. Nu pentru prima dată, își dori să fi fost un soț mai bun. Kathryn merita mult mai mult decât...

În momentul acela calul necheză și Larson ridică, alarmat, privirea.

Rămânând ghemuit lângă foc, își roti privirea de jur-împrejur. Locul pe care îl alesese, departe de ravenă, la adăpost de vânt, era înconjurat de stejari pitici înghețați și bolovani uriași, acoperiți de zăpadă. În împrejmuirea de arbori și rocă nu exista decât o singură spărtură. Larson miji

ochii și ciuli urechile. În stânga lui se auzi un foșnet. O fi vreun iepure sau vreo veveriță, gândi el.

Însă inima începu să-i bată mai tare când sunetul se repetă, întinse mâna spre carabina rezemată de bolovanul de lângă el și trase cocoșul armei cu o încetineală intenționată, sunetul armării fiind menit ca semn de avertizare.

— Bun găsit! răsună o voce în dreapta lui.

Când se răsuci, Larson văzu un bărbat ivindu-se de după un bloc de piatră și pășind în licărul tremurat al focului de tabără.

Străinul întinse mâinile, cu palmele în sus, arătând că nu este înarmat.

— Pot să poposesc și eu lângă foc, prietene?

Larson îl măsură cu atenție, bătăile inimii începând să i se domolească.

— Desigur, ia loc.

Așeză pușca deoparte în așa fel încât să-i fie, totuși, la îndemână – pentru orice eventualitate.

La prima vedere, bărbatul părea să fie de-o seamă cu el. Nu purta mănuși și, când își întinse mâinile goale deasupra focului, Larson observă că acestea îi tremurau ușor. Se întrebă dacă tremurul era pricinuit de frigul nopții sau de o nevoie de o cu totul altă natură.

— Pe înserate, calu meu a început să șchiopăteze, așa că ultimele două mile le-am străbătut pe jos.

Pantalonii bărbatului păreau înghețați bocnă, iar cizmele îi erau roase și crăpate într-o parte.

Larson arată spre ibricul de cafea, care era așezat pe o piatră în mijlocul tăciunilor aprinși. Străinul încuviință din cap. Larson goli cana și o umplu cu cafea proaspătă. Când se ridică să i-o întindă străinului, auzi la oarece distanță în spatele lui, de cealaltă parte a râpei, nechezatul unui cal.

În momentul acela, realizează că intențiile străinului nu erau nicidecum curate. Dar era prea târziu.

Revolverul celui alt era deja îndreptat spre pieptul lui. Larson simți că-l trec toate nădușelile. În mod instinctiv,

azvârli cafeaua fierbinte în obrazul bărbatului și se aruncă după armă. Bubuitura îi răsună în urechi când atinse pământul. O căldură pârjolitoare îi săgetă coapsa dreaptă. O dogoare insuportabilă, însoțită de o senzație subită de slăbiciune, îi pulsă în piciorul drept, răspândindu-se apoi în întregul corp.

Începu să se învârtă lumea cu el și mintea i se înceteșă. Se căzni să rămână lucid.

Când deschise ochii nu văzu deasupra lui decât mantia neagră a cerului străpunsă pe ici, pe colo, de pete de lumină ce dănțuiau într-un ritm înnebunitor. Clipi de două ori, încercând să-și limpezească gândurile.

Brusc, aerul nocturn păru să se strângă în jurul lui ca o pătură de gheață. Nu trecu mult până înțelese de ce. Haina, cizmele și mănușile îi dispăruseră.

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar o lovitură puternică în coaste îl făcu să se prăbușească la loc. Căzu cu fața în omătul înghețat și șocul îl ajută să-și revină în simțuri. Simțind că se sufocă, inspiră aerul cu lăcomie.

Rămâi nemișcat.

Era un îndemn mai degrabă intuit, decât auzit. Dar Larson nu voia să facă pe mortul. Își dorea cu toată ființa lui să lupte pentru viață.

Auzind mișcare, deschise încet un ochi.

Străinul îi purta acum haina și cizmele și îi scotocea prin desaga de pe șa. Larson se ridică încet în șezut, apucă binișor carabina, o aținti spre spatele bărbatului și trase cocoșul.

— Nu miș...

Bărbatul se răsuci pe călcâie, cu revolverul în toc.

Detunătura fu asurzitoare. Dar nu Larson era cel care trăsesese.

Cu fața schimonosită de stupoare, nevenindu-i parcă să creadă, bărbatul se prăbuși cât era de lung în zăpadă. Larson se căzni să se ridice în genunchi și, cu inima bubuindu-i în piept, scrută întunericul din jurul lui. Se lăsase, brusc, o

tăcere stranie, înspăimântătoare. Realizând că, în actuala sa poziție, constituia o țintă ușoară, își încheștă degetele pe carabină și se retrase șchiopătând lângă o îngrămădire de bolovani.

Acolo se lăsă moale la pământ, își apăsă cu o mână rana care îi pulsa în coapsa dreaptă și își lipi spatele de piatra rece ca gheața.

Un foc de armă frânse tăcerea. Glonțul ricoșă, scânteind, de un bolovan, la doar câțiva centimetri de capul lui. Larson se aruncă pe burtă și începu să se târască prin zăpadă și printre arborii pitici, departe de lumina focului de tabără.

O nouă bubuitură spintecă aerul și glonțul străpunse omătul la doar vreo jumătate de metru de el.

Larson inspiră de câteva ori, gâfâind, printre dinții încheștați. Deși rana îi pulsa fierbinte, îl năpădi brusc o nădușeală rece. Încercând să ignore durerea, începu să se roage cum nu se mai rugase de ani de zile. Deși știa prea bine că, după ce îl dăduse uitării în toți acești ani, Dumnezeu n-avea niciun motiv să-i asculte ruga. Totuși, continuă să se roage, cu o ardoare care nici nu bănuise că există în sufletul lui.

După ce se târî aproape douăzeci de metri, se opri să-și tragă sufletul. Din cauza frigului, gâtlejul îl ustura de parcă ar fi fost în flăcări. Privindu-și piciorul drept, văzu dâra stacojie ce păta zăpada. Tălpile și picioarele începeau să-i amortească. Degetele îi erau înghețate și-l dureau îngrozitor.

— Știi că ești acol', nenicule. De ce s-o lungim degeaba? Nu mai bine ieși mătăluță frumușel din ascunzătoare?

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton șăgalnic, tărăgănat, conferind o notă macabră situației deja înspăimântătoare. Larson rămase nemișcat, ascultând scârțâitul cizmelor pe omătul înghețat. După zgomot, bărbatul părea să fie la distanță de vreo zece metri. Și venea direct spre el.

Opțiunile fiindu-i limitate, Larson se târî mai departe pe burtă prin desiș și apoi prin trecătoarea îngustă. Se furișă în sus pe versantul ravenei până auzi acel sunet metalic

inconfundabil: introducerea unui cartuș în camera de tragere a armei. După ce percutorul fu adus în poziție, se lăsă o tăcere mormântală.

Larson așteptă inevitabilul. Dar nu se auzi niciun foc de armă.

În loc de detunătura la care se așteptase, auzi... un cântecel. Celălalt *fredona un cântecel* – cu o voce pițigăiată și veselă, de parcă ar fi fost la picnic. Larson încremeni.

— E-un frig de crapă pietrele în noaptea asta și pare-se că încă mai stă să ningă. Poți s-o mierlești încet sau repede, mie mi-e totuna. Da umblă vorba că nu-i deloc plăcut să mori de frig.

Vocea, voioasă și neverosimilă, reverberă în noapte. Amenințări cu moartea presărate cu comentarii despre vreme. Era de-a dreptul absurd. Larson se retrase la adăpostul copacilor.

Îi reveniră în minte frânturi din rugăciunile șoptite noaptea, în pat, de Kathryn, în timp ce el stătea tăcut, întins lângă ea. Le repetă iar și iar, târându-se mai departe printre bolovani și arboret. Când ridică în cele din urmă privirea, crezu că umbrele argintii ale nopții îi joacă o festă.

În fața lui, lipită de peretele stâncos al ravenei, se ridica, aidoma unei santinele, o colibă de bârne. Dacă ar putea pătrunde înăuntru, poate c-ar mai avea o șansă, cât de mică, să scape cu viață. Trase un foc în direcția din care îl auzise ultima dată pe atacatorul său. Încetinit de piciorul rănit, abia ce ajunsese la ușă când o altă detunătură răsună în spatele lui.

Larson plonjă înăuntru și închise imediat ușa în urma lui, trântind-o cu piciorul. Gâfâind, se târi până la peretele cel mai îndepărtat de fereastra de lângă ușă – singura fereastră a refugiului. În aerul rece și stătut din coliba neîncăpătoare plutea un iz înțepător.

Ochii i se obișnuiră repede cu lumina slabă ce răzbătea prin fereastră. Peretele de lângă el părea să fie acoperit cu stive de butoaie. Pe jos erau aruncate o grămadă de pături și alte câteva obiecte.

Un foc de armă făcu țândări geamul ferestrei. În același moment, Larson auzi că se sfărâmă ceva lângă el. Simți un jet lichid pe față și pe gât și dușumeaua se umezi sub picioarele lui. Mirosul acela înțepător pe care îl detectase la început deveni și mai pronunțat.

Mai multe focuri de armă sfâșiară tăcerea nopții și cocioaba fu cuprinsă de flăcări. În timp ce spațiul înghesuit era năpădit de dogoare și de o lumină albă, orbitoare, o duhoare scârboasă îi umplu nările. În acel moment, Larson știu că avea să moară și că moartea lui avea să fie dureroasă, așa cum merita. Nu putea decât să sperie că totul se va sfârși repede.

Kathryn șterse cu pumnul un strat de chiciură de pe geamul înghețat al ferestrei. Trecuseră mai bine de două săptămâni de când se trezise singură în pat și găsisse răvașul lui Larson pe polița căminului. *Kathryn, m-am dus la pășunile din nord. Mă întorc până la sfârșitul săptămânii.*

Deși simțise încă de la bun început un imbold imperios de a se ruga pentru el, în primele zile asta n-o neliniștise. Era obișnuită cu îndemnurile blajine ale Duhului, iar asta mai cu seamă atunci când Larson călătorea pe timp de iarnă.

Dar mai era puțin și se lăsa, iar, seara. Și Larson încă tot nu se întorsese.

Sesizând o mișcare în spatele grajdului și recunoscând silueta îndesată și mersul legănat și agale al lui Matthew Taylor, Kathryn se duse într-un suflet să deschidă ușa și îl strigă. Vechilul întoarse privirea, o salută înclinând din cap și, după ce lepădă lângă calul priponit proviziile pe care le avea în brațe, porni spre ea.

Sufla un vânt tăios.

— N-ai vrea să poștești nițel înăuntru? îl întreabă Kathryn, cutremurându-se de frig. Tocmai pregăteam niște cafea proaspătă.

O ușoară stânjeneală alunecă peste chipul lui Matthew Taylor care, deși trecut de treizeci de ani, avea și acum niște trăsături de băiețandru – și acesta se opri la vreun metru de

ușă.

— Sunteți tare amabilă și vă mulțumesc.

Bărbatul privi în pământ și-apoi peste umăr, dar picioarele îi rămaseră înfipite în locul în care se afla.

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă Jennings?

Kathryn nu-i înțelegea reticența, dar nu zăbovi mult asupra acestui gând și trecu repede la subiect.

— Domnule Taylor, spune-mi, te rog, te-ai întâlnit de curând cu soțul meu?

Matthew clătină din cap.

— Nu l-am mai văzut de la Crăciun încoace. Ne-a dat ordin să ducem vitele la iernat pe pășunea din nord și pân-acum noi acolo am stat, explică el, îngustându-și ochii. Da de ce întrebați? S-a întâmplat ceva?

Kathryn se întrebă dacă e înțelept să-i împărtășească temerile sale. Aflat în slujba lui Larson de mai bine de șase ani, Matthew avea o vechime mai mare decât oricare alt angajat al fermei. Fără să stea mult pe gânduri, Kathryn hotărî că împrejurările o îndreptăteau să fie sinceră cu el.

— Larson a plecat de acasă în ziua de Crăciun. Mi-a lăsat un bilețel cum că se duce până la pășunea din nord și că are să se întoarcă până la sfârșitul săptămânii.

Îl se puse un nod în gât. Cuvintele rostite cu voce tare făceau ca situația să pară și mai gravă decât își îngăduise să creadă până acum.

— Și de atunci nu s-a mai întors.

Matthew îi aruncă o privire șovăielnică înainte de a răspunde.

— A nins mult în noaptea aia. S-or așternut troiene înalte de cinci-șase picioare și-a fost un frig de crăpau pietrele.

Îngrijorarea din ochii lui vădea ceea ce lăsase nespus.

— Nu l-am văzut. Niciunul dintre noi nu l-a văzut. Știu asta fiindcă, ei bine... fiindcă și noi ne întrebam pe unde-o fi șefu'.

Dădu să mai spună ceva, dar șovăi. Kathryn dădu din cap, încurajându-l să continue.

— Trebuia să ne primim simbria vinerea trecută. Nu-i bai dacă trebuie să mai așteptam oleacă și de data asta, atâta vreme cât e sigur c-o să fim plătiți.

— Și de data asta? repetă Kathryn, vădit nedumerită.

Taylor își încreți, încurcat, fruntea.

— Poate că-i doar o vorbă-n vânt, dar câțiva dintre văcari... or auzit că domnu' Jennings nu stă prea bine cu banii.

Își întoarse privirea, foindu-se, stânjenit, de pe un picior pe altul, într-un sfârșit clătină din cap și se uită din nou în ochii lui Kathryn.

— Oamenilor, vedeți dumneavoastră, le e teamă să nu-și piardă pâinea. Văcarii nu-și găsesc ușor o slujbă în miez de iarnă. Domnu' Jennings...

Se opri, șovăind.

— Spune, te rog, mai departe, îl îndemnă ea cu blândețe.

— Acu-i o lună, domnu' Jennings l-a dat afară pe Smitty așa, din senin. Și când am sărit să-i iau apărarea lui Smitty, mi-a spus că și pe mine mă așteaptă aceeași soartă, dacă mă prinde că-mi bag nasu unde nu-mi fierbe oala, clătină iar din cap. Clocotea de mânie, nu alta.

Faptul că Larson își ieșise din fire nu era un lucru straniu pentru Kathryn, și nici acela că soțul ei îl concediase pe unul dintre văcari. În afară de Matthew, ea nu cunoștea personal niciun muncitor de la *ranch*. Bărbații din slujba lui Larson nu veneau niciodată pe la casa lor. Brusc, realizează îngrozită cât de puține știa, de fapt, despre administrarea fermei.

— Domnule Taylor, este, oare, cu puțință ca omul acela să fi greșit, într-adevăr, cu ceva?

— O fi, dar eu, unul, mă îndoiesc. Am lucrat cot la cot cu el trei ani de zile și pot să spun cu mâna pe inimă că Smitty e un om de ispravă. Plecă privirea în pământ. Probabil că dumneavoastră nu știți nimic de toate astea. Mai bine mi-aș ține gura.

Kathryn făcu un pas înainte.

— Îmi fac griji pentru siguranța soțului meu, domnule Taylor. Dacă știi ceva ce m-ar putea ajuta să-l găsesc, te rog

să-mi vorbești deschis.

— Am avut și alte necazuri.

Taylor vorbea abia șoptit și Kathryn trebui să ciulească urechile ca să audă ce spune.

— Săptămâna trecută am mai găsit o spărtură în gard. Ne lipsesc câteva capete. Câteva erau juninci ce trebuiau să fete la primăvară. Da stavilele de la Foutain Creek sunt întregi. Cu asta n-o să avem bătai de cap în lunile de iarnă.

— Ce bătai de cap?

— Vara trecută ni s-a împuținat rezerva de apă, dar după ce l-am găsit pe paznicul stăvilarelor...

— După ce l-ați *găsit*?

Matthew șovăi din nou, strângând din buze.

— Da, doamnă. După câte se pare, omu' s-a înecat. I-am găsit leșu plutind în susul apei, lângă cotul pe care-l face pâraul în apropiere de izvoarele termale.

În ochi i se citea ceva ce se codea să spună.

— Bine, dar cum a putut să se înece? întrebă Kathryn, intrigată. Acolo apa nu e adâncă. A alunecat? A căzut?

Matthew se uită în altă parte, ocolindu-i privirea.

— Paznicul tocmai ce-i spusese lu' domnu' Jennings că o să întocmească o dare de seamă – găsisese dovezi că cineva a umblat la stăvilare, însușindu-și mai multă apă decât era îndreptățit și lăsând să ajungă prea puțină în aval, la cei din oraș. Și a doua zi... l-am găsit mort.

Kathryn clătină din cap, zguduită de veste și întrebându-se cum de Larson nu îi pomenise niciun cuvânt despre asta.

— Și s-a aflat cine fura apa?

— Paznicul a dus cu el secretul în mormânt. Apa se împarte între noi și alte două *ranch-uri* și, cum pâraul trece și prin Willow Springs, și locuitorii orașului sunt îndreptățiti s-o folosească. Dar domnu' Jennings are întâietate, așa că porția lui de apă ar trebui să fie asigurată. Își întoarse iar privirea și adăugă: Dar, după seceta din ultimii ani, unii nu prea mai sunt de acord cu împărțeala asta.

— Crezi că vom mai avea necazuri la primăvară?

O scânteiere de uimire, ca și cum Kathryn s-ar fi cuvenit să știe deja răspunsul, străfulgeră în ochii chihlimbarii ai lui Matthew Taylor, dar nu zăbovi în ei decât preț de o clipă, după care bărbatul aprobă din cap. Kathryn se înfioră din tot trupul, năpădită de o presimțire sumbră.

Larson se căzni să deschidă ochii, dar ceva apăsă asupra lor, silindu-l să îi țină închiși. Bezna era singurul companion al durerii ce îi chinuia trupul – o durere atât de intensă, încât îi venea să urle. De fiecare dată când trăgea, găuit, o gură de aer, plămânii îi ardeau ca un foc lichid și mușchii pieptului i se răzvrăteau spasmodic.

Încercă să stea nemișcat, socotind că așa poate durerea se va mai domoli puțin, dar chinurile rămaseră la fel de cumplite. Se simțea ca și cum i-ar fi fost smulsă pielea de pe trup. Se zvârcoli de durere. De ce nu se îndura Dumnezeu să-l lase să moară?

Crâmpieie încețoșate începură să i se perinde, legănându-se, smucindu-se, în fața ochilor obloniți. Mintea se agăță deznădăjduită de unul, ca de un colac de salvare. Kathryn. Soția lui iubită, cu ochii de culoarea cafelei cu lapte și pielea fină și mătăsoasă. Ce n-ar da să poată...

O durere ascuțită îi săgetă coapsa dreaptă și imaginea se risipi.

Un strigăt îi țâșni din piept, urcându-i ca un nod în gâtulul pârjolit. Încercă din răputeri să-și amintească ultimul gând lucid pe care îl avusese înainte de acest coșmar.

Instinctiv, se văzu pe sine aidoma unui animal hăitut – un șoarece de câmp rănit și amuțit de groază, simțind durerea ca niște gheare adânc înfipite în came. Un nou val de durere îi străbătu trupul și inima începu să-i bată haotic, mai-mai să-i spargă pieptul. Nu pentru prima dată, se întrebă dacă nu cumva ajunsese în iad.

În momentul acela ceva rece îi atinse buzele. Umezeala îi alunecă în jos pe gât, croindu-și o cărare de foc până în stomac. Apoi o amorțeală plăcută îi cuprinse întregul corp.

Somn lichid.

Îl așteptase. Tânjise după el. Nu conta de unde venea, doar că venise. Plutea pe valuri line, mult deasupra durerii care știa că încă nu se curmase. Și că, în scurtă vreme, va reveni.

Kathryn încercă să înlăture sentimentul de panică ce îi frigea inima la fiecare apus al soarelui. Își puse paltonul și mănușile și, înaintând cu greu prin stratul proaspăt de zăpadă, se duse după lemne pentru foc.

Obişnuită cu căldura din casă, se cutremură când aerul rece îi mușcă obraji. Ochii îi lăcrimau. Trase adânc aer în piept și simți cum frigul o pătrunde până în măduva oaselor. În februarie vremea se răcise simțitor și ninsese de două ori mai mult decât în luna ianuarie. Cu brațele încărcate de fiecare dată, Kathryn făcu cinci drumuri și acum îl făcea pe al șaselea.

Încetini pasul și își lăsă privirea să urce până în vârful molidului albastru de Colorado ce se înălța falnic, cu crengile acoperite de omăt, lângă casa lor. Vederea lui aproape că îi aduse un zâmbet pe buze. La rugămințile ei, Larson plantase arborele – pe atunci doar un puiet – cu zece veri în urmă, la scurtă vreme după ce ridicaseră casa.

— Vreau să crească mai aproape de fereastra de la bucătărie, îi spusese lui Larson, trăgând încet după ea copăcelul spre locul dorit.

— Dacă-l plantezi acolo, o să-ți crească *prin* fereastră, ripostase Larson cu un zâmbet mucalit, prinzându-se în joc. Nu de alta, dar molidul ăsta are să crească nițel mai mărișor decât tufa pe care o ține maică-ta în ghiveci în antreul ăla sofisticat al ei.

— Se numește *foyer*, îl corectă jucăușă Kathryn, folosind pronunția franceză

Larson mută puietul înapoi în locul unde hotărâse inițial să-l planteze în baza măsurătorilor făcute, își șterse fruntea asudată cu mâneca de la cămașă, apoi trasă cu lopata un cerc cu diametrul cam de două ori cât rădăcina copăcelului și începu să sape. Kathryn stătuse la o parte, bucurându-se de timpul petrecut împreună cu soțul ei și uimită de intensitatea

iubirii ce îi umplea inima.

Amintirea se risipi și Kathryn clipi din ochi ca să-și zăgăzuiască o lacrimă. O rafală de vânt spulberă subit zăpada și promoroaca de pe crengile molidului, proiectându-i în față ace de gheață, dar ea tot nu se clinti din loc. Mirosul pronunțat de conifer îi umplu nările și ea îl inspiră cu nesaț. Larson avusese dreptate. Plantase copacul exact acolo unde trebuia. Îndeajuns de departe de casă ca molidul să poată dezvolta rădăcini adânci și crengi vâjnoase, și îndeajuns de aproape ca ea să îl poată admira în toată splendoarea lui de la fereastra din bucătărie, bucurându-se totodată de păsările ce țâșneau în zbor printre ramuri.

Închise iar ochii pentru a-și stăvili lacrimile. *Unde ești, Larson?* Reconstituise în gând de nenumărate ori evenimentele ultimei zile petrecute împreună, de fiecare dată sperând să înțeleagă ce motiv ar fi putut avea soțul ei să plece și să nu se mai întoarcă. Îl supăraseră, oare, cu ceva? În ultimele luni se simțise tot mai nemulțumită de căsnicia lor. Să fi avut și el aceleași gânduri? Se înșelase, cumva, punându-i reticența pe seama grijilor cu privire la fermă?

Scutură din cap, gonind aceste gânduri ce nu erau – își dorea ea s-a creadă – decât fantasmagorii izvorâte din oboseală și singurătate și pomi mai departe spre magazia de lemne, încercând din răspuțeri să se concentreze asupra lucrurilor certe legate de absența lui Larson. Încercând să cearnă lucrurile prin sita adevărului.

Dacă Larson ar fi avut într-adevăr de gând să o părăsească, nu i-ar fi lăsat un bilețel. Și nici stiva aceea mare de lemne lângă vatră. În drum spre casă, gândurile îi zburară la ultima lor noapte de dragoste.

Nu mai petrecuseră de mult o noapte atât de... frumoasă – unul în brațele celuilalt. Tandrețea lui Larson îi amintise de primii lor ani de căsnicie. Și totuși, în pofida apropierii trupești, ea se trezise în timpul nopții sugrumată de un sentiment de singurătate de-a dreptul covârșitor. Și-a înfundat capul în pernă ca Larson să nu îi audă suspinele.

Cum i-ar fi putut explica lacrimile sale, când nici măcar ea nu le înțelegea?

În timp ce stivuia lemnele lângă ușă, o ultimă certitudine îi despică negura gândurilor, iar acel adevăr de netăgăduit îi umplu sufletul de speranță, dar și de durere.

Larson n-ar fi renunțat nicicând de bunăvoie la fermă.

Ranch-ul era viața lui. Toate visurile lui erau împletite în jurul reușitei sau eșecului său ca fermier.

Acest lucru atingea un punct sensibil în inima ei, dar știa că este adevărat. În adâncul sufletului, știuse mereu că Larson pune reușita fermei mai presus de persoana ei. Iar, în mod surprinzător, în ultimii ani asta adâncise și în ea simțul proprietății, făcând-o să râvnească, la rândul-i, să vadă ferma înfloritoare.

Până se va întoarce Larson – pentru că *avea* să se întoarcă, își spuse ea punându-și mâna înmănușată pe clanța ușii – ferma va fi pusă pe picioare sau poate, cu voia lui Dumnezeu, chiar prosperă. Va duce mai departe visul bărbatului ei. Cu orice preț.

Auzind un tropot înfundat de copite, Kathryn întoarse capul și îl văzu pe Matthew Taylor apropiindu-se pe cărarea de zăpadă bătătorită, călare pe iapa lui murgă. În spatele lui veneau alți patru călăreți. Kathryn își șterse repede lacrimile și le ieși în întâmpinare.

— Bună seara, doamnă Jennings, o salută Matthew, strunindu-și calul și scoțându-și pălăria.

Ceilalți bărbați îi urmară exemplul.

Kathryn îi salută pe toți printr-o înclinare a capului. Nu îi era greu să ghicească motivul vizitei lor.

— Ți-am făgăduit, domnule Taylor, și am de gând să mă țin de cuvânt.

Deși încă nu știa cum anume.

— Vă veți primi cu toții simbriile, așa cum ne-am înțeles.

Matthew se înroși până-n vârful urechilor Kathryn nu-și dădu seama dacă din cauza frigului sau a fâstăcelii.

— Nu mă îndoiesc de bunele dumneavoastră intenții,

doamnă. Niciunul dintre noi nu se îndoiește, adăugă el, arătând spre bărbații din spatele lui, după care, parcă în căutarea unui punct de sprijin, mâinile i se încleștară pe oblâncul șei. Ați mai primit vreo veste de la domnul Jennings?

Kathryn clătină din cap, dar adăugă imediat pe un ton ce se voia optimist:

— Dar sunt sigură că voi primi... în curând.

Văcarii din spatele lui Matthew începură să mormăie ceva între ei, dar privirea pe care le-o aruncă acesta peste umăr îi reduse imediat la tăcere.

— Doamnă Jennings, eu înțeleg că nu vreți să vă pierdeți speranța, dar nu uitați că-n noaptea de Crăciun a fost o furtună năprasnică. Și se prea poate ca, din cauza viscolului, domnu' Jennings să fi rătăcit calea și...

— Soțul meu are un simț al orientării înăscut, domnule Taylor, îl întrerupse Kathryn, folosind dinadins verbul la timpul prezent. Nu s-a folosit toată viața de o busolă și, cu toate acestea, nu s-a rătăcit niciodată. Cunoaște teritoriul acesta mai bine ca oricine.

Expresia de pe chipul lui Matthew deveni mai blajină.

— Eu nu vă contrazic, doamnă Jennings, dar...

În momentul acela unul dintre văcari își îmboldi calul și ieși în fața celorlalți. Era un bărbat uscățiv, cu un zâmbet arogant întipărit pe față. Are o privire plină de *răutate*, fu primul gând care îi trecu prin minte lui Kathryn când îl văzu. O cicatrice arămie brăzda maxilarul drept al bărbatului, făcându-se apoi nevăzută sub gulerul cămășii. Era genul de om cu care Kathryn n-ar fi vrut să rămână singură nici măcar o clipă.

— Viscolul poate să vină de hac orișicui, doamnă Jennings. O furtună ca asta te orbește pur și simplu, de nu mai știi nici unde te afli, nici de unde vii.

Râsul lui strident o făcu să tresară, surprinsă, punând-o totodată în gardă. Călărețul o măsură din cap până-n picioare și apoi adăugă:

— Te-a surprins vreodat viscolu în cale... doamnă Jennings?

Matthew se întoarse în șa și îi spuse ceva individului. Kathryn nu putu să deslușească vorbele vechilului, doar că ele fuseseră rostite pe un ton repezit și tăios. Aruncându-i o ultimă privire, văcarul își întoarse calul și porni înapoi de-a lungul cărării.

Matthew descălecă și se apropie de ea. După îngrijorarea care se citea în ochii lui, Kathryn înțelese că avea să-i spună ceva neplăcut, ce îl durea oarecum și pe el.

— Am venit să vă zic că un alt fermier s-a oferit să ne angajeze.

Anunțul o lovi cu puterea unui pumn în stomac.

— Acolo am câștiga de două ori mai mult ca aici, doamnă Jennings.

— Dar Matthew... Domnule Taylor, se corectă ea repede, v-ați învoit cu toții să lucrați aici până la primăvară.

Știa că nu au contracte de angajare propriu-zise, precum cele folosite de tatăl ei în est. Dar totuși, cuvântul lor chiar nu valora nimic? făcu un pas spre Matthew.

— I-ați făgăduit soțului meu că veți rămâne în simbria lui până la primăvară, sau mă înșel?

— Nu, doamnă, nu vă înșelați. Asta ne-a fost, într-adevăr, învoiala cu domnu' Jennings.

Lui Kathryn nu-i scăpă accentul pus de vechil pe ultimele cuvinte.

— Dar dumnealui nu-i aici, încheie el.

— Dar se va întoarce.

Vocea i se înălțase, involuntar, cu o octavă.

— Da, doamnă.

— Și săptămâna aceasta fiecare angajat își va primi simbria cuvenită.

— Aproape toți oamenii au acceptat oferta făcută de celălalt fermier, doamnă Jennings.

Kathryn dădu să protesteze, dar el ridică mâna, oprind-o.

— Trebuie să înțelegeți că mulți dintre ei au familii de

hrănit. Au neveste și copii care depind de ei. Și-ar mai fi ceva, adăugă el, fără tragere de inimă. Câțiva dintre oameni or zărit ieri o bufniță.

Văzând deruta de pe chipul lui Kathryn, se grăbi să adauge:

— N-a fost o bufniță oarecare. Oamenii zic că era albă ca zăpada, continuă el, ridicând din umeri. Nu prea cred eu în superstițiile astea, da indienii zic că o bufniță albă e semn rău. Înseamnă c-or să vie și mai multe ninsori și că frigul o să se-ntețească. Ne-așteaptă vremuri grele.

Kathryn încercă să își mascheze iritarea crescândă. Privi dincolo de el, spre ceilalți muncitori.

— Domnule Taylor, dacă am să stau personal de vorbă cu ei, crezi c-or să se învoiască să rămână?

— Poftim? făcu Matthew, năucit.

— Dacă am să vorbesc personal cu fiecare dintre ei, repetă Kathryn, crezi c-au să se învoiască să lucreze mai departe la ferma mea?

Matthew îi aruncă o privire întrebătoare.

— La ferma *dumneavoastră*?

O hotărâre de neclintit o făcu să-și îndrepte, dârză, spinarea.

— Da, domnule Taylor. Aceasta este ferma soțului meu și a mea.

Acea afirmație simplă îi inspiră curaj și tărie și un optimism cum nu mai simțise de aproape două luni de zile. Dacă simțământul care îi umplea acum inima oglindea chiar și o părticică din iubirea pătimașă a soțului ei pentru acest pământ, atunci înțelegea perfect de ce se lupta Larson să îl păstreze.

Matthew râse încetișor.

— Puteți să le vorbiți, dar nu cred că asta o să schimbe mare lucru. Pe mulți dintre ei nu i-ar trage, oricum, inima să lucreze pentru o femeie.

Deși coroanele plopilor tremurători și ale mestecenilor ce se înălțau deasupra lor erau deja acoperite de umbrele

asfințitului, Kathryn desluși cum buzele lui Matthew se destind într-un zâmbet și asta o făcu și pe ea s-a surâdă.

— Mărturisesc că nici eu, unu', nu m-am gândit c-oi ajunge vreodată simbriaș la o femeie, spuse el mustăcînd, după care adăugă pe un ton serios: Dar i-am făgăduit bărbatului dumneavoastră c-am să rămân până la primăvară. Și am de gând să mă țin de cuvânt.

— Ești un om cinstit, domnule Taylor. Îți sunt recunoscătoare și am încredere că vom avea o colaborare rodnică.

După ce Matthew și ceilalți călăreți se făcură nevăzuți pe cărare, Kathryn porni îngândurată înapoi spre casă. Oare câți angajați avea Larson de toți? Și oare câți din ei vor mai fi aici și luni?

Intră în casă și, după ce încuie ușa cu zăvorul, rămase o clipă nemișcată în întuneric. În tăcerea desăvârșită a odăii plutea o invitație căreia încă nu era pregătită să-i facă față. Aprinse o singură lampă și se apucă de pregătitul cinei. În ultima vreme, cum era, de altfel, lesne de înțeles, pofta de mâncare îi scăzuse considerabil, așa că nu se prea omorâse cu gătitul.

Când se aplecă să ia o cană de pe unul din rafturile de mai jos, o apucă amețea.

Se prinse cu mâinile de spătarul unui scaun de bucătărie, dar acesta se răsturnă sub greutatea ei. Genunchii loviră, cu o bufnitură, dușumeaua. Simțind că începe să se învârtă lumea cu ea, se întinse, moale, pe podea. Stomacul îi zvâcnea și simțea o usturime amară în gât.

Strigă după ajutor, dar cine s-o audă? Singurătatea, pe care încercase s-o ignore până acum, umplu brusc întreaga casă. De la ticăitul monoton al ceasornicului de pe polița căminului până la farfuria solitară de pe masă și patul din odaia alăturată – acum la fel de dezolată și de pustie ca inima ei.

Chircindu-se într-o parte, își îngropă capul în îndoitura brațului și începu să plângă. Plângea pentru tot ceea ce-și

dorise în viață și nu primise niciodată de la soțul ei. Pentru toate visurile rămase neîmplinite. Pentru candoarea cu care îmbrățișase odinioară promisiunile vieții. Încolăcindu-și brațele în jurul mijlocului, plânse pentru pruncul pe care nu-l va avea niciodată.

Flacăra lămpii de petrol pâlpâi sfârâind, pufăi o dâră de fum violet și-apoi se stinse, lăsând odaia cufundată în întuneric.

Privind conturul întunecat al ușii de la intrare, gândurile lui Kathryn zburară la ziua când trecuse pentru prima oară acel prag – în brațele soțului ei. Atunci știuse că Dumnezeu era alături de ea, călăuzindu-i fiecare pas. Cel de Sus fusese lângă ea atunci și era alături de ea și acum și avea să-i fie alături până își va da ultima suflare, oricând avea să vie ziua aceea.

„Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta?” îngânase cuvintele psalmului cu un firicel de voce, agățându-se de făgăduința lor. *Nu pot să trăiesc fără Tine, Doamne. Călăuzește-mi pașii. Și călăuzește-l și pe Larson, oriunde s-ar afla.*

Ghemuită pe podea, Kathryn se încredință – din nou Mângâietorului sufletului ei și își așeză durerea și neliniștea la piciorul crucii Lui.

Capitolul 4

Larson fu trezit de o senzație răcoritoare ce îi străbătu brațele și picioarele, urmată de o fierbințeală intensă ce-i pătrunse până în măduva oaselor și îl făcu să simtă furnicături sub piele. Deși senzația nu era nicidecum plăcută, nu se asemena nici pe departe cu durerea cumplită pe care o îndurase până acum și de care ajunsese să-i fie de-a dreptul groază.

Mintea îi era învăluită de o ceață densă, dincolo de care pulsa ritmic, îndreptându-se spre el, o durere surdă. Recunoscându-i cadența înfiorătoare, se zbătu să deschidă

ochii, dar nu reuși. De ce nu vedea nimic? încercă să își miște brațele și picioarele, dar și acestea se împotriviră, trădătoare, strădaniilor lui.

Bubuitul durerii răsuna din ce în ce mai puternic înăuntrul lui. Larson imploră cerurile să fie purtat iar pe valurile somnului, spre un vis în care această agonie să nu mai existe. Și în care Kathryn să îl aștepte.

Ruga îi fu ascultată și o umezeală răcoritoare îi pătrunse printre buze, alunecând în jos, pe gâtleej. Îi ajunseră la urechi murmure înăbușite, venite parcă dintr-un tunel îndepărtat. Se căzni să vorbească acelor voci, dar nu putu penetra vâlul care separa lumea lui de lumea lor.

Apoi se cufundă într-o dulce uitare ce-l ispitea, făgăduindu-i pace și eliberare. Larson îmbrățișă chemarea șoptită și i se supuse complet.

Când se trezi din nou, sesiză o schimbare. În ce anume consta ea, nu-și dădea seama, doar că se afla într-un alt loc. Și că *el* se simțea altfel, un alt om. Pentru prima dată de când se zbătea între viață și moarte, reuși să-și miște pleoapele și știu că este treaz. Deschise încet ochii.

Era și acum înconjurat de un întuneric adânc, ce îl învelea ca o pătură groasă și ocrotitoare. Dar de astă dată nu era bezna orbirii, ci a nopții.

Întins pe spate, simți că trupul îi era așezat într-o poziție diferită de cea pe care și-o amintea. Își încercă vocea, dar mușchii gâtului îi pedepsiră imediat efortul. Gâtleejul îi era uscat, cu pereții durați parcă din pietre sfărâmate, și când încercă să își miște corpul, zeci de ace fierbinți îi săgetară brațele și apoi picioarele. Strânse din dinți și așteptă ca limbile de foc ale durerii să revină ca să-și ostoiască iar setea. Dar nu veni niciuna.

Pesemne că durerea își ostoise – cel puțin, momentan – setea.

Rămase întins în întuneric, cu urechile ciulite, căutând să distingă vreun sunet, orice indiciu cu privire la locul în care se afla. Mai mult ca orice, își dorea cu ardoare să audă din

nou vocile pe care le deslușise înainte. Sau poate că doar visase?

Un lucru era cert și cât se poate de real: era încă în viață.

Se concentra, încercând să-și aducă aminte ce se întâmplase înainte de acest coșmar. Amintirea se legăna pe marginea gândurilor sale, aproape c-o putea atinge. Închise ochii, sperând s-o poată aduce mai aproape. Crâmpеie dezlănate și obscure începură să i se perinde de-a valma prin minte, fiecare zăbovind prea puțin înainte de a-și lua zborul, aidoma unor smocuri smulse la întâmplare dintr-o pătură de lână și împrăstiate în vânt.

Își îndoi degetele de la mâna dreaptă. O durere ascuțită îi săgetă brațul și apoi ricoșă în jos, de-a lungul piciorului, făcându-l să icnească. În mod ciudat însă, tocmai această durere fu cea care-l ajută să-și limpezească mintea.

Un ger amarnic. Picioarele și tălpile încep să-i amortească. Își simte mâinile înghețate.

Beznă. Trebuie să se ascundă. O voce... de o voioșie macabră.

O lumină orbitoare.

Gustul metalic al fricii îi fripse gâtлеjul și își apăsă, îngrozit, capul pe pernă. Amintirile acelei nopți îl împresurau din toate părțile. Străinul care a venit la locul de popas e împușcat în inimă, dar nu de el. Se târăște cu disperare prin noaptea înghețată, căutând un refugiu.

Picuri reci de sudoare începură să i se prelingă pe tâmple și pe gât. *O, Doamne, unde erai în noaptea aceea? Ești aici, cu mine, acum?*

În momentul acela văzu cu ochii minții o imagine atât de încântătoare, încât i se tăie răsufarea.

Kathryn.

Încercă să-i strige numele, dar cuvântul i se stinse în gât. Cum se descurcase soția lui de una singură? Era teafără? Știa unde se află el? Știa că e rănit? Sau credea, poate, că a murit? Ochii i se umplură de lacrimi și, în mod ciudat, senzația nu i se păru străină. Și-apoi, mai era și *ranch-ul*, Nu

putea să piardă ferma, nu după ce se spetise atâta pentru a o salva – nu acum, când reușita era atât de aproape!

Creierul începu să-i zbârâie. Totul era să vândă cât mai multe vite la primăvară. Având în vedere cererea ridicată de carne pentru hrănirea muncitorilor care lucrau în coloniile miniere, se aștepta să facă vânzare frumoasă. Cu banii obținuți ar trebui să poată restitui aproape în întregime banii pe care îi împrumutase de la bancă pentru pământ și să achite și cel de-al doilea credit pe care îl luase toamna asta – fără să-i spună lui Kathryn. Nu voise s-o îngrijoreze. Avusese nevoie de niște bani ca s-o poată scoate la capăt iarna asta și ipotecase casă, singura lor proprietate rămasă nezălogită. Ei, dar lasă că toți acei ani de sacrificii și trudă îi vor aduce în curând roadele cuvenite.

Gândul îl umplu de însuflețire. Încercă să-și ridice capul, dar era ca și cum ar fi vrut să ridice o piatră de moară. Își lăsă capul să cadă înapoi pe pernă și simți cum începe să se învârtă cu el odaia. Mușchii gâtului i se contractară dureros. Și-ar fi dorit să îi poată masa pentru a reduce tensiunea, dar brațele refuzară să i se supună

În momentul acela, un zgomot îl făcu să încremenească. Ciuli urechile. Să fi fost doar o închipuire?

Deznădejdea îi năpădi sufletul, răpindu-i speranța. Crâmpoie din viață – alegeri făcute, țeluri pe care voise să le atingă, dar pentru care plătise un preț mult prea mare – îi pâlpăiră în inimă ca niște chibrituri aprinse, frigând-o.

Iar aceste visuri nu-l costaseră scump doar pe el. Și Kathryn sacrificase multe pentru ele. Renunțase la o viață prosperă și fără griji. Întorsese spatele bogăției Bostonului, casei părinților ei și educației privilegiate pe care o primise. Ca să nu mai vorbim de zecile de adoratori care, dacă ar fi avut prilejul, ar fi răsfățat-o bucuroși cu tot ce-i poftea inima. Așa cum ar fi vrut și el.

Kathryn lăsase totul în urmă. De dragul lui. Și ce-i oferise el în schimb? O casă rudimentară din bârne și o viață lipsită de bucuria maternității.

Scârțâitul unei scânduri din dușumea îi întrerupse șirul gândurilor.

Schimonosindu-se de durere, înălță capul. Odaia era învăluită în beznă, dar, pe sub o ușă aflată la câțiva pași de el, răzbea o dără de lumină. Dincolo de ușă se auziră pași.

Larson lăsă capul pe pernă și, adunându-și toate puterile, reuși să slobozească un geamăt, în speranța că va fi auzit.

Când auzi mișcându-se clanța, simți cum ochii i se umplu iar de lacrimi.

Mâna înmănușată a lui Kathryn zăbovi, șovăielnică, pe clanță. Știa că nu era pregătită să dea piept cu ceea ce o aștepta înăuntru. Își ridică ochii și, plimbându-și privirea peste impunătoarea fațadă a băncii din Willow Springs, simți că o părăsește curajul și încep să-i tremure genunchii. *Fii tare, Kathryn*, se îmbărbătă ea, îndreptându-și, dârză, spatele. *Ești în stare s-o faci. Și ai s-o faci.*

Pentru visul lui Larson. Pentru visul amândurora.

Vântul rece de început de martie vâjâia neprietenos, aruncându-i în obraji mici cristale de zăpadă și gheață. De obicei, călătoria până la Willow Springs o umplea de încântare, dar azi, după ce plecase de acasă cu noaptea în cap, singurătatea ce umplea fiecare colțișor al odăii ei de culcare o însoțise tot drumul, sugrumându-i siguranța de sine.

Dintr-odată, avu strania senzație că Larson era acolo, lângă ea. Cu răsuflarea întretăiată, se răsuci și cercetă înfrigurată mulțimea de trecători de pe trotuarul de scânduri din spatele ei. Nu, nici urmă de Larson. Degetele i se încheștară pe clanță și simți o nevoie copleșitoare de a se ruga. Oftă adânc, desenând un abur alb de ceață în aerul înghețat.

Tată, fii alături de soțul meu, oriunde s-ar afla el acum. Aducându-și aminte de ceea ce spusese Matthew Taylor despre viscolul năprasnic din ziua de Crăciun, adăugă: *Orice-ar crede Matthew și ceilalți, eu știu că Larson trăiește. Îi simt inima bătându-mi în piept. Adu-mi-l acasă teafăr, Doamne.*

Adu-mi-l acasă.

Rămase cu ochii pironiți asupra clanței pe care o strângea în mână, făcându-și curaj.

În spatele ei, un bărbat tuși impacientat.

— Haide, domnișoară, ai de gând să intri ori ba?

Kathryn se întoarse spre cel care îi vorbise, gata să-și ceară scuze. Dar cuvintele îi înghețară pe buze când întâlni ochii sfredelitori ai bărbatului, de un cenușiu la fel de amenințător precum cel al norilor de furtună ce învăluiau ca un lințoliu, în depărtare, Munții Stâncoși. O trecu un fior și, atentă să nu-și piardă echilibrul, făcu un pas înapoi cu o treaptă mai jos, ochi în ochi cu ea, stătea un bărbat robust, cu pieptul lat. Vorbea cu un pronunțat accent irlandez, dar glasul îi era lipsit de obișnuita căldură a graiului celtic. La tâmpole, buclele arămii, pomădate, îi erau presărate cu câteva şuvițe cărunte. Trăsăturile virile ale feței rumene săreau imediat în ochi și probabil că multă lume le-ar fi găsit atrăgătoare, dar ceea ce simți Kathryn față de bărbatul ce stătea acum în fața ei nu se putea numi nicidecum atracție.

În timp ce o străpungea cu privirea, iritarea de pe chipul lui se estompă întrucâtva, dar nu îndeajuns cât să-i îndulcească expresia morocănoasă. Linia neînduplecată a gurii desenă încet o curbă ce voia să semene a surâs.

— Poate că sunt în măsură să te ajut. Colaborez de ceva vreme cu banca asta și îi cunosc pe mai toți angajații, adăugă el, arătând spre ușă. Dacă pot să-ți fiu de ajutor, am s-o fac cu cea mai mare plăcere.

Kathryn simți în nări un miros puternic de mosc și briantină. Deși păstra o distanță fizică de bun simț, iar costumul și paltonul lui indicau bunăstare, individul nu îi inspira deloc încredere. Totuși, amintindu-și motivul pentru care venise azi la Willow Springs, Kathryn se întreabă dacă acest bărbat nu reprezenta cumva o parte din răspunsul la rugăciunea ei.

Hotărî să își asume riscul.

— Am venit să discut cu directorul băncii, domnul Kohl...

— Îl știu pe Harold Kohiman. Ce treabă ai cu el?

Replica lui tăioasă o luă prin surprindere. *Fiți mereu atenți la ținuta corporală a interlocutorului, își aminti ea sfatul dat de tatăl ei asociaților săi mai tineri. Ea îl auzise din întâmplare, în timp ce stătea așezată dincolo de ușile duble ale biroului său – pe vremea aceea nu pierdea niciun prilej de a fi cât mai aproape de tatăl ei. Poți să afli o mulțime de lucruri despre un om din felul în care își încrucișează brațele sau în care își mângâie bărbia. Trebuie să ascultați, desigur, ceea ce spune interlocutorul. Dar ascultați cu și mai mare atenție ceea ce nu spune.*

Kathryn îl cântări din ochi pe bărbatul din fața ei. Privirea lui nu zăbovi decât o clipă asupra ochilor ei, apoi alunecă, pofticioasă, asupra feței. Gândurile lui, deși nerostite, erau clare ca bună ziua. Dumirindu-se în privința intențiilor lui, Kathryn îi întoarse spatele și întinse din nou mâna spre clanță. El i-o luă însă înainte și, cu un zâmbet care o puse imediat în gardă, îi făcu semn să intre.

Kathryn păși în holul băncii, bucuroasă să scape, în sfârșit, măcar de frigul și vântul de afară, dacă nu și de compania neplăcută a bărbatului.

— Ai stabilit cumva o întrevedere cu domnul Kohiman, domnișoară...?

Kathryn se întoarse cu fața spre el, înfruntându-i privirea sfredelitoare.

— Nu, dar despre asta am să discut cu secretara domniei sale, dacă nu vă e cu supărare.

Bărbatul pufni, zeflemitor.

— Orișicum, propunerea pe care ți-am făcut-o rămâne în picioare.

Kathryn ridică o sprânceană. Credea că îi dăduse deja de înțeles că nu era cătuși de puțin interesată.

— Propunerea de a te prezenta... directorului, adăugă el, zâmbind din nou, și de astă dată zâmbetul său aproape că păru sincer.

Dar instinctele ei spuneau contrariul. Primii ani ai

tinereții, petrecuți la Boston, nu erau chiar atât de îndepărtați cât să nu-și mai amintească de bărbații cu care avusese de-a face acolo – bărbați de felul lui MacGregor, experți în acest joc menit să îi câștige atenția și încă ceva, ce ea însă nu le oferise niciodată.

Scuturându-și fulgii de nea de pe paltonul de lână, o izbi din nou realitatea. De această întrevedere depindea soarta *ranch-ului*. Călcându-și pe orgoliu, încuviință din cap.

— V-aș fi recunoscătoare dacă ați putea aranja o întrevedere cu domnul Kohiman.

În ochii bărbatului se aprinse o scânteie ce părea să spună că propunerea lui nu se va rezuma nicidecum la atât. Dar Kathryn preferă s-o ignore.

Porni în urma lui, făcând pardoseala lucioasă din granit să răsunе sub tocurele cizmelor ei, apoi se opri și își roti privirea de jur-împrejur. Pe cât de anostă era impunătoarea clădire a băncii în exterior, pe atât de opulent era amenajată în interior. Gândurile îi zburară la Boston și la clădirile de birouri ce aparțineau tatălui ei.

Părănd să-i ghicească gândurile, bărbatul se opri lângă ea.

— E minunat, nu-i așa? Primul sediu a ars până în temelii acum doi ani. Da, exact doi ani au trecut de-atunci, dacă stau să mă gândesc bine. Doi oameni și-au pierdut viața în incendiu și mulți s-au ales cu arsuri grave. Dar locuitorii orașului și-au unit forțele și, cu ajutorul unui binefăcător înstărit... se opri, dându-i lui Kathryn vădita impresie că se referă la el însuși. Am reclădit totul din cenușă și iată acum roadele muncii noastre, adăugă el, făcând un gest amplu cu mâna.

Era clar că se aștepta la un răspuns din partea ei. Nevrând să-l încurajeze, dar realizând totodată că îi era dator, Kathryn se forță să schițeze un zâmbet.

— Da, este cu adevărat impresionant. Și foarte generos din partea... binefăcătorului.

Zâmbetul bărbatului se lăți, iar acesta o pironi îndelung cu Privirea înainte de a porni mai departe. Kathryn îl urmă prin

labirintul de mese spre uriașul – și unicul – birou separat pe care arhitectul îl amplasese, dinadins, în aripa vestică a clădirii, pentru a fi cu vedere spre lanțul muntos.

Freemătul celor zece angajați și al celor aproape două duzini de clienți umplea spațioasa sală principală a băncii, răzbătând până în anticamera directorului. Murmurul de voci înăbușite suna parcă străin urechilor lui Kathryn, făcând-o să realizeze de cât timp nu mai ieșise în lume. În toți acești ani, Larson și cu ea trăiseră rupți de lume, în universul lor izolat. Când dădu cu ochii de masiva ușă dublă din lemn de stejar, aproape că își dori ca întrevederea să fi luat deja sfârșit.

Bărbatul îi făcu semn să ia loc pe unul dintre scaunele din sala de așteptare, apoi o salută cu o înclinare a capului pe blonda atrăgătoare care trecu pe lângă ei.

Femeia se luminează la față.

— Bună ziua, domnule MacGregor.

Kathryn se îndoia că tânăra ar fi avut, de obicei, vocea atât de vioaie și zâmbetul atât de luminos. Pesemne că avusese dreptate să creadă că acest individ – acest domn MacGregor – trecea drept chipeș în ochii unora.

Pe plăcuța de pe ușă dublă a biroului era trecut numele *Harold H. Kohiman*. Domnul MacGregor intră fără a se sinchisi să bată la ușă. Depart de a fi impresionată, dar totuși intrigată de libertățile pe care părea să și le îngăduie bărbatul față de directorul instituției, Kathryn îl urmări cu privirea, gândindu-se că acesta trebuie să fie unul dintre privilegiile de care se bucură un binefăcător.

Brusc, simți că-l vine greață. Își încleștă degetele pe brațul tapițat al scaunului și inspiră de câteva ori adânc, rugându-se să n-o apuce iar vărsăturile. După câteva momente, senzația de greață se domoli.

Când duse mâna la frunte să-și șteargă broboanele reci de sudoare, realizează că freemătul din sala principală se potolise. Răsucindu-se să vadă care era motivul acelei tăceri nefirești, văzu că mai toți angajații aveau privirile ațintite spre ea. Apoi

auzi voci. Veneau dindărătul ușii închise. Discuția din birou era purtată pe un ton din ce în ce mai răstit și mai înfierbântat. Nu putea desluși motivul disputei, doar accentul neîndoielnic pe care-l avea glasul care răsuna cel mai tare.

Oare n-ar fi mai bine să plece și să revină mai târziu? Asta ar însemna să înnopteze în Willow Springs. Nu-i dădea mâna să tragă la un hotel. Să aștepte, în speranța că va reuși, totuși, să stea de vorbă cu domnul Kohiman? De ce acceptase propunerea acestui individ? Acum lumea va crede că sunt prieteni sau măcar cunoștințe. Și se îndoia că această impresie ar fi în avantajul ei în momentul de față.

Era deja la jumătatea drumului spre sala principală, când auzi o ușă deschizându-se în spatele ei.

— Domnul Kohiman te poate primi acum.

La auzul vocii, Kathryn se răsuci pe călcâie. MacGregor avea glasul mai răgușit și, judecând după iritarea ce i se citea pe față, era mult mai cătrănit decât înainte. Ceea ce nu prevestea nimic bun în privința împrumutului pentru care venise ea la bancă.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule MacGregor, dar poate ar fi mai bine să revin mai târziu.

Bărbatul îi aruncă o căutătură mânioasă.

— Prostii! Kohiman știe deja că aștepți. Și e un om din cale afară de ocupat.

În momentul acela lângă MacGregor își făcu apariția un bărbat corpolent, cu vreo 30 de centimetri mai scund și mai gros în talie decât acesta. Perciunii, deși cu aceleași reflexe roșietice precum mustața stufoasă, îi confereau un aer de bonom abordabil, care se sfârșea însă abrupt în dreptul liniei ferme a maxilarelor. Lucrurile nu mergeau deloc așa cum sperase ea.

Rostind o rugă în gând, Kathryn se apropie de bancher.

— Sunt extrem de recunoscătoare că aveți îngăduința de a mă primi atât de prompt, domnule Kohiman.

Fără să spună un cuvânt, directorul îi întoarse spatele și intra în birou.

Neștiind ce altceva să facă, ea îl urmă.

— Îl cunoașteți pe soțul meu. Numele lui este...

— În ce chestiune doriți să-mi vorbiți? îi reteză vorba Kohiman, îndesându-și trupeșa făptură în scaunul de piele, după care își aținti privirea dincolo de ea.

Întorcând capul, Kathryn îl văzu pe MacGregor intrând în birou și închizând ușa după el. Va fi de față pe tot parcursul întrevederii? încercând să-și ascundă surprinderea, Kathryn își întoarse din nou atenția asupra lui Kohiman și, apropiindu-se de biroul lui, îi întinse scrisoarea pe care o formulase cu mare grijă noaptea trecută.

— Am venit să vă solicit un împrumut. Eu și soțul meu avem un *ranch*...

Impacientat, directorul băncii îi făcu semn să se oprească.

— N-are rost să ziceți mai departe, spuse el, după ce parcurse grăbit scrisoarea. Regret, doamnă, dar aveți habar câte *ranch-un* dau faliment în ziua de azi?

Lăsă scrisoarea să cadă pe masă și își ciupi rădăcina nasului.

— Aș vrea să vă pot ajuta, dar îmi este peste putință să acord un împrumut în lipsa unor garanții colaterale solide.

Kathryn făcu încă un pas în față.

— Dar am aici actul de proprietate asupra casei, stăruie ea, scoțând documentul din gențuță. Am amintit de el și în scrisoare – din ce în ce mai hotărâtă, reuși să își ascundă tremurul din voce. Îl ofer drept garanție. Sunt sigură că acoperă suma pe care am venit să v-o solicit.

Ochii lui Kohiman se îngustară.

— Poate că n-am fost îndeajuns de explicit.

Se făcuse stacojiu și de pe chip îi dispăruse și ultima rămășiță de bunăvoință. Simțind prezența lui MacGregor în spatele ei, Kathryn se întrebă dacă acestuia i-o fi făcând plăcere s-o vadă umilită. Poate că acesta era felul lui de a se răzbuna pe faptul că îi refuzase inițial invitația.

— V-am spus, domnișoară, că nu pot să...

— Nu sunt domnișoară, ci doamnă. Soțul meu, Larson

Jennings, vă este deja client. Și nu vă cer nimic de pomană. Înțeleg natura afacerii dumneavoastră și faptul că trebuie să ieșiți în câștig, dar...

— Cum ziceați că se numește soțul dumneavoastră? o întrerupse Kohiman, luminându-se ușor la față.

Ticăitul ceasornicului aflat undeva în spatele ei marcă trecerea câtorva secunde.

— Larson Jennings.

Directorul băncii își țintui privirea peste umărul ei și Kathryn avu neplăcuta senzație că între cei doi bărbați are loc o înțelegere tacită. Sesizând o mișcare în spatele ei, se întoarse și îl văzu pe MacGregor părăsind fulgerător biroul.

— În acest caz, stimată doamnă, continuă Kohiman pe un ton surprinzător de amabil, sunt convins că putem ajunge la o înțelegere.

Ușa se deschise cu un scârțâit și lumina unei lămpi înlocui întunericul.

— Tu vezi-ți de plăcintele tale, Abby. Am să-i stau eu la capătâi până-ți termini tu treaba.

Larson își simți inima bubuind, și în suflet i se reaprinse speranța.

Îi ajunse la urechi o melodie îngânată încetișor de un glas bărbătesc. O flacără roșiatică pâlpoi în beznă, proiectând umbre dănțuitoare pe pereți. De unde stătea el întins, reuși să distingă conturul unui bufet și al unui dulap de bucătărie. Îi ajunse la nări o aromă familiară, dulce și îmbietoare. Un junghi ascuțit îi săgetă abdomenul și trecu o clipă până să realizeze că era doar foamea ce îi rodea stomacul – o senzație care i se păru deopotrivă străină și cunoscută.

Încercă să înghită, dar simți că i se pune un nod în gât. *Zdrang* – lampa de petrol fu așezată pe-o masă. Apoi o siluetă neguroasă, ce abia se deslușea în întuneric, se ivi la capătul patului.

— Doamne, așază-ți mâinile tămăduitoare asupra acestui copil al Tău, rosti aceeași voce adâncă, după care se afundă iar într-o cântare șoptită.

Deși erau înălțate în surdină, Larson recunoscuse imediat acordurile melodiei. Era un imn pe care îl cânta și Kathryn. Of, ce n-ar da să audă iar glasul ei dulce! Simți o mână atingându-i picioarele și fiorul răcoritor al atingerii omenești îl făcu să tresară.

Brusc, bărbatul se opri din cântat și se aplecă înainte.

— Domnul fie lăudat! exclamă el, râzând încetișor, după care se răsuci și strigă: Abby, vino fuguța!

Râsul gâlgăit al bărbatului reverberă în pieptul lui Larson ca o apă dătătoare de viață. Simți cum i se schițează un zâmbet în colțul buzelor uscate. Lumina gălbuie din odaie fu mutată din loc și ridicată deasupra patului. Preț de o clipă, Larson nu putu decât să se holbeze la fața neagră și zâmbitoare ce apărură la căpătâiul său.

Bărbatul – părea să aibă vreo cincizeci de ani, mai mulți decât s-ar fi crezut după voce – își întinse mâna uriașă și o așeză cu blândețe pe capul lui. Larson încercă o senzație oarecum ciudată. Gestul părintesc îi adusese în suflet o pace imensă, ridicând totodată zăgazul unor emoții care îi erau cu totul străine.

— A zis ea, nevastă-mea, că azi ai să ni te alături, spuse bărbatul chicotind, de parcă ar fi spus o glumă. Are Abby a mea darul ăsta de-a vedea nevăzutul.

Larson deveni brusc conștient de propria-i respirație. Răsufă slab, hârâit. Încercă să-și umple plămânii cu aer, dar simți o arsură în coșul pieptului din cauza efortului.

— Ia-o ușurel, îl atenționa bărbatul, privindu-l cu ochii plini de compasiune. Ce-a fost mai greu a trecut.

Un zgomot ușor de pași atrase atenția lui Larson și, în momentul următor, o femeie își făcu apariția în lumina palidă de lângă pat. Se cuibări sub brațul ocrotitor al bărbatului ei, care o trase mai aproape. Ochii ei de un albastru pal și părul de un blond argintiu reflectau lumina tremurată a lămpii. Femeia își duse mâna la gură, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu putea.

Larson se holbă la ei cu ochii lărgiți de uimire. Pielea

femeii, albă ca spuma laptelui, contrasta izbitor de tare cu cea a bărbatului de lângă ea, închisă ca mahonul. În momentul acela, Larson se bucură că n-avea glas. Se temea să nu-i fi scăpat vreo vorbă nepotrivită. Nu că expresia de pe fața lui nu i-ar fi zugrăvit pe deplin stupefacția, chiar și în lipsa cuvintelor.

Citindu-i parcă gândurile, cei doi îi zâmbiră și apoi își zâmbiră unul altuia.

— Numele meu este Isaiah, spuse bărbatul cu o voce blajină, ce răsuna cu forța unui torent care se revarsă cu maiestruozitate peste stânci netede

Isaiah așeză lampa pe măsuta de lângă pat, apoi își puse mâna pe umărul lui Larson.

— Abby și cu mine îți urăm bun-venit în căminul nostru.

Isaiah rearanjă cearșafurile care acopereau trupul lui Larson, apoi își strecură brațul pe sub umerii lui. Atingerea lui emana siguranță de sine și îi dădu lui Larson puterea de a se apleca înainte, pentru ca Abby să-i așeze niște perne la spate. Când se ridică în capul oaselor, simți că se învâрте odaia cu el. Închise repede ochii, încercând să învingă amețeala.

Simțindu-i parcă disconfortul, Abby își așeză mâna răcoritoare pe fruntea lui și Larson avu o senzație ciudată, de bine.

Când lumea încetă să se mai învârtă cu el, deschise ochii.

Deasupra patului era montat un mecanism cum nu mai văzuse în viața lui. Măinile și picioarele îi erau învelite cu cearșafuri și suspendate de funii deasupra saltelei. Măsurând de sus în jos scripetele fixat în tavan, simți cum îl năpădesc fiori de groază.

Se căzni să ridice colțul cearșafului cu mâna dreaptă și privi dedesubt.

Un strigăt înăbușit i se urcă în gât și simți că i se face rău.

Rănile înfiorătoare ce îi brăzdau membrele și pieptul i se înțețosară în fața ochilor. Simți cum îl părăsește speranța.

Trupul care zăcea în pat nu semăna deloc cu cel de care-și aducea aminte. Câteva porțiuni de pe picioare și brațe păreau să fi rămas nevătămate, dar tot restul corpului purta urmele măcelului săvârșit de flăcări. Abdomenul, cândva suplu și muscular, îi era acum brăzdat de răni monstruoase, albicioase și adânci, acolo unde ghearele de foc îi sfâșiaseră, fără milă, carnea.

I se urcă un nod în gât și, simțind că se înăbușă, lăsă cearșaful să cadă la loc.

Isaiah își așeză mâna pe brațul lui.

— Știu ce gândești în momentul ăsta... că n-ai să te mai poți ține niciodată pe picioare. Că n-ai să mai fii în stare să faci lucrurile pe care le făceai înainte. Dar nu e adevărat.

Larson îi evită privirea, dar Isaiah îi întoarse cu blândețe fața spre el.

— Nu da ascultare acelei voci. Ca să te însănătoșești, e important să crezi că vei fi vindecat. Abby și cu mine am învățat cu multă vreme în urmă că asta înseamnă să i te încredințezi Celui de Sus cu toată ființa ta, minte, Isaiah își duse mâna la fruntea sa lată și apoi la inimă – trup și suflet, și să te lași în voia Lui.

În ciuda cuvintelor liniștitoare ale lui Isaiah și a compasiunii ce se citea în ochii lui Abby, Larson simți că îl cuprinde panica. Isaiah îi făcu semn soției sale și aceasta părăsi odaia. După ce Abby închise ușa în urma ei, Isaiah ridică cearșafurile.

Furnicat de aerul rece, Larson trebui să își adune tot curajul ca să își coboare iar privirea.

Hidoasele cicatrice îi întoarseră din nou stomacul pe dos.

— După cum ți-am mai spus, continuă Isaiah, acoperindu-i mâna cu a lui, ce-a fost mai greu a trecut. Dar încă mai ai cale lungă de bățut. Am văzut mineri aruncați în aer, cu arsuri atât de cumplite, c-ai fi zis că n-au să mai apuce dimineța.

Isaiah zâmbi – un zâmbet curat, ca de băiețandru, pe care nu te-ai fi așteptat să-l vezi pe chipul acestui munte de om.

— Dar Vindecătorul ceresc le-a ascultat rugăciunile și oamenii aceia trăiesc și acum. I-am ajutat pe mulți să se pună pe picioare. Și te pot ajuta și pe tine – strălucirea ochilor săi căprui deveni și mai intensă. Ai o dorință de a trăi cum rar mi-a fost dat să întâlnesc. Mi-am dat seama de asta încă din primele zile și mai apoi, în săptămânile în care te-am văzut luptând împotriva infecției. Ai ceva care te ține în viață. Nu știu ce... sau cine anume.

Făcu o pauză și ochii îi scânteiară jucăuși.

— Dar bănuiesc că numele ei este Kathryn.

Cuvintele lui Isaiaș reverberau în sufletul lui Larson. Una dintre observațiile acestuia îi atraseră atenția în mod deosebit: *în săptămânile în care te-am văzut luptând împotriva infecției...*

Opintindu-se, se aplecă spre Isaiaș și îl apucă de cămașă, își mișcă buzele, dar nu se auzi niciun sunet. Încercă din nou. Cuvintele își croiră cu greu cale prin laringe, zgâriindu-i fragilele coarde vocale, și în cele din urmă scăpară, hârâit, de pe buze.

— De... când?

Isaiaș rămase preț de o clipă tăcut, apoi dădu din cap.

— Ești la noi de mai bine de două luni. Azi e a doua zi a lunii martie.

Larson îi dădu, năuc, drumul la cămașă. Martie?! Gândul îi zbură imediat la Harold Kohiman și la împrumutul pe care trebuia să-l restituie băncii din Willow Springs. Kathryn. Ce-o fi gândind soția lui acum că lipsea de atâta timp?

Isaiaș îi puse blând mâna pe creștet și, dintr-odată, Larson realizează de ce i se păruse atât de ciudată atingerea lui. Îi simțea atingerea direct pe piele.

Privirea lui Isaiaș era plină de înțelegere și compasiune și Larson simți un junghi în inimă.

Crezuse că Dumnezeu îi cruțase viața cu un rost și, când colo, totul nu fusese decât o glumă macabră și plină de cruzime. Cum să trăiască așa? Cum s-o întrețină pe Kathryn? Cum să-i fie bărbat? își închipui ce ar gândi ea

dacă l-ar vedea acum și concluzia îl scârbi.

Își întoarse privirea de la Isaiah, rușinat de lacrimile sale, rușinat de ceea ce devenise. De ce nu-l lăsase Dumnezeu să moară în noaptea aceea? De ce?...

După ceva vreme, Abby reveni la căpătâiul lui cu o cană aburindă în mâini.

— Ceaiul are să te întărească și te va ajuta să-ți recapeteți glasul.

Vocea ei vădea o voință de fier, înfășurată într-o nemărginită blândețe. Larson nu avu tăria – și nici puterea trupească, recunoscă el în gând cu amărăciune – de a i se împotrivi, așa că bău din cana pe care i-o apropie ea de buze.

Lichidul cald îi arse întâi gâtul și se înecă la primele două înghițituri. Totuși, după câteva guri, mușchii gâtului i se relaxară și licoarea amară îi alunecă până în stomac. Mișcările lui Abby erau iscusite și sprintene, părând a contrazice ridurile fine ale vârstei ce i se conturau, când zâmbea, în colțurile ochilor și ale gurii.

Rușinat de neputința sa, Larson întoarse capul, evitându-i privirea. Apoi realizează că, îngrijindu-l, Abby ajunsese, fără îndoială, să-i cunoască rănila – și nu numai – la fel de bine ca Isaiah. Dar nici măcar acest gând nu reuși să-i risipească stânjeneala.

Pleoapele îi atârnavă din ce în ce mai greu. Pesemne că Abby pusese un sedativ în ceai.

Când se trezi, Larson îl zări pe Isaiah în dreptul dulapului de vase. Acesta scoase, fredonând, mai multe recipiente de pe rafturi și se puse să cântărească meticulos o serie de ingrediente pe care le sfărâmă cu un pistil. Goli apoi conținutul mojarului într-un castron de lemn, luă de pe polița de sus o sticlă din care turnă un lichid închis la culoare peste compoziție și începu să amestece.

Larson îi urmărea mișcările, gata să-i spună că, dacă doctoria era pentru el, nu merita să-și dea osteneala. Era prea târziu ca să-l mai ajute cu ceva. Totuși, gândindu-se la bunătatea și generozitatea pe care i le arătaseră cei doi soți,

își înghiți cuvintele izvorâte din deznădejde. Ce-i făcea pe unii oameni să fie atât de generoși? Deși pentru ei nu era decât un străin, Isaiah și Abby îl adăpostiseră sub acoperișul lor, îi oblojiseră rănila și îl hrăniseră, își privi trupul îmușinat. Datorită lor, de bine, de rău, era încă în viață. Era, într-adevăr, numai piele și os, dar mai mult ca sigur că nici chiar mâncarea gătită de Kathryn n-ar fi putut să schimbe cu ceva lucrul acesta.

Kathryn...

Isaiah se întoarse și îl privi de parcă i-ar fi auzit fiecare gând nerostit.

— Bună dimineața.

Isaiah se așeză pe un scaun la capul patului, continuând să amestece în castron. Mirosul înțepător al ingredientelor umplu aerul.

— Ai dormit vreme de două zile, continuă el, după care adăugă, făcându-i cu ochiul: Am uitat să-ți spun Fii cu băgare de seamă când bei ceaiul lui Abby în pofida stării sale de spirit, Larson nu își putu reprima un zâmbet. Ceva din făptura lui Isaiah – și a lui Abby – îi dă râma toate zidurile de apărare și îl umplea cu un optimism nesolicitat.

Isaiah ridică o sprânceană.

— Un zâmbet, comentă el ca pentru sine. Ei, e și asta ceva.

Larson înghiți cu noduri și privi spre castron.

— Nădăjduiesc că ăsta nu-i micul dejun, murmură el, încercându-și vocea, înviorat de zâmbetul lui Isaiah.

Isaiah își coborî privirea spre castronul pe care îl ținea în mâinile sale uriașe. Când își ridică iar ochii, pe chipul lui nu se mai zărea nici urmă de zâmbet.

— Spune-mi cum te numești.

Larson îl aținti o clipă cu privirea, apoi răspunse hârâit:

— Larson Jennings.

— Din câte îmi dau eu seama, Larson, Dumnezeu ți-a dat o a doua șansă. Nu de a te întoarce la viața pe care ai dus-o până acum, ci de a începe una nouă.

Puse castronul la o parte și se aplecă mai aproape de

urechea lui Larson.

— Când te-am găsit în coliba aceea incendiată, ți-am scos trupul cu gândul de a te îngropa creștinește. Faptul că ești încă în viață nu are nicio explicație pământească. Deci motivul supraviețuirii tale nu poate fi decât unul divin.

Fața brăzdată de riduri a lui Isaiaș se umplu de emoție și Larson văzu o lacrimă prelingându-i-se pe obrazul aspru.

— În mod obișnuit, nu trec prin ravena aceea. O ocolesc Isaiaș coborî ochii, fixându-și mâinile încleștate. Viața pe care am dus-o odinioară m-a învățat să fiu prevăzător. Îmi place să văd ce este în jurul meu și evit strâmtorile. Mai ales pe timp de noapte.

Văzând suferința ce i se citea în ochi, Larson se simți deodată cuprins de dorința de a afla mai multe despre acest om.

— Unde ai trăit... înainte? îl întrebă el cu o voce spartă, ce aducea cu scârțâitul unei balamale ruginite.

— M-am născut în Georgia. Am lucrat o vreme pe o plantație de acolo și mai apoi în Carolina de Sud. În vest am venit acu-s aproape douăzeci de ani cu un bărbat care m-a câștigat la un joc de poker. O, dar nu mi-a părut rău câtuși de puțin să părăsesc sudul. Bărbatul care m-a câștigat era medic, rase încetișor. După cum s-a dovedit mai târziu, pe cât era de iscusit în meseria lui, pe atât era de slab ca jucător de poker. După câțiva ani a fost împușcat fiindcă a încercat să trișeze. Dar în ziua în care m-a câștigat la acel joc de cărți, Dumnezeu să-l binecuvânteze, am devenit un om liber.

Isaiaș rosti ultimele cuvinte cu un oftat, lăsând de înțeles că viața pe care o dusesese din acel moment nu fusese cea la care se așteptase. În mod curios, acest gând îl umplu pe Larson de nădejde și îi stârni în suflet noi întrebări. Poate că, de fapt, Dumnezeu nu îl dăduse uitării? Și la ce se referise Isaiaș când spusese că supraviețuirea lui nu poate să aibă decât un motiv ceresc?

Gândul îi zbură la un verset din Biblie pe care i-l citise odată Kathryn. Versetul acela se referea la același lucru –

căile Domnului sunt diferite de ale omului. Kathryn obișnuia adesea să citească seara din Biblie, stând în balansoarul ei de lângă cămin. Amintindu-și felul în care arăta soția lui în acele momente, trăsăturile ei îndulcite de lumina focului din vatră, părul ei de culoarea mierii reflectând strălucirea flăcărilor, simți că îl copleșește iar dorul.

Spre deosebire de Kathryn, el nu prea se omorâse cu cititul Bibliei. Dacă ar fi fost obligat să dea un răspuns, ar fi consimțit că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Dar adevărul era că Biblia nu jucase niciodată un rol însemnat în viața lui. Cum ar putea niște cuvinte uscate pe hârtie, scrise cu sute de ani în urmă, să marcheze în vreun fel viața unui bărbat? Ceea ce conta cu adevărat în viață era să muncești și să-ți faci o situație. Dumnezeu îl înzestrează pe fiecare cu anumite abilități și apoi se așteaptă să scoată profit de pe urma investiției făcute. Cu siguranță că succesul era singurul lucru care conta cu adevărat.

Dar acum acea certitudine începea să se clatine. Cum să mai poată ajunge acum un om de succes? Toate năzuințele, toți banii și toată energia lui fuseseră investite în *ranch*. Dacă pierdea ferma, pierdea totul. Făcu un calcul rapid. Pe 16 martie era scadentă următoarea rată la bancă. Dacă întârzia din nou cu plata, era sigur că Harold Kohiman își va pune în aplicare amenințarea.

— Nu ți-e foame? se auzi vocea lui Isaiah, întrerupându-i gândurile. Abby a pregătit micul dejun.

Larson ridică, distrat, privirea.

— Ba da, murmură el, după care se aplecă înainte; durerea care-i săgetă gâtul și spatele îl făcu să se schimonosească. Dar înainte de toate, am o rugămintă.

Ochii lui Isaiah se luminară, dându-i de înțeles că îi stătea bucurios la dispoziție.

— Care este cel mai apropiat oraș cu telegraf?

Isaiah nu răspunse imediat. Coborî privirea și își încreți, posomorât, fruntea lată.

— De ce întrebi?

— Fiindcă trebuie să trimit o telegramă unui bancher din Willow Springs. Larson trase adânc aer în piept, încercând să ignore durerea. Dacă nu-i trimit vorbă neîntârziat, s-ar putea să pierd tot ce am. *Ranch-ul*, pământul.

Isaiah se ridică, hotărât, în picioare.

— Mă tem că așa ceva este cu neputință.

Zicând acestea, se răsuci, înșfăcă bolul de pe măsută și se duse cu pași apăsăți la dulap.

— De câteva zile încoace n-a mai stat ninsoarea, adăugă el, stând cu spatele la Larson. Va trece cel puțin o lună până ce s-or distroieni trecătorile. Și asta doar dacă se îmbunează vremea.

Aruncă o privire pe fereastră, apoi adăugă:

— Ceea ce nu se arată deloc în clipa de față.

Simțind că îi scapă prilejul, Larson căută înfrigurat o abordare diferită, muștrându-se în gând că soția sa nu fusese primul motiv invocat pentru expedierea unei telegrame.

— Dar în felul acesta aș putea să-i dau de știre nevastă-măi că sunt în viață. Sunt sigur că se perpelește de grija mea...

Isaiah se răsuci și îi aruncă o privire pătrunzătoare care făcu ca pretextul să înghețe pe buzele lui Larson, dezgolindu-i totodată adevăratele motive.

Larson își întoarse, rușinat, privirea. Totuși, refuza să accepte ideea că toată truda lui din ultimii zece ani fusese în zadar.

— Ascultă, am să-ți restitui toate cheltuielile...

Isaiah trânti castronul pe masă și se întoarse spre el.

— Nu e vorba de bani, Jennings!

Isaiah rămase o clipă tăcut, cu privirea ațintită asupra lui Larson.

— Tu chiar n-ai învățat nimic din toate astea? În viață nu totul se măsoară în dolari și în cenți.

Larson își lăsă, buimăcit, capul pe pernă. În ochii lui Isaiah scăpăra mânia și încă un sentiment pe care nu și-l putu lămuri cu precizie.

Isaiah își încreți, posomorât, fruntea. Buza îi tremura,

aproape imperceptibil.

— Îmi pare rău, dar nu știi ce-mi ceri. Am să-ți îngrijesc rănilor. Am să te pun pe picioare ca să te poți întoarce la viața ta. Abby și cu mine îți oferim cu dragă inimă tot ce avem.

Frica întipărită pe fața colțuroasă a lui Isaiah îl lovi pe Larson cu forța unui pumn.

Isaiah porni către ușă, cu capul plecat și umerii apăsati de o greutate nevăzută. Înainte de a ieși, întoarse iar capul spre Larson.

— Chiar dacă, printr-o minune, aș putea răzbi prin trecătorile acelea, ceea ce-mi ceri are un preț mult prea mare. Ultima dată când m-am întors în orașul acela, aproape c-am plătit cu viața.

Capitolul 6

Ajungând pe creastă, Kathryn își struni iapa roaibă, apoi se aplecă și îi mângâie coama mătăsoasă. Chestnut, un cadou primit din partea lui Larson în urmă cu cinci ani, era un cal de nădejde. Își îndreptă privirea spre est. Presărată cu omăt, preria se întindea cale de mile întregi, cât vedeai cu ochii, urcând și coborând aidoma unor unde domoale ce goneau să întâmpine răsăritul. La orizont un penel divin trasese dăre pastelate ce se reflectau în zăpadă, proclamând atingerea Domnului.

Kathryn simți cum i se pogoară în suflet o pace adâncă, risipindu-i neliniștea și teama. Era un sentiment pe care, nici dac-ar fi vrut, n-ar fi putut să i-l explice lui Matthew Taylor, ce călărea lângă ea. Răsuflarea ei desena vâlătuci albi în aerul înghețat al dimineții de martie. Înfrigurată, Kathryn își trase fularul peste nas.

Matthew aruncă o privire peste umăr.

— Trebuie să-i dăm zor, doamnă Jennings, dacă vrem s-ajungem cu dobitoacele astea la ferma lui Jefferson pân la ora prânzului. Cei doi văcari pe care i-am lăsat să îngrijească de restu' cirezii n-or să prididească de-om zăbovi mai mult.

Kathryn încuviință din cap, amintindu-și cât de mult protestase Taylor când îi spusese că vrea să-i însoțească.

Dumneata și Dunham luați-o înainte. Am să vă ajung eu din urmă.

Matthew o privi cu vădită reticență, dar ea îi răspunse printr-o privire plină de siguranță.

Vechilul slobozi un oftat.

— Luați-o pe urmele copitelor la coborâre. Și aveți grijă să nu v-apropiați prea tare de buza râpei.

Aruncându-i o ultimă privire prevenitoare, Matthew clătină din cap și dădu pinteni calului.

În pofida îndoielilor și a durerii sufletești ce o năpădiseră în ultimele zile, inconfundabila prezență divină pe care o simțea alături reușise să-i reaprindă în inimă tăciunii aproape stinși ai speranței. Îi veniră în minte cuvintele pe care le citise în dimineața aceea. *Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele: de cine să-mi fie frică?*

Lăsându-se călăuzită de inimă, aruncă o privire îndărăt și scrută piscurile înzăpezite, învăluite de ceață și nori. Peste două săptămâni, dacă soțul ei n-avea să se întoarcă până atunci, se vor împlini trei luni de când plecase. Iarna stăpânea cu o mână de fier teritoriul Colorado. Dar Larson cunoștea aceste meleaguri ca-n palmă, încercă ea să se îmbărbăteze. Chiar dacă viscolise, soțul ei n-avea cum să se fi rătăcit în acea noapte de Crăciun. Deși ispitită să se agățe de acel gând, Kathryn își puse, în schimb, toată nădejdea în ceruri. *Tată, îl las pe Larson în mâinile Tale. Din nou.*

Inspirând aerul ce mirosea a dobitoace, iarnă și omăt proaspăt, o îndemnă pe Chestnut să pornească. După ce o luară din loc, se lăsă ușor într-o parte și cercetă zăpada bătătorită, căutând cărarea lăsată de Matthew. Negăsind-o, trase tare de căpăstru. Chestnut necheză și copitele îi alunecară pe zăpadă. Căznindu-se să se redreseze, animalul se apropie periculos de tare de marginea crestei.

Kathryn strânse frâiele în mâini, atentă să nu smucească

de ele și, vorbindu-i lui Chestnut pe un ton domol, liniștitor, așa cum o învățase Larson, încercă s-o facă să se îndepărteze de buza râpei. În momentul acela, cu un urlet sfâșietor, iapa se prăbuși.

Kathryn se trezi azvârlită pe burtă pe versantul înghețat și începu să alunece în jos. Simți o izbitură în coaste care o lăsă fără răsuflare. Icnii și încercă să se prindă de ceva, de orice i-ar fi putut încetini căderea. Dar tufișurile, înghețate, îi alunecau prin mâinile înmănușate. Pietrele îi zgâriau obraji. Cu cât aluneca mai mult, cu atât simțea mai puțină durere.

Și, într-un sfârșit, nu mai simți nimic.

O rafală rece îi înfioră pielea și desluși voci. Simți două mâini străine mișcându-i-se de-a lungul corsajului și apoi în jos, peste picioare. Încercă să le oprească, dar junghiul care îi săgetă pieptul o făcu să icnească de durere.

— Nu vă mișcați, doamnă Jennings. Vă rog să nu vă mișcați.

Recunoscând vocea lui Matthew Taylor, Kathryn se supuse.

Deschise ochii și clipi de câteva ori, orbită de razele puternice ale soarelui. La căpătâiul ei se afla un alt bărbat. Harley Dunham.

Acesta îi aruncă o privire piezișă lui Taylor.

— Ți-am zis io, șefu', că muierile n-au ce căuta la mânatul vitelor. Ar fi trebuit s-o refuzi de la bun început.

— Mai tacă-ți fleanca, Dunham, și du-te mai bine să vezi de cal, îl repezi Taylor, după care se aplecă spre ea; Kathryn îi simți răsuflarea în obraz. Doamnă Jennings... mă auziți?

Ea aprobă din cap, cu creierul încă vâjâind din cauza durerii care îi explodase în piept atunci când se mișcase.

— Nu vă mișcați.

— Nicio grijă, murmură ea, forțându-se să schițeze un zâmbet; o durea chiar și să respire.

— Cred că v-ați rupt câteva coaste, spuse Taylor, mușcându-și nervos buza de jos.

În momentul acela, se auzi o împușcătură și Kathryn

încremeni. *Chestnut*. Ochii i se umplură de lacrimi și i se puse un nod dureros în gât.

Taylor își scoase pălăria și își trecu mana prin păr.

— Îmi pare rău, doamnă. Pare-se c-am greșit amarnic când m-am învoit să ne însoțiți. Ar fi trebuit să refuz de la bun început, îngână el, mai mult pentru sine, după care îi cercetă fața. Pân la oraș e cale de cel puțin trei ceasuri. Socotiți că vă puteți ține în șa?

Kathryn încuviință din cap, întrebându-se dacă va putea, într-adevăr, să suporte durerea.

— Îi ca atunci când am văzut bufnița 'ceea albă, șefu', se auzi vocea lui Dunham, care își făcuse din nou apariția, cu pușca rezemată pe umăr. O femeie la cârma unui *ranch* aduce ghinion, ascultă ce-ți zic.

Încleștându-și fălcile, Taylor sări în picioare, îl înșfăcă pe Dunham de cămașă și îi șuieră printre dinți:

— Saltă-n șa numaidecât. Eu și doamna Jennings vom călări în fața cirezii. Tu ai să rămâi îndărăt și-ai să mâni vitele din spate.

Dunham o luă din loc, mormăind ceva în barbă.

Kathryn își aținti privirea spre cerul senin, de un albastru diafan, de deasupra ei. Nu își dorea decât un singur lucru – ca Larson să fie alături de ea

Taylor ingenunche lângă ea, îi aruncă o privire și apoi întoarse iar capul.

— Îmi pare rău. O să vă doară, dar n-avem încotro. Nu pot să vă las singură aici. Și Dunham nu poate mâna cireada de unul singur.

Kathryn dădu iar din cap și trase adânc aer în piept.

— Sunt pregătită.

Cu mare grijă, Taylor o ridică în brațe. Kathryn își mușcă buza până la sânge ca să nu țipe de durere. Mintea i se încetoșă. În treacăt, observă cu coada ochiului trupul masiv al lui Chestnut, zăcând țeapăn în zăpadă.

— Nu vă faceți inimă rea, murmură Taylor, citindu-i parcă gândurile. Am să mă întorc și-am s-o îngrop cum se cuvine.

A fost o iapă de nădejde. Blândă și numai bună pentru o doamnă, îmi amintesc și-acum ziua când v-a cumpărat-o domnu' Jennings. Se pricepea ca nimeni altu' să...

Taylor se opri și slobozi un oftat.

— Vă rog să mă iertați. N-am vrut să...

Kathryn clătină din cap.

— Este în regulă, n-ai de ce să te scuzi.

Matthew o înălță în șa și apoi încălecă în spatele ei. Kathryn simți că începe să-i vâjâie iar capul și își încheștă dinții, silindu-se să îndure durerea. Când ajunseră în fruntea cirezii, își auzi vocea ca prin vis:

— Te rog de pe-acum să mă ierți, domnule Taylor, dacă pe drum am să leșin cumva.

— Nu vă sfițiți, dacă nu avem încotro.

Vocea lui Taylor îi răsuna din ce în ce mai slab în urechi, dar simți cum brațele lui i se strâng mai tare în jurul mijlocului.

— Nici eu nu am încotro, adăugă Matthew.

În spatele paravanului din cabinetul medical, cu fruntea îmbrobonită de sudoare, Kathryn reuși în cele din urmă să își încheie fusta și nasturii de la cămașă. Bandajele care îi strângeau trunchiul erau incomode, dar îi reduseseră simțitor suferința. Când se aplecă să-și netezească faldurile fustei, se schimonosi de durere. Totuși, se putea considera norocoasă. Nu se alesese de pe urma căzăturii decât cu două coaste rupte și câteva vânătăi și zgârieturi.

Cât de nesăbuită fusese! Sub contuzia ce începea deja să i se învinețească sub pansamente, își simțea rănit... orgoliul.

Când îl rugase pe Matthew s-o lase să-i însoțească, acesta nici nu voise s-audă. Dar ea stăruise. Își dorea arzător să ia parte, cot la cot cu bărbatii, la treburile *ranch-ului* să pună ferma pe picioare, împlinind visul lui Larson – vis care acum devenise și al ei.

Simțind cum o părăsește speranța, își coborî abătută privirea.

Chiar dacă soțul ei încă nu se întorsese, păstrând *ranch-ul*,

îi rămânea oarecum o părticică din el. Deși reușise să respingă gândul că Larson ar fi părăsit-o cu bună știință, un sâmbure de îndoială tot îi mai rămăsese în suflet și acesta începea să dezvolte rădăcini tot mai adânci. *Doamne, dacă, din orișice motiv, Larson nu se va întoarce, Te rog să mă ajuți să-i împlinesc visul. Să împlinesc visul nostru.*

Medicul, un domn în vârstă, își clăti mâinile într-un lighean cu apă și o privi muștrător pe deasupra ochelarilor.

— Doamnă Jennings, ceea ce-ați făcut a fost curată nesăbuință. Sunteți o femeie cu adevărat norocoasă. O căzătură ca asta s-ar fi putut solda cu rezultate mult mai grave.

Se aplecă părintește spre ea și o străpunse cu privirea ca pe un copil neascultător. Kathryn aprobă din cap și umerii i se lăsară în jos, îngreunați de povara alegerilor greșite pe care le făcuse în ultima vreme.

— De-acum înainte am să fiu cu mai mare băgare de seamă, vă promit.

— Cum v-ați simțit în ultimele săptămâni?

Era o întrebare ciudată, care o făcu să se încrunte, dar apoi realizează că pesemne Matthew Taylor îi vorbise medicului de situația ei. N-avea rost să-i poarte pică vechilului pentru asta. Totuși, era o chestiune atât de intimă! Ca și cum n-ar fi fost îndeajuns de stânjenitor că doctorul o supusese unei examinări minuțioase ca să se asigure că nu există leziuni interne...

— Mi-a scăzut pofta de mâncare și m-am simțit nițel mai obosită decât de obicei.

Având în vedere povara pe care o purta de două luni și jumătate, avea tot dreptul, considera ea, să se simtă sleită de puteri, își luă paltonul și mănușile de pe scaun, nerăbdătoare să pună capăt conversației. Deși îi era recunoscătoare doctorului pentru îngrijirile pe care i le dăduse, nu aprecia câtuși de puțin lipsa lui de delicatețe.

— Ei bine, sunteți o femeie tânără, sănătoasă și puternică, așa că veți trece repede peste asta.

Asprimea medicului o lăsă fără cuvinte. Scoase câteva monede din buzunarul hainei și le puse pe masă.

Doctorul îi mulțumi înclinând din cap, apoi o conduse până la ușă.

— Și nu plecați urechea la toate grozăveniile care circulă prin târg, adăugă el, bătând-o ușor pe umăr. Țsta nu e un lucru înspăimântător, ci unul cât se poate de firesc. Femeile dau naștere de când e lumea și pământul. Totul va fi bine, veți vedea.

Kathryn încremeni și simți cum i se scurge tot sângele din obraji.

— Ce vreți să spuneți cu asta? îngăimă ea, întorcându-se cu fața spre doctor.

— Doamnă Jennings... vă simțiți bine? o întrebă alarmat medicul, atingându-i umărul.

Dintr-odată, făcu ochii mari și își încreți, încruntat, fruntea.

— Care vasăzică... dumneavoastră nu știți?

Simțind că i se înmoaie genunchii, Kathryn își încheștă degetele pe brațul lui să nu cadă. Medicul își trecu brațul pe după mijlocul ei și o conduse până la cel mai apropiat scaun. Kathryn se așeză năucită. Durerea provocată de coastele rupte și de celelalte răni de pe corp nu se compara nici pe departe cu sentimentul covârșitor care îi năpădea acum inima – jumătate durere, jumătate bucurie.

Era însărcinată. Purta în pânțece pruncul lui Larson. După toți acești ani. Înghiți nodul pus în gât de acest adevăr dulce-amar.

— Când?... întrebă ea cu vocea gătuită de emoție.

Medicul ridică din umeri.

— Prin septembrie-octombrie, aș zice eu. Dar e greu de spus atât de timpuriu.

Lacrimile i se prăvăliră pe obraji și Kathryn nu se sinchisi să le șteargă. Își puse o mână pe abdomen, mângâind darul vieții ce-i înflorea, în sfârșit, în pânțece. Dacă avea să fie băiat, va moșteni oare ochii albaștri ai lui Larson și pletele lui

castanii și bogate? Iar dac-o fi fetiță, va semăna, oare, cu ea? Împlinirea îndelung așteptată îi umplu inima și Kathryn îi mulțumi lui Dumnezeu pentru pruncul pe care ea și soțul ei și-l doriseră dintotdeauna.

Și pe care poate că Larson nu-l va ține niciodată în brațe.

Larson stătea treaz în noapte, privind cu ochi goi întunericul. Somnul îl ocolea cu îndărătnicie. Ceasornicul de pe perete ticăia în surdină, marcând trecerea înnebunitor de lentă a secundelor și amintindu-i cât de trecător e totul în viață.

Refuzul categoric cu care răspunsese Isaiah rugăminții pe care i-o făcuse în urmă cu o săptămână îi răsună și acum în minte. Fusesse o cerere chiar atât de deplasată? Simțea cum toată truda lui din ultimii zece ani se duce de râpă încet, dar sigur, cu fiecare *tic-tac* înfundat al pendulei.

Auzind ușa scârțâind, se întoarse. Silueta impunătoare a lui Isaiah umplea cadrul ușii. În ultimele zile, abia de schimbaseră câteva cuvinte. Refuzul lui Isaiah îi sădise în suflet un sâmbure de vrajbă și, până acum, Larson nici nu realizase cât de singur se simțea și cât de mult tânjea după un tovarăș de discuție.

Oare ce-ar zice Kathryn dacă ar auzi una ca asta? Gândul îl făcu să zâmbească. Nevastă-sa se plângea mereu că trebuie să-i scoată vorba din gură cu cleștele.

— Nu pot să dorm, se auzi în șoaptă timbrul adânc al vocii lui Isaiah. Mai e puțin și mijesc zorile. Mă întrebam dacă n-ai vrea să privim împreună răsăritul.

Tăcere.

— Parcă a trecut o veșnicie de când n-am mai văzut un răsărit de soare, răspunse într-un sfârșit Larson.

Deși odaia era scufundată în întuneric, intui că Isaiah zâmbește.

Isaiah dădu învelitorile la o parte și îl ajută să-și coboare cu grijă picioarele pe marginea patului. Când atinse cu tălpile goale dușumeaua rece din scânduri, Larson simți fiori de gheață pe șira spinării. Se rezemă cu mâinile de marginea

patului și Isaiaș îl înfășură într-o pătură groasă. Reuși să se ridice cu chiu, cu vai, în picioare, dar, dezobișnuit cu greutatea propriului corp, simți că îi cedează picioarele.

Când Isaiaș îl ridică în brațe, Larson își încleștă fălcile, covârșit de rușine. Confruntat din nou cu nevolnicia sa, simți cum mânia sa ia pentru moment locul autocompătimirii. Isaiaș nu spuse nimic, deși fără îndoială că îi intuise tulburarea. Impresionat până la lacrimi de caracterul acestui om pe care începea să-l prețuiască tot mai mult, Larson își ținu dinadins fața întoarsă.

Isaiaș îl duse într-o odaie alăturată – singura încăpere ce părea să mai existe în acea căsuță din bârne. În aerul calduț plutea un miros îmbietor de cafea proaspătă. Larson își plimbă privirea de jur-împrejur.

Sărăcăcios fu primul cuvânt care îi veni în minte. Cămaruța era mobilată din cale afară de modest. În vatră ardea un foc chihlimbăriu-roșiatic, ce emana căldură. În penumbra din fața căminului desluși o mogâldeată învelită în pături, ce dormea ghemuită pe un culcuș de paie.

Simți că i se urcă un nod în gât.

Acești oameni îi oferiseră tot ce aveau. Dar ce îi determinase să facă asta? De când își revenise în simțiri nu făcuse decât să-și plângă de milă. Realizându-și egoismul, simți un ghimpe în inimă.

Isaiaș deschise ușa și frigul de afară se năpusti în casă.

În mod surprinzător, lui Larson îi făcu plăcere să simtă aerul rece pe piele. Uitându-se afară, realizează repede că invitația făcută de Isaiaș nu fusese nicidecum întâmplătoare. Pe mica prispă era deja pregătit un scaun tapițat și, lângă el, văzu un morman de pături. Din cele două câni mari, așezate pe o porțiune a balustradei curățată de zăpadă – pline, fără doar și poate, cu cafea – aburii se înălțau, fuioare, pe fondul dărelor rozacee care colorau orizontul la răsărit.

Isaiaș îl puse cu grijă pe scaun și îl acoperi cu mai multe pături.

— N-ai putut să dormi, care vasăzică, făcu Larson mucalit,

schitănd un zâmbet timid.

Ar fi vrut să-și poată exprima în cuvinte recunoștința... și regretul.

Isaiah îi întinse o cană și privirile li se încrucișară preț de o clipă.

Atât îi fu de-ajuns lui Larson ca să știe că avea în față un om de o onoare incontestabilă și de o bunătate nemărginită. Apoi, ca și cum i s-ar fi așezat în față o oglindă, se văzu pe sine și coborî, rușinat, capul.

Isaiah se rezemă de balustrada verandei și își plimbă privirea peste coroanele copacilor. Trecură așa câteva minute. Luminișul care înconjura căsuța era mărginit de pâcuri dese de mesteceni și plopî tremurători. Păsăretul începea să se trezească, făcând să foșnească crengile înghețate. Larson privi peste umăr, spre vest. Judecând după piscurile din apropiere, conchise că se afla la vreo cincisprezece – douăzeci de mile de ravena în care făcuse popas în acea noapte fatidică.

Isaiah întoarse capul spre el.

— Ei și, ia spune, ți-a căzut bine tocana cu găluști a lui Abby?

— O, da! E plăcut să pot mânca din nou hrană solidă. Iar Abby a ta e o bucătăreasă pe cinste.

Trase adânc aer în piept.

— Uite ce e, Isaiah... îmi cer scuze pentru neînțelegerea de deunăzi. Nu-ți cunosc motivele... dar știu că ele sunt întemeiate.

Se dădu o luptă în el înainte de a rosti următoarele cuvinte.

— Așa că n-am să-ți mai cer să-mi faci acest serviciu.

Isaiah îi primi cuvintele dând din cap, apoi se întoarse iar cu spatele și își concentră atenția asupra unui punct de la orizont.

Privind în aceeași direcție, spre est, Larson zări câțiva nori răzleți ce atârnavă jos pe cer, ca niște petice colorate de bumbac pe o pătură gri, reflectând fuioarele roz-violacee ale

apropiatului răsărit.

Luă o înghițitură de cafea și simți cum licoarea îi încălzește, în mod plăcut, gâtul.

— Și ce s-a întâmplat după ce doctorul te-a câștigat la cărți? După ce ți-ai dobândit libertatea?

Preț de o clipă Isaiah rămase cu privirea fixată asupra cunii pe care o ținea în mână, fără să spună nimic.

— La început doctorul Lewis m-a pus să mătur și să fac curățenie în odăile în care primea pacienții. A fost primul om alb care m-a tratat... omeneste. Cu timpul, mi-a arătat cum se fac cataplasmele și doctoriile, plantele din care se obțin ingredientele trebuincioase și locurile în care se găsesc acestea. Ceea ce nu era cu totul nou pentru mine, fiindcă bunică-mea a fost tămăduitoare – și m-a învățat multe despre lucrurile acestea. Dar aici cresc plante și arbori cum n-am văzut nicăieri în sud.

Și doctorul mi-a arătat cum să le combin, la fel cum mă învățase cândva bunică-mea.

Schiță un surâs.

— Așa că asta mi-a devenit meseria, preparatul remediilor, ceea ce era de o mie de ori mai plăcut decât culesul bumbacului sau trasul la plug... Oamenii veneau la cabinet de ani de zile. Doctorul Lewis ținea la ei. Când nu se putea duce el, mă trimitea pe mine să duc doctoriile trebuincioase familiilor din afara Orașului. Domnul Lewis se purta frumos cu mine; era prietenul meu. El m-a învățat să scriu și să citesc și să vorbesc corect, ca un orășean.

Timbrul adânc al vocii lui Isaiah accentua tăcerea desăvârșită din jur.

— L-am urmărit și am învățat de la el, și uite așa, lumea a continuat să vină la clinică și după ce doctorul Lewis s-a dus la cele veșnice. Fiecare îmi spunea ce-l doare, iar eu îi preparam remediul pe care i l-ar fi prescris doctorul Lewis.

Încet-încet, surâsul i se stinse de pe chip.

— Într-o zi, câteva familii de nou-veniți au căzut la pat. Aflând că aceștia fuseseră pe la cabinet, o mână de localnici

au tras concluzia că eu i-am îmbolnăvit. Că i-am otrăvit.

Isaiah vorbea în șoaptă, cu vocea sugrumată de emoție.

— Cățiva bărbați... mi-au făcut o vizită în noaptea aceea. Când mi-am revenit în simțiri, zăceam în țărână, gol, cu un ștreang în jurul gâtului. La început m-am gândit că s-o fi rupt creanga cu mine.

Clătină din cap.

— Dar craca aceea nu se rupsese. Fusesse tăiată.

În momentul acela, ușa se crăpă ușor și Larson văzu, învăluită în umbre, silueta lui Abby. Femeia rămase nemișcată.

— Toți cei ce se îmbolnăviseră au murit, în afară de o femeie. Știu asta fiindcă, de îndată ce m-am putut ține pe picioare, am luat cu mine felurite leacuri și m-am dus noaptea la casele lor. Când am ajuns acolo, am găsit femeia mai mult moartă decât vie.

Isaiah scutură din cap și pielea sa întunecată străluci în razele zorilor.

— Nu era nimeni lângă ea. Nici țipenie de om. Femeia era bolnavă de holeră. Boala se răspândise în tot orașul, răpind o mulțime de vieți.

Larson își mută privirea de la Isaiah înapoi la Abby, care stătea în prag, cu obrajii scăldați de lacrimi tăcute.

Isaiah oftă.

— Nu știam dac-am s-o pot ajuta, dar știam că n-o pot lăsa singură, pradă unei morți sigure. Și mai știam și că, dacă bărbații aceia aveau să dea iar de mine, mă vor spânzura fără să stea pe gânduri. Așa că am luat femeia și am dus-o lângă o așezare minieră, la o colibă veche pe care o descoperisem într-una dintre drumețiile făcute împreună cu doctorul Lewis. Cu mila lui Dumnezeu, femeia s-a înzdrăvenit. Și, în cele din urmă, am dus-o înapoi la căminul ei.

— Dar n-am putut să rămân acolo, murmură Abby, deschizând ușa larg, după care se apropie de Isaiah și își puse mâna pe umărul lui; Isaiah i-o acoperi cu a lui. Îmi

găsisem deja căminul.

Larson rămase cu privirea ațintită asupra celor doi. Mănuța albă a lui Abby, acoperită de mâna uriașă și neagră a lui Isaiah. Formau o pereche pe cât de inedită, pe atât de încercată de soartă. Văzând iubirea pe care și-o transmiteau acum, fără cuvinte, unul altuia, Larson simți un nod în gât. Dacă Isaiah și Abby nu l-ar fi cunoscut deja în mod atât de intim, probabil că l-ar fi stânjenit să fie martor unui asemenea moment de tandrețe.

În împrejurarea de față însă, Larson nu putu să se gândească decât la Kathryn. Va ajunge ea, oare, să-l iubească vreodată cu o asemenea intensitate? Și, mai ales: va ajunge el vreodată vrednic de o asemenea iubire?

Capitolul 7

Kathryn își strânse capotul în jurul trupului și aruncă o privire pe fereastră, la muntele de om ce stătea în dreptul ușii. Bărbatul depășea cu mai bine de un cap pragul de sus și avea o constituție înfricoșător de robustă.

Un nou ciocănit puternic o făcu să tresară. Oare ce-o fi vrând de la ea acest necunoscut la o oră atât de nepotrivită? Soarele abia ce se înălțase pe cer. În mod instinctiv, Kathryn își așeză, protectoare, mâna pe pânțele încă plat. *Ocroțește-ne, Doamne, pe amândoi.*

Deschise zăvorul și crăpă ușor ușa.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Bună dimineața, doamnă Jennings.

Bărbatul își scoase pălăria, arătându-și fața – o față mult mai tinerească și mai prietenoasă decât se așteptase ea s-a vadă.

— Am auzit că angajați muncitori și am venit să vă ofer serviciile mele.

Din felul în care rostise fraza, vorbele păreau să fi fost atent chibzuite dinainte.

Temerile lui Kathryn se domoliră în mod simțitor. În ciuda

constituției sale impunătoare, ochii albaștri ai tânărului aveau ceva ce inspira încredere. Încercând să înțeleagă ce anume, Kathryn aprobă din cap.

— Va trebui să vorbești cu domnul Taylor. Dumnealui se ocupă de angajări. Dar sunt sigură că se va găsi un post și pentru dumneata.

Restul angajaților de la *ranch*, pesemne la fel de reticenți să lucreze pentru o femeie precum se arătase Harley Dunham, își dăduseră demisia cu o săptămână în urmă. Matthew dăduse sfară-n țară că făceau angajări, dar până acum nu se arătaseră prea mulți doritori. Era, așadar, convinsă că Matthew nu îl va refuza pe acest candidat.

Bărbatul își plecă, respectuos, privirea.

— Cu ce-ați vrea să-ncep? Pot să m-apuc de lucru chiar acum.

Accentuase, cu ochii scânteind, fiecare silabă.

Văzând ardoarea ce i se citea pe chip, Kathryn înțelese, în sfârșit, ce anume o făcuse să se încreadă în acest munte de om: candoarea lui. În ochii lui se citea bucuria neprihănită pe care o are un copilăș în ziua de Crăciun.

— Dacă ești atât de nerăbdător să începi treaba, ar fi ceva de lucru în grajd. Animalele trebuie hrănite și...

— Lăsați totul pe seama mea, doamnă, spuse bărbatul, punându-și pălăria înapoi pe cap, cu fața toată numai un zâmbet. Știu eu ce trebuie făcut într-un grajd.

Kathryn își aținti privirea spre Harold Kohiman, care stătea de cealaltă parte a mesei, străduindu-se să nu se piardă cu firea.

— Din câte am înțeles eu, nu vă datorez decât banii pe care i-am împrumutat ultima dată când am fost aici. Iar azi, în 2 aprilie, am venit să vă returnez întreaga sumă, după cum ne-a fost înțelegerea. Poftim, am adus și contractul pe care l-am semnat amândoi data trecută.

Kohiman aruncă o privire spre hârtiile din mâinile ei, dar nu întinse mâna să le ia.

— Știu prea bine ce contract am semnat în acea zi,

doamnă Jennings. Are și banca exemplarul său. Dar se vede că dumneavoastră nu aveți cunoștință de creditul luat de soțul dumneavoastră în prealabil, credit pentru care a garantat cu casa – ochii i se îngustară ușor. Acea rată a fost scadentă acum două săptămâni – pe 16 martie. Cu alte cuvinte, sunteți în restanță cu plata.

Matthew Taylor, care până acum șezuse tăcut pe scaun, se aplecă în față.

— Domnule Kohiman, de Larson Jennings nu se mai știe nimic de mai bine de trei luni. Nu știm unde se află... și nici dacă are să se mai întoarcă vreodată.

Matthew își coborî privirea și Kathryn îl văzu cum tresare. Știa că vechilului îi displăcea profund să vorbească atât de deschis de față cu ea, dar îi era recunoscătoare că se oferise s-o însoțească.

— Avem motive să credem c-a fost prins de viscolul ce s-a pornit în ziua de Crăciun, continuă acesta. Adevărul e... că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată. Nu știm ce să credem.

Prea puțin mișcat de spusele lui, Kohiman îi aruncă lui Kathryn o privire rece.

— Indiferent dacă soțul dumneavoastră este sau nu în viață, plata creditului este scadentă. Banca a împrumutat, de bună credință, acești bani familiei dumneavoastră. Dacă nu puteți restitui creditul, vom fi nevoiți să luăm măsuri.

— Ce fel de măsuri? întrebă Taylor.

— Executare silită, desigur.

La auzul acestor cuvinte, Kathryn sări ca arsă de pe scaun.

— N-aveți niciun drept să...

— Ba am toate drepturile din lume, doamnă, îi tăie vorba Kohiman, cutele de grăsime de pe gât începând să i se coloreze în stacojiu. Domnul Jennings a semnat un contract cu banca, fie că dumneavoastră aveți sau nu cunoștință de asta.

— Bine, dar de ce n-ați pomenit niciun cuvânt despre acel

împrumut în ziua în care ne-am întâlnit? Nu se cuvenea să îmi ascundeți un asemenea lucru.

— Doamnă Jennings, în chestiuni de afaceri, nu consider că este de datoria mea să fac pe mijlocitorul între un bărbat și consoarta lui. Pe fiecare bărbat îl privește ce vrea să îi împărtășească nevesti-sii și ce nu.

Vâlvătaia din ochi i se stinse și adăugă pe un ton mai potolit:

— Așa că, vedeți bine, nu eu sunt cel care v-a ascuns acest amănunt.

Sub privirea lui necruțătoare, Kathryn simți că o lasă toate puterile. Se lăsă, moale, înapoi pe scaun. Visul de a păstra *ranch-ul* i se scurgea printre degete, ca un castel de nisip. De ce îi ascunsese Larson lucrul acesta? O durea faptul că nu fusese sincer cu ea, că nu crezuse că va fi îndeajuns de puternică să poarte această povară împreună cu el. Inspiră adânc, efortându-se să își păstreze cumpătul.

— În această situație, cât timp are la dispoziție doamna Jennings ca să restituie împrumutul înainte ca banca să treacă la executarea silită?

Kathryn își îndreptă privirea spre Taylor și apoi înapoi spre Kohiman.

Ochiul stâng al bancherului zvâcni ușor.

— Îi mai dau răgaz până în septembrie – și asta e o ofertă cât se poate de generoasă. Dar până atunci toate creditele vor trebui rambursate integral.

— *Toate creditele?! icni Kathryn.*

Nu putea decât să spere că nu auzise bine.

Bancherul își încrucișă degetele grăsulii peste pântecul voluminos, făcând scaunul de piele să scârțâie sub greutatea lui.

— Așa cum ați auzit. În contractul pe care l-a semnat domnul Jennings primăvara trecută se stipula clar că, dacă întârzie chiar și la plata unei singure rate, vor trebui restituite integral toate celelalte credite – pentru pământ, pentru animale, pentru casă. Absolut toate.

Chiar dacă nu era expertă în chestiuni bancare, Kathryn dobândise oareșice cunoștințe despre afaceri ascultând de-a lungul anilor discuțiile purtate de tatăl ei.

— Aș putea să văd și eu contractul pe care l-a semnat soțul meu?

Kohiman deschise un dosar aflat deja pe biroul său și îi împinse hârtiile, după care își consultă impacientat ceasul de buzunar.

Ignorându-i gestul, Kathryn parcurse cu atenție întregul document. Deși nu înțelegea toți termenii juridici din stufosul contract, simți o apăsare înfiorătoare în piept când recunoscuse iscălitura lui Larson în partea de jos a foi.

— Așa procedați de obicei, domnule Kohiman? Solicitați rambursarea tuturor creditelor în cazul în care clientul întârzie cu plata unei singure rate?

Privirea bancherului arăta clar că nu-i place să fie luat la întrebări.

— Doar în cazul clienților care prezintă un grad de risc ridicat.

Kathryn clipi din ochi.

— Risc ridicat?

Rânjetul care apărură pe buzele bancherului o făcu să se înfioare.

— Anul trecut soțul dumneavoastră a întârziat constant cu plata ratelor. În pofida acestui lucru, noi am continuat, desigur, să îl sprijinim, așa cum procedăm, de altfel, cu fiecare client al băncii.

Kohiman clătină din cap, apoi slobozi un oftat.

— Dacă e să mi se aducă vreo vină, aceasta ar fi că, în generozitatea mea, am supraestimat calitățile de fermier ale soțului dumneavoastră. Din acest punct de vedere, sunt într-adevăr vinovat și-mi regret credulitatea. Dar asta nu schimbă cu nimic situația dumneavoastră.

Kathryn simți izbitura insultei chiar mai puternic decât dacă bancherul ar fi îndreptat-o direct asupra ei. Dar de ce trebuise Larson să-i ascundă asta? Gândurile îi zburară la

iarna trecută, când frigul năprasnic le răpise câteva sute de dobitoace. Pesemne că pierderea fusese mai devastatoare decât își închipuise ea. Ce povară trebuie să fi purtat Larson pe umeri, de unul singur...

— Domnule Kohiman, interveni Matthew Taylor, aplecându-se ferm înainte. Sunt în slujba domnului Jennings de mai bine de șase ani. Este un om de ispravă și știe să-și conducă *ranch-ul* ca nimeni altul. Un lucru e sigur: un astfel de om nu și-ar pune, fără motiv, ferma în primejdie pentru nimic în lume.

Spunând acestea, Taylor se ridică. Kathryn îi urmă exemplul și, când Matthew se uită la ea, îi mulțumi printr-o ușoară înclinare a capului pentru vorbele frumoase.

— Și totuși, asta-i situația, spuse Kohiman, desfăcându-și larg brațele ca și cum s-ar fi aflat în fața unei mese festive.

Aproape că părea mulțumit de sine, gândi Kathryn și ceva din ființa ei se răzvrăti. Se va lupta să păstreze *ranch-ul*, cu orice preț. Măcar pentru a-i oferi pruncului tăinuit în pânțele ei – copilului lui Larson – o moștenire palpabilă din partea unui tată pe care poate că acesta nu va ajunge să-l cunoască niciodată.

Taylor purcese spre grajdurile cu chirie după căruță, iar Kathryn rămase să-l aștepte în fața băncii. Soarele se juca de-a v-ați ascunselea printre norii răzleți, iar temperaturile nefiresc de ridicate din ultimele zile prevesteau ploaie în locul obișnuitei ninsori.

Gândul la înșelăciunea săvârșită de Kohiman îi puse un nod în gât. Pentru că era, fără doar și poate, o înșelăciune. Bancherul ar fi trebuit să-i spună de ipotecarea casei în ziua în care venise să solicite un împrumut. Ei, dar cum spusese cu atâta ușurință chiar Kohiman, asta nu schimba cu nimic situația.

Zărindu-l în depărtare pe Taylor, venind cu căruța, Kathryn coborî de pe trotuarul de lemn și dădu să pornească spre el de-a lungul străzii, când ceva o făcu să încremenească. Rămase ținută locului, cu privirea pironită

pe spatele unui bărbat ce mergea pe trotuarul opus. Umerii lui lați și coama castanie, deasă și zbârlită, îi făcură inima să-i sară din piept.

Larson.

Ferindu-se de căruțe, băltoace și noroi, porni pe urma lui prin mulțime. Trepidând de bucurie, urcă treptele până pe trotuarul aglomerat. La câțiva pași în urma lui, simți fluturi în stomac. Dumnezeu îi ascultase, pesemne, rugile. În momentul acela, bărbatul se întoarse și Kathryn simți că i se taie aripile.

Se opri aproape poticnindu-se când văzu fața rumenă și ciupită de vărsat a bărbatului și pleoapele lui lăsate. Deși avea obraji rași, precum Larson, bărbatului îi lipseau cu desăvârșire farmecul viril și trăsăturile frumoase ale soțului ei. Kathryn își plecă încet capul și se întoarse.

Înghiontită de mulțime, simți la un moment dat o mână atingându-i brațul. Se întoarse, așteptându-se să îl vadă pe domnul Taylor, dar cel cu care aproape că dădu nas în nas nu era vechilul. Făcu un pas în spate și ridică ochii. Ca în ziua când se întâlniseră în fața băncii, domnul MacGregor era îmbrăcat într-un costum impecabil și avea o privire care îi dădea fiori.

— Domnule MacGregor, murmură ea cu o înclinare a capului, reușind cu greu să-și ascundă aversiunea.

Individul ridică o sprânceană și ochii îi scânteiară de plăcere.

— Ți-ai amintit numele meu, frumoaso. Ei, asta chiar că-mi dă noi speranțe.

Sub apăsarea evenimentelor de peste zi, Kathryn simți că își pierde răbdarea.

— Vă rog să mă scuzați, spuse ea cu răceală și, ignorându-i privirea obraznică, își croi drum până la marginea trotuarului și scrută strada în căutarea lui Taylor.

— Aștepți pe cineva, frumoaso?

MacGregor o urma îndeaproape, ca o umbră.

Deschizându-i rana dezamăgirii trăite cu doar câteva clipe

în urmă, remarca o făcu să încremenească. Fusese atât de sigură că bărbatul acela era Larson! După cum spusese și Matthew în biroul bancherului, trecuseră mai bine de trei luni de când plecase soțul ei. Larson ar fi trebuit să se întoarcă de mult. Își plecă privirea, încercând să-și ascundă tulburarea. Și totuși, cunoștea prea bine acest șiretlic al inimii. În ultimii ani, câte gesturi ale altor femei – felul în care își aranjau un fir rebel sau broșa de la guler – n-o duseseră cu gândul la maică-sa! Era pur și simplu felul în care inima încerca să păstreze ceva ce pierduse pentru totdeauna.

MacGregor îi atinse bărbia cu arătătorul.

— Te simți bine, doamnă Jennings?

Kathryn întoarse ușor capul să evite atingerea lui. În mod surprinzător, îngrijorarea lui părea sinceră. Totuși, ei intuiția îi șoptea exact contrariul. Oricum, n-avea de gând să își descarce inima în mijlocul unui trotuar aglomerat și cu atât mai puțin în fața acestui bărbat.

— Mă simt cât se poate de bine, mulțumesc.

— Mă bucur s-aud asta, fiindcă ar fi groaznic să știu că te frământă ceva, spuse individul, măsurând-o din cap până în picioare

Kathryn simți cum roșeața îi acoperă gâtul și își croiește cale în sus, spre obraji.

— N-ai vrea să luăm azi prânzul împreună? Aș fi de-a dreptul onorat de compania dumitale. Și de cea a domnului Jennings, firește. Aș vrea să vă propun amândurora o afacere.

MacGregor își plimbă privirea de-o parte și de alta a străzii, apoi adăugă:

— Ești însoțită de soțul dumitale, nu-i așa? Bănuiesc că pe el îl aștepți.

Preț de o clipă, Kathryn avu impresia că vorbele fuseseră rostite cu o cruzime intenționată. Dar când MacGregor se întoarse din nou spre ea și îi cercetă fața, își spuse că propria-i deznădejde îi întuneca, pesemne, judecata.

În momentul acela, îl zări pe Taylor lângă trotuarul opus.

— Îmi pare rău, domnule MacGregor, dar sunt nevoită să vă refuz. O zi bună.

Fără să mai aștepte, Kathryn traversă iute strada. Taylor o ajută să urce în căruță, apoi urcă și el.

— De ce stăteți de vorbă cu individul ăla? o întreabă el, apucând hamurile, pe un ton a cărui răceală o nedumeri.

— De fapt, el a intrat în vorbă cu mine... Eu nu...

— Știți cine e?

Kathryn clătină din cap. În afară de nume, adevărul e că nu știa mai nimic despre acel bărbat.

— E Donlyn MacGregor, continuă Matthew, proprietarul unuia dintre cele mai mari *ranch-un* din Colorado. În ultimii ani, a pus mâna pe o grămadă de terenuri de prin părțile astea, spuse el, cu un râs amar. Eu știu doar ce mi s-a spus, dar v-aș sfătui să vă țineți departe de el. E un om puternic și umblă vorba că atunci când își dorește ceva, nu-l oprește nimic, nici chiar legea. Și se mai zice că are prieteni sus-puși. Și nu spun asta în chip de laudă la adresa lui.

Sfichiui caii din încheietură, îndemnându-i să pornească la trap.

Kathryn se răsuci și, privind în spate, îl zări pe Donlyn MacGregor intrând în bancă. Își întoarse capul și se uită cu coada ochiului la Matthew Taylor. Vechilul stătea bătos pe capră, dându-i tacit de înțeles că nu e dispus să mai discute pe tema asta. Intuiția lui Kathryn confirma parțial avertizarea lui Matthew și, totuși, o parte din ea nu putu să nu se întrebe... Un bărbat puternic, cu prieteni sus-puși, poate că era tocmai genul de om care ar putea s-o ajute să păstreze *ranch-ul* lui Larson.

Capitolul 8

Gâfâia din cauza efortului, dar la insistențele lui Isaiah, Larson își învinse reticența și încercă din nou. Mușchii picioarelor îi zvâcniră de durere și în momentul acela greutatea improvizate – două cărămizi înfășurate în pânză – îi

alunecară iar de pe glezne și aterizară, cu o bufnitură, pe scândurile dușumelei.

Epuizat și oftat, Larson își încleștă degetele pe scaunul în care ședea și își lăsa picioarele să cadă.

— Ți-am mai spus, Isaiah, că-i prea devreme. Picioarele mele nu sunt încă îndeajuns de puternice.

Isaiah rămase tăcut preț de o clipă, apoi se duse să ridice cărămizile.

— Așa ai spus și acum două săptămâni când ai încercat să umbli cu mergătorul.

— Mda, și și-atunci am dat-o-n bară.

— N-aș zice. Ai reușit să faci câțiva pași, ceea ce reprezintă un început lăudabil.

— Am făcut *doi* pași și-apoi m-am lungit cât sunt de mare pe podea!

Isaiah oftă adânc, dar nicidecum a exasperare. Larson încă nu-l văzuse pe acest om pierzându-și cumpătul, și asta deși trecuse aproape o lună de când urmau programul de exerciții fizice impus de Isaiah... fără niciun rezultat considerabil.

— Slăbiciunea nu-ți vine din trup, Larson, Isaiah luă într-o mână cele două cărămizi și își duse mâna liberă în dreptul inimii. Ci de aici.

Larson îi aruncă o privire nimicitoare.

— Și asta ce vrea, mă rog, să însemne?

— Înseamnă că încă nu ți-o dorești îndeajuns de arzător.

Răbdarea oglindită în ochii lui Isaiah și calmul vocii lui nu făcură decât să ațâțe și mai tare mânia lui Larson.

Acesta își încleștă mâinile pe scaun și își înghiți o injurătură. De-o oră încoace nu făcuseră aproape niciun progres. Cum își ridica picioarele la un lat de palmă de la podea, cum mușchii începeau să-i tremure și scăpa cărămizile. Cu toate încurajările lui Isaiah, Larson se îndoia că își va mai putea folosi vreodată picioarele. Rana produsă de glonț, incendiul și săptămânile în care zăcuse la pat îi atrofiaseră mușchii în asemenea hal, încât mai că nu-și mai recunoștea propriul corp.

— Hai să mai facem o încercare înainte de cină, îl îmboldi Isaiaș, dând să-i așeze picioarele în poziția corectă.

În momentul acela, Larson mai că-și dori să aibă puterea de a-i trânti un pumn în nas.

— Nu.

Mâinile lui Isaiaș rămaseră suspendate în aer.

— Poftim? întrebă acesta, ridicând privirea.

Larson rămase cu privirea înfipă în pământ și își umezi cu limba buzele uscate.

— Am spus nu. Am făcute destule exerciții pe ziua de azi.

Isaiaș rămase o clipă nemișcat, apoi puse ușurel cărămizile deoparte și se ridică în picioare.

Larson simți că Isaiaș îl pironeste cu privirea, dar nu își înălță capul. Mustea de furie. Probabil că acum Isaiaș va veni iar cu cine știe ce pildă de tămăduire miraculoasă menită să-i insuflă curaj. Istorisirile aveau la bază fie vreun accident minier, fie Biblia, dar, indiferent de caz, Larson știa că ele nu conțineau decât o falsă speranță. Adevărul situației era de netăgăduit.

Își privi picioarele și făcu o grimasă. Nu va mai putea nici să meargă, darămite să fie vreodată în stare să-și administreze *ranch-ul*. Ca să nu mai vorbim de Kathryn. Ce femeie și-ar dori să aibă alături un schilod?

— Nu ți-e foame? întrebă Isaiaș, readucându-l cu gândurile în prezent. Pun rămășag că Abby ne așteaptă deja cu turtă de mălai proaspăt scoasă din cuptor și cu o tocană aburindă.

Larson aprobă din cap, recunoscător pentru neașteptata păsuire.

— Sună de-a dreptul grozav. Și recunosc că sunt lihnit de foame!

Rușinat de înțelegerea pe care i-o arăta Isaiaș și de propria-i neputință, Larson întinse spăsit brațele, așteptând să fie ajutat.

Isaiaș așeză mergătorul în fața lui.

— Atunci vin de ni te-alătură la masă când ești gata. Stai

liniștit, n-o să începem fără tine.

Larson își ridică fulgerător capul. Văzând că Isaiah se strecurase deja în odaia alăturată, rămase năuc, privind când la ușă, când la mergător. Îl cunoștea îndeajuns de bine pe Isaiah ca să înțeleagă ce se petrecea și asta îl enerva la culme.

Simți o arsură neașteptată în ochi și își strânse pleoapele, slobozind o înjurătură. Oare Isaiah vedea în asta un joc? Sau o provocare amuzantă? Își încleștă din nou mâinile pe brațele scaunului și își îndreptă spatele. O parte din el voia să-și ceară iertare și să isprăvească odată cu asta. Dar cealaltă parte știa că, orice ar spune, Isaiah nu se va întoarce. Și nici Abby. Nu atâta vreme cât Isaiah conducea dialogul.

Auzi zăngănitul veselei și vocea blajină a lui Abby în odaia alăturată, dar nu-i putu desluși cuvintele. Isaiah răspunse, dar conversația lor, purtată în șoaptă, era greu de înțeles.

Întinse mâna stângă spre mergător și îl trase mai aproape. Lemnul de pin era neted și bine șlefuit – nu că palmele lui arse ar fi putut simți asperitățile, chiar dac-ar fi existat vreuna. Era clar că Isaiah își dăduse toată osteneala ca să-i meșterească acest ajutor pentru mers. Dar asta nu-l încălzea cu nimic în momentul de față.

Își așează mergătorul deasupra picioarelor. Picioarele și le putea mișca – nu asta era buba. Dar susținerea propriei greutate era o cu totul altă poveste. Își încleștă mâinile pe cadrul din lemn masiv și se împinse în sus, dar abia ce se ridică de pe scaun că brațele, arzând deja din cauza efortului, îi cedară. Se prăbuși înapoi cu atâta putere, că aproape se răsturnă scaunul cu el. Deși reuși să se redreseze la timp, simțea că turbează de nervi, își încleștă furios fălcile și se căzni să se îndrepte din spate.

De ce mă aflu aici, Doamne? gemu el printre dinții încleștați. Oftă cu năduf și își frecă fața, trecându-și palmele peste firișoarele fine de barbă ce începeau să-i crească din nou pe obraji, în smocuri inegale. Abby a spus că-l va bărbieri în seara aceasta.

Ciuli urechile. Din odaia alăturată nu se auzea niciun sunet.

Parcă-l și vedea pe Isaiah stând la masă, cu mâinile încheștate și ochii pironiți la ușă, gata să zâmbească triumfător în momentul în care își va face el apariția. Pufni a lehamite. În momentul acela, mirosul tocanei lui Abby îi gădila nărilor, făcându-l să saliveze de poftă.

Strângând din dinți, se apucă strâns cu mâinile de mergător și încercă din nou. Brațele îi tremurau din cauza efortului, dar nu se dădu bătut. După ce reuși să se ridice în picioare, își fixă bine brațele pe cadrul de lemn, trase adânc aer în piept și își transferă treptat o parte din greutatea corpului în picioare, convins că oasele aveau să-i crape dintr-un moment într-altul.

Un firicel de sudoare i se prelinse în jos pe tâmpla stângă.

Din fericire, stătea deja cu fața spre ușă, așa că nu va mai avea de furcă cu o întoarcere. Făcu un pas și apoi se opri, apoi făcu încă unul. Inima îi bătea atât de tare, că se temu să nu leșine. Dar bine că nu se prăbușise. Încă.

Închise ochii și se căzni să-și miște iar piciorul drept. Mușchii transmiseră un semnal la creier și Larson icni. Epuizat, se aplecă înainte, sprijinindu-și antebrațele de cadru.

Slăbiciunea nu-ți vine din trup.

Adunându-și puterile, Larson își reanaliză toată energia în piciorul drept și, într-un sfârșit, piciorul se urni! Aducea mai degrabă a târșăială decât a mers, dar era oricum ceva! În cele din urmă, ajunse în dreptul ușii găfâind, simțindu-și brațele ca de ceară. Rezemându-se greoi de tocul ușii, desluși marginea mesei, dar nimic mai mult.

Făcu un pas și-apoi încă unul, fiecare mișcare clătinată și greoaie stând mărturie tenacității pe care credea că o pierduse.

Întâi o văzu pe Abby, așezată la masă. Privirile li se întâlniră și lumina speranței umplură ochii femeii. Abby îi zâmbi și Larson reuși să-i răspundă și el printr-un surâs.

Dar Isaiah unde era? Nu conta. Hotărât să nu se dea bătut, Larson se căzni să înainteze. Ridică piciorul stâng și era cât pe ce să-l coboare din nou când genunchiul drept îi cedă, mâinile îi alunecară de pe cadru și Larson strânse din dinți, așteptând să se prăbușească. Dar nu se prăbuși.

Două brațe vânjoase, negre ca mahonul, apărură ca din senin și îl prinseră în strânsoarea lor, ca niște chingi de oțel. Preț de o clipă, Larson rămase nemișcat, apoi îndrăzni, în sfârșit, să se uite în ochii lui Isaiah.

— Ai reușit, murmură uriașul, cu fața luminată de un zâmbet larg.

— O, Larson! râse încetișor Abby din celălalt capăt al odăii, cu lacrimi în ochi.

Isaiah își strânse mâna pe umărul lui și atingerea acestui om puternic îl făcu pe Larson să simtă că prinde și el putere.

— Știam c-ai să poți. Cu ajutorul Celui de Sus totul e cu putință.

Larson râse ușurat, surprinzându-se pe sine, și se minună încă o dată cum de omul ce îl ținea acum în brațele lui viguroase putea avea o credință atât de statornică într-un Dumnezeu care îl lăsase să treacă prin atâtea suferințe de-a lungul vieții. Și același lucru era valabil și pentru Abby. În ajun, Isaiah îi spusese că Iisus îi ținuse în mâna Lui atât pe el, cât și pe Abby și acum Larson se trezi subit dornic să poată crede asta.

Dar cum să te poți încrede în Cineva care ți-a făgăduit că te va acoperi cu umbra mâinii Lui și că te va ocroti de rele, atunci când El te lasă, totuși, să cazi de mai multe ori?

A doua zi dimineată, în timp ce ședeau tustrei la masă, luând micul dejun, Larson observă privirile pe care și le aruncau pe furiș cei doi soți și nu-i scăpară atenției nici zâmbetele lor misterioase. Când, într-un sfârșit, îi întrebă despre ce este vorba, Isaiah luă o carte de sub scaunul său și i-o puse lângă farfurie.

Larson aruncă o privire spre carte, apoi își întoarse atenția asupra mâncării din blid, profund conștient de faptul că

Abby și Isaiah îl urmăresc cu sufletul la gură, așteptându-i reacția. Gândul îi zbură întâi la Kathryn și la cât de mult prețuia ea cuvintele așternute sub o copertă la fel de zdrențăroasă ca aceasta. Al doilea gând al său, însoțit de o neașteptată mustrare de conștiință, fu că el nu înțelesese niciodată ce rost avea să citești Biblia. Nu înțelegea nici acum.

Dar nu voia nicidecum să își jignească gazdele. Cei doi obișnuiau să citească Biblia împreună. Îi auzea în fiecare dimineață. Și cum să nu-i audă în căsuța asta cât un degetar? Totuși, nu îi stătea în caracter să fie fățarnic.

— Abby și cu mine ne-am gândit că poate ți-ar face plăcere dac-am citi azi împreună din Biblie.

Larson ridică din umeri, încercând să găsească un mod politicos de a refuza invitația.

— Ei, doar nu ți-e frică de o carte scrisă cu sute de ani în urmă, nu-i așa?

Isaiah împinse Biblia mai aproape de el, vârandu-și capul între umerii săi lați în încercarea de a mima seriozitatea. Din tonul vocii însă, era clar că îl tachinează.

— Nu sunt decât niște cuvinte uscate pe hârtie, șopti el, repetând vorbele pe care i le spusese odată Larson, după care buzele i se arcuiră într-un surâs.

Abby, care stătea lângă el, râse încetisor.

Larson își trecu privirea de la unul la celălalt. Știa că este un șiretlic de-al lor, dar oamenii aceștia îi salvaseră viața. Le era dator.

— De unde să încep?

Ochii lui Isaiah se umplură de o căldură aparte.

— N-ar strica să începi cu începutul.

Dădu câteva foi, apoi se opri.

Larson își trecu privirea peste pagină și, dintr-un motiv neștiut de el, pulsul îi crescuse în mod simțitor. Abia apucă să citească patru cuvinte cu voce tare, că Isaiah îl opri.

— Fii bun și citește încă o dată partea aceea.

Larson lăsă să-i scape un oftat, intuind că avea să urmeze

o nouă prelegere de-a lui Isaiah. Totuși, se prinse în joc.

— La început, Dumnezeu...

Se opri și ridică privirea.

— Ador partea asta, spuse Isaiah zâmbind plin de satisfacție, de parcă tocmai ar fi gustat din savuroasa plăcintă cu mere a lui Abby.

Neînțelegând privirea pe care o schimbară cei doi soți, Larson ridică, întrebător, o sprânceană.

— Care parte? Abia ce-am început...

— „La început... Dumnezeu”, repetă Isaiah. Chiar nu înțelegi?

Larson scrută fața lui Isaiah, cât se poate de conștient de faptul că o părticică din străfundurile ființei sale începea să reacționeze.

Isaiah clătină încet din cap.

— Nu e vorba despre tine. Și nici despre mine. Viața pe care o trăim, motivul pentru care ne aflăm aici are prea puțin de-a face cu noi. Doar când ne privim viețile din perspectiva veșniciei putem găsi adevărata pace și o avuție nepieritoare. Adevărata siguranță o poți dobândi numai în ceea ce nu ți se poate lua niciodată... în relația ta cu Dumnezeu.

Ochii lui Isaiah scânteiau, plini de ardoare. Nu încăpea îndoială că era absolut convins de adevărul spuselor sale. Oare cum o fi să crezi în ceva cu atâta intensitate? Să fii sigur? Întrebarea trezi în sufletul lui Larson un dor, setea de a afla mai multe. Și, pentru prima oară în această nouă viață a sa, nădăjdui că Dumnezeu și credința lui Isaiah vor trece proba de foc.

Capitolul 9

— Dacă o ții tot așa, în curând ai să poți porni la drum, zise Isaiah, zâmbitor.

Larson îi întoarse zâmbetul și, privindu-i pe cei doi soți ce ședeau unul lângă altul de cealaltă parte a mesei, simți cum sufletul i se umple iar de recunoștință.

— Vă mulțumesc că nu m-ați lăsat să mă dau bătut.

Drept răspuns, ochii lui Abby se încrețiră într-un zâmbet, iar Isaiah își puse mâna pe inimă și dădu din cap.

În ultimele săptămâni, organismul lui Larson reacționase la mâncarea gătită de Abby și la regimul de mișcare și plante medicinale impus de Isaiah mai bine decât și-ar fi închipuit c-ar fi vreodată posibil. În dimineața aceasta, după ritualul de exerciții fizice, sau *tortură*, cum îi spunea el, Abby îl dăduse cu alifia ei groasă, preparată din ierburi medicinale, comentând mulțumită că pieptul și brațele pacientului începeau să se împlinească. Și, într-adevăr, până și Larson sesiza o diferență.

Luă grăbit încă o înghițitură de came de căprioară și cartofi fierți, nerăbdător să-și înceapă exercițiile în șopron. Nu de alta, dar era hotărât ca, în după-masa asta, să vină de hac aparatului meșterit de Isaiah.

— Cum ți-e acum piciorul? îl întreabă Abby, tăindu-i o felie generoasă de plăcintă cu mere.

Larson dădu, recunoscător, din cap și luă o gură de apă, ca să-i alunece mai ușor mâncarea.

— Mai bine. Alifia aia a ta și-a făcut treaba. A atras, ce-i drept, o grămadă de muște, dar și-a făcut treaba, adăugă el mucalit, aruncându-i o privire care știa că va provoca un zâmbet.

Abby îl bătu ușor pe braț și chicoti.

Rana produsă de glonțul care îi pătrunsese în piciorul drept se vindecase aproape complet, dar încă îl mai durea atunci când se sforța prea tare – ceea ce Isaiah îl sfătuia constant să *nu* facă. Larson nădăjduia că într-o bună zi va putea merge fără să șchiopăteze, dar în momentul de față nici chiar șchiopătatul nu îi putea tăia elanul.

După prânz, porni în urma lui Isaiah spre șopronul din spatele căsuței. Deși, cu toiagul pe care i-l cioplise gazda sa, abia reușea să facă un pas în timp ce Isaiah făcea trei, Larson era fericit că acum putea măcar să meargă singur. La fel ca mergătorul, bastonul fusese cioplit din lemn masiv de

pin și îi suporta greutatea fără probleme. Iar independența în mișcare îi schimbase în mod uimitor starea de spirit.

Inspiră cu nesaț aerul rece de sfârșit de aprilie și simți în el promisiunea primăverii. Ramurile presărate cu alb ale falnicilor molizi de Colorado, nemaiatârând sub povara grea a omătului, păreau să se scuture de jugul înghețat al iernii, declarându-și independența. Impunătorii mesteceni își înălțau spre cer brațele acoperite de chiciură. De jur-împrejur întreaga natură se trezea, parcă, dintr-un somn de gheață, așa cum părea să se întâmple, de la o vreme încoace, și cu sufletul lui.

În zare, reflectate de piscurile înzăpezite, razele soarelui împrăștiau o lumină orbitoare ce îl făcu să lăcrimeze. Cum de putuse trăi aici o viață întreagă fără să aprecieze, la justa ei valoare, frumusețea acestor locuri? Fără să vadă mâna lui Dumnezeu în tot ceea ce-l înconjura?

Ultimul gând îl luă total prin surprindere, făcându-l să încetinească pasul. *Mâna lui Dumnezeu...* Crezuse dintotdeauna în Dumnezeu. Totuși, ceea ce nu înțelesese, ceea ce învăța acum de la Isaiaș și de la Abby era că... și Dumnezeu credea în el.

Încleștându-și degetele pe toiagul pe care îl ținea în mâna dreaptă, își mută privirea de la strălucirea culmilor înzăpezite la căsuța modestă, dacă nu chiar de-a dreptul sărăcăcioasă, în care petrecuse aproape patru luni de zile. Era ciudat felul în care niște simple cuvinte, chiar și acelea uscate pe o foaie de hârtie – zâmbi plin de remușcări – puteau să-l facă să se simtă văduvit de ceva esențial, stârnindu-i totodată o sete lăuntrică.

Era o sete cum nu mai cunoscuse niciodată și cu care nici măcar acum nu știa prea bine ce să facă.

— Haide, că n-avem toată ziua la dispoziție, îl tachină binevoitor Isaiaș, ținând deschisă ușa șopronului.

Aparatul rudimentar instalat de acesta pentru ridicarea unor greutatea ce constau în pietroaie de diferite mărimi, înfășurate în cârpe și aninate de grinzi, îl solicita pe Larson

mult mai mult decât cărămizile. Fără un cuvânt, cei doi își începură rigurosul program de exerciții. În seara aceea, după cină, Larson de dezbracă și, prăbușindu-se în pat, adormi buștean.

A doua zi se trezi cu mult înainte de mijirea zorilor, traversă, șontăc-șontăc, căsuța întunecoasă, atent să nu îi trezească pe Isaiah și pe Abby și, după ce ieși, cu toiagul într-o mână și cu Biblia lor la subsuoară, porni printre copaci, pe o cărare șerpuită pe care o străbătuse o dată împreună cu Isaiah. Aerul rece îi încordă toți mușchii, făcându-l să se înfioare. Totuși, păși hotărât înainte.

După o jumătate de ceas ajunse pe cât de ostenit, pe atât de bine dispus, la destinație. Deși lipsit de sprinteneala pe care o avusese odată, reuși, totuși, să se cațăre pe un bloc de rocă stâncoasă ce se înălța deasupra unui tău liniștit de munte. Gâfâind, se întinse pe bolovan, bucuros să simtă răceala pietrei sub spate și, punându-și mâinile sub cap, privi cum ultimele rămășițe ale nopții se risipesc, fără tragere de inimă, făcând loc zorilor.

În ciuda păcii care domnea în jurul lui, se simți cuprins de neastâmpăr.

Cu doar câteva luni în urmă, tot ce își dorea era să își pună *ranch-ul* pe picioare și să își facă un nume – lucru pe care statutul său de copil din flori îl împiedicase toată viața. Și se zbatuse atât de mult doar ca soția lui să fie mândră de el, să se arate vrednic de iubirea ei.

Făcu o grimasă, știind că acesta nu era tot adevărul. Nu, se străduise să devină un om de succes ca să-și asigure fidelitatea lui Kathryn – deși pe atunci nici nu era sigur că ar putea să existe așa ceva între un bărbat și o femeie.

Urmărindu-i în ultimele săptămâni pe Isaiah și pe Abby, observase ocheadele pe care și le aruncau, sărutările pe care și le dădeau pe furiș, felul liniștit în care discutau despre lucruri pe care el le considerase cândva lipsite de însemnătate. Iar felul în care se purtau unul cu celălalt îl făcuse să chibzuiască adânc, consolidându-i, pe de o parte,

vederile asupra căsniciei și dezvăluindu-i, pe de altă parte, lipsurile proprii sale căsnicii.

Dincolo de deosebiriile fătășe dintre Isaiah și Abby, pe care aproape că nici nu le mai băga în seamă, Larson nu putea să nu compare căsnicia lor cu a sa. Isaiah nu agonisise niciun soi de avuție lumească și, cu toate acestea, Abby îl adora. Isaiah nu era decât un sclav eliberat și, cu toate acestea, Abby își purta statutul de soață a lui ca pe un titlu princiar.

Primele raze ale dimineții alunecară ca un deget luminos peste suprafața liniștită a lacului, făcându-l să se minuneze. Inspiră cu nesaț aerul proaspăt, cu iz de pin.

Cu doar câteva luni în urmă considerase că, dacă îi va oferi o stare financiară bună, Kathryn îi va rămâne credincioasă. Că, dacă va sta mereu cu ochii pe ea, soția lui nu va călca strâmb, nu se va arunca în brațele unui bărbat mai bun. Dar cum putea un bărbat să își încredințeze inima soției sale?

Își frecă fața cu o mână și se ridică în capul oaselor. Încă nici acum nu se obișnuise cu barba firavă ce îi mijeia ici și colo pe obraji, dar bine măcar că-i acoperea cicatricile de pe față. Mustața începuse și ea să-i crească, inegal, la loc, la fel ca părul de pe cap. Coborî cu grijă de pe bolovan și se duse pe malul lacului. Gândul îi zbură la după-amiaza pe care o petrecuse aici împreună cu Isaiah, când își văzuse pentru prima oară reflexia în apă. Până atunci nici nu băgase de seamă că în căsuță nu exista nicio oglindă.

Luă Biblia pe care o așezase lângă el, pe un bolovan, și, deschizând-o la pagina pe care i-o însemnase Abby, se adânci în lectura versetelor. Parcă auzea și acum glasul lui Abby.

Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului? El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă.

Larson se opri și reciti pasajul.

— *Este vorba despre Iisus, îi explicase Abby. Isaia prorocește venirea Domnului și felul în care îl vor primi oamenii*

pe Iisus.

N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile. Și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă. Această descriere a lui Iisus i se potrivea cu ușurință și lui. Citi mai departe.

Disprețuit și părăsit de oameni, Om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă.

Larson închise ochii și se imagină întorcându-se acasă, pe cărarea ce ducea la căsuța lor din bârne, trecând de dumbrava de plopî tremurători și traversând apele pârâului Fountain Creek, umflate de zăpada topită a munților... Deși bântuit de gândul că Harold Kohiman îi pusese sechestru pe avere, se agăța totuși de un firicel de speranță. Poate că soția lui reușise, totuși, să păstreze *ranch*-ul. Poate că o va găsi trebăluind prin grădină sau întorcându-se de la pârâu, cu părul încă ud de la scăldat. Văzând cu ochii minții silueta ei încântătoare, rotunjimile trupului ei pe care îl cunoștea atât de bine, simți că se aprinde un foc în adâncul lui. Își încleștă maxilarele. Da, încă o mai dorea pe Kathryn în felul acela – cum să n-o dorească? dar, mai mult ca orice, tânjea să fie în aceeași odaie cu ea. Gândul că o va revedea, că blânzii ei ochi câprui se vor ridica și... ’

În momentul acela, imaginea deveni, brusc, neclară.

Cum va reacționa Kathryn când îl va vedea? îl va privi, oare, cu silă? își va întoarce privirea?

Larson așeză Biblia deoparte și se aplecă spre oglinda nemișcată a lacului. Bărbatul reflectat de luciul apei era un necunoscut pentru el. Își scoase căciula pe care i-o tricotase Abby cu lâna dintr-un pulover vechi și își trecu mâna peste cap. Scalpul îi era brăzdat parțial de încrețituri și, acolo unde focul topise straturile de piele, era neted ca ceara. Părul îi creștea pe alocuri în smocuri țepoase pe care, la rugămintea sa, Abby le îndepărtase în întregime cu briceagul. Își cercetă reflexia neclară. Oare va putea vreodată Kathryn să privească dincolo de cicatrice și să-l vadă pe bărbatul în care se

transformase? Va avea, oare, răbdare să descopere schimbările din inima lui?

Neîncrederea îi înțepă sufletul și întrebările continuă, tăind și mai adânc în rană. Înainte de acea noapte fatidică, dacă lucrurile ar fi stat invers, el i-ar fi arătat oare lui Kathryn compasiunea pe care în scurtă vreme avea să i-o solicite? Știu răspunsul fără să stea pe gânduri – răspunsul pe care l-ar da *acum*. Dar, înainte de a se fi întâmplat toate astea, înainte ca propria sa reflexie să-l scârbească, ar fi avut oare tăria de a privi dincolo de aparențe, dacă nu el, ci soția lui ar fi fost cea desfigurată?

O adiere de vânt alunecă peste lac, unduind apa. Larson se ridică în picioare, își îndesă căciula înapoi pe cap și își frecă, înfrigurat, mâinile. Cicatricele nu opuneau cine știe ce rezistență în calea vântului și frigul îl pătrunsese până în măduva oaselor. Oftă din rărunchi, străduindu-se să gonească bine cunoscutul simț al eșecului ce începea să-i dea iar târcoale. Plata creditului era scadentă de mult, dar știa că Isaiah avea dreptate. În viață nu totul poate fi măsurat în dolari și în cenți. Iar lucrurile care se măsoară în bani îți pot fi răpite cât ai clipi din ochi. Învățase asta pe propria lui piele.

Ridică Biblia și toiagul. De astă dată, voia să își reclădească viața pe temelii mai trainice. Și voia s-o reclădească împreună cu Kathryn, dacă ea îl va mai dori alături.

Înainte de a face cale întoarsă, își ridică ochii spre cer și își dresе vocea. Dar nu reuși să scoată niciun cuvânt.

Își dorea cu ardoare să poată vorbi cu Dumnezeu așa cum vorbeau Isaiah și Abby. Fără îndoială că rugăciunile lor ajungeau până la tronul ceresc. Ale lui, pe de altă parte, păreau să fie priponite de pământ din cauza caracterului său de odinioară. *Doamne, ajută-mă să devin bărbatul pe care și-l dorește Kathryn*. În drum spre casă, se gândi mai bine și își corectă firava rugămintе. *Ajută-mă să devin omul pe care Ți-l dorești Tu, Iisuse*.

În curând va fi pregătit trupește să întreprindă călătoria de întoarcere. Dar oare va fi pregătit și sufletește?

În noaptea aceea, Kathryn aproape că nu putu să închidă un ochi de emoție.

Se trezi înainte de risipirea întunericului și se îmbracă în grabă, încheindu-și nasturii de la fustă până unde putu. În curând va trebui să-și croiască haine noi, pe măsura ușoarei rotunjimi pe care i-o căpătase pântecul. În timp ce netezea așternutul, gândurile îi zburară la ultima noapte de dragoste pe care o petrecuse cu soțul ei în acest pat. Niciunul dintre ei nu bănuise atunci binecuvântarea ce era sădită în adâncurile sale.

Își imaginează trupul musculos al lui Larson, ce se mișca mult mai în largul lui în haine simple de piele, cusute în casă, decât în cămăși de mătase și costume elegante, croite la comandă. Și brațele lui care, deși incredibil de puternice, aveau o atingere atât de dulce și de tandră, încât îi topea inima și acum, făcând-o să tânjească după îmbrățișarea lor.

Își trecu mâna peste perna lui. *Mai dă-mi, Doamne, o șansă.* Nu, nu își mai dorea ca bărbatul ei să se schimbe. Îl va iubi așa cum era el. Și va primi cu recunoștință acele bucatele prețioase din inima lui pe care era dispus să i le împărtășească, fără să ceară, fără cuvinte, mai mult.

În aceste ultime săptămâni de introspecție, descoperise cât de mult tânjea, de asemenea, după siguranță materială. Siguranță pe care – abia acum realiza – încercase s-o dobândească grație aspirațiilor pe care le avea Larson cu privire la *ranch*. Dar, în copilăria sa, averea nu le oferise siguranță nici ei, nici mamei sale. Ce o făcea să creadă că acum ar fi altfel?

Netezind cuvertura, Kathryn își aminti de ochii goi ai mamei sale și de vidul din căsnicia lipsită de iubire a părinților ei, și dorința fizică dinlăuntrul ei se transformă într-un regret amar. Înțelegând, în sfârșit, adevărul, simți că i se urcă un nod în gât și își privi pierdută mâinile goale. Năzuind la lucruri de neatins, nesocotise – și lăsase să i se

scurgă printre degete – comoara pe care o avea în mână.

Privind cealaltă jumătate a patului, jumătatea lui Larson, simți o bine cunoscută strângere de inimă. Dar nu își îngăduia să zăbovească asupra acelor remușcări. Nu acum. Astăzi erau prea multe în joc. Porni spre bucătărie, întorcându-și gândurile spre speranța ce înflorea în pântecul ei.

Rupse un coltuc din pâinea pe care o copsesese în ajun, bucuroasă că îi trecuseră grețurile. După estimările ei, abia ce pășise în a cincea lună de sarcină și fătul îi umplea cu repeziciune pântecul neîncăpător. Prin ce schimbări avea să-i treacă trupul pentru a face loc pruncului! Oare când îl va simți mișcându-se? Probabil că în curând. Ce n-ar fi dat să aibă o prietenă de încredere, o confidentă cu experiență, care să fi trecut deja printr-o naștere de copil... O ființă căreia să-i poată împărtăși taina ei și care să-i poată da răspuns la sumedenia de întrebări ce i se învâlmășeau în creier!

Totuși, știa că nu este singură. Că Dumnezeu îi este alături chiar acum și așteaptă ca ea să îi vorbească.

Îți mulțumesc, Doamne, pentru acest prunc ce îmi crește în pântec. Fă-l puternic, ca pe tatăl lui. Își puse, zâmbind, paltonul. Cu câteva nopți în urmă, visase că va da naștere unui băiat. Nu că n-ar fi la fel de bucuroasă dacă ar avea o fetiță. Sexul copilului conta prea puțin, important era să fie sănătos. Poate că acest prunc va întări firul subțire care o mai unea și acum de Larson și speranța tot mai slabă că el se va întoarce.

Când ieși din casă, o adiere ușoară îi răvăși pletele lungi. Lăsându-și haina descheiată, Kathryn privi cum primele raze ale dimineții răzbat printre ramurile copacilor, până la falnicul molid de Colorado. Lumina scălda cristalele de rouă așternute pe crengi, făcându-le să sclipească mirific în adierea vântului de aprilie.

Un zgomot nedeslușit o făcu să se oprească. Scrută, nemișcată, albastrul senin al cerului. În aer plutea o tensiune aproape tangibilă. Hotărând în cele din urmă că

imaginația îi juca, pesemne, feste, Kathryn intră în grajd și se apucă de treabă. Atentă să nu ridice greutate mari, scotea cu lopata nutreț din sacii de pânză, descărcându-și inima, în gând, înaintea Celui care îi cunoștea deja sufletul mai bine ca oricine.

Când, auzind fânul foșnind în spatele ei, întoarse capul și se uită peste ușa boxei, neașteptata priveliște pe care îi căzură ochii o făcu să zâmbească.

Urișul care-i bătuse la ușă în urmă cu câteva săptămâni stătea acum la mică distanță de ea, strângând la piept un pisoiaș negru, pe care îl mângâia, susurându-i cuvinte liniștitoare.

— Bună dimineța, îl salută Kathryn, apropiindu-se de el. Văd că ai dat de pisoii Clarei.

De când îl angajase, îl mai văzuse de câteva ori, dar doar de la depărtare.

Ochii albaștri ai bărbatului scânteiau de încântare.

— Da, doamnă. E așa de mititel și de moale! Nu vreți să-l țineți și dumneavoastră în brațe?

Kathryn luă pisoiașul și îi netezi blana lucioasă. Măinile uriașe ale bărbatului, cu degete groase și puternice, aveau o atingere nebănuț de blândă. Omul acesta se deosebea, fără doar și poate, de toți ceilalți muncitori cu care avusese de-a face. Era recunoscătoare că se numără printre angajații ei și asta mai ales într-o zi ca aceasta, când îi aștepta o sarcină atât de importantă.

— Numele meu este Kathryn.

— Pe mine mă cheamă Gabe, răspunse el, surâzând cu toată fața, după care îi povesti cum îi găsisese în urmă cu câteva zile pe puii fătați de Clara și cum nu-i mai scăpase din ochi de atunci.

În momentul acela intrară, cu pas apăsător, doi vâcari și Kathryn îi salută printr-o înclinare a capului.

— Ziua bună, murmurară aceștia drept răspuns la salutul ei, ducând mâna la pălărie, după care se duseră în capătul grajdului să-și ia cele trebuincioase.

Gabe mai mângâie o dată, cu degetul mare, căpșorul pisoifului.

— Iar acum e vremea să mă-ntorc la lucru. Domnu' Taylor mi-a zis că asta-i o zi mare.

— Da, Gabe, aceasta este, într-adevăr, o zi foarte, foarte importantă.

Nu se cuvine să îi vorbesc ca unui copil, se apostrofă ea în gând. Gabe părea să fie de-o seamă cu ea, dacă nu chiar mai vârstnic cu câțiva ani, deși, judecând după purtarea lui copilăroasă, chiar că era greu să-ți dai bine seama.

Auzind tropot de copite, Kathryn lăsă pisoiful din brațe și ieși în întâmpinarea călăreților. Taylor trase de dârlogii calului și descălecă. Ceilalți patru bărbați din spatele lui rămaseră în șa. Kathryn nu îl recunoscuse decât pe unul dintre ei. Acesta îl însoțise pe Matthew atunci când vechilul venise să-i vorbească despre oferta primită de la un alt *ranch*.

Individul avea un aer dubios chiar și când zâmbea – parcă mai ales când zâmbea. Se rezemă cu antebrațele de oblâncul șeii și își aținti privirea spre ea.

— Mă bucur să vă revăd, doamnă Jennings. Arătați tare bine azi. Văcarul schiță un rânjet care contorsionă cicatricea ce îi brăzda maxilarul, apoi adăugă: La început nu prea mi-a surâs ideea de-a lucra pentru o femeie, dar acum – mai știi? s-ar putea să mă răzgândesc.

Auzindu-i râsul pițigăiat, Kathryn simți că i se face pielea de găină și făcu, temătoare, un pas în spate.

— 'Neața, doamnă Jennings, o salută Matthew. Am putea să stăm puțin de vorbă?

Vechilul îl săgetă cu o privire amenințătoare pe bărbatul din spatele lui, apoi o luă pe Kathryn de braț și o conduse până în grajd.

— S-a întâmplat ceva, domnule Taylor?

— Nu, doamnă, dar am venit să vă întreb dacă nu v-ați răzgândit cumva între timp.

— Bineînțeles că nu. Am parcurs, doar, împreună registrele contabile, domnule Taylor. Știi la fel de bine ca

mine cum stau lucrurile.

— Aș da orice să existe o altă soluție. Așa o să rămâneți fără vaci, fără tauri. Fără nimic.

Kathryn își așează mâna pe brațul lui.

— Dar îmi vor rămâne, cel puțin, pământul și casa și, după aceea, într-o bună zi am să... într-o bună zi eu și soțul meu vom reface cireada.

Matthew o privi, nu fără oarecare admirație, și încuviință din cap.

— Acu-s două zile am trimis câțiva oameni să aducă grosu cirezii de la pășunea din nord; aruncă o privire spre grupul de călăreți ce așteptau afară și adăugă: A trebuit să-i momesc cu simbrii mai mari și așa am reușit să-i conving pe câțiva dintre ei. O să adunăm vitele răsfirate pe imașul sudic și-apoi ne-om întâlni cu toții la defileu. Am să vând cireada pe bani frumoși, doamnă Jennings, nu vă faceți griji.

— Nu-mi fac nicio grijă.

Bine-ar fi fost să fie adevărat, dar adevărul era că n-avea să poată respira ușurată decât după ce va aranja lucrurile cu banca. Dobitoace mai putea cumpăra, dar acesta era pământul lor – al ei și al lui Larson – și nu avea de gând să renunțe la el.

— Am să mă-ntorc în două sau cel mult trei zile. Am să supraveghez personal vânzarea vitelor și a mărfii pe care-am încărcat-o ieri. O să aveți cu ce să-l plătiți pe Kohiman, fiți fără de grijă.

Îi scrută chipul preț de o clipă, apoi se întoarse spre bărbatul din grajd.

— Să mergem.

După ce făcu câțiva pași, întoarse iar capul spre ea, apoi își coborî privirea spre pălăria pe care o frământa nervos în mâini.

— Ce te neliniștește, domnule Taylor? îl întrebă Kathryn, râzând încetșor. Te-aș sfătui să-ți descarci inima cât mai grabnic. Nu de alta, dar ar fi păcat să strici minunăție de pălărie.

Zâmbind cu jumătate de inimă, bărbatul clătină din cap.

— Mă întrebam și eu, ca omul... v-ați refăcut după căzătură?

Kathryn zâmbi. Matthew Taylor era un om cumsecade. În ultimele câteva săptămâni îi fusese ca un frate – venise adesea să o ajute la treburile gospodărești, să se asigure că lemnele sunt tăiate și stivuite cum se cuvine. Larson nu se înșelase lăsând o mare parte din conducerea fermei pe mâinile lui.

— Da, sunt bine. Mă mai dor puțin coastele, dar se vindecă bine.

— Dacă doriți să vă mai duc la doctorul acela, nu trebuie decât să-mi spuneți. Sau vă duc bucuros și până-n oraș, la doctorul Hadley.

— Știu că pot conta pe dumneata și îți sunt recunoscătoare pentru asta. Îți mulțumesc, dar nu e nevoie să merg la doctor.

Văzând bunătatea din ochii lui Matthew Taylor, fu cât pe ce să-i împărtășească taina sa. Totuși, n-o făcu. Își dorea ca secretul să mai rămână o vreme știut doar de inima ei.

În noaptea aceea, fu trezită de niște bătăi puternice în ușă. Se dădu repede jos din pat, dar, când să iasă din dormitor, o cuprinse, brusc, amețeala și trebui să se rezeme de tocul ușii ca să nu cadă.

Ciocănitul persista.

— O clipă, strigă ea, bâjbâind prin întuneric după o lampă cu petrol.

Aprinse un chibrit și apropie lumina roșiatică a flăcării de ceasornicul de pe polița căminului. Era ora 4 și jumătate.

— Cine-i acolo? întrebă ea, apropiindu-se de ușa de la intrare.

— Sunt eu, Matthew Taylor, doamnă Jennings. Vă rog... deschideți ușa.

Deși Matthew vorbea gătit, Kathryn îi recunoscuse imediat vocea și deschise zăvorul.

Judecând după expresia întipărită pe chipul lui, era clar că

se întâmplase ceva îngrozitor. Taylor îi luă mâna și i-o strânse într-a lui. Angoasa de pe fața lui trecu parcă prin strânsoare, săgetând brațul lui Kathryn și făcând-o să se cutremure.

În momentul acela observă că, în talie, cămașa vechilului era pătată de sânge.

— Ești rănit! Ce s-a întâmplat?!

Respirând sacadat, Taylor dădu din mână a nepăsare.

— Sunt bine. Dar... n-am mai văzut așa ceva de când sunt.

— S-a întâmplat ceva cu cireada? N-ați ajuns cu vitele la târg?

— Am strâns vacile risipite și-apoi ne-am dus să-i așteptăm pe ceilalți la defileu, cum ne era înțelegerea. După o vreme, văzând că nu apare nimeni, am luat cu mine pe unul dintre văcari și-am mers să vedem care era pricina întârzierii.

Făcu o grimasă și se prinse de mijloc.

— Tot câmpul era ticsit... cu leșurile umflate ale dobitoacelor.

Kathryn încremeni.

— Toată cireada?...

— Toată. Vitele zăceau moarte de cel puțin două zile. Și nici urmă de oamenii pe care i-am lăsat să le păzească, adăugă Matthew, rezemându-se de tocul ușii.

Dincolo de durerea care schimonosea fața lui Taylor, Kathryn văzu... crunta realitate. Așteptă să fie cuprinsă de clocotul furiei, dar, în schimb, nu simți decât... amorțeală.

Vreme de zece ani, Larson purtase un veritabil război pentru *ranch-ul* acesta. Se luptase cu bolile care omorau animalele pe capete. Ținuse piept iernilor năprasnice și verilor secetoase din acest teritoriu aspru și neîmblânzit. Și, deși ea nu cunoștea amănuntele profunde, știa că soțul ei se războise chiar și cu el însuși. Era un război atât de personal și de mistuitor, încât uneori aproape că devenea o prezență palpabilă.

Crudul adevăr îi săgetă inima, tăindu-i răsuflarea. Larson fusese la un pas de a-și împlini visul, iar ea pierduse, dintr-o

lovitură, totul.

Capitolul 10

Duhoarea era de-a dreptul insuportabilă. Kathryn simți că i se întoarce stomacul pe dos.

Își acoperi gura cu batista și își așeză mâna liberă pe brațul lui Gabe. Acesta oprise căruța la marginea pășunii. De departe, ai fi zis că vacile se odihneau sub soarele cald al amiezii printre peticele de omăt ce încă mai punctau pe ici, pe colo preria. Dar, pe măsură ce se apropiaseră, nefireasca tăcere ce plutea în aer, leșurile umflate și înfiorătorul miros al morții dovediseră că, din păcate, lucrurile nu stăteau așa.

Kathryn simți privirea lui Gabe și își întoarse capul spre el. Lumina ochilor lui de un albastru profund izvora, parcă, de undeva, din străfundurile ființei. Bărbatul își așeză mâna aspră peste a ei și Kathryn se simți cuprinsă de o liniște pe care n-ar fi putut s-o descrie în cuvinte. Totuși, nu avu puterea să răspundă surâsului blând al muncitorului.

— Ți mulțumesc că m-ai însoțit, Gabe. Trebuia să văd asta cu ochii mei.

Oftă și își plimbă privirea peste pășune, amintindu-și angoasa întipărită pe fața lui Taylor noaptea trecută. Pâinea lor cea de toate zilele zăcea acum, putrezind, în fața ochilor ei.

— Îmi pare rău c-ați pățit așa un necaz.

Mișcată de sinceritatea vocii lui, Kathryn simți că i se umplu iar ochii de lacrimi. Dădu din cap și își ridică ochii spre munții din vest. *De unde-mi va veni ajutorul?* Înainte de a veni aici în după-masa aceasta, recitise în mod intenționat Psalmul 121, în care se spunea că Domnul este păzitorul ei, care nu va îngădui să i se clatine piciorul. Iar acum, stând și privind încremenită priveliștea din fața ei, se lupta să creadă mai departe în acea făgăduință. Dar vântul care o învăluia, duhnind a pierdere devastatoare, o ispitea să renunțe la luptă.

Matthew Taylor se apropie călare de căruță, își trase în jos basmaua care-i acoperea nasul și gura și înclină scurt din cap în direcția lui Gabe.

— Doamnă Jennings, în scurtă vreme ne vom apuca să ardem leșurile.

Îngrijorarea din vocea lui dădea de înțeles că ar fi preferat ca ea să nu fie de față, iar grimasa de pe chip arăta că se învinuiește, chiar dacă în chip nejustificat, pentru această nenorocire.

— Am să plec, zise Kathryn, dar înainte de a pleca vreau să știi că nu te consider sub nicio formă vinovat de cele întâmplate. N-a fost vina dumitale.

Matthew își îngustă ochii și își întoarse privirea.

— Încă n-am dat de oamenii pe care i-am trimis aici săptămâna trecută. Erau cu toții angajați noi. I-am trimis deja vorbă șerifului. Nu știu dac-o să folosească la ceva, dar așa fi mai liniștit dac-ar cerceta orișicum problema.

Kathryn se încruntă.

— Ai vreo bănuială referitor la cauza morții animalelor?

Matthew clătină din cap.

— Acum câțiva ani, vacile de la un *ranch* vecin au murit otrăvite. În cele din urmă, s-a descoperit că de vină a fost nutrețul. Cu puțin timp în urmă a trecut pe-aici o cireadă. Poate că dobitoacele erau bolnave de febră texană și boala s-a transmis prin căpușe.

Slobozi un oftat, apoi adăugă:

— Sincer să fiu, doamnă, habar n-am. Sigur știu doar că nu miroase a lucru curat.

În ultimele săptămâni, Kathryn ajunsese să pună mare preț pe opiniile lui Matthew Taylor. Ba mai mult, descoperise că, odată ce acesta își pune ceva în gând, numai bunul Dumnezeu mai poate să-l oprească. În caz că vitele fuseseră, într-adevăr, omorâte cu bună știință, așa cum bănuia Matthew, cine ar putea fi făptașul?

Primul nume care îi veni în minte fu Harold Kohiman.

Totuși, parcă nu-i venea să creadă că bancherul s-ar fi

dedat la o asemenea mișelie. În fond, ce motiv ar fi avut s-o saboteze? Dacă ea nu reușea să-și plătească datoriile, banca nu ar avea nimic de câștigat. Ba din contră, ar pierde o sumă substanțială.

Se întoarse spre Taylor cu intenția de a-i risipi suspiciunile, dar când îi întâlni privirea, gândurile i se evaporară brusc. Matthew nu se uita la ea așa cum își privește un muncitor angajatoarea, ci așa cum se uită un bărbat la o femeie. Speriată, Kathryn întoarse privirea. Dar nu, era cu neputință... precis că se înșelase.

Când Taylor își mână calul mai aproape, Kathryn își întoarse capul spre el. Sentimentul fără echivoc ce se citea pe fața lui indica o dorință pe care ea nu o împărtășea. N-o putea împărtăși.

Pentru a nu-l pune într-o situație jenantă și nădăjduind că Gabe nu observase, se grăbi să afișeze un zâmbet forțat.

— Ca întotdeauna, domnule Taylor, am toată încrederea în judecata dumitale. Și îți sunt recunoscătoare pentru orice ai întreprinde în numele meu. Și la fel de recunoscător are să fie și bărbatul meu... când s-o întoarce.

Matthew se întunecă la față, dar doar preț de o clipă.

— Am înțeles. Gabe, să ai grijă de doamna Jennings, m-ai auzit?

— Da, să trăiți! răspunse Gabe, simulând un salut militar.

Cu fața lipsită de zâmbetul său obișnuit, Matthew duse două degete la pălărie și apoi o luă din loc.

Kathryn îl petrecu cu privirea, întrebându-se dacă nu cumva i-o fi interpretat greșit intențiile. Totul se petrecuse într-o clipită. Precis că se înșelase. Se pripise și trăsese o concluzie greșită, iar acum se simțea puținel ridicolă. Totuși, pentru a evita orice confuzii ulterioare, ar fi mai cumințe să se distanțeze de prietenia care se formase recent între ei.

— Sunteți gata să vă întoarceți acasă, doamnă Kathryn? întrebă blajin Gabe, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Da, Gabe, sunt gata, murmură ea, recunoscătoare

pentru tovărășia lui.

Dar oare unde va fi „acasă” de acum încolo? Va trebui să se mute la Willow Springs, asta era cât se poate de clar. *Ranch*-ul fiind insolubil, va fi nevoită să-și găsească o slujbă și un acoperiș deasupra capului. Or, la oraș nu avea nicio cunoștință și, chiar dacă va vinde tot ce avea, suma obținută nu îi va acoperi nici pe departe nevoile.

Roata din față alunecă într-un șanț săpat de ploaie, făcând căruța să se hurduce. Kathryn își încleștă o mână pe capră și pe cealaltă o așeză, ocrotitoare, peste tainicul odor ce îi creștea în pântec. Gândurile îi zburară la căminul lor. Cât de singură se simțise acolo fără Larson! Nu se vedea trăind multă vreme în casa aceea fără el. În mod straniu, pe zi ce trecea, „acasă” devenea în inima ei nu atât un loc, cât o persoană.

Închise ochii. Oare se va mai simți vreodată cu adevărat acasă?

Împături ultimele haine ale lui Larson și le așeză în cufăr, netezind cu palma cămașa de deasupra. Petrecuse ultimele două zile împachetând și lăsase această sarcină la urmă. Își duse încă o dată cămașa la obraz și inspiră mirosul vag emanat de aceasta. Mirosul lui Larson.

Degetele i se încleștară pe cămașa de bumbac și simți o apăsare în piept.

— Pot să vă ajut cu ceva, doamnă Kathryn?

Vocea din spatele ei o făcu să tresară și întoarse imediat capul.

— A, Gabe, tu erai... murmură ea, oftând ușurată. M-ai speriat. Uite, ai putea să le duci pe astea la căruță, dacă nu te superi, adăugă ea, arătând spre lăzile de lângă ușă, după care puse cămașa la loc și încuie cufărul.

Gabe cără lăzile afară, apoi se întoarse și luă în primire, cu nelipsitu-i zâmbet, cufărul. Lucraseră împreună, într-o plăcută tăcere, toată după-masa. Prezența lui Gabe o liniștea neașteptat de mult și, datorită solicitudinii și forței lui fizice, terminară toată treaba înainte de lăsarea serii.

Kathryn așeză o ladă ușoară în căruță, apoi se întoarce și, oprindu-se în pragul casei, trase adânc aer în piept.

Fiecare colțișor golaș emana singurătate, constituind o dureroasă mărturie a eșecului. A eșecului ei. Și a visurilor spulberate. Plănuiise să mai petreacă aici încă o noapte, dar acum nu mai știa dacă este în stare s-o facă.

— Câtă vreme ați trăit aici împreună cu domnul Jennings?

O Întrebă Gabe, oprindu-se în dreptul ei, lângă ușă.

— Zece ani, murmură Kathryn, urmărindu-l cum își plimbă privirea prin încăperea goală.

Casa i se părea acum mult mai mică decât atunci când o văzuse prima dată, cu mulți ani în urmă. Larson o construise pentru ea și, din acest motiv, la început ei îi păruse un veritabil palat. Când începuseră acele comparații subtile, nerostite, între acest cămin modest și impunătoarea ei casă părintească, să înnegureze fericirea acelor primi ani de căsnicie? Oare Larson își dăduse vreodată seama că ea își dorea mai mult?

Gabe se foi, stingher, lângă ea.

— Sunteți tristă c-o părăsiți.

Kathryn își șterse o lacrimă.

— Da... mă întristează că trebuie să plec. Dar... într-o bună zi nădăjduiesc să mă întorc.

Șovăi, aruncând o privire spre căruță, apoi adăugă:

— Gabe, mă întrebam... Ai fi bun să mă însoțești azi până în oraș? Să nu duc singură toate astea...

El o privi îndelung, cumpănindu-și parcă răspunsul, și Kathryn aproape că-și dori să nu-l fi pus într-o situație atât de jenantă.

Apoi Gabe aprobă din cap, arcuindu-și sprâncenele bălaie.

— Cunosc o femeie tare cumsecade la oraș și sunt sigur că ea are să vă ofere găzduire! exclamă el și ochii de un albastru adânc i se luminară aidoma ochilor unui copil. Sunt o mulțime de odăi acolo unde locuiește femeia asta.

În seara aceea, Gabe trase de dârlogi și opri lin căruța în spatele micii prăvălii universale din Willow Springs. Lui

Kathryn aproape că nu-i venea să coboare. Noua viață ce îmbobocea în pântecul ei o sleia de puteri și tot ce își dorea în momentul acesta era să se prăbușească în patul ei de acasă. Totuși, printr-un efort de voință, își depăși slăbiciunea trupească și coborî.

După ce se prezentă noului patron al negoțului, un anumit domn Hochstetler, și schimbă câteva vorbe cu el, acesta se învoi să vândă obiectele aduse de ea, păstrându-și un procent pe care Kathryn îl găsi rezonabil. Gabe descărcă lucrurile mai grele și le duse în odaia din spate. Auzind conversația purtată de acesta cu domnul Hochstetler, Kathryn află că Gabe mai făcea când și când livrări pentru prăvălie. Pare-se că era un tânăr descurcăreț și cunoștea mai multă lume decât și-ar fi închipuit ea. Kathryn îl urmă înăuntru aducând lăzile mai ușoare, dar gândurile îi zburau încontinuu la banca de peste drum.

Mâine avea de gând să-i facă o vizită lui Kohiman pentru a-i oferi o plată de bună credință – una foarte modestă – și a-i solicita o reeșalonare a datoriilor. Imaginându-și reacția lui, simți că i se face inima cât un purice. O parte din ea știa că era curată nebunie să încerce să facă rost de bani, dar nu îi stătea în fire să se lase bătută. Și poate că Larson se va întoarce. În fond, Dumnezeu este făcător de minuni, cum obișnuia să spună răposata ei mamă.

După câteva drumuri, Kathryn se lăsă, epuizată, pe treptele din spatele magazinului și își rezemă capul în palme. Când cineva îi strânse blând umărul, aproape că izbucni în lacrimi.

— Sunteți istovită, doamnă Kathryn. Casa femeii nu-i departe. Haideți să mergem.

Kathryn dădu să se ridice, dar, simțind un vâjâit cunoscut în urechi, se așeză la loc.

— Mai lasă-mă un minut, Gabe, spuse ea, ridicând mâna. Trebuie să-mi trag sufletul.

Tânărul se aplecă spre Kathryn și, înainte ca ea să apuce a

protesta, o ridică în brațe. Kathryn își simți din nou ochii arzând de lacrimi. Credea că are s-o ducă înapoi la căruță, dar Gabe înaintă.

— Unde mergem?

— La casa lui Annabelle, răspunse el, arătând cu capul spre capătul străzii. Am mai făcut eu livrări acolo.

— Dar cum rămâne cu lucrurile din căruță?

— O să mă îngrijesc eu de ele.

După un minut, Kathryn făcu o nouă tentativă.

— Gabe, sunt sigură că acum pot să merg pe picioarele mele.

Dar Gabe scutură din cap și o strânse și mai tare la piept, ca un tată care își duce în brațe copilul. Kathryn aproape că nici nu-și mai amintea când se simțise ultima dată atât de ocrotită.

— Trebuie să vă odihniți, spuse el șoptit, cu ochii ațintiți înainte. Vă e dor de domnul Jennings, ați părăsit casa în care ați trăit zece ani de zile și tocmai v-ați lăsat toate lucrurile la prăvălia universală.

— Ca să fie vândute, se grăbi ea s-a precizeze.

— Orișicum, niciunul dintre lucrurile alea nu vă mai aparține.

Afirmația făcută fără ocolișuri îi tăie respirația și, brusc, se simți sleită de puteri. Nu se simțise în viața ei mai ostenită. Știind că Gabe nu i-o va lua în nume de rău și nici nu îi va tălmăci greșit intențiile, Kathryn își închise ochii și își lăsă capul pe umărul lui.

Într-un târziu, simțind ca prin vis că este așezată pe un pat moale, se deșteaptă și întrebă, buimacă:

— Gabe?

— Da, doamnă, răspunse el blajin, învelind-o.

În umbrele prelungi din odaia întunecoasă, Gabe părea un adevărat colos. Stătea lângă patul ei, ca o santinelă cu umeri lați și impunători și o vigilență dârză ce părea să sfideze orice primejdie ar fi planat asupra ei. Trupul părea să-i fie sculptat din marmură.

Kathryn întinse mâna spre el și Gabe i-o strânse în a lui.

— Îți mulțumesc, Gabe.

El nu răspunse, dar, în pofida întunericului, Kathryn știu că bărbatul zâmbește.

Pleoapele, grele, i se închiseră la loc. După o clipă, când deschise iar ochii și se întoarse să-i mai mulțumească o dată, Gabe nu mai era acolo. Nici măcar nu auzise ușa deschizându-se și închizându-se la loc. Pesemne că o fi ațipit și Gabe a plecat pe neauzite. Se ghemui sub pătură și adormi buștean.

Fu deșteptată în timpul nopții de un murmur de voci ce răzbătea prin pereții aparent foarte subțiri ai odăii. Totuși, nu putea desluși conversațiile. Zgomot de pași, scârțâitul podelei, râsete înfundate. În aer plutea un miros puternic de parfum și încă unul, pe care îi venea greu să-l recunoască. Fără să zăbovească prea mult asupra misterului, Kathryn se afundă din nou într-un somn adânc.

Când deschise din nou ochii, razele soarelui cădeau pieziș în odaie prin fereastra înaltă din fața ei. Căscă și se întoarse pe spate. Imaginându-și chipul lui Larson, cum făcea în fiecare dimineață atunci când se trezea, își răsfiră degetele peste comoara ascunsă ce în curând avea să devină clară tuturor și murmură de pe-acum obișnuita rugăciune. *Doamne, dă să se întoarcă teafăr la mine... la noi.*

Clipi din ochi și ciuli urechile, încercând să distingă zgomotele pe care le auzise în timpul nopții. Un cal necheză în depărtare, apoi se lăsă iar tăcerea. Se ridică în cot și privi în jur. Odaia era mai mică decât i se păruse noaptea trecută, cam cât o treime din dormitorul ei de acasă. De fapt, patul ocupa mare parte din spațiu. Singura piesă de mobilier în afară de pat era măsuța din colțul odăii.

O bătaie în ușă o făcu să se dezmeticească rapid. Înainte să apuce ea să răspundă, ușa se deschise. Primul lucru pe care îl remarcă fu părul roșcat al femeii. Era o nuanță de roșu cum nu mai văzuse în viața ei.

— Eu sunt Annabelle, se prezentă femeia, trântindu-se

fără nicio ceremonie pe marginea patului.

Avea colțurile ochilor mânjite de fard și buzele purtau încă rămășițele șterse ale unui ruj roșu aprins. Rochia, surprinzător de scurtă, era croită dintr-un material străveziu ce lăsa foarte puține pe seama imaginației.

Kathryn simți în nări miros de cuișoare și observă că femeia mesteca ceva.

În ciuda ținutei sale sumare, Annabelle se așeză turcește pe pat.

— Gabe a zis că ai nevoie de-un acoperiș deasupra capului și, cum Marcy a fost plecată azi-noapte, te-am lăsat să dormi în odaia ei. Dar în nopțile când suntem toate aici, va trebui să stai în cămăruța de lângă bucătărie. Patul de campanie e aproape de sobă, așa că ai să poți să stai la căldură până ce-ți găsești o gazdă.

— Ți mulțumesc că m-ai primit în casa ta, Annabelle, spuse Kathryn, ridicându-se în șezut. Numele meu este Kathryn. Kathryn Jennings.

Annabelle se zgâi la ea preț de o clipă, apoi în colțul gurii îi apăru un zâmbet poznaș.

— Ești bine-venită.

— Ieri am ajuns atât de târziu... nu vreau să crezi că...

Kathryn se opri, apoi surâse.

— Ceea ce încerc să spun este că îți făgăduiesc să nu abuzez prea mult de ospitalitatea dumitale. Am să-mi caut chiar azi un loc de muncă.

Annabelle o măsură din cap până-n picioare, apoi ridică, pufnind, din umeri.

— Ai grijă să nu-ncerce Betsy să te pună la treabă aici, o preveni ea, după care izbucni în râs, de parcă ar fi spus o glumă bună. Nu de alta, dar celelalte fete n-or să fie deloc bucuroase.

Kathryn zâmbi și ea, intrigată de această femeiușcă năstrușnică. Păreau să fie de-o seamă, doar că Annabelle era mai scundă decât ea și avea o constituție mai delicată. Rădăcinile castanii îi trădau adevărata culoare a părului și

Kathryn încercă să și-o imagineze fără toată acea „spoială”, cum obișnuia să zică mama ei. Ochii albaștri ai Annabellei aveau o căutătură directă și bărbia ușor în vânt indica o voință îndărătnică.

Totuși, un lucru era sigur Annabelle avea o inimă milostivă, îi îngăduise să înnopteze aici și pentru asta Kathryn îi era recunoscătoare. În momentul acela stomacul îi chiorăi zgomotos.

— Ți-e foame? întrebă, în mod gratuit, Annabelle, după care lovi cu palma așternutul și sări jos din pat. Hai la bucătărie! Cu puțin noroc, om mai găsi și noi ceva de mâncare. Fetele de aici se îndoapă ca niște sparte, nu alta!

Kathryn se ridică în picioare și, după ce netezi cât putu ea de bine cuvertura patului și rochia sa șifonată, o urmă pe Annabelle de-a lungul unui coridor îngust, mărginit de o mulțime de uși. Două dintre uși erau întredeschise. Privind înăuntru, Kathryn ajunsese repede la concluzia că toate odăile aveau aceeași mărime și erau mobilate la fel de sumar ca a ei.

Se simțea oarecum jenată să dea ochii cu celelalte femei din pensiune așa ciufulită și răvășită cum era, dar Annabelle se arătase îndeajuns de înțeleghătoare. Nu putea decât să spere că și celelalte femei vor fi la fel.

În antreu, fură întâmpinate de un tumult de voci feminine și de un miros îmbietor de ouă, șuncă și cafea. Nici nu-și mai amintea de când nu mai fusese în tovărășia unei surate și, cu atât mai puțin, înconjurată de un grup întreg de femei. Gândul îi zbură la șezătorile în cadrul cărora femeile cos cuverturi și fac prăjituri pentru serbările bisericești. Îl implorase pe Dumnezeu să-i scoată în cale o prietenă căreia să-i împărtășească bucuriile sarcinii. *Cât de repede mi-ai împlinit, Doamne, rugămintea!* își spuse ea, zâmbind.

Annabelle împinse ușa batantă, aruncă o privire înăuntru și apoi îi făcu cu ochiul.

— Betsy ne pune să muncim pe brânci, da trebuie să recunosc că ne și hrănește regește.

Kathryn o urmă pe Annabelle înăuntru și se așeză alături de ea la capătul mesei lungi din scânduri. Flecăreala gălăgioasă din jurul mesei se opri brusc și toate privirile se îndreptară spre ea. Kathryn ridică privirea și scrută fețele celor care o priveau.

Numără repede unsprezece femei. Asta în afară de ea, de Annabelle și de femeia rotofeie care trebăluia de zor aplecată deasupra sobei. Ochii care o sfredeleau aparțineau unor femei de toate vârstele, constituțiile și dimensiunile posibile. Aproape toate erau mai tinere decât ea, dar două păreau mai bătrâne. Mult mai bătrâne.

Ceva le unea, ca un fir roșu, pe toate. Dar ce anume?

Brusc, bucuria din suflet i se stinse și zâmbetul îi păli de pe chip.

— Fetelor, ea este Kathryn, anunță Annabelle, făcând un gest larg și maiestuos ca de regină. Azi-noapte a avut nevoie de un sălaș, așa că a dormit în odaia lui Marcy. O să stea câteva zile la noi, până își găsește de lucru.

Toate chipurile care se holbau la ea se întunecară. Toate în afară de unul.

Fata mignonă cu păr negru de la celălalt capăt al mesei își înclină, aproape imperceptibil, capul și ochii ei migdalați, de culoarea scorțișoarei, priviră preț de o clipă în ochii lui Kathryn, apoi se întoarseră în altă parte, apoi iar înapoi la Kathryn și gurița i se arcui într-un zâmbet drăgălaș.

— Ei bine, de la odaia mea să-și ia gândul! declară pe un ton autoritar o blondă voinică.

— Și de la a mea, sări bruneta bătrâioară de lângă ea, dând cu pumnul în masă. Și nu-mi convine că Betsy a mai angajat o fată fără să vorbească întâi cu noi!

Kathryn simți că o trec nădușelile. Rezistă cu greu impulsului de-a se ridica de la masă și de-a o lua la sănătoasa. Își trecu privirea de la un chip la altul și, realizând cu ce se ocupau aceste femei... ce erau ele, de fapt, simți că i se întoarce stomacul pe dos. Mirosul ouălor și al șuncii prăjite deveni, dintr-odată, fetid.

Oare ce fusese în capul lui Gabe?! Asta nu era o pensiune, ci o casă de toleranță!

Capitolul 11

Isaiah îl însoți în prima zi a călătoriei, spunând că voia să-i arate calea prin trecătoarea ce ducea spre valea lor izolată. Larson nu se opusese, deși știa deja calea. O știa instinctiv. Crescuse orientându-se după poziția soarelui și cunoștea pe de rost toate piscurile Munților Stâncoși. Nu se rătăcise niciodată pe aceste ineleguri. Nici măcar o dată.

Isaiah înainta cu o agilitate surprinzătoare pentru un bărbat de talia lui și, deși mergea în mod voit într-un ritm mai lent decât cel obișnuit, Larson abia putea ține pasul cu el. Pe la ora prânzului, se opri și se lăsă cu toată greutatea pe toiag, trăgându-și sufletul preț de o clipă înainte de a începe urcușul povârnișului abrupt ce se înălța în fața lui. Aerul răcoros de munte îi împrespăta plămânii, dar parcă nici acum nu putea inspira pe săturate.

Urmărindu-l cu privirea pe Isaiah, care i-o luase mult înainte, se întrebă din nou cum de reușise omul acesta să-l care până la căsuța lui după ce îl găsisese în acea colibă incendiată. În seara aceea, găsi prilejul să-i pună direct întrebarea.

Drept răspuns, Isaiah zâmbi șovăielnic, fără să spună însă nimic.

— Știi că ești un bărbat vânjos, Isaiah, dar nici eu nu-s o mână de om, stăruie Larson, trăgându-se mai departe de focul făcut de Isaiah. Sau, mai bine zis, nu eram.

Isaiah râse încetșor, apoi se cufundă iar în tăcere.

— Serios, cum ai reușit să mă cari până la casa voastră? întrebă din nou Larson, intrigat.

Isaiah se ridică în picioare, strânse un braț de surcele și le puse pe foc. Scântei albe țâșniră în sus, spre cerul întunecat al nopții. Auzind trosnetul vreascurilor mistuite de flăcări, Larson simți fiori pe șira spinării. Era recunoscător pentru

lumina și căldura focului, atâta vreme cât n-avea de-a face cu flăcările.

Isaiah căzu pe gânduri și ochii i se umplură de alean.

— O bătrânică destoinică pe nume Mabel te-a cărat în spate, spuse el într-un târziu.

Larson pufni în răs.

— Mabel, zici? Trebuie să fi fost o dihanie de femeie!

Râseră amândoi. Apoi, când își privi mai atent tovarășul, zâmbetul lui Larson păli.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Isaiah scormoni focul cu o creangă mai lungă.

— Am auzit că e unu care vrea să cumpere un catâr bun, așa că am vândut-o... cu ceva vreme în urmă... la o mică colonie minieră aflată dincolo de coama aceea muntoasă.

Își strânse buzele, încercând, parcă, să decidă ce să spună în continuare.

Pironindu-l cu privirea pe fostul sclav ce ședea în fața lui, de cealaltă parte a focului, Larson înțelese.

— Ai vândut-o ca să cumperi cele trebuincioase pentru îngrijirea mea.

Isaiah ridică din umeri și își aținti privirea spre flăcări.

Larson își dădu seama că plânge abia când simți gustul sărat al lacrimilor. Generozitatea lui Isaiah chiar nu cunoștea margini? își șterse repede lacrimile, deși știa că ele nu trecuseră neobservate.

— Nu-i nicio rușine să verși lacrimi, Larson. Și mai ales atunci când sunt lacrimi de recunoștință. Eu am vărsat atât de multe la viața mea, că le-am și pierdut șirul. La început mă codeam să plâng de față cu Abby, dar ea m-a învățat că nu e om care să nu poarte o durere, care să nu fi fost rănit cândva. Unele răni se văd mai ușor decât altele.

Privi departe, în noapte, în zarea anilor apuși.

— Nu rănila trupului stabilesc ceea ce are să devină un om. Rănila lăuntrice sunt cele care îl împiedică pe om să-și trăiască viața după voia lui Dumnezeu.

Larson rămase treaz până târziu în noapte, cugetând la

înțeleptele vorbe rostite de Isaiaș. În dimineața următoare, când își luară rămas-bun, adevărul lor îi era deja adânc înrădăcinat în suflet.

— Ai fost călăuzit pe cărarea asta cu un rost, Larson, spuse Isaiaș, așezându-și mâna uriașă pe umărul lui. Știu că, de unul singur, n-ai fi ales niciodată o asemenea cale.

Râsul i se îmbină cu un oftat.

— Nici eu n-aș fi ales multe din câte mi s-au întâmplat în viață, dar am învățat să mă încred – chiar dacă uneori nu pare deloc ușor – în faptul că scumpul meu Iisus vede mai bine lucrurile de acolo, de sus, decât le văd eu de aici...

Spunând acestea, îl trase pe Larson spre el și îl strânse în brațe, iar Larson îi răspunse la îmbrățișare din toată inima, neputând să nu zâmbească în același timp la gândul că în urmă cu ceva vreme nici prin cap nu i-ar fi trecut să îmbrățișeze un alt bărbat. I se urcă un nod în gât și strânse din ochi să-și zăgăzuiască lacrimile.

După poziția soarelui de după-amiază, Larson estimează că mai rămăneau trei ceasuri până la lăsarea întinericului. Împreună cu Isaiaș străbătuse ieri în jur de patru mile, iar astăzi se va căzni să parcurgă, de unul singur, trei. Înainta cu o încetineală exasperantă, umilitoare. Și când te gândești că înainte străbătea mai bine de douăzeci de mile într-o singură zi și asta, fluierând! își masă piciorul drept. Începea deja să-l doară. Totuși, se sforță să meargă mai departe.

Cu puțină vreme înainte de asfințit se opri, cu piciorul zvâcnind de durere, își scoase ranița de pe umeri și aproape că se prăbuși la pământ. După ce se ospătă în grabă din pesmeții și pastrama pregătite de Abby, își umplu plosca la pârau ce se prăvălea năvalnic în jos pe versant, umflat de zăpezile topite ale primăverii. Isaiaș îi spusese că acest curs de apă alimenta lacul de lângă căsuța lor și de acolo curgea mai departe până, hăt, în orașele de la poalele Munților Stâncoși. Larson își vârî degetul în apa rece ca gheața, privind cum se rostogolește la vale și întrebându-se dacă aceeași apă va învolbura mai jos râulețul Fountain Creek ce

trecea pe lângă casa lui.

Ridică plosca și sorbi cu nesaț din „berea lui Adam” , amintindu-și ziua în care folosisese pentru prima dată expresia de față cu Kathryn.

— *Cum îi spui?* îl întrebă ea, zâmbind mirată.

— *Berea lui Adam*, răspunsese el, aranjându-i o șuviță udă de păr blond ce îi căzuse pe umăr și delectându-se cu nutrișoara ei nedumerită. *Izvorăște în vârf de munte, din inima pământului, și e curată ca lacrima.*

De atunci Kathryn nu-i mai spusese „apă”, ci doar „berea lui Adam”.

Larson se întoarse la locul în care își lăsase ranița și, după ce scoase din buzunarul acesteia o sticlă cu alifie, înfășurată în cârpe, își dădu jos pantalonii și indispensabilii și începu să-și întindă unguentul marونی peste mușchii dureroși. Pielea înroșită, brăzdată de răni, se strângea și se încrețea sub degetele lui. Se schimonosi de durere. Ce dor îi era de atingerea blândă și totodată fermă a lui Abby și de conversațiile cu Isaiah!

După ce își luă din nou hainele, își întinse pătura pe jos și se culcă pe ea. I-ar fi plăcut să poată citi mai departe din Biblia pe care i-o dăruiseră Isaiah și Abby, dar se întuneca și chibriturile erau pe fundul raniței. Pământul era rece și frigul îl pătrunse până la oase, dar hotărî să îl ignore, întorcându-și, în schimb, gândurile înapoi în timp, la prima dată când se gândise cum va fi Kathryn la bătrânețe – când va avea vârsta lui Abby. Imaginea îl mișcă la fel ca prima oară. Într-o după-masă, în timp ce Abby îl îngrijea, se trezise studiindu-i trăsăturile și ajunsese rapid la concluzia că trebuie să fi fost o adevărată frumusețe cândva. Și rămăsese plăcută la vedere, dar acum frumusețea ei izvoră din interior.

„Adam’s ale” este o expresie învechită, însemnând „apă”, n.tr.

Închise ochii și văzu cu ochii minții chipul lui Kathryn, ochii ei căprui și calzi, părul de culoarea mierii, pielea ei catifelată. Admirase dintotdeauna frumusețea exterioară a

soției sale, dar bănuia că într-o bună zi aceasta se va adânci, transformându-se într-o strălucire asemănătoare cu cea a lui Abby. Gândul acesta îl încălzi și trupul îi reacționează așijderea, tânjind după intimitatea care există între doi soți.

Într-un acces subit de optimism, îndrăzni să spere că, într-o bună zi, poate se va bucura iar de astfel de clipe intime alături de Kathryn. Asta dacă ea va avea puterea să vadă, dincolo de înfățișarea lui actuală, ceea ce i se ascundea în suflet.

Se întoarse încet pe spate și, cercetând cerul nopții, ridică o mână, de parcă ar fi vrut să apuce oiștea Carului Mare. Cum de se putuse îndoi vreodată de caracterul lui Kathryn? Sau de fidelitatea ei?

I se strânse inima de durere. Știa prea bine de ce o tratase pe Kathryn cu atâta suspiciune și lipsă de încredere. Din cauza mamei lui. Câte cazne îndurase din partea acelei femei și a nenumăraților ei amanți! Amintiri ale copilăriei sale chinuite i se îmbulziră în minte, bulversând liniștea nopții. Una dintre ele, cea mai vie dintre toate, îi puse un nod în stomac...

Maică-sa ședea, cu o expresie placidă, în colțul odăii întunecoase, privind cu ochi sticloși cum bărbatul îl înșfacă pe fiu-său de ceafă și-l trânteste la pământ. Larson parcă auzea și acum pârâitul genunchilor săi osoși când se izbiră de podea și apoi ușa zăvorându-se în spatele lui.

— Scoate-ți cămașa, spuse bărbatul zâmbind sinistru, după care aprinse o țigară de foi și trase încet din ea, capătul aprins al trabucului pâlپând tot mai roșu cu fiecare inhalare prelungă.

Larson se chirci într-o rână pe pământul tare, simțind parcă și acum în nări putoarea înțepătoare a trabucului și a ceea ce urmasse. Ochii i se umplură de lacrimi. *Șterge-mi, Doamne, această amintire. O dată mi-a fost de-ajuns.* Cum de putuse femeia aceea – propria lui mamă – să fie atât de haină, atât de nemiloasă? Cu ce îi greșise el?

Dar Kathryn nu era ca mama lui. Acum știa asta și avea de

gând să își petreacă tot restul vieții dovedindu-i-o.

Zgribulită, Kathryn se trase mai aproape de ușa pensiunii, încercând să se ferească de ploaia ce șiroia de pe acoperișul înclinat. Un strop rece reuși, totuși, să i se strecoare cumva pe sub haină și i se prelinse în jos pe spate, făcând-o să se înfioare. Solul arid avea, desigur, nevoie de această ploaie abundentă ce hrănea viitoarele culturi și făcea ca ierburile uscate ale preriei să înverzească, dar, în ceea ce-o privea pe Kathryn, cerul mohorât acoperit de nori grei nu făcea decât să-i adâncească tristețea din suflet.

Mai bătut o dată și își netezi cu mâna şuvițele ude. Când ușa se deschise cu un scârțâit, ridică imediat privirea, dar ceea ce văzu nu era prea încurajator.

— Dacă nu vă supărați... aș putea vorbi cu proprietarul?

Cea care deschisese ușa, o femeie înaltă și uscățivă, își suflă șomoigul de păr cărunt și rar din ochi și își săltă grămada de rufărie murdară pe care o ținea în brațe.

— Eu îs proprietăreasa.

Își îngustă ochii și îi aruncă lui Kathryn o privire sfredelitoare.

— Nu mai avem odăi libere, dacă asta cauți. Întoarce-te peste o lună.

Dădu să închidă ușa, dar Kathryn o opri, cu o îndrăzneală ce nu-i stătea deloc în fire. După tot ce-i auziseră urechile noaptea trecută, nu mai putea rămâne nicio clipă la bordel. Azi cutreierase toată ziua orașul, înfruntând ploaia și noroaiele, iar acum n-avea de gând să se dea bătută cu una, cu două.

— Vă rog, doamnă, mă mulțumesc cu o odaie cât de modestă, atâta vreme cât am un pat și un acoperiș deasupra capului, stărui ea, după care arătă cu capul spre rufele murdare. Și pot să vă ajut la spălat, la curățenie, la gătit, la...

— Ți-am spus deja că pensiunea îi plină ochi. N-am nicio odaie liberă. Și nu mă ține punga să plătesc chiriașii ca să-mi facă ei treaba. Orașu trece prin vremuri grele. Fiecare o scoate la capăt cum poate...

— O, dar eu nu mă aștept să fiu plătită! Am să vă ajut și, pe deasupra, am să vă plătesc pentru găzduire.

Asta în cazul în care chiria nu depășea suma mică ce îi mai rămăsese după întrevvedereea cu domnul Kohiman din dimineața aceea.

Femeia o măsură din cap până-n picioare.

— Ai dat de vreun necaz, fetiço?

Da. Dar nu de genul de necaz la care te gândești dumneata, răspunse Kathryn în sine a ei, după care scutură din cap.

— Caut găzduire, atâta tot.

— Ei bine, aici n-ai să găsești.

Femeia dădu să închidă ușa, dar văzând deznădejdea din ochii lui Kathryn, șovăi. Își strânse, încruntată, buzele.

— Vezi de-ți încearcă norocul în allalt capăt al orașului, la predicator. El și muiera lui mai găzduiesc când și când câte un suflet nevoiaș.

Kathryn dădu din cap și simți o lacrimă prelingându-i-se pe obraz. Era deja udă până la piele, așa că lacrima trecu neobservată de interlocutoare și aceasta îi închise, nepăsătoare, ușa în nas.

Kathryn porni înapoi de-a lungul trotuarului din scânduri, cu pasul la fel de greu cum își simțea sufletul. Aceasta era ultima pensiune din oraș. La casa predicatorului fusese deja, dis-de-dimineață. O trecătoare îi spusese că locatarii erau plecați în vizită la neamuri și o sfătuisese să caute găzduire la pensiunile din oraș. Ultimele raze ale după-amiezii târzii se înălțau, șterse, spre cerul plumburiu. Kathryn se răsuci și, deși întreaga ei ființă se răzvrătea în fața unei asemenea perspective, o luă încet înapoi în direcția din care pornise în dimineața aceea.

Așteptă să treacă o căruță, apoi traversă strada desfundată, evitând cât putu de bine băltoacele și movilele de noroi. Când ajunse pe celălalt trotuar, călcă de câteva ori apăsător să-și scuture noroiul de pe ghețe și, în dreptul cârciumii, iuți pasul, evitând privirea nerușinată a celor doi bărbați ce stăteau așezați chiar lângă intrare. Unul dintre ei

scoase un fluierat ușor, pe care Kathryn nu îl băgă în seamă, dar simți că îi iau foc obrazii când auzi remarca fără perdea ce urmă fluieratului.

După câteva minute, trecând pe lângă bancă, gândul îi zbură la întâlnirea avută cu domnul Kohiman în dimineața aceea. Când îi sugerase o reeșalonare a datoriilor, bancherul îi răsese în nas. Amintirea refuzului sec pe care i-l dăduse la început o făcu să se încrunte. Totuși, domnul Kohiman se *învoise* s-o păsuiască atunci când aflase că îi adusese contravaloarea unei rate lunare – domnul Hochstetler de la prăvălia universală îi achitase o sumă frumușică, iar Jake Sampson de la grajdurile cu chirie se arătase plin de înțelegere și răscumpărase harnașamentele – dar chiar și atunci îi acceptase banii cu un aer pizmuitor.

Era ca și cum Kohiman ar fi vrut ca ea să nu-și achite datoriile față de bancă și să-și piardă pământul. Dar de ce?

În acel moment, atenția îi fu atrasă de un anunț afișat în vitrina unei prăvălii. Încetini pasul ca să-l poată citi.

Ducându-și mâna streășină la ochi pentru a se feri de stropii grei de ploaie, își ridică privirea. *Domnul Hudson, îmbrăcăminte și galanterie bărbătească.* Gândind că poate aceasta era ultima ei șansă, își coborî privirea spre fusta udă learcă și la poalele ei mânjite de noroi și, nădăjduind că acest domn Hudson, orice fel de om ar fi fost el, nu o va judeca după aparențe, își luă inima în dinți și intra.

În seara aceea, Kathryn se strecură în bordel prin ușa din dos și-apoi în cămăruța – ce aducea mai degrabă a debara – de lângă bucătărie pe care i-o arătase Annabelle în dimineața aceea. Aprinse ciotul de lumânare lăsat pe patul de campanie și închise ușa în urma ei, aproape împiedicându-se de propriul său cufăr. Pesemne că Gabe l-o fi adus cândva pe parcursul zilei. Tare ar fi vrut să-l întâlnească. În primul rând, ca să-l întrebe cum de îi trăsneise prin minte s-o aducă într-un astfel de loc!

După ce băjbăi o vreme, încercând să dibuiască zăvorul, se dumiri că ușa nu are zăvor. Nu că existența unui zăvor ar fi

făcut-o să doarmă mai liniștită. Își scoase rochia udă și o agăță într-un cui fixat precar în perete, apoi suflă în flacăra anemică a lumânării și se băgă sub pătura ce mirosea a praf și a magazie, străduindu-se din răsuputeri să nu plângă. Dar slăbiciunea fu mai puternică decât voința. Încă o zi și va putea părăsi acest loc înfiorător.

Domnul Hudson se dovedise a fi, într-adevăr, un gentleman care nu judeca omul după aparențe și, mulțumit fiind de felul în care retușase Kathryn o pereche de pantaloni, se învoise s-o angajeze pe o perioadă de probă și, pe deasupra, s-o găzduiască în călătoria din spatele prăvăliei – începând chiar de a doua zi. Nu va avea o odaie numai a ei, dar va fi, oricum, mult mai bine decât acum. Fusesse pe punctul de a-i spune domnului Hudson unde era nevoită să își petreacă noaptea, dar gândindu-se mai bine, hotărâse că era mai cuminte să tacă. Nu avea niciun rost să forțeze limitele bunăvoinței lui.

Se făcu ghem sub pătură, încercând să scape de frigul și de sentimentul de singurătate care o împresurau prin întuneric. Uitase cu totul de cină și acum o rodea stomacul. Totuși, foamea o deranja mult mai puțin decât sunetele ce răzbeau din încăperile din jur și de la etaj.

Gândul îi zbură la clipele de intimitate petrecute alături de Larson și inima începu să-i tânjească iar după el. O mai fi fost în viață soțul ei? Trecuse atâta timp de când plecase!... Deși se întrebasese adesea, nu înțelesese niciodată pe deplin cum fusese copilăria lui. Închipuirile ei, cât de negre ar fi fost ele, nu se măsurau nici pe departe cu realitatea brutală a vieții. Cum de fusese cineva în stare să pricinuiască atâta suferință unui sărman copilăș...

În momentul acela, se auziră pași în bucătărie, chiar dincolo de ușă, și o dâră de lumină răzbi pe sub crăpătura ușii. Kathryn simți că i se taie respirația.

— Kathryn?

Recunoscând vocea, Kathryn simți că-i vine inima la loc.

— Annabelle?

Ușa se deschise cu un scârțâit. Annabelle avea umerii goi și Kathryn se întrebă dacă aceasta o mai fi purtând ceva pe sub șalul subțire pe care îl ținea strâns în jurul pieptului. Materialul fustei ispitea și el privirea. Refuza să creadă că Annabelle ar fi devenit o femeie de moravuri ușoare din proprie inițiativă. Oare ce o fi împins-o pe această cale? își strânse pătura în jurul corpului, întrebându-se, încă o dată, de ce o adusese Gabe într-un astfel de loc.

— Sunt între mușterii, așa că nu pot sta mult. Am venit doar să văd dacă te-ai întors. Mi-era teamă să nu se fi legat careva de tine.

Glasul Annabellei era îndulcit de o neașteptată îngrijorare și timbrul ei cald o făcu pe Kathryn să se simtă mai puțin singură.

— Nu, n-am avut nicio neplăcere.

— Cu puțin timp în urmă l-am văzut pe Conahan venind încoace, așa că mi-am zis că-i mai bine să verific. Conahan ăsta e soi rău. O adevărată bestie. Îți dă fiori, nu alta, se scutură ea de silă. De obicei o cere pe Ginny și nouă, celorlalte, asta ne convine de minune. Și, ia zi, ți-ai găsit azi de lucru?

Kathryn încuviință din cap, uimită de dezinvoltura cu care schimbase Annabelle subiectul.

— Am văzut un anunț în vitrina galanteriei bărbățești și m-am gândit să-mi încerc norocul. Și bine am făcut fiindcă, după ce am dat o probă de lucru, domnul Hudson m-a angajat. De mâine încep lucrul. Și mi-a oferit și găzduire în odaia din spatele prăvăliei.

Lumina slabă a lămpii cădea pe chipul Annabellei și Kathryn văzu cum aceasta își îngustează ușor ochii.

— Ți-a zis că poți să stai în odaia din dos, hai? Și ți-a spus și cum se-așteaptă să-l plătești pentru găzduire?

— Vai, Annabelle, domnul Hudson nu este deloc așa cum crezi tu. E un bărbat cinstit și...

— Toți bărbații sunt așa, atunci când li se arată prilejul, îi tăie vorba Annabelle, clătinând din cap. Fii cu ochii în patru,

atâta îți zic.

Kathryn dădu să-i răspundă, dar apoi se răzgândi. Pesemne că, până acum, Annabelle nu avusese de-a face cu altfel de bărbați. Se îndoia că ar putea s-o convingă, și cu atât mai puțin prin vorbe, că există și bărbați cumsecade pe lumea asta. Realizând brusc ironia situației – faptul că avertizarea venea tocmai din partea unei femei precum Annabelle – nu putu să nu zâmbească.

— Am să fiu cu băgare de seamă, îți promit. Și tu să fii la fel. Ne-am înțeles?

Zâmbind strengărește, Annabelle își dădu, cu un gest teatral, părul roșu peste umăr.

— Nu-ți face griji pentru mine, drăguță. Eu îs mereu prevăzătoare.

Din impuls, Kathryn îi prinse mâna într-a ei.

— Vorbesc serios, Annabelle. Te rog să ai grijă de tine.

Zâmbetul pâli de pe fața Annabellei și aceasta o privi preț de o clipă în ochi, după care își întoarse iar privirea și își retrase ușurel mâna. *Am întrecut măsura*, își spuse abătută Kathryn.

— Trebuie să mă-ntorc la lucru, spuse Annabelle încet, cu vocea tremurândă, după care trase adânc aer în piept, repunându-și obișnuita mască. Avem o mulțime de mușterii în noaptea asta. Minerii abia ce și-au primit simbria și, ca de obicei, au și dat buzna la noi. Vânzoleala o să se potolească pe la ora trei și, după aceea, fetele dorm întotdeauna până la prânz. Nădăjduiesc să ai și tu parte de nițel somn, adăugă ea, după care dădu să plece.

— Annabelle?

Silueta se opri în ușă, scăldată în lumina gălbuie și caldă.

— Nu știu unde aș fi înnoptat în noaptea asta, dacă nu m-ai fi ajutat tu. Îți mulțumesc încă o dată.

Annabelle înclină din cap și apoi închise cu grijă ușa în urma sa.

Kathryn rămase trează până târziu în noapte. Încercă să facă abstracție de râsetele răgușite și țipetele ascuțite ce

răsunau în răstimpuri, rederulând în minte toate clipele petrecute alături de Larson. Trăiseră atâtea momente fericite pe care le dăduse uitării și asta din pricina faptului că râvnise mereu, în mod egoist, la mai mult. Își dorise mereu mai mult de la Larson, mai multe de la viață. Unele amintiri o făcură să plângă, iar altele, să zâmbească. Dar un lucru se detașa clar, mai presus de toate celelalte – nu prețuisese la justa valoare ceea ce avusese și asta fusese o greșeală uriașă.

Ce n-ar da să se poată întoarce în timp și să retrăiască fiecare clipă din acei ani – fie ea bună sau rea – alături de el.

Capitolul 12

Kathryn aruncă o privire în spate, la orologiul de pe fațada băncii din Willow Springs, și iuți pasul. În zece minute, trebuia să ajungă la celălalt loc de muncă. Își petrecuse toată dimineața la galanterie, cosând, iar acum o dureau îngrozitor mâinile și spatelul. Își ridică mâna și își masă mușchii încordați dintre omoplați. Da, orele de muncă erau lungi și istovitoare, dar ea se simțea, orișicum, recunoscătoare. Săptămâna trecută izbutise să găsească nu una, ci două slujbe și un sălaș sigur și – momentan – mulțumitor.

Când intră în ospătăria lui Myrtle, făcând să zornăie clopoțelul de deasupra ușii, gândul îi zbură, cum se întâmplase nu o dată în ultimele zile, la Matthew Taylor. Oare ce s-o fi ales de el? Își scoase haina udă de lână, o scutură bine și apoi o agăță pe cuier și își puse șorțul. În timp ce îl lega în jurul taliei îngroșate, realizează că, în curând, sarcina va deveni evidentă. Totuși, încă nu considera că venise timpul să le împărtășească și altora taina sa. Voia ca Larson să fie primul care...

În momentul acela se auzi clinchetul clopoțelului.

— Prânzul va fi servit peste o oră, spuse ea, fără să se întoarcă. Azi avem friptură de pui cu pireu de cartofi. Puteți să reveniți peste o oră?

— Asta depinde de cine gătește azi.

La auzul vocii, Kathryn se răsuci imediat spre cel ce vorbise. În dreptul ușii stătea Matthew Taylor, cu fața îndulcită de obișnuitu-i zâmbet. Bărbatul își scoase pălăria și o lovi de coapsă.

— Domnule Taylor!

Încântarea din propria voce o luă prin surprindere, la fel ca bucuria pe care o simțise la revederea lui.

Matthew traversă încăperea.

— Mă întrebam cum o mai duceți... doamnă Jennings.

— Mă descurc și eu cum pot.

Văzând ardoarea din ochii lui Matthew, Kathryn hotărî să nu-i divulge faptul că și pe ea o frământase soarta lui.

— Jake Sampson de la grajduri ți-a dat...

— Da, doamnă. Mi-a dat bilețelul. Și banii. Dar nu pot să-i primesc. Nu cred că mi-am făcut datoria față de dumneavoastră.

Își coborî privirea spre pălăria pe care o ținea în mâini și adăugă în șoaptă:

— Și nici față de domnu' Jennings.

Sinceritatea tonului și a privirii lui o mișcă până în adâncul sufletului. Ce om de ispravă!

— Domnule Taylor, dumneata ai făcut tot ce ți-a stat în puteri să mă ajuți să păstrez *ranch*-ul.

Kathryn își înghiți nodul din gât, apoi adăugă:

— Și ți-ai făcut datoria și față de soțul meu. De asta să nu te îndoiești niciodată. Ești un om de onoare și un prieten de nădejde.

Matthew o țintui îndelung cu privirea. Își ținea maxilarele încordate, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele.

— Da, doamnă, răspunse el în cele din urmă pe un ton domol și în ochii lui căprui și blânzi se citeau sentimente cărora Kathryn nu putea decât să spere că nu le va da rostire. Dacă aveți trebuință de ceva... De orice...

Se uită adânc în ochii ei, apoi adăugă:

— Dați-mi de știre.

Incapabilă să scoată un cuvânt, Kathryn aprobă din cap și

izbuti, cu greu, să schițeze un surâs. Când ușa se închise în urma lui, slobozi un oftat prelung.

Kathryn mergea pe marginea trotuarului întunecos, privind mai tot timpul peste umăr. Deși nu petrecuse decât două nopți la bordel și se mutase de acolo cu câteva zile în urmă, era dureros de conștientă de faptul că revenirea ei în acel loc putea duce la tot soiul de interpretări greșite. Pe cât de mult ajunsese să țină într-un răstimp atât de scurt la Annabelle și la celelalte femei de acolo, adevărul era că nu voia să fie asociată cu felul în care își câștigau ele traiul.

Gălăgia care răzbea din salonul de la intrare arăta că afacerile mergeau bine în seara aceasta. Încleștându-și degetele pe sacoșă, se opri de îndată ce păși pe aleea din dos și se întrebă ce-ar face Iisus în această situație. El s-a împrietenit cu prostituate și oameni respinși de societate, a continuat să țină la acești prieteni în pofida zvonurilor malițioase ce au fost răspândite, din pricina asta, pe seama Lui, și apoi a plătit prețul. Hm, nu era o perspectivă prea încurajatoare.

Aruncând o ultimă privire îndărăt, porni spre veranda din spatele clădirii.

În mod surprinzător, sila pe care o simțise la început față de ceea ce se petrecea aici se transformase între timp într-o durere lăuntrică adâncă, pe care știa că numai Dumnezeu o poate vindeca. Nu-i luase mult timp să recunoască golul singurătății din ochii fardați ai Annabellei și ai micuței brunete pe nume Sadie, un gol pe care numai Cel de Sus îl putea umple. Dumnezeu voia să le umple sufletele cu preaplinul iubirii Sale, în timp ce răul ce stătea ascuns aici nu căuta decât să le pângărească trupurile și să le siluiască sufletele, răpindu-le inocența și speranța.

Când deschise ușa din dos, Kathryn o zări pe Annabelle așezată la masa din bucătărie. Nici că se putea nimeri mai bine.

— Tocmai pe tine te căutam, Annabelle!

Când aceasta se întoarse spre ea, zâmbetul de pe fața lui

Kathryn păli.

— Dumnezeu, ce-ai pățit?

— Nimic. N-am nimic, răspunse Annabelle, tamponându-și fața cu o cârpă pătată de sânge.

Kathryn dădu să se apropie, dar ea îi făcu semn s-o lase în pace.

— Unu dintre mușterii a cam sărit calu', atâta tot. Totul mergea bine când, la un moment dat, nebunu' îmi croiește un croșeu de dreapta.

Înjură încet, masându-și maxilarul delicat, apoi își linse partea stângă a gurii, unde pielea începea să se învinețească în jurul buzelor umflate. În jurul ochiului stâng se contura deja un cerc vinețiu.

— De data asta m-a prins cu garda lăsată.

— De data asta? bolborosi Kathryn.

Annabelle oftă și clătină, uluită, din cap.

— Ei, zău că ești tare ingenuă! Pe tine nu te-a bătut niciodată bărbat-tu?

Întrebarea o luă pe Kathryn prin surprindere. Cu toate că purtase mai multe discuții cu Annabelle, până acum nu îi vorbise de Larson.

— Nu, murmură ea, așezându-și sacoșa pe masă. Bărbatul meu nu m-a lovit niciodată.

— Zău? Nici când ai ars tocana sau ai uitat să-i speli boarfele? se zborși Annabelle, cu ochii scăpărând de mânie și de durere.

Nu multora le fusese îngăduit să-i vadă aceste simțăminte lăuntrice, Kathryn era oarecum sigură de asta.

— Nici atunci când nu i-ai făcut pe plac în așternut?

Kathryn clătină, lăcrimând, din cap.

— Nu, nu chiar atunci. Am avut și noi, firește, neînțelegerile noastre, dar... el nu m-a lovit niciodată.

Făcu o pauză, amintindu-și de pasele proaste ale lui Larson, apoi continuă:

— Când era supărat, se retrăgea în el și nu-mi adresa niciun cuvânt, uneori zile în șir. Iar eu mă întrebam ce s-o fi

petrecând în sufletul lui și aș fi dat orice să își deschidă inima față de mine.

Regretă cuvintele de îndată ce le rosti. Văzând vânătăile și tăieturile de pe fața lui Annabelle, știu că nu exista comparație între traiul îndurat de aceasta și cel pe care-l duce ea alături de Larson. Pe care îl *dusesese*. Inima începu să-i bată mai tare. Ba nu, nu va folosi timpul trecut. Într-o bună zi, vor fi din nou împreună. Larson se va întoarce acasă; asta îi spunea inima.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Kathryn clipi din ochi.

— Cu omu' tău, adăugă Annabelle, coborându-și privirea spre abdomenul lui Kathryn. Știe de copil?

Kathryn rămase cu gura căscată de uluire.

— Cum de ți-ai dat seama?

Annabelle îi aruncă o privire amuzată.

— De-a lungul anilor am văzut multe femei care-au rămas grele. N-a fost mare scofală să-mi dau seama. Zâmbetul îi deveni melancolic. Croiala amplă a rochiilor și a fustelor tale, vizitele dese la closet. Și felul în care îl ferești pe ăla mic chiar și în clipa de față.

Coborând privirea, Kathryn descoperi că, într-adevăr, își ținea mâna, ocrotitor, pe ușoara rotunjime pe care crezuse că o mascau perfect pliurile fustei. Zâmbi și clătină din cap.

— Și eu care credeam c-am reușit să păstrez secretul!

O umbră alunecă peste chipul tumefiat al Annabellei și Kathryn avu senzația că femeia era pe cale să își deschidă în fața ei sufletul îndurerat. Apoi, la fel de repede, întoarse privirea.

Annabelle își dresе glasul și arătă spre sacoșa de pe masă.

— Ce mi-ai adus bun?

Kathryn surâse.

— Plăcintă cu mure...

— Annabelle!

Ușa se deschise și o altă prostituată dădu, gâfâind, buzna în bucătărie. Corsajul ei de dantelă se căsca, deschis, în

partea de sus.

— Vino repede! Sadie a pățit-o rău!

Kathryn o urmă pe Annabelle la etaj și își croi drum prin mulțimea de bărbați și femei pe jumătate despuiate care așteptau pe hol, până în odaia lui Sadie. Sadie zăcea nemișcată pe pat. Trupul gol îi era pe jumătate acoperit de un cearșaf. Annabelle, pământie la față, îngenunche lângă ea.

Kathryn se duse de cealaltă parte a patului și, ridicând mâna fără vlagă a fetei, îi verifică pulsul.

— Trăiește, anunță ea, răsufând ușurată. A auzit careva ce s-a întâmplat?

Bruneta care își exprimase atât de vehement nemulțumirea după prima noapte petrecută de Kathryn la bordel se rezemă de tocul ușii.

— Următorul mușteriu care avea programare la ea abia ce-a intrat și-a găsit-o așa. Ceva mai devreme am văzut-o vorbind cu Conahan la parter, da nu știu dacă au urcat împreună.

Annabelle trase cu mâna tremurândă cearșaful, acoperind trupul lui Sadie, iar Kathryn netezi în spate șuvițele lipite pe fața delicată a fetei.

Sadie respira firav și pe pielea ei oacheșă și fină străluceau broboane de sudoare. De aproape, acum că Kathryn putea vedea dincolo de tușul gros ce îi mărginea ochii migdalați și de pudra ce îi colora obrajii, fata părea mult mai tânără.

— Câți ani are?

— Treispe, răspunse Annabelle.

Kathryn simți că i se face rău. Cineva îi întinse o cârpă umedă. Kathryn începu să tamponeze fruntea și obrajii lui Sadie și apoi coborî sub bărbie. Dădu la o parte pletele negre lipite de gâtul fetei și atunci văzu rănile. Dungile roșii ce se deslușeau de-o parte și de alta a gâtului, întinzându-se până la ceafă. Kathryn își trecu ușor degetele peste șanțulețul ce brăzda în partea dreaptă gâtul subțire al copilei și se cutremură.

Pe obrajii Annabellei şiroiau lacrimi tăcute. Kathryn vru să-i ia mâna într-a ei, dar Annabelle o respinse. Straturi de suferinţă, trădări şi mânie contorsionau chipul palid al prostituatei, îşi ţinea fălcile încleştate, hotărâtă să nu plângă şi, totuşi, lacrimile dărmărară zăgazul voinţei, ca şi cum n-ar mai fi existat loc în sufletul ei pentru atâta durere.

Kathryn mai văzuse cândva aceeaşi privire şi inima i se umplu subit de înţelegere.

Depravarea la care asistase în timpul scurtei sale şederi aici i se însemnase cu fierul roşu în inimă pentru totdeauna. Se întrebă cum e să creşti într-un mediu atât de violent şi cum perverteşte o astfel de experienţă sufletul unui copil impresionabil. Gândul îi zbură la arsurile lăsate de o ţigară aprinsă pe spatele lui Larson.

În ultima noapte petrecută împreună, după ce soţul ei adormise, ea îi sărutase toate cicatricile şi suferise pentru toate rănilor dinlăuntrul lui pe care Larson n-o lăsa să le atingă – pentru că nu voia sau nu avea puterea s-o facă. Şi se întrebese, din nou, cum putuse supravieţui soţul ei în mediul brutal care îl înconjurase în copilărie.

Dar acum înţelegea. Larson îşi îngropase totul în suflet. Toate nevoile, toate emoţiile, orice ar fi putut servi drept o armă împotriva lui. Dintr-un instinct de supravieţuire, îndesase totul în străfundurile fiinţei. În timp ce mângâia obrazul lui Sadie, Kathryn vedea cu ochii minţii chipul lui Larson. *Of, iubitul meu, de te-aş fi înţeles mai bine, ți-aş fi iubit şi mai mult rănilor.*

Kathryn înainta pe trotuar, ţinând-o pe Annabelle de braţ cu aerul protector al unei ursoaice care îşi păzeşte puiul. În sinea ei, şi nu era deloc mândră de asta, se bucura că, la această oră a dimineţii, aproape că nu era ţipenie de om pe străzi. Cu toate că nu se mai afişase niciodată în public în compania Annabellei, ştia că lumea ar ghici cu uşurinţă ocupaţia femeii şi se întreba cum ar trata-o.

Aruncă pe furiş o privire spre însoţitoarea ei, gândindu-se cât de greşit o judecase la început. Soarele de dimineaţă îi

scălda părul de un stacojiu exagerat, scoțându-i și mai mult în evidență tenul palid.

În ultima săptămână, fața i se dezumflase considerabil și vânătăile îi erau mascate aproape complet de pudră. Și Sadie se refăcuse fizic, dar încă nu vorbise nimănui despre incident. Betsy îi dăduse Annabellei două zile libere să se înzdrăvenească și apoi o pusese prompt la treabă. Văzând în acele zile libere o ușă deschisă de către Dumnezeu, Kathryn se folosisese de acel prilej pentru a sădi semințele prieteniei – și ale credinței.

Annabelle o vizitase în fiecare seară, intrând prin ușa din dos după închiderea galanteriei, iar Kathryn îi citise – întâi dintr-o carte aleasă de Annabelle, apoi din Biblia ei. Alese în mod intenționat povestea prostituatei Rahav, delectându-se în sinea ei cu atenția cu care îi sorbea Annabelle cuvintele.

Când cotiră pe o alee, Annabelle își întoarse privirea spre ea și zâmbi.

— Nu erai obligată să mă însoțești în dimineața asta. Sunt obișnuită să mă descurc singură.

— Știu, dar am vrut să vin.

Kathryn nu îi divulgă îngrijorarea pe care o simțise adineauri și nici nu-i mărturisii cât de recunoscătoare era să își ocupe mintea cu ceva. Cu orice ținea la depărtare îngrozitoarele coșmaruri ce o bântuiau, cu o forță crescândă. În dimineața aceasta se trezise cu mult înainte de revărsatul zorilor și nu mai putuse să adoarmă. Fără îndoială că Matthew Taylor se înșela – în pofida viscolului din noaptea de Crăciun, Larson n-avea cum să se fi rătăcit. Totuși, ceva trebuie să se fi întâmplat... Trecuseră aproape cinci luni de când plecase.

Annabelle pufni, readucând-o cu gândurile în prezent.

— Când om ajunge acolo, s-ar putea să nu mai gândești așa – arată spre trotuarul pustiu. Acu nu-i multă lume pe-afară, dar mai târziu o să fie cu totul altă...

— Annabelle, sunt bucuroasă să fiu în compania ta. Vrei să înțelegi, odată, lucrul acesta?

Femeia încuviință din cap, dar ochii ei spuneau altceva.

Observându-i bărbia hotărâtă, avântată în afară, Kathryn zâmbi în sinea ei. Se simțea oarecum privilegiată că descoperise, chiar dacă doar în mică măsură, femeia rănită, fragilă și, cu toate acestea, remarcabil de puternică din spatele aparențelor.

Ușa din dos a prăvăliei universale era încuiată. Annabelle bătu de două ori.

Kathryn aruncă o privire spre trepte și își aminti, gânditoare, seara în care venise aici împreună cu Gabe. De atunci nu-l mai văzuse pe Gabe și se întreba pe unde o fi. Voia să-i mulțumească. Datorită lui ajunsese s-o cunoască pe Annabelle. Zâmbi, amintindu-și prima ei reacție când descoperise ce fel de casă era cea în care îi găsisese Gabe găzduire. Nu, ceea ce simțise în momentul acela nu fusese nicidecum recunoștință.

În momentul acela, ușa din dos fu deschisă de o femeie cu părul cărunt, care le făcu, impacientată, semn să intre.

— Ați întârziat. Haideți, intrați odată!

Femeia scrută aleea din dos și apoi trânti ușa.

— Peste câteva minute trebuie să deschidem prăvălia pentru mușteriii obișnuiți și, până atunci, vreau să vă luați amândouă tâlpășița.

Căldura din ochii lui Annabelle se transformă în gheață.

— Bună dimineața și duminică, doamnă Hochstetler.

Doamnă Hochstetler? Kathryn o măsură din priviri pe femeia cu față roșie și buzele strânse ce stătea în fața ei. Cum putea aceasta să fie soția acelui domn amabil care o ajutase să își vândă lucrurile?

— Nu-i așa că e o zi minunată? își continuă Annabelle zeflemeaua. Și, cu toate că e atât de devreme, dumneata arăți încântător, zău așa!

Tonul îi devenise ca de gheață, aidoma privirii. Kathryn o privi consternată. Cuvintele Annabellei erau dulci ca mierea și totodată ascuțite ca niște pumnale, iar sila afișată de doamna Hochstetler nu făcea decât să le adâncească

dulceața de arsenic. Aceasta era o latură a noii sale prietene pe care Kathryn nu o mai văzuse niciodată.

Doamna Hochstetler îi aruncă o căutătură plină de venin.

— Termină cu prostiile astea și dă-mi odată comanda, mârâi ea, pocnind de două ori din degete.

— I-am dat-o deja bărbatului dumitale acu-s două zile, așa cum ne-a fost înțelegerea. Vom pleca, n-avea grijă, dar dă-mi întâi ceea ce ți-am cerut.

Pufnind, doamna Hochstetler dispăru printr-o ușă laterală și peste câteva minute își făcu din nou apariția cărând doi saci burdușiți, pe care îi trânti fără pic de ceremonie la picioarele Annabellei. Domnul Hochstetler venea în urma ei, cărând pe umăr o ladă.

O așeză pe tejghea și slobozi un oftat.

— Ne așteptăm să plătiți cu banii jos. Așa cum v-a fost înțelegerea și cu fostul proprietar.

În timp ce Annabelle îi făcea plata, bărbatul aruncă, pe furis, o privire spre Kathryn și ochii i se îngustară.

— Bună ziua, domnule Hochstetler, îl salută Kathryn politicoasă, nădăjduind să destindă puțin atmosfera. Ne-am mai întâlnit, dacă vă amintiți, atunci când am sosit în oraș.

Bărbatul se holbă la ea, înroșindu-se până-n vârful urechilor, apoi aruncă speriat o privire spre nevastă-sa, care stătea lângă el. Ochii femeii aruncau flăcări.

Kathryn se întoarse spre Annabelle. Privirea acesteia spunea, fără echivoc: „Ți-am spus eu că așa se va întâmpla”.

După ce ieșiră din prăvălie și auziră ușa trântindu-se în urma lor, Annabelle pufni în râs.

— Ai văzut ce figură a făcut cotoroașa când i-ai spus lui bărbat-su că nu-i prima dată când vă întâlniți? Ha, ha, ha!

Râdea atât de tare, că aproape scăpă lada din brațe.

— Mutra aia a făcut toți banii, zău așa!

— Nu vād ce ți se pare atât de amuzant, ripostă Kathryn îmbufnată, luând-o înainte.

Obrajii îi ardeau încă de rușine. Gârbovită sub greutatea celor doi saci pe care îi căra pe umeri, nu urcă treptele până

pe trotuar, ci preferă să meargă mai departe de-a lungul drumului. Nu voia să întârzie la lucru, așa că iuți pasul.

— Oamenii aceia s-au purtat îngrozitor cu tine.

— Ei și? Puțin îmi pasă. Sunt obișnuită, bravă Annabelle.

Dar lui Kathryn îi păsa. Cum putea fi lumea atât de ipocrită?

Atât de nemiloasă și asta – cu bună știință? Cum puteau acești indivizi să se creadă mai presus... în momentul acela, sesiză că Annabelle încetinise pasul. Se întoarse spre ea tocmai când aceasta așeza jos lada.

— S-a întâmplat ceva?

Femeia o privi în ochi.

— Ceea ce te-a supărat nu e atât felul în care s-au purtat cu mine, cât lipsa de respect pe care ți-au arătat-o ție... nu-i așa?

Cuvintele ei fură ca o lovitură. Kathryn dădu să răspundă, dar apoi șovăi, surprinsă și totodată rușinată să descopere că exista un sâmbure de adevăr în observația făcută de Annabelle. Își întoarse privirea și abia în momentul acela observă cum se holbau la ele cei câțiva trecători prezenți pe străzi la acea oră a dimineții, care se abăteau din drum doar ca să nu treacă pe lângă ele.

— Te rog să mă ierți, Annabelle. Da, în parte, ai dreptate, dar să știi că mă doare cu adevărat când mă gândesc că lumea se poartă așa cu tine.

Și, în mod neîndoielnic, la fel de nemiloși s-ar arăta oamenii și față de odrasla unei prostituate.

— Dumnezeu nu te privește așa cum te privesc oamenii. El ne vede pe toți așa cum suntem cu adevărat și în fiecare dintre noi vede ceea ce *am putea* să devenim, prin harul Său.

— Dar și tu m-ai privit la fel ca toți ceilalți atunci când ai aflat că sunt o...

Rosti același cuvânt pe care îl folosea și Larson atunci când vorbea de maică-sa.

— Ori n-am dreptate?

Kathryn privi în ochii albaștri ai Annabellei și adevărul

profund ce se citea în ei îi străpunse inima ca un pumnal. *Of, Doamne, mi-e atât de rușine de slăbiciunea mea. Ce răspuns să-i dau?*

Dar știa deja cum trebuia să-i răspundă. Spunând adevărul.

După o clipă, dădu încet din cap.

— Ba da, zise ea abia șoptit. Te rog să mă ierți, Annabelle, exact așa te-am privit și eu, până când Dumnezeu nu mi-a deschis ochii.

Annabelle schiță un surâs.

— Ești sinceră și asta spune multe. Zâmbetul i se lăți pe toată fața. Îmi place de tine, Kathryn Jennings.

Kathryn râse surprinsă, își lepădă sacii de pe umeri și o strânse în brațe. Sămânța prieteniei, cât de mărunță era ea, incolțise.

Dimineața următoare, grăbindu-se să-și termine treaba la galanterie ca să poată ajunge la timp la locanda lui Myrtle, Kathryn aruncă o privire spre ceas. Îi mai rămânea de făcut o singură ajustare, iar mușteriu aștepta deja în odaia din spate. Se opri o clipă în dreptul ușii să-și tragă sufletul, când un junghi îi săgetă abdomenul.

În căutarea unui punct de sprijin, își încleștă degetele pe tocul ușii. Annabelle o prevenise că în curând avea să simtă pruncul mișcând, dar durerea ascuțită care o străbătea acum nu semăna nici pe departe cu mișcarea ușoară ca un fâlfâit de aripioare de care vorbise prietena sa. Din fericire, junghiurile încetară repede și Kathryn se liniști.

Trăgând aer în piept, deschise ușa și păși înăuntru. În momentul în care dădu cu ochii de Donlyn MacGregor, simți că i se usucă gâtul.

— Doamnă Jennings, ce surpriză plăcută! exclamă bărbatul, traversând încăperea și oprindu-se în fața ei.

Îi luă mâna și i-o sărută ușor.

— Am auzit că te-ai mutat la oraș. Deși, permite-mi să îți spun că am fost bulversat să aflu de împrejurările în care ai fost nevoită s-o faci. Regret că ți-ai pierdut cireada și că ești

pe cale să îți pierzi și *ranch-ul*.

Își încreți fruntea oacheșă, apoi adăugă:

— Cu permisiunea dumitale, aș fi încântat să...

Kathryn auzise destul.

— Vă mulțumesc, domnule MacGregor, îi tăie ea vorba, dar ferma este încă a mea. În momentul de față sunt în...

Amintindu-și de spusele lui Matthew Taylor cum că MacGregor cumpăraseră toate terenurile din jurul fermei lui, Kathryn se opri brusc.

— Încerc să rezolv lucrurile.

Ceva ce aducea vag a compasiune licări în ochii lui cenușii, ce se asortau perfect cu materialul vestei și al pantalonilor eleganți cu care era îmbrăcat.

— În acest caz, te rog să mă scuzi, doamnă Jennings, m-a luat gura pe dinainte. Aveam impresia că ai vândut tot ce ținea de afacerea dumitale.

Kathryn îi arată unde să stea și își scoase din șorț pernița cu ace. Ochind acele din mâna ei, MacGregor mimă îngrijorarea, în mod obișnuit, Kathryn ar fi zâmbit, dar nu și în împrejurările de față.

— Am vândut tot ce ținea de *ranch*, domnule MacGregor, dar am de gând să păstrez pământul și casa. Iar acum, vă rog să vă întoarceți într-o parte.

Studiind vesta, Kathryn descoperi repede greșeala, des întâlnită, de altfel, pe care o făcuse croitorul. Acesta pur și simplu nu făcuse pensele îndeajuns de adânci pentru mijlocul zvelt al lui Donlyn MacGregor și astfel atât sacoul, cât și pantalonii, erau prea largi în talie.

Fiind atât de aproape de el, Kathryn fu izbită de mirosul puternic al apei de colonie.

— Vă rog să vă încheiați vesta.

— La ordinele dumneavoastră, milady, se maimuțări MacGregor, rostind dinadins cuvintele cu un pronunțat accent irlandez.

— Și acum vă rog să vă întindeți brațele, continuă Kathryn, fără să-l bage în seamă, scoțând câteva ace din

perniță și prinzându-le între dinți, după care strânse în mâini surplusul de material din ambele părți ale hainei. Așa e mai bine?

— E absolut... perfect, spuse MacGregor cu subînțeles și, fără să se uite la el, Kathryn știu că o străpunge cu privirea.

Cu toate că Matthew Taylor nu pomenise nimic în această privință, Kathryn se trezi întrebându-se dacă MacGregor n-o fi cumva însurat. Nu că asta ar fi constituit o opreliște serioasă în cazul unui bărbat de teapa lui.

Într-o toană de moment, hotărî să-l tragă de limbă.

— Și acum lăsați brațele puțin mai jos, șuieră ea printre acele pe care le ținea între dinți.

După întâlnirile pe care le avuseseră până acum, știa că MacGregor purta costume cambrate.

— Înainte de a aduce ajustările finale poate că ați dori să cereți și părerea soției.

Din fericire, cuvintele sunară mai firesc decât se simțise ea rostindu-le.

Cum MacGregor nu răspunse imediat, Kathryn fixă ultimul ac și apoi se ridică. Expresia de pe chipul lui o făcu să înghețe. Făcu, speriată, un pas înapoi.

Bărbatul îi aruncă o căutătură sfredelitoare și apoi își întoarse privirea. Kathryn avu impresia clară că pășise, fără să vrea, pe un teritoriu interzis. După felul nervos în care se juca bărbatul cu mâneca sacoului și îi evita cu tot dinadinsul privirea, ai fi zis că se simțea stânjenit. Dar nu, unui drac împielit precum MacGregor nu-i stătea în fire să se arate stingherit.

MacGregor se întoarse cu fața spre oglindă și, trăgând ușor de mâneci, își manifestă mulțumirea.

— Sunt sigur că va arăta minunat. Mulțumirile mele, doamnă Jennings, spuse el accentuându-i în mod subtil numele.

Kathryn avu senzația clară că tocmai fusese pusă la punct.

Marcă în grabă pensele cu un rând de ace întâi la sacou și apoi la pantaloni.

— Costumul va fi gata pe săptămâna viitoare, spuse ea, după care ieși, lăsându-l să se schimbe.

Își puse ustensilele la loc și era deja la jumătatea drumului spre ospătăria lui Myrtle când simți o atingere pe braț.

— Doamnă Jennings.

Când întoarse capul și îl văzu, Kathryn iuți pasul.

— Te rog... acordă-mi doar câteva minute, stăruie MacGregor, mergând alături de ea.

— Întârzii la muncă, domnule MacGregor.

— Credeam că abia ai plecat de la lucru.

— Vă mai pot ajuta cu ceva?

De astă dată, bărbatul zâmbi și în ochi îi apărură o sclipire veselă. Era clar că sentimentele neplăcute, oricare ar fi fost ele, pe care le încercase cu doar câteva clipe în urmă se risipiseră cu desăvârșire. Auzindu-l cum râde gâlgâit în spatele ei, Kathryn grăbi iar pasul.

— Ascultă-mă o clipă... te rog, doamnă Jennings. Vreau doar să te întreb ceva. Sau, mai bine zis, să îți fac o propunere. Nu, nu este genul de propunere la care te gândești, se grăbi el să adauge. Vreau să te ajut să îți păstrezi *ranch*-ul.

Kathryn încetini pasul, ridicând în schimb garda.

— Vreți să mă ajutați să păstrez ferma?

— Da și nu. Sunt un om de afaceri, doamnă Jennings, nu un filantrop. Doresc, firește, să obțin ceva în schimbul investiției mele.

Kathryn se opri și îi aruncă o privire nimicitoare. Ar fi trebuit să se aștepte la una ca asta.

MacGregor zâmbi și scutură din cap.

— Nu la asta mă refer, frumoaso. Deși, la o adică, m-aș lăsa convins cu ușurință.

Acest bărbat avea, ce-i drept, un farmec al lui, gândi Kathryn. Dar farmecul acesta n-o ispita defel și nici nu îi inspira încredere.

— La revedere, domnule MacGregor.

— Nici măcar nu vrei să auzi în ce constă propunerea

mea? strigă acesta în urma ei.

Deși conștientă că o urmărește cu privirea, Kathryn nu se opri din mers. Când intră în ospătărie, clinchetul clopoțelului sună dulce, a victorie. Își agăță haina în cuier, apoi se apropie de marginea ferestrei ce dădea spre stradă. MacGregor stătea și acum nemișcat acolo unde îl lăsase. Cu gândurile aiurea, mângâie pruncul pe care îl purta sub inimă.

Tot ceea ce știa despre acest bărbat o îndemna să nu se încreadă în el. Dar biata de ea își dorea cu atâta disperare să păstreze *ranch*-ul – ultimul lucru care mai rămăsese din viața pe care o trăise alături de Larson, moștenirea hărăzită odorului lor – încât preț de o clipă aproape că-i veni să-l întrebe în ce anume consta propunerea lui.

În seara aceea, când Kathryn vârî cheia în ușa din spatele galanteriei, cineva o atinse din spate, făcând-o să tresară.

În acea clipă plină de speranță, cât îi luă să se răsucească, își imaginează că în spatele ei se afla Larson și un noian de gânduri i se învălmășiră în minte. De ce nu-i trecuse prin cap să îi lase un bilețel la *ranch*? Probabil că o căuta de zile întregi. Bine, dar cum se gândise s-o caute taman aici? apoi își imaginează cum îi va spune că vor avea, în sfârșit, un cap...

Când, în lumina slabă a semilunii, recunosc silueta, firicelul de speranță i se stinse în piept.

— Betsy m-a trimis să mai cumpăr niște whisky și, cu prilejul ăsta, m-am gândit să dau o raită pe-aici să văd dac-ai ajuns acasă. N-ai nimic bun pentru mine?

Annabelle ridică o sprânceană, ochind sacoșa de pânză din mâna lui Kathryn. Kathryn i-o întinse. Annabelle duse sacoșa la nări și inspiră cu nesaț.

— Mmm... budincă de pâine?

O urmă pe Kathryn înăuntru și, rezemându-se de o ladă, rupse o bucătică din budincă.

— Puțin mai devreme, când am trecut prima oară pe-aici, am văzut un bărbat care a bătut de câteva ori la ușă. Dar el nu m-a zărit pe mine. N-am vrut să creadă că suntem

cunoștințe ca să nu-și facă omu' vreo impresie greșită, spuse Annabelle, zâmbindu-i cu o nedisimulată sinceritate. Era chipeș bre, zău așa, adăugă ea, scoțând ultima bucățică de budincă și lingându-se pe buze.

Kathryn își întoarse, cu sufletul îndoit, privirea spre ușă. Să fi fost Larson?

— Nu l-ai recunoscut?

Annabelle clătină din cap.

— Nu, că sigur l-aș fi ținut minte pe unu ca el. E un bărbat înalt, cu păr castaniu lung până la umeri, și are așa, un aer Annabelle luă încă o înghițitură și căzu pe gânduri, ca și cum ar fi căutat cuvântul potrivit – un aer plin de siguranță. Nu că ar fi părut om rău. Nu, doar sigur pe el. De parcă ar ști el ceva de care restu' lumii n-are habar.

O bătaie în ușă le făcu pe amândouă să tresară. Kathryn râse ușor forțat când văzu privirea comică pe care i-o aruncă Annabelle – aceasta nădăjduia în mod vădit să fie vorba de bărbatul în cauză – și, cu mâinile tremurânde, se duse să deschidă.

În dreptul ușii stătea, falnic, Matthew Taylor, cu pălăria în mână. Avea o expresie gravă și ochii îi erau plini de mâhnire.

— Doamnă Jennings, începu el cu un surâs forțat, am trecut pe-aici și ceva mai devreme, da pesemne că nu erați încă acasă.

Vorbea neobișnuit de încet, fapt care o intrigă numaidecât pe Kathryn.

— Abia ce m-am întors acum câteva minute. Te simți bine, domnule Taylor?

— Da, doamnă, sunt bine. Doar că...

Privi dincolo de ea și adăugă:

— Aș putea să intru?

Kathryn încuviință din cap și deschise ușa larg.

— Desigur.

Cu coada ochiului, văzu că Annabelle dă să plece.

— Te rog să rămâi, Annabelle. Domnule Taylor, adăugă ea, arătând spre Annabelle.

Era recunoscătoare că prietena ei era acolo și totodată nesigură de reacția pe care o va avea Matthew. Taylor era un om respectabil, cu frică de Dumnezeu, pe când Annabelle era... ei bine, Annabelle era Annabelle. Și acum era îmbrăcată în „ținută de lucru”, cum îi spunea ea. Vestimentația, boiala din obraji și rujul aprins de pe buze arătau, fără echivoc, că era o femeie de moravuri ușoare.

— Aceasta este domnișoara Annabelle Grayson, o *prietenă* de-a mea, continuă Kathryn, accentuând în mod voit cuvântul, în speranța că Matthew îi va urma exemplul și o va trata pe Annabelle cu respect. Annabelle, ți-l prezint pe domnul Matthew Taylor. Domnul Taylor a fost vechil la ferma soțului meu. La ferma *noastră*.

— Încântată de cunoștință, domnule Taylor.

Neauzind niciun răspuns, Kathryn își întoarse privirea spre Matthew. Acesta o măsură repede pe Annabelle din cap până în picioare – nu într-un mod licențios, ci căutând doar a înțelege ce căuta această femeie în compania lui Kathryn – și negura din ochii lui se transformă întâi în mirare și-apoi în stupefacție propriu-zisă. Treptat, prin ceața din mintea lui răzbi încă un sentiment. Își întoarse privirea spre Kathryn și aceasta recunoscuse jignirea ce i se citea în ochi. Și ea simțise că îi este sfidată demnitatea atunci când realizase pentru prima oară cum își câștiga Annabelle traiul. Întorcându-și atenția spre prietena ei și observând cu durere în suflet cum zâmbetul de pe fața Annabelle începe să pălească, Kathryn se strădui din răputeri să spună ceva, dar rămase absorbită de reacția lui Matthew și de tăcerea grea ce se lăsase în încăpere.

Într-un târziu, Matthew își reveni îndeajuns cât să încline scurt din cap și să murmure:

— Domnișoară Grayson... mă bucur să...

Strânse șovăielnic din buze, parcă incapabil să scoată cuvintele pe gură.

— Mă bucur să văd că ai găsit o prietenă atât de bună în persoana doamnei Jennings.

Răspunsul fusese unul cinstit, dar dureros de rece, se gândi Kathryn. Dar putea ea, oare, să-l condamne pentru asta? în fond și la urma urmei, Annabelle nu era genul de femeie cu care Matthew ar fi avut de-a face în mod obișnuit. Și dacă ar fi fost, își duse Kathryn gândul mai departe, uitându-se când la unul, când la celălalt, Matthew ar fi scăzut, fără doar și poate, în ochii ei. Neputând să-i condamne reacția, Kathryn așteptă ca ochii Annabellei să devină de gheață, așa cum se întâmplase ieri la prăvălia universală sau ca prietena ei să-l pună la punct pe Matthew printr-o replică tăioasă. Chiar și numai gândul acesta făcea să-i ardă urechile de rușine.

Dar Annabelle nu scoase niciun cuvânt. Într-o tăcere chinuitoare, aceasta scrută deschis chipul lui Matthew preț de o clipă, apoi își coborî încet privirea în pământ.

Împărtășind suferința prietenei sale, Kathryn încercă din nou să găsească o cale de a destinde atmosfera.

Matthew își plecă un moment privirea, apoi se întoarse iar cu fața spre ea.

— Doamnă Jennings, regret că eu trebuie să fiu cel ce vă aduce această veste...

Gravitatea tonului său împrăstie imediat gândurile ce începeau să se formeze în mintea lui Kathryn.

— Tocmai am stat de vorbă cu oamenii șerifului.

Taylor oftă din rărunchi.

— În după-masa asta au găsit un cadavru.

Kathryn simți cum firicelul de speranță ancorat undeva în străfundurile sufletului ei... se rupe. Își încrucișă strâns brațele în jurul taliei și simți pe umăr mâna Annabellei.

Ochii lui Taylor se umplură de lacrimi.

— Ei zic că este soțul dumneavoastră.

În dimineața următoare, o mulțime de oameni așteptau adunați în fața clădirii cu pereți de lemn și tencuiala scorjită în care se afla biroul de pompe funebre din Willow Springs. Sub cerul înnorat de sfârșit de mai vâjâiau, amestecate cu stropii burniței, fel de fel de speculații șoptite. Tremurând,

Kathryn cercetă chipurile necunoscute din jurul ei. Majoritatea se zgâiau la ea cu ochi de vultur, în așteptare. Erau pesemne mânați cu toții doar de o curiozitate morbidă, își spuse Kathryn.

Au găsit leșul unui bărbat într-o ravenă, la câteva mile de oraș.

Atât îi spusese Matthew Taylor în ajun. Și totuși, Kathryn bănuia că acesta știa mai multe. Își aținti privirea spre ușa după care dispăruse Taylor în urmă cu o jumătate de ceas și teama de necunoscut îi puse un nod în stomac. Dacă trupul neînsuflețit aflat de cealaltă parte a ușii era al lui Larson, atunci pierduse într-adevăr totul.

Ar fi vrut ca Annabelle s-o însoțească, dar Matthew Taylor se opusese categoric. Văzuse atunci durerea respingerii în ochii prietenei sale, dar în locul unei replici tăioase, aceasta n-a făcut decât s-o strângă puternic în brațe, fără a mai arunca măcar o privire în direcția lui Taylor.

Își strânse haina în jurul corpului și își încrucișă brațele peste mijloc. *Doamne, dă să fie o greșeală. Să nu fie el.*

Cu coada ochiului îl zări pe Gabe stând la marginea mulțimii. Privirile li se întâlniră și el îi zâmbi cu blândețe, apoi își croi drum printre pâlcurile de gură-cască, atent să nu lovească pe nimeni, și se opri în dreptul ei.

Kathryn își ridică privirea spre chipul lui. Nu-l mai văzuse de zile întregi și era dornică să-i vorbească. Dar nu putu scoate nici măcar un cuvânt. Ochii bărbatului erau plini de o compasiune profundă de care, dată fiind candoarea lui copilărească, nu l-ar fi crezut în stare. Fără să spună un cuvânt, acesta își petrecu frățește brațul peste umerii ei și, involuntar, Kathryn se rezemă, recunoscătoare, de trupul lui robust. Oare ce suferințe o fi îndurat acest suflet blajin de era capabil să aducă, printr-o simplă atingere, atâta pace?

— Doamnă Jennings?

Kathryn își ridică privirea și îl văzu pe Matthew Taylor îndreptându-se spre ea. Oamenii se dădeau la o parte, făcându-i loc să treacă. Când îi căzură ochii pe obiectul din

măinile lui, Kathryn icni.

Haina lui Larson. Cea pe care i-o cumpărase la Boston ca dar de Crăciun – primul Crăciun pe care îl petrecuseră împreună. Pielea argăsită era mânjită de pete închise la culoare.

Mâna i se întinse s-o atingă, dar o altă parte din ea încerca s-o oprească. Poate că dacă nu va atinge haina, totul va rămâne doar un vis urât. Și Larson ar fi încă în viață. Pielea era rece, țeapănă și udă. Kathryn se prăbuși în genunchi.

Taylor îngenunche lângă ea în noroi.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Kathryn luă haina din mâna lui și, agățându-se înnebunită de ultimul firicel de speranță, o desfăcu și cercetă căptușeala. Privirea i se încețoșă când își trecu degetele peste inițialele LRJ și apoi peste însemnul unic al cirezii lor, pe care le brodase cu mâna ei în interiorul hainei.

— Vreau să-l văd.

Matthew clătină din cap.

— Ba nu. Trebuie să înțelegeți că trupul e... Bărbatul dumneavoastră e mort de luni de zile.

O ajută pe Kathryn să se ridice și femeia porni spre clădire.

— Kathryn, te rog, murmură Matthew, atingându-i brațul. Nu face asta. El nu mai e așa cum ți-l amintești dumneata.

Kathryn încremeni când îl auzi spunându-i pe numele mic, apoi ridică hotărâtă privirea.

Înțelegând că rugămințile nu o vor face să se răzgândească, Matthew făcu o grimasă.

— Trupul i-a fost devastat. Întâi de gerul iernii, apoi de dezgheț... Și de lighioanele sălbatice, adăugă el în șoaptă.

La gândul că trupul lui Larson – trupul de care obișnuia să se lipească și pe care îl îmbrățișa cu atâta ardoare – fusese pângărit într-un mod atât de oribil, Kathryn închise, îngrozită, ochii.

— Orișicum, domnule Taylor, spuse ea încet, ca s-o audă numai el, este trupul soțului meu și vreau să îl mai văd încă o dată înainte de a-l îngropa.

După o tăcere îndelungată, fermitatea lui începu să se risipească. Înainte de a o conduce înăuntru, îi întinse o batistă. Kathryn înțelese motivul de îndată ce intră.

Duse batista la nas și se holbă năucită la cadavrul de pe masă, refuzând parcă să creadă că acela putea fi Larson. Plimbându-și privirea peste îmbrăcămintea ruptă și carnea sfârtecată și putrezită, simți că i se întoarce stomacul pe dos.

Zări pe masă cizmele lui Larson. Haina i-o ținea și acum în brațe.

— Doamnă Jennings, se auzi încet lângă ea un glas bărbătesc.

Întorcându-se, Kathryn dădu cu ochii de un domn cu părul cărunt, pe care nici măcar nu-l observase până atunci. Era, pesemne, antreprenorul de pompe funebre.

— Condoleanțe, stimată doamnă, spuse acesta, întinzându-i o legăturică. Aceste documente au fost găsite lângă trupul soțului dumneavoastră. De pe-acum sunt aproape indescifrabile, dar am socotit că s-ar putea să le doriți orișicum. Și mai e ceva. În buzunarul hainei am găsit asta, adăugă el, întinzându-i o cutiuță metalică rudimentară.

Înghițindu-și nodul din gât, Kathryn luă cutia și îi înălță capacul. Când citi inscripția din interior, ochii i se umplură de lacrimi. Nu nădăjduia să mai funcționeze, dar întoarse totuși cheița din lateral. Când auzi acordurile metalice ale cântecelului de Crăciun, buzele începură să-i tremure. *Larson, ți-ai amintit totuși...*

Matthew se apropie de ea, șovăi preț de o clipă, apoi își așeză mâna pe brațul ei.

— Îmi pare sincer rău, Kathryn. Bărbatul dumitale a fost un om de ispravă. A nins mult în ziua de Crăciun. Oricine s-ar fi rătăcit pe un viscol atât de năprasnic.

Kathryn încuviință, absentă, din cap. Dar cum să fi murit, când ea îl simțea încă alături? îl simțea în ea.

Domnul cu păr cărunt se întoarse spre ei, atrăgându-i atenția, și arătă spre masă.

— Dar bărbatul acesta n-a murit nicidecum din cauza

vremii rele. Sau, mai bine zis, nu doar intemperiiile i-au adus sfârșitul.

Bărbatul privi spre Matthew și apoi înapoi la Kathryn.

— Îmi... îmi pare rău, stimată doamnă. Credeam că vi s-a spus deja. Înainte de a muri, soțul dumneavoastră a fost împușcat în piept. Fără îndoială că a murit repede, dacă asta vă mângâie cu ceva.

Kathryn holbă ochii.

— Bine, dar nu înțeleg...

Expresia de pe chipul antreprenorului îi dădea clar de înțeles că nici el nu era în posesia răspunsurilor. Și chiar dacă ar fi fost, asta tot nu l-ar fi adus înapoi pe soțul ei.

Aruncă iar o privire spre trupul lui Larson și apoi spre mâna lui stângă. De ce n-o lăsase să-i cumpere o verighetă? Nu era prima dată când își puna această întrebare. Privi verigheta simplă din aur care îi împodobește inelarul mâinii stângi. Ce importanță mai avea ea într-un astfel de moment?

După cum o avertizase Matthew Taylor, trupul lui Larson nu era nici pe departe așa cum și-l aducea ea aminte. Și nici așa cum își dorea să fie. Ar fi dat orice să-și poată șterge din minte această imagine dureroasă, dar adevărul își înfigea tot mai adânc ghearele în inima ei. Pierduse totul. Se răsuci și dădu să plece.

În momentul acela, simți în pântec o mișcare ușoară, ca un fâlfâit de aripioare, și știu că se înșelase. Nu, nu pierduse. Chiar totul.

Larson ocoli Willow Springs și urcă mai departe, spre trecătoarea din munți. Încă mai nădăjduia că soția lui reușise să păstreze *ranch-ul*. Și, chiar dacă Harold Kohiman i-ar fi făcut o somație de plată, în baza contractului, Kathryn tot ar fi fost îndreptățită să rămână în căminul lor până ce banca va trece la executarea silită. Strunindu-și cu blândețe calul bătrân, Larson ocoli un afloriment și începu coborâșul pe bine cunoscuta cărare ce ducea spre casă.

Înainte, nici măcar nu s-ar fi uitat la o asemenea mârtoagă.

O cumpărase cu banii pe care îi găsisese ascunși în raniță după câteva zile de călătorie și, în urma târgului, mai rămăsese și cu câțiva gologani în buzunar. Mângâie cu mâna înmănușată coama lipsită de strălucire a bătrânei iepe, recunoscător pentru fiecare milă pe care nu trebuia să o străbată pe jos, iar apoi mulțumi din nou cerului că îi scosese în cale doi oameni minunați precum Isaiah și Abby.

Își scoase cu grijă mănușile din piele și își privi mâinile diforme. Când își îndoi ușor degetele, senzația neplăcută care îi săgetă brațul îl făcu să tresară. Rănile ce îi acopereau mâna și aproape jumătate din corp se vindecaseră aproape complet, dar în acele locuri pielea era întinsă până la refuz. Chiar dacă de astă dată îi refuzase morții victoria, o părticică din el murise, fără doar și poate, în încheștare.

Groaza îl năpădi ca un val rece. Cum va reacționa Kathryn când îl va vedea în halul ăsta? își trase mănușile la loc.

Abia aștepta s-o revadă, s-o țină iar în brațe. Emoția întoarcerii acasă se împletea însă cu o presimțire neagră ce nu lăsa loc niciunui sentiment festiv. Îndreptându-se în șa, pironi cu privirea cărarea șerpuită de pământ și pietriș ce se întindea în fața lui, la care visase, atât în somn, cât și cu ochii deschiși, de cinci luni încoace.

Își imaginase de mii de ori această clipă și, ca de fiecare dată, îl străbătu un fior.

Poate că, dac-ar fi fost un soț mai bun, mai înstărit sau mai tandru, acum s-ar fi simțit altfel. Dar neajunsurile căsniciei lor erau de netăgăduit, aidoma cicatricelor ce îi brăzdau corpul. Iar vina îi revenea în mare parte lui – pe parcursul ultimelor cinci luni, Dumnezeu îi dăltuise acest adevăr în inimă.

După ore întregi de călărit, inima începu să îi bată mai năvalnic când coti și bine cunoscuta priveliște îi răsări în fața ochilor. Peisajul din jurul căsuței lor din bârne, cuibărite între pâlcuri de sălcii și plopî tremurători proaspăt înfrunziți, la umbra acestor munți neîmblânziți ce aveau să fie mereu căminul lui, îi tăia și acum respirația.

I se puse un nod în stomac când scrută gospodăria tăcută, încă nu văzuse nici urmă de cireadă. Probabil că vitele fuseseră duse deja la pășunat dincolo de defileu, spre poalele muntelui. Se încruntă când trecu pe lângă grădina părăginită. În mod normal, până acum Kathryn ar fi avut grijă ca pământul să fie desțelenit și gata de însămânțare. Pesemne că treburile *ranch-ului* îi ocupau tot timpul. Faptul că o lăsase să se lupte singură cu toate acestea îi împlântă și mai adânc în suflet pumnalul vinovăției.

Începu să i se contureze în minte o posibilă explicație pentru actuala stare a lucrurilor. Încercă să înlăture gândul, dar apăsarea pe care o simțea în piept era de netăgăduit. Poate că Matthew Taylor și restul angajaților nu fuseseră în stare s-o scoată la capăt în lipsa lui... Dacă pierduseră pământul pentru care trudise el atâta amar de vreme? Totuși, Taylor era un vechil priceput, încercă el să se îmbărbăteze. Taylor era un om muncitor și cinstit. Era sigur că acesta ar fi făcut tot ce îi stătea în putere ca s-o ajute pe Kathryn. Da, Taylor era un om în care se putea încrede.

În timp ce se apropia călare, o adiere venită dinspre culmile muntelui alunecă printre crengile de deasupra lui, făcând frunzișul să foșnească. Ușa casei se deschise cu un scârțâit. Larson ridică fulgerător privirea și un val de adrenalină îl furnică din cap până-n picioare.

— Kathryn?

Deși ceaiul lui Abby făcuse minuni, vocea lui amintea și acum de o cutiuță muzicală cu mecanismul hodorogit și ars. Comparația îl duse cu gândul la ceva ce se petrecuse parcă într-o altă viață. Totuși, rezistă ispitei de a se cufunda în amintiri.

Descălecă și privi în spate, spre grajd. În jur domnea o liniște nefirească, de mormânt.

Avu nevoie de un minut ca să-și recapete echilibrul și să-și dezmoștească picioarele. Piciorul drept îl durea și se simți ispitit să întindă mâna după toiagul pe care îl legase de șa, dar reuși să reziste tentației. Nu voia să se arate în fața lui

Kathryn ca un schilod. Porni greoi, luptându-se la fiecare pas cu umilința ce amenința să-l covârșească. Oare se va mai putea privi vreodată fără să se înfioare de silă? Și principala întrebare era: Kathryn va putea?

Se opri și închise ochii, dorindu-și cu ardoare să poată înălța o rugă simplă și grăitoare precum cele pe care le rostea Isaiaș. Dar vulnerabilitatea îi potopi inima, ștergându-i toate rugămințile în afară de una.

Dă, Doamne, să mă mai vrea.

Porni mai departe spre casă, plimbându-și privirea în sus, spre hornul mohorât, fără fum. O ceață ușoară cădea printre ramurile falnicului molid de Colorado pe care îl plantase în prima primăvară pe care o petrecuseră aici. Amintirea acelei zile îi dădu curaj, își îndesă căciula împletită pe cap și își ridică gulerul hainei până la bărbia acoperită cu câteva firisoare de barbă – în parte pentru a-și feri pielea încă sensibilă de pe gât de frig și de umezeală, dar mai ales pentru a atenua șocul pe care îl va avea Kathryn la revederea lui.

Împinse ușor ușa și intră în casă.

— Kathryn?

Își roti ochii prin încăpere. Odaia era pustie, iar dușumeaua de scânduri – acoperită de un strat gros de praf. Dintr-un colț se auzi un chițăit. Ușa camerei de dormit era închisă. Larson traversă odaia și apăsă clanța smucit. În afară de patul lor conjugal, dormitorul era gol. I se perindară în minte crâmpie din acea ultimă noapte de dragoste. Nedumerit și îngrijorat, simți că i se pune un nod în stomac.

Se duse să o caute în grajd, strigând-o, dar singurul răspuns pe care îl primi fu vâjăitul vântului printre copaci. Gâfâind, dar hotărât să nu dea atenție durerii, Larson se săltă din nou în șa.

Mai târziu în după-masa aceea, istovit de galopul cu care corpul său slăbit nu era nici pe departe obișnuit, Larson își mână calul spre grajdurile cu chirie din Willow Springs. Dacă exista cineva care să-i poată spune ce se întâmplase cu Kathryn, acela era, fără doar și poate, Jake Sampson. Lucra

cu el de ani de zile și știa că Jake cunoștea tot ce se petrecea în oraș, fie că îl privea ori ba.

Ușa era deschisă, așa că Larson intră. Lângă vatra aprinsă, aplecat deasupra unei nicovale, Sampson bătea cu ciocanul oțelul incandescent. Larson se opri și îi urmări, fascinat, ritmul corpului, felul în care i se încordau mușchii antebrațului când cobora barosul cu o iscusință de meșter. Ce lucru minunat e să ai un corp sănătos și nebetejit – își dădea seama de asta abia acum când era prea târziu.

Făcu un pas în față.

— Jake?

Bărbatul nu întoarse capul, așa că Larson făcu încă un pas și îi strigă iar numele, făcându-i de astă dată semn cu mână.

Jake își înălță ușor privirea și salută scurt din cap.

— Stați să isprăvesc treaba asta și vă stau la dispoziție.

— Jake?...

Jake își înălță din nou capul și, cu barosul în mână, păși în afara vălului de fum, în lumină.

— Vreți să vă lăsați calul la grajduri câtă vreme rămâneți în oraș? Tariful e de 50 de cenți pe...

Ochii lui Jake căzură pe fața lui Larson și zâmbetul îi păli. Își întoarse repede fața, dar era prea târziu. Larson îi văzuse deja grimasa, iar repulsia ce se citea în ochii lui Jake îi provocă o durere insuportabilă. Zguduit, Larson coborî ochii și se retrase în umbră, încercând din răspuțeri să-și ascundă suferința. Jake nici măcar nu-l recunoscuse. Cum se putea una ca asta? Era chiar atât de schimbat? Următorul gând îi arse inima ca un fier înroșit. Dacă Jake îl privea în felul acesta, cum va putea Kathryn să se uite la el? Totuși, era cu neputință să nu mai fi rămas măcar ceva din vechea sa înfățișare care să aprindă o scânteie în memoria lui Jake. O parte din el ar fi vrut să se răsucescă pe călcâie și să plece, dar gândul că trebuie s-o găsească pe Kathryn îl opri.

Făcând apel la fărâma de mândrie care îi mai rămăsese, Larson făcu un pas în față și îl privi pe Sampson drept în

ochi.

Jake își șterse mâinile cu o cârpă murdară, dar rămase cu privirea ațintită în pământ, evitând în mod vădit să se mai uite la el.

— De ce anume aveți trebuință, domnule? Dacă-mi stă în putere, am să vă ajut bucuros.

Larson nu răspunse. În schimb, îl imploră fără cuvinte pe vechiul său prieten să-l privească. Să-l recunoască.

Când Jake își ridică iar privirea, ochii îi erau plini de stupefacție și de milă.

Dar Larson nu milă căuta, ci un semn că fusese recunoscut. De fapt, ar fi vrut să vadă orice în privirea aceea în afară de acel dezgust voalat. Se văzu pentru prima dată prin alți ochi decât cei ai lui Isaiah și-ai lui Abby și realitatea îl făcu să se cutremure.

Dacă ar fi avut de ales, firește că ar fi preferat chipul arătos și constituția puternică pe care le avusese odinioară, nu masca asta hidoasă și mersul șchiopătat de acum. Cum de își închipuise că soția lui va putea privi dincolo de această înfățișare oribilă? Kathryn își dorise mereu mai multe de la el, să afle mai multe despre ceea ce se ascundea în sufletul lui. Abia acum înțelegea pe deplin la ce se referise soția lui. Abia acum, când singurul lucru bun care mai rămăsese în ființa lui era mascat de acest giulgiu grotesc. Gândul că soția lui se va uita la el cu aceeași repulsie cu care îl privea în clipa aceasta Jake era de nesuportat.

Îi reveniră în minte spusele lui Abby cum că rănille adânci ce brăzdau trupul lui Isaiah nu știrbiseră niciodată iubirea profundă pe care i-o purta. Da, dar Isaiah avea cicatrice pe spate și pe brațe. Ele nu îi slătiseră fața, nu îl desfiguraseră în mod irevocabil pe bărbatul care stătea în fața ei la masă în fiecare dimineață și care dormea lângă ea noapte de noapte.

Larson simți că îl părăsește curajul. Covârșit de rușine, cu ochii arzând, știu că trebuie să plece cât mai grabnic.

— V-aș fi recunoscător dacă m-ați putea îndruma către un hotel, spuse el încet, cu privirea în pământ.

Jake îi spuse că era greu să găsească găzduire în oraș, dar îi indică, totuși, un hotel pe care Larson îl știa prea bine, aflat la distanță de două străzi. Larson îi mulțumi și plecă.

Încălecă și își mână iapa pe o stradă lăturalnică mai puțin aglomerată. Încă bulversat de reacția lui Jake, încerca să se convingă că soția lui s-ar putea să nu reacționeze, totuși, așa. Ajunsese cumva să înțeleagă mai bine caracterul lui Kathryn de-a lungul separării lor. Acum își dădea seama mai clar ca niciodată de onestitatea, puritatea și fidelitatea ei.

Agățându-se de acest firicel de speranță, lăsă calul să meargă la pas și trecu în revistă toate locurile unde s-ar fi putut afla Kathryn.

Dacă *ranch-ul* devenise o povară prea grea pentru ea, și toate păreau să indice că așa se întâmplase, cu siguranță că soția lui s-ar fi mutat aici, la Willow Springs. Se gândi să ia la rând toate hotelurile și pensiunile din oraș, dar în momentul acela un gând îngrozitor îl făcu să încremenească.

Nu cumva Kathryn se întorsese la tatăl ei, în Boston? I se încordă tot corpul. Era plecat de cinci luni de zile. Dacă soția lui, crezându-l mort, se mutase înapoi în est?

Mama ei se stinsese din viață în urmă cu câțiva ani. În timpul vieții, aceasta corespundase cu fiica sa, dar tatăl lui Kathryn păstrase mereu un zid de tăcere. Încă îi venea greu să înțeleagă cum de William Cummings putuse să manifeste atât de puțin interes față de unicul său copil.

După ani întregi în care nu se mai gândise la asta, Larson își aminti o conversație avută cu tatăl lui Kathryn înainte de a o lua de soție. Amintirea cuvintelor usturătoare pe care i le adresase Cummings îi redeschise vechea rană.

— *Fii-că-mea nu e de nasul tău, Jennings. Kathryn are o suită întreagă de admiratori care ar da orice chiar și pentru o privire de-a ei. Dar ea nu le acordă nicio atenție din cauza ta. Bărbații aceia sunt în măsură să-i ofere tot ce-și dorește și să-i asigure nivelul de trai cu care este obișnuită.*

William Cummings avea aspirații mai înalte pentru fiica lui și era obișnuit să obțină întotdeauna ceea ce-și dorește.

— *Spune cât vrei ca să dispari, Jennings.*

Amintirea acelor momente petrecute în somptuosul birou al lui Cummings, a stingherelii pe care o simțise atunci și pe care încercase din răputeri să n-o arate, îl umplu de un nou val de nesiguranță. Kathryn se jurase că ei nu-i pasă nici de avere, nici de moștenire, nici de statut social. Că tot ce-și dorea era să-l aibă alături. Totuși, de-a lungul anilor, Larson văzuse cum focul iubirii ei începe să se stingă și bănuia că la asta contribuise în mare parte faptul că nu putea rămâne însărcinată. Deși nu vorbiseră niciodată despre acest subiect, se întrebă dacă, de-a lungul anilor, Kathryn n-o fi ajuns cumva să-i poarte pică pentru asta.

În momentul acela, atenția îi fu captată de o mână de oameni adunați în spațiul îngrădit din spatele bisericii cu clopotniță albă. Își aminti că fusese o dată la biserica aceea. Veniseră la oraș să cumpere provizii, iar Kathryn îl implorase să înnopteze acolo ca să poată participa la slujba de duminică. El urâse fiecare clipă petrecută pe rândul acela îngust de bănci. Nu putuse să scoată o vorbă fără a fi atenționat în șoaptă să nu facă gălăgie și fără a i se arunca priviri severe, dezaprobatore.

În drum spre casă, Kathryn îi mulțumise nu mai puțin de cinci ori că o dusesse la biserică, dar ora irosită în acea dimineață de duminică nu făcu decât să-i confirme lui Larson faptul că el se simțea cel mai aproape de Dumnezeu în mijlocul creației Sale, departe de oameni.

Apropiindu-se, Larson înțelese care era scopul adunării. Doi bărbați coborau în groapă un sicriu pus pe funii. Alte trei persoane stăteau deoparte și priveau în tăcere – o femeie îmbrăcată în straie cernite, încadrată de doi bărbați. Judecând după Biblia pe care o ținea în mâini, Larson conchise că unul dintre ei era predicator – dar nu acel individ cu mutra acră care oficiase slujba la care asistase în urmă cu ani de zile.

Urmărind cu privirea restrânsul grup, Larson nu putu să nu-l compătimească pe sărmanul defunct și se întrebă ce fel

de viață o fi dus acesta de erau atât de puțini cei ce îl conduceau pe ultimul drum. În momentul acela femeia își întoarse fața și îi spuse ceva bărbatului de lângă ea.

Larson simți că îi trece un fier ars prin inimă.

Kathryn.

Descălecă și dădu să pornească spre ea, dar ceva îl ținutui locului.

Kathryn se apropie de movila de lângă groapă și luă un pumn de pământ. Făcu un pas în față, șovăi preț de o clipă, apoi lăsă în sfârșit să i se scurgă țărâna printre degete. Larson era îndeajuns de aproape ca să audă zgomotul înfundat făcut de pământ și de pietricele când căzură pe sicriul de dedesubt. O văzu pe Kathryn cutremurându-se. Mișcărilor ei erau domoale și măsurate, de parcă ar fi fost gândite dinainte. Arăta oarecum schimbată. Sorbind-o din priviri, Larson simți cum fărâmele împrăștiatate ale vieții lui se lipesc laolaltă, formând din nou un întreg.

Oare cine o fi în acel sicriu? Kathryn nu cunoștea multă lume. Primul nume care îi veni în minte fu Bradley Duncan. Masându-și piciorul amorțit, își aminti de după-masa în care îl găsisese pe tânăr la ei acasă, stând de vorbă cu Kathryn. Deși își petrecuse ultimele luni implorându-L pe Dumnezeu să îi potolească gelozia și să îi dea prilejul de a-și răscumpăra greșelile față de soția sa, în momentul acela o scânteie amară se reaprinse în străfundurile sufletului său.

Plecă ochii în pământ. Va avea vreodată puterea de a se lepăda de firea lui de odinioară? în acel moment, Kathryn se întoarse spre el și Larson știu că răspunsul era „nu”.

Nu putea fi adevărat. Nu voia s-o creadă. Cunoștea corpul lui Kathryn la fel de bine ca pe al său – îl păstrase întipărit în memorie și îl visase în tot acest timp. Or ușoara rotunjime a pântecului ce se ghicea sub fustele ei nu lăsa loc de echivoc. Larson simți că i se taie picioarele.

Matthew Taylor, vechilul său, pe care abia îl recunoscuse, își petrecu ocrotitor brațul pe după umerii lui Kathryn, ajutând-o parcă să-și țină echilibrul. Intimitatea gestului îl

făcu pe Larson să clocotească. Kathryn încuviință din cap și își așază cu dezinvoltură mâna pe abdomen. Îi încredințase lui Matthew Taylor ce avea el mai de preț pe lumea asta – ferma și pe soția lui. Iar Taylor se pare că îi înșelase așteptările pe ambele fronturi. Unde mai pui că, între timp, îi oferise lui Kathryn ceea ce el nu putuse să îi ofere niciodată.

Sprijinită de Taylor, Kathryn se întoarse cu spatele la mormânt. Vechilul îi șopti ceva și ea îi răspunse printr-un surâs. Larson simți că îi împietrește inima. Cei doi trecură pe lângă el fără să-l bage în seamă. Brusc, se simți invizibil și, pentru prima dată în viață, faptul că nu fusese recunoscut nu îl deranjă câtuși de puțin. Înfrângerea și furia se războiau în sufletul lui în timp ce îi petrecea cu privirea pe Kathryn și pe Taylor, care făceau cale întoarsă spre oraș.

După ce predicatorul se întoarse în biserică și groparii își terminară treaba și plecară, Larson se apropie de locul de veci. Când citi numele gravat pe scândura crăpată a crucii rudimentare înfipte la capul mormântului, i se tăie răsuflarea și se prăbuși în genunchi. Într-o fracțiune de secundă, întreaga sa lume fusese întoarsă pe dos.

Sub datele 1828 – 1868 era trecut numele...

LARSON ROBERT JENNINGS

Capitolul 14

Zilele se scurgeau ca prin vis, mereu aceleași. Kathryn muncea de la revărsatul zorilor și până după asfințit, mânca atunci când nu-i era foame și dormea ca să evadeze din realitate. Nici nu realizase puterea pe care i-o insuflase speranța că Larson se va întoarce. Acum că renunțase la acea speranță, singurul lucru care o făcea să meargă mai departe era rodul iubirii lor, care îi creștea în pântec. Până și dorința ei de a păstra pământul își pierduse din ardoare. La ce-i folosea pământul, dacă ea și pruncul său nu se vor putea bucura de el împreună cu Larson? Totuși, știa că nu are voie să renunțe la luptă – trebuia să îi asigure un cămin acestui

copil.

Într-o zi se trezi, ca de obicei, printr-un efort de voință și pomi devreme într-o altă direcție decât cea obișnuită. Myrtle o rugase s-o ajute la servirea micului dejun, așa că aranjase cu domnul Hudson să-i schimbe tura la galanterie. Croindu-și drum spre locandă prin mulțimea de trecători ce mișunau pe trotuar, își trecu mâna peste abdomen. Era îmbrăcată cu aceeași rochie neagră pe care o purtase în fiecare zi de la înmormântare încoace, în față cususe în mod intenționat o fâșie amplă de material și schimbările prin care îi trecea deja corpul arătau că în curând tot acel spațiu liber de sub drapaj avea să fie umplut.

Când privi de-a lungul trotuarului, zărindu-l în depărtare pe Matthew Taylor discutând cu un domn mai în vârstă, întoarse repede capul și traversă drumul. Matthew stătea cu spatele la ea. Nu putea decât să spere că n-o văzuse. Deși era recunoscătoare pentru prietenia și sprijinul lui moral din ultima vreme, începea să se simtă din ce în ce mai stânjenită în compania lui.

Sentimentele cândva abia schițate în ochii lui căprui erau acum dureros de clare.

Privind peste umăr și realizând că Matthew nu o observase, Kathryn încetini pasul. Dintr-odată, simți o mișcare în pântec, unghiurile deveneau tot mai frecvente. Se învioră când își aminti cum se luminaseră ochii lui Sadie când auzise de prunc. Săptămâna aceasta, după ce îi ceruse permisiunea, Annabelle venise într-o dimineață la ea însoțită de Sadie. Kathryn fusese încântată s-o revadă pe fată. După spusele Annabellei, această fată tăcută și retrasă, ea însăși doar un copil, zâmbea foarte rar în ultima vreme, ceea ce făcea ca reacția ei la aflarea veștii să fie cu atât mai însemnată.

Ziua s-a scurs cu o încetineală înfiorătoare, dar asta nicidecum din lipsă de lucru. În după-masa aceea, după ce se întoarse la galanterie, Kathryn retușă la haine până ce simți că-i iau foc degetele, apoi se puse să calce cămășile

proaspăt spălate puse la uscat în odaia din dos.

— Pot să te deranjez puțin, doamnă Jennings?

Domnul Hudson, șeful ei, stătea în prag, ținând în mâini un buchet mare de trandafiri roșii.

— Ai primit niște flori, spuse el mustăcînd. Și un plic.

Intrigată, Kathryn puse fierul de călcat pe grătarul așezat deasupra tăciunilor aprinși din vatră și își șterse mâinile pe fustă.

— Cine le-a adus?

— Habar n-am, ridică din umeri domnul Hudson, întinzându-i buchetul. Cineva le-a lăsat acum câteva minute pe tejgheaua din față când eu nu eram acolo. Se vede treaba că ai un admirator. Și nu un terchea-berchea, ci unul cu dare de mână.

Bătrânul își răsuci cu subînțelele mustața și Kathryn nu se putu abține să nu zâmbească. Domnul Hudson o trata mai degrabă ca pe o fiică decât ca pe o angajată. Gîndurile îi zburară la tatăl ei și zâmbetul îi pâlî.

Sclipirea poznașă din ochii bătrânului se îndulci.

— Prin părțile astea sunt douăzeci de bărbați pe cap de femeie, fata mea, și ți-am spus că n-are să treacă mult până ce unul dintre ei va pune ochii pe dumneata. Ești o femeie tânără și frumoasă. Ai nevoie de timp ca să-l jelești pe răposat, și așa se și cuvine, dar eu unul am impresia – și te rog să nu mi-o iei în nume de rău – că dumneata ai început să-ți jelești bărbatul cu mult înainte de a i se găsi trupul.

Domnul Hudson își întoarse preț de o clipă privirea, apoi adăugă:

— Și eu am ținut multă vreme doliu după Rachel a mea. Au trecut opt ani până să pot iubi iar o femeie în felul acela. Dar eu eram mult mai în vîrstă decât ești dumneata acum și...

Își frecă țeasta pleșuvă și ochii își recăpătară sclipirea jucăușă.

— N-aveam părul de culoarea spicelor de grâu scaldate în razele soarelui și nici ochi care să topească dintr-o privire

inima unui bărbat.

Kathryn își suflă o buclă năvășă de pe frunte și își șterse broboanele de sudoare.

— Ce mai, sunt o partidă de invidiat, nu-i așa, domnule Hudson? ripostă ea, încercând să zâmbească. Dacă frumusețea și farmecul meu nu sunt de ajuns, sunt sigură că zestrea mea generoasă l-ar convinge pe orice bărbat să mă ia de nevastă.

Aruncându-i o privire duioasă, bătrânul clătină din cap și se întoarce la teighea.

Kathryn își duse florile la nări și gândul îi zbură imediat la Matthew Taylor. Era drăguț din partea lui, dar n-ar fi trebuit să-și dea atâta osteneală. Chiar dacă el sau un alt bărbat ar fi s-o dorească într-o bună zi în felul acela, ea nu credea că avea să-și poată deschide vreodată inima în fața unui alt bărbat în afară de Larson. De aceea îl evitase pe Matthew Taylor. Acesta merita o femeie care să-l iubească cu adevărat. Va lua legătura cu el și îi va mulțumi pentru flori, apoi îi va spune cinstit care sunt sentimentele ei.

Când scoase foaia de hârtie din plic și citi numele trecut în antet, rămase cu gura căscată.

Stimată doamnă Jennings.

Am aflat de moartea soțului dumitale și îți transmit pe această cale sincerele mele condoleanțe. Propunerea mea rămâne valabilă, la fel ca invitația la cină.

Cu deosebită considerațiune.

Donlyn MacGregor

Kathryn reciti bilețelul, năpădită de emoții contradictorii. Era uimită că MacGregor avea neobrăzarea de a o invita la cină câtă vreme era încă în doliu, dar, spre rușinea ei, nu putea să nu se simtă interesată de faptul că acesta se oferea în continuare s-o ajute.

Restul săptămânii trecu ca prin ceață. Vineri seara, în drum spre casă, Kathryn cumpănea în continuare opțiunile de care dispunea pentru a salva ferma. Nu-l putea aduce pe Larson înapoi, dar poate că-i stătea încă în puteri să îi

împlinescă visul.

În fond, aceasta fusese cea mai arzătoare năzuință a soțului ei: să vadă *ranch*-ul prosperând.

Simțind o prezență în spatele ei, Kathryn încetini pasul și se întoarse. Trotuarul era pustiu și cufundat în beznă. Și totuși, era sigură că simțise... ceva.

Continuă să simtă acea prezență până când intră în odaia sa din dosul galanteriei și zăvorî ușa. Ceva mai târziu, când se întinse pe patul vechi de fier, pregătindu-se de culcare, prezența era încă alături de ea. Kathryn strânse cutiuța muzicală la piept, apoi îi deschise cu grijă capacul și își trecu degetele peste inscripția pe care o știa pe de rost.

Lui Kathryn.

Fie ca tot ce-ți dorește inima să ți se împlinescă.

Cu toată dragostea mea.

Larson în momentul acela, hotărârea pe care o avea de luat în privința propunerii lui MacGregor deveni cât se poate de clară.

În anticamera lui Kohiman, Kathryn își consultă – pentru a șaptea oară în ultimele treizeci de minute – ceasul de buzunar. Secretara spusese că bancherul era la birou și că o putea primi. Atunci de ce o lăsa să aștepte atât? Se ridică în picioare și se apropie de biroul secretarei.

— Mă iertați, domnișoară, dar întârzii la lucru. Va trebui să revin cu altă ocazie...

În momentul acela ușa biroului se deschise și Harold Kohiman îi aruncă un zâmbet larg, proiectându-și în afară favoriții stufoși.

— Doamnă Jennings, ce bucurie să vă revăd! N-ați vrea să poftiți înăuntru?

Lăsându-și nemulțumirea la o parte, Kathryn încuviință din cap. Când intră în biroul bancherului, auzi tăcănitul unei clanțe și observă o ușă laterală pe care nu o remarcase anterior.

— Vă rog să luați loc, stimată doamnă. Chiar aveam de gând să iau legătura cu dumneavoastră, așa că m-ați scutit

de o bătaie de cap.

Kathryn aruncă o privire spre scaunul pe care îl ocupase la ultima lor întâlnire și hotărî să rămână în picioare. Așa se simțea oarecum mai stăpână pe situație.

— Vă mulțumesc, domnule Kohiman, dar mă grăbesc. Am venit doar să achit încă o rată, spuse ea, punând un plic pe biroul lui și încercând să-și ia inima în dinți ca să dea rostire adevăratului motiv pentru care venise.

— Pentru asta nu trebuie să veniți la mine, doamnă Jennings. Puteți lăsa banii la oricare funcționar al băncii.

Își trecu degetele peste bancnotele din plic.

— Totuși, încă mai aveți restanțe și mă tem că...

Brusc, ridică privirea.

— Păi aici nu e decât rata pe o săptămână, or dumneavoastră ați depășit deja termenul de plată cu câteva luni!

— Sunt conștientă de asta, dar aceștia sunt toți banii pe care îi am. Vă promit că am să vă aduc mai mulți de îndată ce va fi cu putință.

Bancherul afectă un zâmbet artificial, de o vădită ipocrizie.

— Dacă ați venit să solicitați încă o amânare a plății, mă tem că răspunsul meu va fi cel pe care vi l-am dat și data trecută.

— Nu, domnule Kohiman, ripostă Kathryn, străduindu-se din răsuputeri să nu-și trădeze iritarea. Am înțeles cât se poate de clar care este poziția dumneavoastră în această privință. Nu, azi am venit să discut cu dumneavoastră despre o cu totul altă chestiune.

— Ei bine, înainte de orice, permiteți-mi să vă dau o veste bună, care ar putea îmbunătăți în mod radical situația dumneavoastră.

— O veste bună? repetă Kathryn, circumspectă.

— Da, o veste foarte bună, întări bancherul, buhăindu-și obrații roșcovani într-un rânjet. În dimineața aceasta am primit o ofertă. O ofertă extrem de substanțială, așa zice. Dacă acceptați, veți avea suficiente fonduri cât să rambursați

împrumutul și veți mai și rămâne cu niște bani pentru a vă întreține copilul. I-am spus potențialului cumpărător că am să vă prezint...

— Puteți refuza oferta, domnule Kohiman. Pământul meu nu e de vânzare.

Ochii bancherului se luminau.

— O, dar nu este vorba de pământ, doamnă Jennings, ci e vorba de apă.

— De apă? Îngână Kathiyn, crezând că înțelesese greșit.

— Da și, mai exact, de drepturile asupra apei deținute de răposatul dumneavoastră soț. Domnul Jennings avea anumite drepturi asupra unei porțiuni a pârâului Fountain Creek.

Bancherul se îndreptă de spate și continuă, înfierbântat:

— Știți, doamnă, ce înseamnă asta? Înseamnă că vă puteți păstra pământul și ferma. Tot ce trebuie să faceți este să cedați titlurile de proprietate asupra apei deținute de soțul dumneavoastră. Este o procedură simplă în urma căreia veți intra în posesia banilor și veți putea să vă întoarceți la căsuța dumneavoastră și să vă vedeți liniștită de viață.

Să mă întorc la căsuța mea? Să îmi văd liniștită de viață? Gândurile lui Kathryn se încetoșară, căci un șuvoi de emoții își revendicau, gălăgioase, întâietate. Se simțea indignată că bancherul îndrăznise să o sfătuiască să accepte, pur și simplu, banii și să-și vadă de viață, și era totodată uluită să descopere că, îndreptându-și toată atenția asupra animalelor, trecuse complet cu vederea o altă posibilitate de a salva *ranch-ul*.

— Sunt dispuși să vă dea o sumă frumușică.

Când Kohiman spuse exact de câți bani era vorba, Kathryn făcu ochii mari.

— Și plata se va face cu bani gheață. Ați intra în posesia fondurilor înainte de sfârșitul săptămânii, adăugă el, după care scoase un document din sertarul biroului. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, eu nu aș lăsa să-mi scape o asemenea ofertă.

Când Kathryn întinse mâna să ia foile, o voce lăuntrică îi șopti să fie cu băgare de seamă. Își trecu, distrată, privirea peste textul mărunț. Brusc, ochii i se opriră asupra unei fraze.

— Ce înseamnă asta? „Dreptul de a zăgăzui și de a schimba cursul apei”, citi ea cu voce tare. „Proprietarului îi va reveni dreptul de folosință asupra tuturor apelor de suprafață și subterane și acesta își rezervă dreptul de a zăgăzui și de a schimba cursul apei...”

Kathryn nu duse fraza până la capăt, lăsând întrebarea nerostită să plutească între ei.

Kohiman fixă aerul peste umărul ei, evitându-i privirea.

— Asta nu înseamnă decât că noul proprietar va avea aceleași drepturi pe care le-a avut și soțul dumneavoastră.

— Bine, dar soțul meu nu a ridicat niciodată stăvilare și nici n-a încercat să schimbe cursul apei. A folosit doar apa la care era îndreptățit, atât cât era necesar pentru fermă și pentru gospodărie. Apa din Fountain Creek aparține și celor din Willow Springs, ori mă înșel?

Bancherul nu răspunse.

— Mă înșel, domnule Kohiman?

Gândurile lui Kathryn zburară imediat la cele povestite de Matthew Taylor cum că cineva umblase la stavile și, la scurtă vreme după aceea, paznicul stăvilarelor fusese găsit înecat. Se uită lung la foaia de hârtie pe care o ținea în mână. Într-o regiune cu climă aridă ca aceasta, apa era o resursă prețioasă și, uneori, rară. În urmă cu trei ani trecuseră printr-o secetă devastatoare care pustiise toate culturile. Chiar dacă ar rămâne cu pământul, ce s-ar face fără apă? Ce fel de moștenire ar putea să-i lase unicului copil al lui Larson? Un pământ fără apă nu valora nimic. Fountain Creek era izvorul de viață al fermei și al orașului Willow Springs. Fără el, locuitorii orașului nu ar putea supraviețui.

Dintr-odată, avu senzația că ține în mână nu un document, ci un șarpe încolăcit. Lăsă foile să cadă pe biroul lui Kohiman și făcu un pas înapoi.

Bancherul o fixă cu un zâmbet de gheață.

— Nu vă lăsați înrâurită de astfel de detalii mărunte. Gândiți-vă la dumneavoastră și la copilul pe care îl așteptați. Aveți răspunderea să-i asigurați acestui prunc un trai sigur și lipsit de griji. Și n-o veți putea face decât semnând acest contract. Un cumpărător mai generos ca acesta nu veți mai găsi niciodată, ascultați ce zic.

— Dar eu nu caut cumpărători. După cum v-am mai spus, nici pământul, nici apa nu sunt de vânzare. Intenționez să le păstrez pe amândouă.

Kohiman se lăsă pe spătarul scaunului și își încrucișă degetele groase peste pântecul voluminos.

— Și cum, mă rog, aveți de gând să faceți asta? întrebă el pe un ton sarcastic.

— Nu știu exact. Dar știu sigur că nu vreau să vând.

Rostise ultimele cuvinte pe un ton scăzut, dar ferm.

— Prea bine, răspunse bancherul, aruncându-i o privire de gheață. În acest caz, vă mai pot ajuta cu ceva?

De parcă ar mai fi dispus să mă ajute acum, își zise Kathryn oftând. Ei, dar cel mai bine era să-i pună întrebarea fără ocolișuri.

— Puteți să-mi spuneți cum aș putea lua legătura cu domnul MacGregor?

Bancherul se aplecă înainte.

— Cu Donlyn MacGregor?

— Da, trebuie să îi vorbesc... într-o chestiune de afaceri.

— Aha, înțeleg... făcu Kohiman, rânjind sugestiv.

Dintr-odată, Kathryn simți că gulerul înalt al rochiei negre o sufocă. Cum îndrăzneă să creadă...

— Nu, stimate domn, sunt sigură că nu înțelegeți!

— Zău așa, doamnă Jennings, puțin îmi pasă mie cu cine alegeți să vă petreceți serile. În fond, sunteți o femeie tânără... chiar dacă încă purtați doliu.

Se ridică, făcând să scârțâie scaunul de piele.

— În fine, e lesne de înțeles ca o femeie aflată în actuala dumneavoastră... situație să nutrească interes față de un

bărbat ca domnul MacGregor.

Deschise ușa biroului și îi făcu semn s-o ia înainte.

— Am să-i transmit că sunteți... dornică să îl vedeți.

— Nu, domnule Kohiman, nu este deloc ceea ce credeți, spuse Kathryn în șoaptă, neputând decât să speră că vorbele bancherului nu ajunseseră la urechile secretarei, al cărei birou se afla la doar câțiva pași de ei. Și v-aș fi recunoscătoare dacă nu ați face astfel de aluzii față de domnul MacGregor.

— O, dar n-am să fac nicio aluzie, răspunse Kohiman, zâmbind malițios. Am să-l las să-și tragă singur concluziile, doamnă Jennings. O zi bună, încheie el abrupt, trântindu-i ușa în nas.

Kathryn ajunse la ospătărie ghem de nervi, cu creierul zbârnâind de mulțimea de răspunsuri usturătoare pe care voia să le arunce în obrazul lui Harold Kohiman. Din păcate sau poate din fericire pentru ea, toate îi veniseră în minte abia după întâlnirea cu bancherul.

La ora închiderii era încă la fel de cătrănită. Întrucât ajunsesese cu întârziere la serviciu, se oferise să spele ea vasele după încheierea programului de lucru. La scurtă vreme după ce zăvorî ușa în urma lui Myrtle, auzind o bătaie în fereastra dinspre stradă, lăsă cârpa din mână și ieși repede în sala de mese. Pesemne că unii nu știau ce înseamnă *ÎNCHIS!*

În lumina felinarelor cu gaz, recunoscuse imediat conturul umerilor largi ai lui Matthew Taylor. Deschise supărată ușa, făcând clopoțelul să sune.

— Am întârziat la cină? întrebă Matthew, schițând un surâs timid.

Tonul lui șăgalnic reuși să-i topească întrucâtva gheața din suflet, făcând-o să se însenineze.

— Doar cu vreo două ceasuri.

— În acest caz... îmi permiți să te conduc până acasă după ce termini treaba?

Kathryn șovăi.

— Mai am mult de lucru.

— Nicio problemă. Am să te aștept afară.

Când termină lucrul, Kathryn îl găsi, așa cum îi promisese, așezat pe treptele din fața ospătăriei, așteptând-o. Matthew se ridică surâzător în picioare și îi oferî brațul. Kathryn acceptă și, cum mergeau ei așa, braț la braț, trebui să recunoască în sinea ei cât de plăcut era să se simtă ocrotită.

— Ai avut o zi grea?

— De unde știi? întrebă ea, ridicând ochii spre Matthew.

— Când ai deschis ușa, mai că mi-a venit s-o iau la sănătoasa.

Kathryn făcu o grimasă nostimă, apoi zâmbi.

— A fost chiar atât de evident?

Matthew ridică din umeri și îi acoperi mîna cu care îl ținea de braț. Trotuarul era pustiu. Merșeră o vreme în tăcere, apoi Matthew adăugă:

— Am vorbit azi cu șeriful. Au trimis la laboratorul din Denver câteva probe recoltate din carcasele vitelor moarte și azi au primit rezultatele. Dobitoacele au fost otrăvite, atîta lucru e cert. Dar încă nu se știe cu ce.

— Cu alte cuvinte, știm la fel de puține ca la început.

Dădu să-i spună de ajutorul propus de MacGregor, dar se răzgîndi. Matthew ar sfătui-o să nu-l accepte. Dar Matthew nu împărtășea ardoarea cu care își dorea ea s-a păstreze pămîntul. Și probabil că nici n-ar înțelege-o.

— Mă tem că da, răspunse el, strîngându-i și mai tare mîna.

Sesizînd remușcarea din vocea lui, Kathryn se opri.

— Domnule Taylor, după cum ți-am mai spus, nimic din cele întîmplate nu a fost vina dumitale. Eu nu te consider vinovat de absolut nimic. Și tare aș vrea să te fac să înțelegi cumva lucrul acesta.

— Iar eu aș vrea să te fac să înțelegi cât de mult țin la tine, Kathryn. Cât de tare îmi doresc să îți fiu alături, dacă mi-ai îngădui.

Se aplecă spre ea și Kathryn făcu, instinctiv, un pas înapoi. Gîndurile îi zburară brusc la ultima noapte petrecută

în brațele lui Larson, la atingerile lui, la sărutările lui. Nu voia să întineze acea amintire sărutând un alt bărbat, oricât de bun și de sincer ar fi fost acesta.

— Îmi pare rău, Matthew, dar nu pot.

— Larson nu mai e, Kathryn, spuse el cu voce domoală, fără să încerce să reducă distanța dintre ei.

Cuvintele lui sunaseră mai degrabă a rugămintă decât a adevăr implacabil. O podidiră lacrimile.

— Știu, suspină ea, întorcându-și privirea.

— Oare?

Matthew se apropie de Kathryn și își trecu degetul mare peste obrazul ei, ștergându-i lacrimile.

— Soțul tău a fost un om de ispravă, dar el nu mai e aici să aibă grijă de tine. Și nici de copilul său.

Auzindu-l pomenind de prunc, Kathryn ridică uimită privirea.

— Știu că pruncul e al lui, Kathryn. Dar știu și ce zvonuri circulă prin târg.

Kathryn se încruntă.

— Willow Springs e un oraș măricel, dar nu îndeajuns de mare ca lumea să nu bârfească. Unii spun că pruncul e al meu. Alții, că ai rămas grea după răstimpul petrecut la bordel.

— Cum de știi tu de asta? N-am stat acolo decât...

— Lucrurile astea se află, Kathryn. Câțiva dintre muncitorii de la *ranch* te-au văzut mergând și venind de acolo.

Kathryn încercă să își întoarcă fața, dar el o opri cu blândețe. Când degetul lui îi mângâie bărbia, Kathryn simți, involuntar, că o străbate un fior.

— După cum ziceam, unii dintre văcari spun că pruncul e al meu, iar eu nu i-am contrazis fiindcă alții spun lucruri mult mai urâte. Cei de aici nu te cunosc, Kathryn, și din moment ce ai stat la bordel și – își strânse buzele – ai fost văzută prin oraș cu târfa aia, lumea spune că pruncul e...

Kathryn ridică mâna, oprindu-l.

— Înțeleg. Nu e nevoie să intri în amănunte.

— Dormi pe un pat de campanie, în odaia din dosul unei prăvălii. Eu pot să-ți ofer un trai mai bun, Kathryn. Lasă-mă să ți-o dovedesc.

În momentul acela, privind în ochii lui căprui și calzi și simțind cum i se mișcă în pântec pruncul orfan de tată, ar fi fost ușor să se lase convinsă. Matthew era, într-adevăr, un om de ispravă. O dovedea faptul că vreme de mai bine de șase ani fusese omul de bază al lui Larson, or încrederea lui Larson nu putea fi câștigată ușor.

— Ți mulțumesc, Matthew, dar... încă îl simt pe Larson alături de mine. Aici, șopti ea, ducându-și mâna la inimă, în încercarea de a-l face să înțeleagă. Ca și cum Larson n-ar fi murit cu adevărat.

— Dar el *a murit*, Kathryn. I-ai ținut haina în mâini. I-am văzut amândoi trupul neînsuflețit. Larson nu se mai întoarce.

— Știu, răspunse Kathryn cu vocea gâtuită. Mi-am îngropat bărbatul, dar asta nu înseamnă că sunt pregătită să îngrop și viața pe care am trăit-o cu el. Că sunt pregătită să-l dau cu totul uitării.

— Nu-ți cer să-l uiți, Kathryn, ci doar să te gândești la tine și la prunc. Unii spun că...

— Ce-mi pasă mie cum mă vorbește lumea pe la spate?! Poate că, dac-ai fi binevoit să le înlături concepțiile greșite...

Auzindu-și tonul acuzator, se opri.

— Of, Matthew, iartă-mă!

Slobozi un oftat.

— N-am vrut să sune așa. Pur și simplu nu sunt încă pregătită pentru asta. Și poate că n-am să fiu niciodată.

Văzu emoția – iubirea – din ochii lui, dar era un sentiment pe care – cel puțin, deocamdată – nu-l putea împărtăși. Și mai văzu ceva în acei ochi – o răbdare profundă, plină de înțelegere. Matthew o strânse în brațe și ea nu se împotrivi.

Cum putea să simtă atâta plăcere în brațele puternice ale lui Matthew Taylor când ea îl mai iubea încă pe Larson? Era ca un fel de trădare.

— Oricând vei fi pregătită, îi șopti Matthew la ureche, eu am să fiu aici.

Kathryn îi simți sărutarea pe frunte și dădu din cap. Dar se îndoia că se va simți pregătită vreodată.

După ce asistă la propria sa înmormântare și își văzu iubirea trădată într-un chip cum nici cu gândul nu gândise, Larson își petrecu următoarele două săptămâni căutând-o pe Kathryn. Rămas fără o lețcaie, se tocmi grăjdar la o mică fermă de la marginea orașului. Curățatul grajdurilor era o îndeletnicire ce nu necesita gândire, ceea ce îi convenea de minune, fiindcă toate gândurile lui erau concentrate asupra unui singur lucru: s-o găsească pe Kathryn.

Willow Springs nu era un oraș foarte mare, dar nu voia să atragă și mai multă atenție punând o mulțime de întrebări. Când îi vedeau fața, oamenii se arătau fie scârbiți, fie șocați, apoi se comportau de parcă nici măcar n-ar fi fost acolo. Reacția lui Jake atunci când îl văzuse îl durea și acum, iar felul intim în care soția lui se lăsase atinsă de către Taylor în după-masa aceea, lângă mormânt, îi adâncea și mai mult dezamăgirea și nesiguranța.

Ori de câte ori îi zbura gândul la pruncul din pântecul ei, zămislit cu altul, i se puneau un nod în gât. Cum de putuse să-l dea uitării atât de repede?

Totuși, continuă să o caute. Nu avusese niciodată o fire răbdătoare, dar pare-se că acum îi era dat să învețe ce înseamnă răbdarea. În fiecare zi, după ce termina lucrul la ferma lui Johnson, cutreiera orașul dintr-un capăt într-altul, trecând pe lângă toate hotelurile și pensiunile respectabile, în speranța de a o găsi.

Apoi, târziu, într-o seară, cum făcea el cale întoarsă spre fermă obosit și descurajat, de cealaltă parte a drumului se auzi un clopoțel. Larson întoarse capul în direcția din care venise clinchetul și... încremeni.

Deși era întuneric, o recunoscu imediat. Copleșit de un amestec de dor și amărăciune, se retrase în umbra trotuarului pustiu.

Kathryn zăvorî ușa ospătăriei, apoi traversă strada. Larson simți că-i sare inima din piept. Și, în momentul acela, realizează că încă nu era pregătit pentru asta. Nu era pregătit să se arate așa în fața ei. O, *Doamne, nu...* Kathryn urcă treptele până pe trotuarul de lemn și Larson își ținu răsufierea – pomi în direcție opusă, fără să arunce măcar o privire spre el. Larson așteaptă și apoi o urmă de la distanță.

Kathryn iuți pasul pe trotuarul întunecos, cu degetele încheștate pe un soi de sacoșă. Larson se căzni să țină pasul cu ea fără a se folosi de toiagul pe care îl ținea în mână de teamă ca soția lui să nu îl audă și să se întoarcă spre el. Kathryn trecu pe lângă pensiunea luminată la care crezuse el inițial că trăsese și apoi își continuă drumul dincolo de prăvălia universală și de grajdurile cu chirie. Unde se ducea? Se apropiau de marginea orașului. În cele din urmă, Kathryn coti printre două clădiri dărăpănate pe o alee lăturalnică și, preț de o clipă, Larson se temu pentru siguranța ei.

Când ajunse și el la colțul străzii o văzu intrând, prin ușa din dos, într-o clădire modestă cu două etaje. Cu ochii pironiți pe clădirea de lemn, Larson făcu, siderat, un pas înapoi.

În mod instinctiv, știu că este o casă de toleranță. Grija pentru Kathryn se estompă și îl trecu un fior de silă pe șira spinării.

Numără zece ferestruici la cel de-al doilea nivel și, fără să vrea, se gândi la câștigul realizat pe noapte în fiecare dintre acele cămăruțe. Oare care o fi fost odaia lui Kathryn? se întrebă el absent, dar inima respinse imediat acest adevăr plin de cruzime. Nu... Nu era cu puțință. Nu Kathryn *a lui*.

Recunoscător pentru clădirea din spatele lui, se rezemă de ea și alunecă moale la pământ, retrăind ultimele cinci luni din viața sa. Crezuse că a înțeles lucrarea pe care o săvârșise Dumnezeu în tot acest timp – transformându-l într-un om după placul Lui. În bărbatul care își dorea și trebuia să fie pentru Kathryn.

Simțind în nări miros de băutură, i se puse un nod în

stomac. Râsete răgușite și sunete din alte vremuri, de mult îngropate, prinseră iar viață și îl împresurară ca un lințoliu greu, sufocându-l. Îngenunche în țărână.

Petrecuse nopți întregi visând la ea, luptându-se pentru viață doar ca s-o poată ține din nou în brațe. După suferința fizică îndurată, nu crezuse că va mai putea suporta altă durere. Or această durere tăia și mai adânc, până într-un ungher ascuns al sufletului de a cărui existență nici măcar n-avusese habar. Și totuși, inima nu încetă să îi bată și nu se prăbuși mort. Îndurase chinuri groaznice, așteptase luni întregi să se refacă trupește și spiritual, și toate astea pentru ce? De ce îl ținuse Dumnezeu în viață doar ca să revină și să înfrunte un alt fel de moarte? Una chiar mai dureroasă.

O blestemă pe Kathryn pentru infidelitatea ei. Cuvintele îi erau încă pe buze când junghiul adevărului îi săgetă pieptul.

Os din oasele mele și carne din carnea mea.

Încremeni. Cuvintele domoale trecuseră prin el ca o lovitură de trăsnet, făcându-l să se înfioare. Să fi fost aceasta vocea șoptită pe care îl îndemnaseră s-o asculte Isaiaș și Abby? Respirația îi deveni sacadată și inima începu să-i bată năvalnic. Închise ochii, înfricoșat de răspunsul care-i năpădea mânia din suflet. Buzele i se mișcă, dar la început nu putu scoate niciun sunet. *Dar, Doamne, Adam a spus asta despre o soție credincioasă.* Eva nu se dăruise altuia. Sau, mai bine zis, altora.

Imaginile dureros de intense care îi umplură mintea – lucrurile la care asistase în copilărie, pe care încercase din răspuțeri să le dea uitării – îi întoarseră stomacul pe dos. *Doamne, Kathryn m-a făcut de rușine. Și-a vândut trupul și și-a bătut joc de dragostea mea.*

Îi venea să dea vina pe Dumnezeu pentru nefericirea lui. În fond, Dumnezeu fusese Cel ce îl ținuse în viață. Dar îl mai învinuise și altă dată și știa că asta nu va schimba cu nimic situația, își îngropă fața în palme.

După toți acești ani, Cel de Sus începuse să-i înmoaie în sfârșit inima îndărătnică. Dar ce mai conta asta acum, când

Kathryn nu-și mai dorea dragostea lui?

Larson se trezi nădușit. Avusese un somn zbuciumat. Nici nu mai știa cum ajunsese înapoi la fermă aseară. Dorind să fie singur și având nevoie de timp pentru a asimila cele văzute, nu se culcase în odaia comună, împreună cu ceilalți rânđași, ci în tănărie. Se ridică încet în șezut și, când se întinse, apăsarea descoperirii făcute îi reveni în inimă, cu intensitatea din ajun.

Rezemându-și coatele pe genunchi, își frecă ochii și expiră încet, trădarea lui Kathryn răpindu-i parcă ultimul suflu de speranță. Dacă n-ar fi văzut-o cu ochii lui, n-ar fi crezut în ruptul capului că poate fi adevărat. În pofida lipsei de încredere care le umbrise anii de căsnicie, nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru un asemenea moment.

Își masă coapsa dreaptă, amortită de frigul dimineții, până ce mușchii se destinseră ușor și, apoi, cu o grimasă, își îndoi degetele până când pielea întinsă de pe mâini deveni mai maleabilă.

Cerul plumburiu se însenină încetul cu încetul și el își văzu zorit de treabă, neștiind ce va face când o va revedea pe Kathryn, dar știind că trebuia s-o vadă, chiar și de la distanță. Chiar și după cele văzute în ajun.

Ajunse în oraș pe la ora prânzului. Așteptă pe stradă, privind bordelul de la depărtare, incapabil să se ducă să bată la ușă. Clădirea părea ciudat de liniștită, complet lipsită de zarva din noaptea trecută, ceea ce nu era de mirare pentru acest interval al zilei. După o vreme, intuiția îl făcu să se ducă la ospătăria lui Myrtle, locanda aceea cu un aspect primitiv și cald unde o văzuse prima dată pe Kathryn.

De pe trotuarul opus, așezat pe o bancă, urmări cu privirea trecătorii ce se perindau încoace și încolo și nu trecu mult până își făcu apariția și obiectul căutărilor sale.

Deși Kathryn era încă departe, pe celălalt trotuar, văzându-i respectabila rochie neagră de văduvă îndoliată, Larson începu să clocotească de furie. Și cu câtă demnitate pășea! Mânia ce pusese subit stăpânire pe el îl înfricoșă. Nu

s-ar fi crezut niciodată în stare să-i dorească răul soției sale. Totuși, revederea ei, descoperirea locului în care trăia și a ocupației căreia i se dedase, toate acestea îi făcuseră prăpăd în suflet.

Chiar și așa, îmbrăcată în negru, Kathryn îi tăia respirația. Bărbații întorceau admirativ capul după ea, unii chiar își ridicau respectuos pălăria, dar ea nu părea să le acorde atenție. Gândurile îi zburară la maică-sa. Își aminti cum pășea țănoșă, cu fruntea sus, pe străzile orașului, ținându-l de mână. Bărbații pe care îi văzuse vizitându-i odaia, unii chiar în mod regulat, o priveau cu o vădită silă și o făceau în fel și chip atunci când trecea pe lângă ei. Și totuși, pe fața ivorie, ca sculptată din marmură, a mamei lui nu se mișca niciun mușchi. Doar mâna care se strângea ușor peste a lui îi dădea de înțeles că acele remarci usturătoare își loviseră ținta.

I se încetoșară ochii. Nu se mai gândise de ani de zile la asta. Își coborî privirea și își pironi degetele încleștate. În momentul acela îl frapară două lucruri vizavi de acea reacție ascunsă a mamei sale – ușoara strânsoare a mâinii ei și, mai ales, faptul că îl ținuse de mână.

Kathryn traversă strada aglomerată și intră în micul magazin universal. Larson își rezemă brațele de coapse, plecă privirea și așteptă. Acum că o regăsise, nu știa ce să facă. Gândul de a o urmări, de a vedea cum își clădește o nouă viață chiar sub ochii lui nu era deloc atrăgător. Și cu atât mai puțin având în vedere felul de viață pe care îl alesese Kathryn.

Își dorea cu toată ființa lui să-i ceară socoteală. Dar cum s-o abordeze? Ce să-i spună? Parcă și vedea sila din ochii ei în momentul în care îl va vedea în halul ăsta. Gândul fu de ajuns pentru a-l face să se răzgândească.

Pe parcursul săptămânii, interesându-se discret la ferma de îngrășare, Larson aflase de pierderea întregii cirezi și că, la toamnă, pământul său urma să fie scos la licitație.

— Mare păcat că s-or prăpădit atâtea dobitoace, zisese

văcarul, punctându-și cuvintele cu un jet bine ochit de zeamă de tutun. Cică le-a doborât boala, da' eu socot că febra texană le-a venit de hac. De muierea lu' Jennings nu știu multe, numai că s-a mutat la oraș și s-a încurcat cu vechilu de la *ranch*. Sau cel puțin așa umblă vorba prin târg. Da pământu' ăla străbătut de Fountain Creek e aur curat, zău așa. L-aș cumpăra eu dac-aș avea cu ce.

Larson ar fi putut să-și revendice acel pământ, pământul *lui*, dar n-avea bani să achite împrumutul, așa că l-ar fi pierdut oricum. Unde mai pui că ar fi trebuit să înfrunte încă o dată umiliința devastatoare a respingerii lui Kathryn.

Își plimba din când în când privirea de-a lungul străzii, fără să scape însă din ochi prăvălia universală. Gândurile i se învâlmășeau în cap și nu știa ce să facă. Isaiaș l-ar fi sfătuit să ceară ajutorul lui Dumnezeu. Încercă să își amintească una dintre rugăciunile lui Isaiaș, dar nu reuși.

— *Vorbește cu El așa cum stai de vorbă cu mine*, îi spusese de nenumărate ori Isaiaș cu acel zâmbet blajin al său. *Fii sincer. Spune-i exact ce e în sufletul tău. Și amintește-ți mereu că nu tu, ci El este Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă.*

În acel moment, o tânără atrăgătoare trecu pe lângă el și privirile li se întâlniră. Femeia se zgâi la el preț de o clipă, apoi făcu o grimasă și își întoarse capul, iuțind pasul. Coborându-și privirea în pământ, Larson își îndesă mai bine căciula de lână pe cap și își ridică gulerul. Își trecu mâna peste barba neîngrijită. Înainte de toate acestea, femeile se uitau altfel la el. *Cu totul* altfel. Abia acum realiza câtă plăcere îi făcuse, de fapt, cochetăria cu care îl priveau. Cât de nedrept fusese față de Kathryn, reproșându-i fiecare privire admirativă pe care i-o arunca un alt bărbat!

Închise ochii și se aplecă și mai tare în față. Uneori Isaiaș își începea rugăciunile cu „*Doamne, Dumnezeul nostru, Tată ceresc*”, dar, cum Larson nu își cunoscuse niciodată tatăl și imaginându-și ce fel de om trebuie să fi fost acesta, cuvintele i se opriră în gât. *Doamne, nu știu de ce mă aflu aici. Nu știu ce să fac, încotro s-o iau.* Se opri. Isaiaș îi spusese că trebuie

să fie sincer. *Tu m-ai adus înapoi, așa că Ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai arăta ce gândești și ce mă sfătuiești să fac mai departe.*

Tăcu, așteptând un răspuns. Așteptând să audă acea voce șoptită pe care o auzise clar noaptea trecută. Dar nimic nu veni să umple acel gol dens, sufocant.

În momentul acela o zări pe Kathryn ieșind din prăvălie. Ducea ceva la subsuoară – probabil o gazetă. Larson își îngustă ochii. Nu mai era singură. Mergea discutând voioasă cu Matthew Taylor. Când văzu cum acesta îi ia dezinvolt mâna și i-o strecoară pe sub brațul său, Larson simți că i se înfige un pumnal în inimă. Nu o mai văzuse niciodată pe Kathryn purtându-se cu atâta familiaritate față de un alt bărbat. Răsetele lor îi bubuiiau parcă în urechi.

Taylor o conduse până la ușa locandei și Kathryn îi răspunse printr-un zâmbet și o înclinare a capului. Matthew șovăi preț de o clipă înainte de a-și lua rămas-bun și apoi Kathryn intră în ospătărie, închizând ușa după ea.

Larson întinse în mod reflex mâna după toiag și abia atunci realizează că nu îl avea la el. Socoti în minte câți pași trebuia să facă până la Taylor, care rămăsese în dreptul ușii. Vreo treizeci de pași făcuți șontâc-șontâc. Apoi un val de deznădejde îi năpădi sufletul. Pentru fiecare motiv care să-l facă să-i înfrunte pe Taylor și pe Kathryn în acest moment existau alte o sută care îl îndemneau să rămână nemișcat pe banca pe care ședea. Cel mai convingător dintre toate fiind copilul nelegitim care creștea acum în pântecul cândva sterp al soției sale.

Gândul îi străpunse inima ca fierul ars, punându-i eșecurile într-o lumină necruțătoare. Simți că i se usucă gâtlejul. În toți acești ani, povara sterilității apăsase pe umerii lui, nu ai ei.

Se lăsă seara și distanța până la ușa aceea – până la viața pe care și-o amintea și pentru care sfidase moartea – se transformă într-un adevărat abis.

Se apropia ora închiderii. Larson o urmărea prin vitrina

restaurantului, cu sufletul împărțit între scepticism și curajul pe care încercase să și-l facă toată după-masa. Știa că trebuie să-i vorbească, dar cuvintele i se învălmășeau în cap, lipsite de orîșice noimă. Pierduse deja totul. Atunci de ce simțea acest nod în gât și această pornire imperioasă de-a o lua la goană? îi reveni în minte rugăciunea pe care o rostise la întoarcere, în drum spre casă.

Dă, Doamne, să mă mai vrea.

Simți o apăsare în piept. Ce prost fusese să se încreadă în ea! în tot acest timp nu făcuse decât să vâneze o himeră! Și totuși, nu-i dădea pace o întrebare. Cum de putea Kathryn să lucreze zi și noapte? însărcinată fiind!

Îi veni în minte o imagine înfiorătoare, care îl făcu să tresară. Avea vreo șapte-opt ani când maică-sa l-a trimis la etaj s-o aducă pe una dintre femei. Își aminti că a bătut în ușa întredeschisă a Elisei și, văzând că aceasta nu răspunde, a împins ușor ușa cu umărul. Când a aruncat o privire spre pat, a simțit că începe să se învârtă odaia cu el. Nu mai văzuse în viața lui atîta sânge. După cum reieșise ulterior, Elisa rămăsese grea și, deoarece celelalte femei o tot bătuseră la cap să folosească obișnuitele prafuri purgative pentru a pune capăt sarcinii nedorite, aceasta încercase să își facă singură chiuretaj, fapt soldat cu rezultate tragice. Larson își amintea și acum regretul de pe chipul maică-sii și detașarea cu care îi explicase în noaptea aceea că prafurile mai dau uneori greș.

Nu înțelesese tâlcul acelor cuvinte decât peste câțiva ani. Faptele ei arătau clar ceea ce ea nu avusese niciodată curajul să spună cu voce tare. Că își dorea să nu-l fi născut niciodată.

Scârțăitul balamalelor îl readuse în prezent. Larson își înălță capul, clipind de câteva ori să-și limpezească privirea încetoșată.

Kathryn ieși din restaurant și, după ce încuie ușa, scrută cu privirea trotuarul, ca și cum ar fi căutat ceva sau pe cineva, în cele din urmă, porni spre bordel.

Larson pomi în urma ei de-a lungul trotuarului, atent să nu se împiedice de vreo scândură ieșită în afară, repetând în gând ceea ce avea să spună. Poate că nici măcar nu-l va recunoaște. Clămpănelile pianului ușor dezacordat pluteau în aerul nopții, mascându-i pașii nesiguri. Se căzni să o ajungă din urmă la colțul străzii.

— Iată-te! Nu eram sigură că ai să vii.

Vocea ei îl făcu să încremenească și curajul îl părăsi odată cu aerul expulzat din plămâni. Kathryn se oprise la vreo zece pași în fața lui.

— Iartă-mă, Kathryn. Am încercat să ajung mai repede, dar...

Larson recunoscuse întâi vocea și apoi pe posesorul ei. Dar restul răspunsului dat de Matthew Taylor fu acoperit de râsul melodios al lui Kathryn.

Revolta îi puse un nod în stomac. Vru să se urnească din loc, să se ducă la ei și să le demaște trădarea, dar corpul lui refuză să se miște. Rămase, așadar, stană de piatră, privind cum cei doi se îndepărtează la braț.

Rușinat de lașitatea sa și simțind nevoia să fie cât mai departe de Kathryn – de Kathryn și de Matthew Taylor Larson se răsuci și porni în direcția opusă.

Totuși, în timp ce trecea pe lângă vitrinele cu storiile trase, vocea ei, râsul ei îi răsunau încă în minte și asta îl afectă într-un mod cu totul neașteptat, pe care nu era dispus să îl admită față de sine. Amintirea acelei voci aprinsese sentimente pe care le îngropase adânc în suflet și pe care dorea să le păstreze ascunse. Rămășițele iubirii pe care o purtase soției sale.

Bine, dar cum de mai putea ține la Kathryn, după tot ce îi făcuse?

Mai târziu, când își ridică privirea, văzu pe cerul întunecat al preriei distingându-se, estompat, conturul unei clopotnițe albe. Trecu de biserică, intră în cimitir și privi cu ochi goi mormântul – mormântul *lui*. Nu-și mai simțise niciodată sufletul atât de pustiu. Își vându-se calul cu două săptămâni

în urmă și, cu puținii bani primiți în schimbul lui, trăia acum de pe-o zi pe alta. Nu avea cal. Nu avea un cămin al lui. Nu avea familie. Nu avea nimic. Ar fi putut foarte bine să ocupe sicriul din lemn de pin îngropat la picioarele lui și nimeni nu i-ar simți lipsa.

Se ghemui, luă un pumn de pământ și lăsă țărâna să i se scurgă printre degete. În fond, pe cine înmormântaseră aici?

După câteva minute, se ridică în picioare, își curăță mâinile de pământ și apoi înălță privirea către cerul înstelat.

— Și-acum încotro, Doamne? murmură el.

Așteptă, dar cerul rămase tăcut. Dar el nu mai putea păstra tăcerea.

Măine o va privi în față pe Kathryn și va afla de ce îl înșelase.

Capitolul 15

Treptat, reținerile lui Larson se risipiră și, înainte ca noaptea să se destrame, acesta îi mărturisi lui Dumnezeu toate frământările sale.

Când se înălță pe cer, aruncând săgeți multicolore prin acoperișul șurii de fân, astrul zilei aduse cu el pace, chiar dacă nu și răspunsuri. Larson simțea că noaptea aceasta se asemena oarecum cu cea în care Iacov s-a luptat cu Domnul. Și Iacov a purtat pecetea fizică a acelei înfruntări toată viața. Larson se ridică și se întinse. La fel ca Iacov, îl rugă și el pe Domnul să-l binecuvânteze, apoi zâmbi neîncrezător, masându-și mușchii dureroși din piciorul drept. Dumnezeu îl binecuvântase deja cu șchiopătatul.

Gândurile îi zburară la Kathryn și, încă nefiind sigur cum și când s-o abordeze, îl rugă iar pe Cel de Sus să îl călăuzească. Dar era sătul de așteptare. Isaiah spunea mereu că Dumnezeu le face pe toate la timpul potrivit. Nu putea decât să speră că acesta era momentul potrivit și în cazul lui.

Cu puțin înainte de ora prânzului, încuind ușa din dosul prăvăliei domnului Hudson, Kathryn îi aruncă Annabellei un

zâmbet nervos.

— Îți mulțumesc din suflet pentru ajutor. Acum mă simt puțin mai încrezătoare.

Annabelle dădu din mână în semn că nu era mare lucru.

— Ai să te descurci de minune, n-avea grijă. Ai răspuns perfect la toate întrebările.

Expresia de pe fața ei deveni serioasă și își întoarse o clipă privirea înainte de a continua.

— Sunt cu adevărat mândră de tine, Kathryn. De curajul de care ai dat dovadă după ce a fost găsit trupul bărbatului tău. Știu că n-a fost ușor...

Pentru o femeie care a avut un trai atât de ușor înainte, fură cuvintele nerostite ce răsunară în mintea lui Kathryn. Totuși, Annabelle nu spuse și probabil că nici nu gândea așa ceva, cu toate că ar fi fost îndreptățită s-o facă. Kathryn se gândise mult la asta – la cât de ușoară fusese și încă mai era viața ei în comparație cu cea a Annabellei. Își dorea s-o poată ajuta cumva pe prietena ei să scape de această existență josnică în care părea prinsă ca într-o capcană. Încă nu știa cum să abordeze chestiunea, dar nădăjduia că întâlnirea din dimineața aceasta îi va oferi o soluție.

Se despărțiră și Kathryn își netezi părul și rochia neagră, recunoscătoare pentru interviul de angajare simulat cu ajutorul Annabellei. Citind cu regularitate gazeta, găsisese la rubrica de anunțuri un post care suna promițător. Spre bucuria ei, în urma scrisorii sale de intenție, fusese invitată la un interviu, iar acum se grăbea căci nu voia să întârzie la întâlnirea cu doamna...

Scoase din buzunar scrisoarea primită cu o zi în urmă și reciti numele. Doamna Maudelaine. Dacă făcea o impresie bună în dimineața asta, acest loc de muncă ar putea fi răspunsul la rugăciunile ei.

Ar avea o leafă mult mai bună. Casă și masă. N-ar mai trebui să lucreze în două locuri din zori și până-n noapte. Și, mai presus de orice, și-ar putea crește copilul într-un mediu mai sănătos. Simți o ușoară muștrare de conștiință. În

scrisoarea de intenție nu precisase că este însărcinată. Nu putea decât să spere că asta nu va înrăuri decizia doamnei Maudelaine. *Doamne, deschide-mi, Te rog, o cale.* Cu gândul la oportunitățile pe care le-ar aduce acest post în viața ei și a pruncului, uită de griji și iuți, nerăbdătoare, pasul.

În timp ce înainta grăbită pe aglomerata stradă principală, băgă mâna în buzunar și își trecu degetele peste delicata cutiuță muzicală de care nu se despărțea niciodată. După interviu se va duce la cimitir. Nu mai fusese la mormânt de mai bine de o săptămână și atunci mersese seara, târziu, împreună cu Matthew. Taylor stăruise să o însoțească, deși ea, la drept vorbind, ar fi preferat să se ducă singură.

Donlyn MacGregor nu mai luase legătura cu ea din ziua în care îi trimisese florile. Pesemne că Harold Kohiman nu îi transmisese mesajul ei. Pământul avea să fie scos la licitație în luna septembrie, la Denver. Mai avea trei luni la dispoziție, după care totul va fi pierdut. Venise vremea să îl caute personal pe domnul MacGregor.

Trotuarul de scânduri gemea de lumea ieșită la cumpărături, în fața poștei și a prăvăliei universale se întindeau cozi interminabile. Kathryn își croi cu greu drum prin mulțime și, în cele din urmă, de teamă să nu întârzie la interviu, hotărî să o ia pe o scurtătură.

Când coti grăbită pe alee se ciocni de un bărbat.

Izbitura îi tăie respirația și se dezechilibră.

Din fericire, bărbatul o prinse la timp.

— Mă iertați, îngână ea când își recăpătă în sfârșit echilibrul, nu m-am uitat pe unde...

Ridică privirea, dar bărbatul se întoarse cu spatele înainte de a-i putea vedea chipul.

— Vă rog frumos să mă iertați, domnule, reluă ea, cu inima încă bubuind în piept. Mă grăbeam foarte tare.

Deși era o zi caldă de iunie, bărbatul purta o căciulă de lână și avea mânecile lungi ale cămașii încheiate. Era înalt și subțire. Cămașa de pe el era cu vreo două măsuri prea mare, cu răscoiala mânecilor atârându-i mult sub umeri.

Auzindu-i respirația hârâită și sacadată, Kathryn se întrebă dacă nu cumva l-o fi rănit.

— Vă simțiți bine, domnule? îl întrebă ea, atingându-i ușor umărul.

Bărbatul tresări și trase repede aer în piept.

— Îmi cer scuze, murmură ea, făcând un pas înapoi.

Abia în momentul acela observă pielea subțire și întinsă de pe pumnii lui încreștați. Bărbatul se întoarse puțin, ținând capul plecat și ochii închiși. Văzând cicatricile albe ce îi brăzdau gâtul și obrazul drept, Kathryn lăsă să-i scape un icnet înăbușit. Auzindu-l, bărbatul făcu o grimasă și Kathryn își regretă numaidecât reacția lipsită de tact. Cine știe prin câte chinuri trecuse omul acesta?

Gândul îi zbură la incendiul care distrusese sediul băncii și la supraviețuitorii de care îi vorbise Donlyn MacGregor, apoi la bărbatul mutilat și desfigurat pe care îl văzuse într-o noapte la bordel.

— Sunt mulți ca el, îi explicase Annabelle cu dezinvoltură. Bărbați schilodiți în războiu' din est sau în mine, pe care nu-i mai vrea nimeni. Dar au și ei nevoile lor, ca orice alți bărbați, și vin aici ca să rezolve problema.

Hotărâtă să nu se holbeze, Kathryn aruncă pe furiș o privire spre bărbatul de lângă ea. Oare se înfruntase și el cu o astfel de respingere? Bărbatul îi întoarse iar spatele, ca și cum prezența ei i-ar fi adâncit și mai mult suferința. Totuși, avea acest om ceva ce îi mișca inima. Poate că era felul în care își ținea umerii lăsați, striviți parcă sub greutatea unei poveri insuportabile.

Nemaiștiind ce să spună, Kathryn se răsuci și o luă din loc. Când ajunse la capătul aleii se opri și privi îndărăt. Bărbatul stătea rezemat cu spatele de clădire, cu fața îngropată în palme.

Inima îi bătea năvalnic, mai să-i sară din piept. Larson expiră încet, încercând să se calmeze.

ICnetul scos de Kathryn la vederea cicatricelor îl rănise până în adâncul sufletului. Când fu sigur că plecase, își

îngropă fața în palme. Nici nu știa ce îl durea mai tare – reacția ei sau crudul adevăr că nu îl recunoscuse pe propriul ei soț.

Totuși, primise un răspuns la întrebarea care îi mistuise inima.

Chiar dac-ar fi să reînvie, Kathryn nu l-ar mai dori lângă ea. Nu în starea jalnică în care era acum.

Așteptase la colțul aleii cu gândul de a-i vorbi înainte de a ajunge la locandă. Dar Kathryn se pierduse în mulțime. Și apoi... *Of, Dumnezeu!* își șterse fruntea cu dosul palmei. Văzându-i chipul, ochii, atât de aproape, pur și simplu înlemnise.

Mirosul de lavandă, mirosul ei, plutea încă în jurul lui. Părul ei mătăsos îi atinsese obrazul și trupul ei se lipise o clipă de al lui în cădere. Era atât de frumoasă!

Privi în direcția în care se dusese Kathryn. Pășea cu atâta hotărâre! Neștiind ce altceva să facă, porni și el în aceeași direcție.

Peste câteva minute, o zări în celălalt capăt al străzii. Kathryn se oprise în fața unei cafenele și acum își plimba privirea peste mesele așezate afară. O bătrână cu aer distins ce ședea singură la o masă se uită la ea și ridică o sprânceană. Părul alb al femeii strălucea în soare ca promoroaca de dimineață. Kathryn se apropie de ea și femeia îi zâmbi.

Fiind acum aproape sigur că nu va fi recunoscut, Larson alese o masă liberă din apropierea celor două femei, mascată parțial de un plop uriaș, fapt ce îi convenea de minune. Se așeză cu spatele la ele, cu inima bubuindu-i încă în piept.

— Și spune-mi, draga mea, cum îți câștigi traiul în momentul de față?

Auzind vocea lină și îmbietoare, cu un ușor accent irlandez, a bătrânei doamne? Larson se lăsă puțin în spate, căznindu-se să deslușească răspunsul lui Kathryn prin zumzetul celorlalte conversații ce se purtau în jurul lui.

— Lucrez de ceva vreme la galanteria domnului Hudson și

la ospătăria lui Myrtle, răspunse Kathryn. Dacă doriți, ambii mei șefi sunt dispuși să vă ofere recomandări despre persoana mea.

— Să înțeleg că ești o cusătoreasă și o bucătăreasă talentată? întrebă femeia pe un ton aprobator.

— Adevărul e că mă descurc mai bine în bucătărie decât cu acul și ața, dar da, mă pricep atât la gătit, cât și la cusut.

Larson parcă și vedea cuta grăitoare de pe fruntea lui Kathryn și, spre mirarea lui, se trezi dorindu-și ca soția lui să obțină postul. Indiferent despre ce loc de muncă era vorba, era de preferat actualei sale situații de la bordel.

— Pot să te întreb de ce dorești să îți părăsești actualul loc de muncă?

Cu coada ochiului Larson văzu o fetiță de vreo șapte-opt ani apropiindu-se de masa lui cu o cafetieră. Deși aroma cafelei era îmbietoare, scutură din cap și, cu fața întoarsă, ridică mâna, încercând să urmărească mai departe conversația purtată în spatele lui.

— Nu, domnișoară, îți mulțumesc... șopti el, dar n-am... n-am cu ce să plătesc.

Neperturbată, copila scoase o cană din șorț și i-o așeză în față.

— Îmi pare rău, domnule, dar așa mi s-a cerut, spuse ea, arcuindu-și gurița într-un zâmbet.

Mușcându-și buza de jos, fetița apucă toarta înfășurată într-un șervet a cafetierei și turnă cu surprinzătoare pricepere licoarea aburindă.

Larson îi aruncă o privire. Era o fetiță frumușică foc, cu obrazul perfect neted și părul negru ca pana corbului. Pe un asemenea fundal, ochii violeți păreau parcă și mai luminoși. Pe nepusă masă, fata îl aținti cu privirea și Larson își ținu răsuflarea, pregătindu-se sufletește să vadă stupefacția așternându-se pe trăsăturile ei.

Dar, spre mirarea lui, expresia ei se îndulci. Îl privi drept în ochi și îi zâmbi, apoi arătă peste umăr.

— Domnul de acolo spune că e din partea casei, zise ea

chicotind.

Când Larson privi în direcția indicată de fetiță, un bărbat înalt și suplu ce stătea în picioare lângă masa bucătarului îl salută din cap. Larson înclină și el din cap în semn de mulțumire. De unde îl știa pe omul acesta? Bărbatul, înalt și zvelt, ceva mai tânăr decât el, aducea puțin cu răposatul președinte Lincoln, iar trăsăturile lui indicau un caracter puternic și drept. Brusc, Larson își aminti unde îl mai văzuse. La propria sa înmormântare!

— E predicator? o întrebă el pe fetiță.

— Da, domnule, e pastorul din oraș și e tăticul meu. Pe mine mă cheamă Lilly, se prezentă ea, cu ochii strălucind de voioșie. Gustați cafeaua. Lumea zice că mămica mea face cea mai gustoasă cafea din Willow Springs, adăugă copila, după care se îndepărtă.

Larson duse cana la buze, dar în momentul acela atenția îi fu atrasă de mersul șchiopătat al fetiței. Coborându-și privirea spre tivul rochiței de stambă ce-i ajungea până deasupra gleznelor, observă că talpa ghetei din piciorul drept al copilei era vădit mai groasă decât cealaltă. Cum de nu remarcase asta de la bun început? Sorbi din cafea. Licoarea savuroasă și tare îi mângâie gâtul și îi încălzi stomacul.

Dându-și seama că pierduse șirul discuției, se răsuci ușor să vadă dacă soția lui mai era încă acolo. Cele două femei discutau pe un ton scăzut.

— Da, foarte bine zis, draga mea, spunea bătrâna. Fără îndoială că toți ne confrutăm în viață cu împrejurări pe care am dori să le putem schimba. Și sunt convinsă că, dacă ni s-ar oferi prilejul, am prefera cu toții să ne alegem adversitățile. Deși mă îndoiesc că ar conta prea mult, având în vedere că, la urma urmei, se pare că învățăm cu toții aceleași lecții.

Femeia vorbea cu mai multă căldură și respect și Larson se muștră că ratase prima parte a conversației.

— Nu mai am ce să te întreb, draga mea. Șeful meu ți-a analizat scrisoarea și calificările și sunt sigură că va fi de acord cu alegerea mea.

Se lăsă tăcerea.

— Să înțeleg, doamnă Maudelaine, băigui într-un târziu Kathryn, vădit surprinsă, să înțeleg că am primit postul de menajeră?

— Da, draguță, răspunse, râzând, femeia mai vârstnică. Asta dacă nu cumva ți-l dorești pe cel de grăjdar. Dar mă îndoiesc că o astfel de muncă s-ar potrivi unei femei și cu atât mai puțin uneia... însărcinate, adăugă ea cu blândețe.

Din tonul ușor dojenitor al femeii, Larson deduse că pesemne Kathryn nu pomenise până acum nimic despre sarcină. Ciuli urechile, întrebându-se care va fi răspunsul soției sale acum, că fusese prinsă cu minciuna.

— Vă mulțumesc, doamnă Maudelaine. Îmi cer iertare că n-am precizat în scrisoare faptul că aștept un copil.

Kathryn avea vocea gătuită de remușcări.

— N-am vrut ca asta să vă înrăurească decizia, dar știu că ar fi trebuit să fiu sinceră cu dumneavoastră de la bun început. A fost o greșeală să vă ascund acest amănunt. Dacă v-ați răzgândit în privința...

— Îți accept scuzele, draga mea, deși mărturisesc că am fost nițel surprinsă ceva mai devreme, când te-am văzut. Totuși, am convingerea că îți vei da toată străduința să faci o treabă bună. Am stat deja de vorbă cu domnul Hudson și cu Myrtle și amândoi au doar cuvinte de laudă la adresa dumitale. În ceea ce privește îngrijirea copilului, am să te las pe dumneata să hotărăști cum e mai bine să procedezi atunci când o veni vremea. Cred că ești de acord că leafa pe care ai s-o primești este cât se poate de generoasă și, prin urmare, îți vei permite să angajezi o dădacă în caz că vei avea nevoie de ajutor. Acestea fiind spuse, te rog să-mi dai adresa dumitale și am să trimit pe cineva să-ți ridice bagajele. Aș vrea să începi lucrul peste o săptămână, dacă este cu putință.

Larson sesiză șovăiala lui Kathryn. Nu era greu să își dea seama ce era în mintea ei. Cum să-i spună acestei doamne distinse că viitoarea ei angajată locuia momentan într-un bordel?

— Pot să încep lucrul de luni, spuse în cele din urmă Kathryn. Dar sunt sigură că am să găsesc și singură casă, dacă îmi spuneți cum pot ajunge acolo.

Tăcere.

— Vrei să spui că nu știi unde este Casaroja?

Larson simți că i se pune un nod în stomac. I se încordară toți mușchii din corp. *O, Doamne, nu la Casaroja. Trimite-o oriunde, dar nu acolo.*

— Nu, nu știu unde se află ferma, dar am un prieten care mă poate duce până acolo.

Larson își încleștă degetele pe cană. Auzi, un „prieten”! Kathryn se referea, desigur, la Matthew Taylor.

— Cum dorești, veni răspunsul după un moment. Casaroja e cale de vreo zece mile, la est de oraș.

— Trebuie să cotim la vreo răscruce?

— Stai liniștită, draga mea, răspunse femeia, vădit amuzată; accentul irlandez îi deveni mai pronunțat. Nu-i chip să greșești calea spre Casaroja.

După ce Kathryn plecă, Larson o urmă pe bătrână până la trăsura neagră parcată pe alee. Nu putea decât să spere că nu se înșelase în privința ei și că aceasta era, într-adevăr, voia lui Dumnezeu. Când doamna Maudelaine urcă în trăsură, se apropie.

— Mă iertați, doamnă, am putea sta puțin de vorbă?

Vocea sună surprinzător de puternic chiar și propriilor sale urechi. Când se uită la el, femeia nu tresări și nici nu se strâmbă de silă. Îi studie chipul îndeaproape, măsurând parcă omul din spatele măștii. Larson o plăcu instantaneu.

— Da, cu ce îți pot fi de ajutor, stimat domn?

— Înțeleg că angajați grăjdar. Cu permisiunea dumneavoastră, aș dori să candidez eu pentru post.

Femeia ridică ușor sprânceana dreaptă.

— Ai mai lucrat într-un grajd? Știi să mânuiești caii?

— Da, doamnă, răspunse el laconic.

— Scrisori de recomandare ai?

Doamne, știi ce urmăresc. Dacă asta e voia Ta, deschide-mi,

Te rog, calea.

— Nu, doamnă, n-am.

— Să înțeleg că ești nou-venit prin părțile astea?

— S-ar putea spune și așa.

În fond, nu era o minciună. Fusese plecat o vreme și se întorsese cu totul alt om.

Femeia dădu din cap și îl măsură de sus până jos, apoi își îngustă ochii într-un fel care îl făcu să se simtă stingher.

— Rănile suferite nu te vor împiedica la îndeplinirea sarcinilor de lucru?

— Mă înzdrăvenesc pe zi ce trece. Și am să-mi dau toată străduința. Știu că pot să fac o treabă bună.

Își întoarse o clipă privirea, apoi adăugă:

— Dar adevărul e că nu mai pot să fac tot ceea ce făceam înainte.

Doamna Maudelaine slobozi un râs gâlgâit și clătină din cap.

— Și care dintre noi poate? Mă tem că timpul ne vine tuturor de hac, fie că ne place ori ba.

Zâmbetul i se șterse.

— Va trebui să fii acceptat de vechilul de la *ranch*, dar... am să-i spun să te aștepte. Să te prezinți la Casaroja înainte de sfârșitul săptămânii.

— Da, doamnă, am să fiu acolo.

— Eu sunt doamna Maudelaine, intendentă casei principale. Și dumneata, domnul meu, cum te numești?

Hm, la asta nu se gândise.

— Jacob, răspunse el în cele din urmă, simțind cumva o confirmare în adâncul sufletului. Numele meu este Jacob.

— Îmi pare rău că v-ați pierdut soțul, doamnă Kathryn.

— Și mie, Gabe, și mie, răspunse Kathryn, ridicându-și privirea spre fostul său angajat, care tocmai îi încărca unicul cufăr în căruța pe care o trăsese în spatele galanteriei.

Mulțumea cerului că îi trimisese în cale un astfel de om în aceste momente de cumpănă. Părul lui blond era răvășit de vânt și brațele-i musculoase erau deja bronzate.

— Vă lipsește? o întrebă el, ținându-o cu ochii lui albaștri.

— În fiecare zi, murmură Kathryn, după care, auzind zgomot de pași în spatele ei, se întoarse.

Tresări când văzu vânătăile proaspete de pe fața Annabellei. Ar fi dat orice să le poată lua cu ea pe Annabelle și pe Sadie. Totuși, poate că le va putea ajuta altfel.

Scoase plicul din buzunar și o trase pe Annabelle deoparte.

— Vreau să primești acești bani ca să...

— Ți-am mai spus că n-am de gând să-ți iau banii, Kathryn, se împotrivi Annabelle scuturând din cap, dar parcă cu mai puțină convingere decât în ajun.

— Tu și Sadie ați putea închiria o cameră undeva în oraș, departe de locul acela.

— Mă tem că nu-i atât de simplu să plecăm de acolo. Și-apoi, nu se face să primesc bani de la tine, adăugă Annabelle, împingând plicul la o parte. Vei avea nevoie de ei pentru copil.

— Copilul meu nu va duce lipsă de nimic, te asigur. Tu și Sadie ați putea să vă angajați undeva...

Annabelle pufni în râs.

— Zău, și cine crezi că ne-ar angaja pe noi? Clubul enoriașelor sau poate doamna Hochstetler de la prăvălia universală? Nu de alta, dar angajează, pare-mi-se, vânzătoare, adăugă ea pe un ton șăgalnic.

Kathryn zâmbi, apoi oftă și aranjă o șuviță roșcată ce căzuse pe fruntea prietenei sale. Nu era prima dată când purtau această conversație.

— Dumnezeu te vede cu totul altfel, Annabelle. El nu te-a făcut ca să duci o asemenea viață.

— Crezi că mie îmi place să fac ceea ce fac?

Annabelle se întunecă la față și își întoarse o clipă privirea, apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău, Kathryn. Știu că tu îmi vrei binele.

— Și mie îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc...

Slobozi un oftat.

— La noul meu loc de muncă voi avea casă și masă. Și un

salariu bun. Așa că nu-ți face griji pentru mine. Te rog să primești banii aceștia.

Ochii Annabellei se umplură de lacrimi.

— Păstrează-i pentru pământ.

Adevărul fie spus, la început și Kathryn înclinase spre asta. Totuși, simțise că Dumnezeu o îndeamnă să îi întindă o mână de ajutor prietenei sale și nu putea desconsidera călăuzirea Lui, chiar dacă asta însemna să renunțe la visul ei.

— Dacă e să pierd *ranch-ul*, nu va fi din cauza acestei sume modice. Voi încerca să păstrez pământul sau măcar casa și drepturile asupra apei.

Își acoperi cu mâna pruncul nenăscut.

— Și chiar de n-am să reușesc, îmi va rămâne orișicum o comoară neprețuită, un dar de la Dumnezeu pe care nu l-aș da nici pentru cea mai prosperă fermă din Colorado.

O Lacrimă se prelinse pe obrazul Annabellei și aceasta nu ridică mâna să o șteargă.

Văzând această îmbunare subtilă, Kathryn prinse curaj.

— Tu mi-ai deschis ochii. Nici nu știi ce dar neprețuit e acesta!

I se urcă un nod în gât și simți cum i se accelerează pulsul.

— N-am prea vorbit despre răposatul meu soț – nu pentru că nu l-aș iubi și nu i-aș simți lipsa în fiecare zi... Doar că, uneori, când o ființă dragă îți este răpită pe neașteptate, absența ei creează o prăpastie atât de adâncă, încât te temi că o mișcare cât de neînsemnată te-ar putea azvârli în hău. Soțul meu a fost un bărbat foarte iubitor.

— Pun ră mâșag c-a fost și chipeș.

Imaginându-și-l pe Larson, Kathryn aprobă din cap, străduindu-se să zâmbească.

— Da, era foarte chipeș. Avea niște ochi de un albastru limpede precum cerul senin, ochi care citeau omul dintr-o privire, murmură ea cu vocea gătită de regret. Dar a avut o copilărie grea. A îndurat greutăți pe care eu nici măcar nu

puteam să mi le imaginez... până în seara când Gabe m-a adus la tine.

Își întoarse privirea spre Gabe, care stătea tăcut lângă căruță.

— La început am crezut că Gabe a greșit ducându-mă acolo. Dar Dumnezeu i-a călăuzit pașii.

Strânse puternic mâna Annabellei.

— Tu m-ai făcut să înțeleg cine a fost Larson cu adevărat. În toți anii noștri de căsnicie, am fost prea preocupată de dorința de a-l schimba pe soțul meu în omul de care credeam eu că am nevoie și nu am acordat îndeajuns de multă atenție omului care era cu adevărat. Bărbatului pe care mi l-a hărăzit Cel de Sus.

— Larson, murmură Annabelle. Chiar mă întrebam cum s-o fi chemat bărbatul tău.

Aruncă o privire spre căruță, apoi își mușcă buza de jos până la sânge și, cu maxilarele încleștate, slobozi un oftat tremurat.

— Ai să-mi lipsești, Kathryn, suspină ea, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei, după care întoarse capul spre Gabe. Da' las că rămân pe mâini bune. Gabe al nost o să aibă grijă de mine. Nu-i așa, prietene?

Când se uită la Gabe și văzu iubirea puternică și curată ce se citea în ochii lui, lui Kathryn aproape că i se tăie răsuflarea.

— Azi-noapte, continuă Annabelle, Gabe a picat la țanc, ca de fiecare dată. Nu știu cum ai ajuns în camera aia, băiete, dar îți mulțumesc. Sunt sigură că de data asta nemernicul m-ar fi omorât.

Se apropie de Gabe și își așeză mâna pe brațul lui.

Bărbatul i-o acoperi cu mâna lui uriașă.

Kathryn făcu un pas înainte, măsurând cu privirea vânătăile de pe fața Annabellei și dungile de pe gât.

— Cine ți-a făcut asta? o întrebă ea, deși bănuia deja răspunsul.

Annabelle ridică din umeri.

— Ce mai contează?

Apoi, văzând expresia de pe chipul lui Kathryn, adăugă:

— Betsy i-a interzis, în sfârșit, să ne mai calce pragul, așa că individul n-o să ne mai facă neazuri.

Peste câteva minute, când căruța o luă din loc, Kathryn privi peste umăr. Annabelle stătea pe alee, cu mâna ridicată. Încleștându-și degetele pe capra căruței, Kathryn se întoarse și îi făcu cu mâna. I se urcă un nod în gât. Oare n-ar fi putut face mai multe pentru Annabelle în acest răstimp? Se simțea vinovată c-o lasă pradă pierzaniei, în acel loc în care moare orice speranță, la cheremul unor oameni nemiloși, mânați de dorințe meschine.

— Răi mai sunt unii oameni, spuse încet Gabe, care stătea lângă ea, cu o mină gânditoare, apoi trase de hamuri, mânând caii printr-o cotitură.

— Exact la asta mă gândeam și eu, răspunse Kathryn, întorcând capul.

Larson spunea adesea lucrul acesta, în diverse feluri. Cât de tare și-ar fi dorit ca soțul ei să fi cunoscut și generozitatea de care sunt capabili oamenii, nu doar minciuna și răutatea. Poate că atunci relația dintre ei ar fi fost cu totul alta.

În apropiere de marginea orașului, Kathryn zări un bătrân. După aspectul șubred al cotigii pe care o trăgea după el, omul părea a fi vânzător ambulant. Mai văzuse astfel de negustori de mărunțișuri cu prilejul vizitelor făcute la oraș împreună cu Larson. În alte împrejurări, ar fi ținut morțiș să arunce o privire peste marfa moșneagului. Îi tresări inima imaginându-și cum ar fi reacționat Larson la stăruințele ei. Scoase din buzunarul fustei cutiuța muzicală, învârti de două ori cheița și cunoscutele acorduri începură să se reverse metalic, într-un ritm de staccato.

— Țasta-i colindul meu preferat, doamnă Kathryn, spuse Gabe după ce melodia încetă.

Kathryn încuviință din cap.

— Și al meu, Gabe. Și al meu.

Larson îi spunea mereu că negustorii ambulanți vând

numai vechituri lipsite de valoare și, cu toate astea, nu își putea reține un zâmbet ori de câte ori o urmărea cum discută cu ei. Și în rarele ocazii când chiar cumpăra ceva, Kathryn se aștepta – de fapt, abia aștepta – să-l vadă clătinând resemnat din cap în timp ce o ajută să urce înapoi în căruță. Apoi, însă, îi strângea ușor mâna într-a lui și asta îi dădea de înțeles adevărata lui opinie.

Larson își arătase dragostea pentru ea în nenumărate moduri. Fără cuvinte, fără înflorituri. Ce n-ar fi dat să le fi apreciat la justa lor valoare!

Capitolul 16

După vreo douăzeci de minute de la ieșirea din oraș ajunseră la gardul care împrejmuia Casaroja, de-a lungul căruia mai merseră încă o oră. Întrebându-se cum o fi arătând casă, Kathryn își imaginează căminul pe care l-ar fi avut într-o bună zi împreună cu Larson. Când clădirea principală îi apărură în fața ochilor, rămase cu gura căscată.

Situată pe un dâmb lin ce se ridica în câmpiile estice, casa era mult mai grandioasă decât și-ar fi putut imagina vreodată. Nu era de mirare că doamna Maudelaine zâmbise cu tâlc atunci când o rugase să-i spună cum se ajunge la Casaroja.

Cu cele două niveluri ale sale, clădirea cu pereți de cărămidă roșie, lemn vopsit în alb și cornișe gri se înălța din praful cafeniu al câmpiilor ca o perlă într-un lac de cenușă. Masivele coloane albe ce susțineau spațioasa verandă superioară străluceau în razele aurii ale soarelui de vară. Doamna Maudelaine avusese dreptate Casaroja nu putea trece neobservată.

Gabe trase căruța în spatele casei, o ajută să coboare și apoi îi așeză cufărul pe veranda din dos.

— Eu trebuie să mă întorc la oraș, doamnă Kathryn, spuse el în cele din urmă, urcând înapoi pe capră.

Kathryn încuviință din cap, deși tare și-ar fi dorit să mai fi

rămas puțin cu ea. Cu Gabe se simțea... în siguranță.

— Să aveți grijă de dumneavoastră, doamnă Kathryn. Și de copilaș, adăugă el cu glas domol, zâmbind așa cum numai el știa să zâmbească.

Aruncă o privire spre casă, apoi spre grajduri și câmpuri și în ochi i se aprinse o scânteie, de parcă ar fi știut un secret pe care ea încă nu îl cunoștea.

— Ce este? întrebă în cele din urmă Kathryn, intrigată de zâmbetul lui, îngustându-și întrebător ochii.

Gabe clătină din cap.

— Am să vin să vă vizitez cât de curând, fu tot ce spuse, după care plesni ușor din hățuri.

Kathryn își scutură praful de pe rochia neagră, încă năucită de bunăstarea din jurul ei. Totul vădea prosperitate – nu doar clădirea principală, ci și barăcile muncitorilor, grajdurile și țărcurile. *Ranch-ul* avea chiar și o fierărie proprie, unde potcovarul era în plină acțiune, judecând după bocănitul înfundat care răzbea din atelier. La est de casă se întindea un câmp imens presărat cu o mulțime de lucrători aplecați deasupra brazdelor perfect aliniate. Poate că așa ar fi ajuns să fie și *ranch-ul* lor, dacă...

În momentul acela ușa fu dată în lături, întrerupându-i gândurile, și doamna Maudelaine își făcu, zâmbitoare, apariția.

— Bine ai venit la Casaroja, doamnă Jennings. Ai picat la țănc. Tocmai pregăteam cina pentru muncitori și nu mi-ar strica o mână de ajutor.

Bătrâna privi în jur, apoi întrebă, nedumerită:

— Dar cum ai reușit să ajungi până aici, drăguță? Nădăjduiesc că nu ai bătut atâta drum pe jos!

Melodiosul ritm irlandez al vocii ei o făcu pe Kathryn să zâmbească.

— Nu, doamnă, m-a adus un prieten cu căruța. Abia a plecat.

Miss Maudelaine își puse mâinile în șolduri.

— De obicei aud când se-apropie vreo căruță. Pesemne c-

am fost prea adâncită în lucru. Pe-aici se găsește mereu ceva de făcut. Am o surpriză pentru dumneata, adăugă ea cu voioșie, arătând spre o căsuță albă din apropiere. Aceea-i casa de oaspeți pe care a ridicat-o șefu' pentru mine acu-s câțiva ani. Dar, vezi matale, acum c-am îmbătrânit, mi-e mai la îndemână să stau în casa mare. Și așa mi-e mai ușor să supraveghez și munca slujnicilor, îi făcu cu ochiul. Am cerut să se facă curățenie în căsuță. M-am gândit că ți-ar plăcea să stai singură, într-o locuință mai încăpătoare.

Kathryn se holbă perplexă la Maudelaine și apoi la căsuța albă căptușită cu scânduri gri ca să se asorteze cu clădirea principală. Era mai mult decât ar fi îndrăznit să spere.

— Dar dacă preferi să stai în casa mare, am să pun numaidecât să ți se pregătească o cameră.

— Vai, nu, căsuța este de-a dreptul minunată! Doar că nu mă așteptam la asta.

Doamna Maudelaine zâmbi încântată, apoi întinse mâna și ridică, întrebător, o sprânceană. Kathryn încuviință din cap și femeia își așeză mâna pe pântecul ei rotunjit.

— Ai pântecul mic, deși, din câte mi-ai spus, nu mai e mult până îți vine sorocul să naști. Pesemne că îți porți pruncul aproape de inimă, fata mea.

Kathryn zâmbi, însuflețită de adevărul spuselor ei.

Maudelaine șovăi o clipă.

— Pot să-ți pun o întrebare indiscretă? Și te rog să nu mi-o iei în nume de rău. Te asigur că am un motiv întemeiat.

Neștiind despre ce era vorba, Kathryn încuviință.

— Aceasta este singura rochie de doliu pe care o ai? întrebă femeia, surâzând cu blândețe.

Kathryn își coborî privirea. Netezind cu mâna poalele prăfuite ale rochiei negre pe care o purtase în fiecare zi de la înmormântare încoace, remarcă uzura evidentă de-a lungul tivului și al mânecilor.

— Da, doamnă. Am cusut-o cu mâinile mele... și mi-aș mai fi făcut una, dacă nu aș fi avut alte obligații... în fine, îmi cer iertare dacă nu e...

Femeia îi atinse cu blândețe brațul.

— Nici prin cap să nu-ți treacă să-ți ceri scuze, drăguță. Ți-am spus că te întreb asta cu un rost anume. Sora mea mai mică, Dumnezeu s-o odihnească, avea cam aceeași constituție ca dumneata și era și ea grea când i s-a stins bărbatul... A purtat multă vreme doliu, sărăcuța. Dacă dorești, aș putea să-ți dau câteva dintre rochiile ei. Au stat ani de zile la păstrare, dar te încredințez că sunt încă într-o stare cât se poate de bună.

Preț de o clipă, mișcată de o asemenea generozitate, Kathryn rămase fără cuvinte.

— Sunteți extrem de amabilă și accept cu recunoștință darul dumneavoastră. Vă mulțumesc din suflet, doamna Maudelaine.

Femeia țâțâi din buze.

— Aici, la Casaroja, mi se spune, simplu, miss Maudie. Așa-mi zic toți angajații din casă și de la *ranch*, explică ea, conducând-o pe Kathryn până la căsuța de oaspeți.

Scoțând o cheie din buzunar, adăugă:

— Până și domnul MacGregor îmi spune așa.

La auzul numelui, Kathryn încetini pasul.

— Domnul... domnul Donlyn MacGregor?

— Da, drăguță. Dumnealui este stăpân aici, la Casaroja. În scurtă vreme, ai să faci cunoștință cu dânsul. E o regulă strictă de-a casei. Domnul MacGregor ține morțiș să își cunoască toți angajații.

Imaginându-și întâlnirea pe care o va avea cu noul ei șef, Kathryn își plimbă iar privirea peste somptuosul domeniu. Larson nu îi pomenise niciodată nici de Casaroja, nici de MacGregor. De ce și-ar dori mai mult pământ un bărbat care avea un asemenea *ranch*? se întrebă ea uimită.

— Te simți bine, copilă? o întrebă Maudie de pe prispa căsuței, întorcând privirea.

Kathryn încuviință din cap și i se alătură.

— Miss Maudie, îl cunoașteți de mult pe domnul MacGregor?

— O, da!

După inflexiunea vocii și expresia feței, se părea că femeia mai vrea să spună ceva, dar în cele din urmă Maudie se răsuci și făcu un gest larg cu mâna.

— Domnul MacGregor a pornit de jos și a clădit tot ce vezi aici din nimic. Nu cred să-și fi dorit vreodată vreun lucru și să nu-l dobândească.

Kathryn o urmă înăuntru, ușor mirată de mândria maternă pe care o sesizase în vocea ei. Casa sclipea de curățenie. De la dușumeaua lucioasă din lemn de stejar și până la draperiile galbene cu motive florale albe ce împodobeau ferestrele. Bucătăria era situată în dreapta, vizavi de un salon separat și în fund era camera de culcare. Locuința depășea de departe toate așteptările și nevoile lui Kathryn.

— Casa este de-a dreptul încântătoare, miss Maudie! Sunteți sigură că este inclusă în învoiala noastră? Mă așteptam să împart o odaie cu cel puțin încă o femeie.

Bătrâna o opri, ridicând mâna.

— Ei, nu fi prostuță! Căsuța era oricum nelocuită și i-ar prii să aibă, în sfârșit, un locatar. La drept vorbind, domnul MacGregor a stăruit să fii instalată aici. Lângă dormitor este și un closet.

Chicoti.

— Ceea ce cred că-ți va fi de mare folos în orele mici ale dimineții, dacă nu mă înșală memoria.

— Să înțeleg că aveți copii?

O umbră alunecă peste fața bătrânei și aceasta își dresе glasul.

— Nu... nu am. N-am niciun copil al meu, dar am fost foarte apropiată de sora mea când era însărcinată.

În pofida surâsului de pe față, lumina din ochii ei se stinse. Kathryn regretă că pusese întrebarea.

— Ei bine, a venit vremea să ne apucăm de pregătitul cinei, spuse Maudie, pornind spre ușă. Avem cincizeci și șapte de muncitori de hrănit în fiecare dimineață, amiază și

seară, așa că o mână de ajutor în bucătărie va fi bine-venită.

Își trecu vârful degetului peste tăblia unei măsuțe, inspectând curățenia, apoi își frecă degetele.

— Ai o oră să te instalezi, doamnă Jennings, iar apoi te aștept în bucătăria principală. Despre atribuțiile dumitale vom discuta după cină, în biroul meu.

Kathryn făcu un pas înainte.

— Miss Maudie... vă rog să-mi spuneți Kathryn.

— Cu mare plăcere, spuse bătrâna și privirea îi deveni mai caldă. Și îngăduie-mi să-ți spun că... mă bucur să te avem printre noi, fata mea. În ciuda greutăților cu care te-ai confruntat în ultima vreme, ai o strălucire aparte. Îmi va face plăcere să văd cum îți crește pruncușorul în pântec și, când are să-ți vină sorocul, am să fiu alături de dumneata.

Strânse ușor mâna lui Kathryn.

— Și acum te las să te odihnești nițel. Ne întâlnim în bucătărie la ora 4. Am să-i zic unuia dintre băieți să-ți aducă mai târziu și cufărul.

În seara aceea, miss Maudie coordonă servirea cinei cu o autoritate de general. Fiecare persoană din subordinea ei avea de îndeplinit o sarcină bine definită și, deși știa în mare parte în ce avea să constea munca ei, Kathryn mai învăța un lucru important – și anume că datoria ei era să facă exact ceea ce îi spunea miss Maudie, exact atunci când i-o cerea. Pe parcursul serii, o sărmană fată pe nume Molly trăsese de timp de prea multe ori și plătitise scump pentru încetineala ei. Miss Maudie nu trebui să ridice nici măcar o dată glasul, dar privirea dezaprobatore pe care i-o aruncă fetei se soldă cu supunere imediată și o schimbare rapidă de comportament. Kathryn se jură să nu ajungă niciodată să cunoască acea privire.

Se așteptase să îl vadă pe Donlyn MacGregor pe parcursul serii, dar, descoperind că acesta era plecat în interes de afaceri, răsuflă ușurată. Fără îndoială că mai devreme sau mai târziu tot va trebui să dea ochii cu el. Nu se gândea cu plăcere la acel moment și nici nu era încântată că se afla în

slujba lui. Totuși, această slujbă părea o adevărată mană cerească și a o privi din orice altă perspectivă o făcea să se simtă meschină și nerecunoscătoare. Se gândi din nou la ajutorul propus de MacGregor, întrebându-se ce ar însemna să îi fie îndatorată acestui om.

În seara aceea, se întoarse la căsuța de oaspeți mult după lăsarea întinericului și se prăbuși, sleită de puteri, pe pat. Avea mâinile crăpate și picioarele o dureau îngrozitor. Spălase un munte de vase. Iar înainte de asta nu mai prididise cu pregătitul mâncării. Și când te gândești că trebuia să facă această muncă titanică de trei ori pe zi! în pofida osteneții, Kathryn îi mulțumi lui Dumnezeu că o ajutase să găsească acest loc de muncă și un sălaș mult mai potrivit decât cel anterior.

Se gândi îndurerată la ce făceau Annabelle și Sadie în acel moment. *Doamne, fii, Te rog, alături de ele și de celelalte femei.*

Îmi doresc să fi putut face mai multe pentru ele în răstimpul pe care l-am petrecut acolo. Continuă să înmoi inima împietrită a Annabellei, Doamne. Sigur ar avea o inimă bună...

Simțind cum o năpădește sentimentul de singurătate, scoase cutiuța muzicală din buzunarul rochiei, o deschise și își trecu degetele peste inscripția din interiorul capacului. Nu vedea cuvintele în întineric, dar nici nu era nevoie să le vadă. Le avea gravate în suflet. *Fie să ți se împlinească tot ce ți dorește inima. Mâna i se mișcă încet în cerc peste abdomen, mângâindu-l pe pruncul lor nenăscut. Inima mea te dorea pe tine, Larson.*

Întoarse de trei ori cheița și melodia simplă umplu tăcerea cu notele ei domoale. Cântecelel se repetă de câteva ori, apoi se stinse cu câteva clinchete intermitente. Simțind că i se pune iar un nod în gât, Kathryn se întoarse într-o parte. *Tată, e ca și cum jumătate din inimă mi-ar fi fost smulsă din piept. Ce s-a întâmplat cu el? Am atâtea întrebări... și niciun răspuns.*

O bătaie puternică în ușa o făcu să înalțe capul. Se ridică

încet ca să nu ameţească – deşi ameţelile se mai răriseră în ultima vreme – şi pomi pe băjbăite spre uşă. Înainte de a deschide, aruncă o privire prin fereastra laterală.

Văzând că pe prispă stătea un bărbat şi recunoscând, la picioarele lui, propriul ei cufăr, îşi netezi părul şi rochia şi se duse să deschidă.

Recunoscând imediat cufărul, Larson ar fi preferat ca miss Maudie să pună pe altcineva să-l ducă la casa de oaspeţi. Totuşi, după cum vechilul nu se codise să-i spună verde-n faţă zilele trecute, singurul motiv pentru care se afla la Casaroja era voia lui Dumnezeu care lucra prin acea femeie cu inimă de aur. Şi el nu voia să-l supere pe niciunul dintre cei doi binefăcători ai săi.

În timp ce stătea pe prisma din faţa casei, aşteptând ca soţia lui să deschidă uşa, simţi un strop de sudoare picurându-i printre omoplaţi şi prelingându-i-se în jos, pe şira spinării. Kathryn nu îl recunoscuse în plină zi. Nu avea de ce să se teamă. Şi atunci, de ce îi bătea inima, mai-mai să-i sară din piept?

Îşi aranjă ochelarii cu lentile fumurii pe care îi cumpăraseră de la acelaşi negustor ambulant care îi vându-se şi cutiuţa muzicală. Nu ştia dacă ochelarii îl vor face de nerecunoscut în ochii lui Kathryn, dar mascau măcar durerea pe care o simţea ori de câte ori se holba cineva la el. El vedea stupefacţia de pe chipurile lor, dar în felul acesta ei nu vedeau suferinţa adâncă pe care i-o provocau.

Auzind paşi, simţi că îl cuprinde panica. Se întrebă din nou dacă fusese înţelept din partea lui Dumnezeu să îl aducă la Casaroja. Aici era atât de aproape de Kathryn! Dar, în fond, nu tocmai acesta era motivul pentru care se angajase la fermă? Pentru a fi aproape de ea?

Da, dar nu chiar atât de aproape. Făcu un pas înapoi.

Razele lunii cădeau acum direct asupra lui, aşa că îşi schimbă din nou poziţia. Kathryn deschise uşa şi prima lui impresie fu că o trezise din somn.

— Miss Maudie m-a rugat să vă aduc cufărul, spuse el cu

vocea hârâită, după care înghiți cu noduri.

Razele palide ale lunii cădeau, printre ramurile plopilor, direct pe chipul lui Kathryn. Soția lui îi aruncă o privire, apoi se uită în altă parte. Casa din spatele ei, învăluită de întuneric, părea și mai întunecoasă prin lentilele lui fumurii. Kathryn avea părul ciufulit. Era atât de frumoasă. Larson simți cum i se trezește dorința.

Ea zâmbi și deschise larg ușa.

— Vă mulțumesc că l-ați adus până aici. Sunteți bun să îl așezați acolo? adăugă ea, arătând spre un loc gol de lângă cămin. În felul acesta nu îmi va mai rămâne decât să așez hainele în garderobă.

Larson trecu pragul, dureros de conștient de șchiopătatul său. Încerca din răspuțuri să și-l ascundă, dar se spetise toată ziua muncind și îl durea tot corpul. Kathryn lăsase, dinadins, ușa larg deschisă, ca și cum ar fi simțit deodată nevoia de a-și apăra virtutea. De parcă i-ar mai fi rămas vreo fărâmă de virtute! Gândul îi lăsă un gust metalic în gură.

Draperiile erau date la o parte și razele lunii se răsfrângeau de podeaua lucioasă de lemn. Larson distinse cu ușurință calea către dormitor și porni într-acolo cu cufărul în spinare.

— Am spus că puteți să-l lăsați...

Dormitorul era frumos. Mult mai frumos decât cel pe care îl împărțiseră ei doi vreme de zece ani. Larson așeză cufărul sub o fereastră și se întoarse încet, pironind-o cu privirea deasupra patului – un pat cu saltea de puf, nu umplută cu paie cum fusese a lor. Văzu pătura boțită și urma lăsată de corpul ei pe pat. Era clar că soția lui se întinsese în pat, ba poate chiar dormea atunci când a bătut el la ușă.

Kathryn îl urmărea din pragul întunecat, mângâindu-și blajin pruncul din flori. Asprimea gândului îl făcu să tresară. Apoi văzu ceva scânteind pe mâna ei stângă. Era verigheta. Kathryn considera, fără doar și poate, că inelul de căsătorie o făcea să pară mai respectabilă.

Îndrăzneala de a o privi îl surprinse. La o adică, era

întuneric și stătea cu spatele la lună. Oare Kathryn îl recunoscuse măcar în el pe omul de care se ciocnise săptămâna trecută? Oarecum spera că da, dar pe de altă parte ar fi preferat să se piardă în fundal, neobservat.

— Vă mulțumesc că l-ați adus până aici, spuse Kathryn, arătând spre cufăr. Este foarte amabil din partea dumneavoastră, stimate domn.

Larson sesiză surâsul din glasul ei. Același surâs pe care o văzuse dăruindu-l altor nenumărați lucrători de la fermă pe parcursul cinei din seara aceea. Deși angajaților li se servea masa sub plopii din spatele clădirii principale, el preferase să mănânce în apropiere de grajd, de unul singur. Era un aranjament pe care îl încheiase cu miss Maudie, încă din cea de-a doua zi de lucru, fără ca vreunul din ei să facă risipă de cuvinte.

Firea intuitivă a intendentei îi insufla atât încredere, cât și puțină teamă. Nu că s-ar fi îndoit de onestitatea ei. Nici vorbă de așa ceva. Dar femeia asta îți vedea parcă până în adâncul sufletului. Și Larson nu dorea să îi citească nimeni în suflet.

— Regret... șopti Kathryn, întorcându-și încurcată privirea. Regret cele întâmplare deunăzi, când m-am ciocnit din greșeală de dumneavoastră.

Așadar, își aducea aminte. Ei, și? Asta îl lăsa cu totul rece. Atunci de ce-i tremurau mâinile? Mascat de vâlul de întuneric, Larson își măsură soția din cap până în picioare, trecând repede în revistă motivele pentru care ar trebui să iasă pe ușa aceea și să nu se mai întoarcă niciodată. Totuși, oricâte păcate comise de Kathryn ar fi pus la socoteală, balanța tot nu înclina în favoarea lui. O mână nevăzută părea să țină balanța în echilibru. Aceași mână care se strângea acum ca un clește în jurul inimii lui.

Ieși din dormitor și, când trecu pe lângă ea, îi inspiră cu nesaț parfumul.

— Noapte bună, doamnă.

Nu auzi ușa casei închizându-se în spatele lui. Știa că îl privește, dar nu se întoarse. După câțiva pași, simți că îl lasă

picioarul drept. Se poticni, cât pe ce să cadă. Kathryn probabil că îl văzuse. De jenă, i se înfierbântă tot corpul. Fără să privească îndărăt, își încleștă degetele pe cracul drept al pantalonului și, trăgându-și astfel picioarul, porni mai departe, scrâșnind din dinți.

Când ajunse în grajd își scoase lentilele fumurii, aruncă o pătură peste paie și se lăsă, moale, pe ea. Cât îi lipseau frecțiile calde pe care i le făcea Abby cu apă minerală! Sleit de puteri, își scoase hainele și, turnându-și în palmă ultima doză din prețiosul remediu, își frecă picioarele și umerii cu alifia maronie și apoi se întinse. Corpul îi tânjea după odihnă, dar avea mintea prea plină de gânduri ca să poată dormi.

După o vreme, își luă Biblia și ieși, șchiopătând, din grajd. Trecu pe lângă barăcile angajaților și se opri în dreptul unei ferestre luminate. Mai multe voci răzbăteau până la el prin ferestrele deschise. Se așeză sub fereastră și rezemându-se cu spatele de perete, își ridică Biblia și începu să citească mai departe din locul în care se opri în ajun, întâia epistolă a lui Petru.

Încă o săptămână și, pentru prima dată în viața lui, va fi terminat de citit toată Biblia. Oftă, gândindu-se cât de mândri ar fi de el Isaiah și Abby. Preț de o clipă își dori să fi fost încă alături de ei, în siguranța căsuței lor, unde era îngrijit și chiar iubit. Și Kathryn ar fi mândră de el, dar ea n-avea s-o afle niciodată.

Sări o frază și, dintr-odată, realizează că nu fusese îndeajuns de atent. Revenind asupra versetelor anterioare, simți că i se usucă gura în timp ce rostea încet cuvintele.

...măcar că acum... sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere, și care totuși este încercat prin foc... încercat prin foc.

Își trecu degetul peste cuvinte, incapabil să simtă netezimea foii sub pielea sa arsă. Mai auzise cândva aceste versete. Kathryn trebuie să i le fi citit într-o noapte, în timp

ce el asculta cu jumătate de inimă. Acum inima lui sorbea cu nesaț fiecare cuvânt.

Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă... dar Cuvântul Domnului rămâne în veac.

Nu înțelegea tot ce citea, dar unele versete păreau să fi fost hărăzite de Dumnezeu exact pentru el.

Lepădați, dar, orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire... să doriți laptele duhovnicesc și curat... Larson citi înainte, până în josul paginii. Și Cristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui... El a purtat păcatele noastre în trupul Său... prin rănila Lui ați fost vindecați.

Începutul capitolului 3 îi lăsă un gust amar. Știa că, de-a lungul căsniciei lor, nu îi arătase soției sale cinstea cuvenită uneia ce va moșteni împreună cu el harul vieții. Și asta, nu încăpea îndoială, îngreunase atât rugăciunile lui, cât și pe cele ale lui Kathryn. Citi mai departe până la capitolul 5.

Smeriți-vă, dar, sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi.

Ceva mai târziu, când lampa de la fereastra sub care ședea fu stinsă, Larson se ridică încetitor în picioare și se întoarse la grajd, unde se culcă și, pentru prima oară după luni de zile, reuși să doarmă toată noaptea fără a se trezi măcar o dată.

Capitolul 17

A doua zi dimineată, în timp ce întindea rufele la uscat, Kathryn îl zări din nou, de la depărtare, pe bărbatul care îi adusese cufărul. Îl recunoscuse imediat – după căciula de lână, îndesată pe cap, după barba neîngrijită... Și, deși cicatricile bărbatului fuseseră ascunse de penumbra înserării, ea n-avea să le dea niciodată uitării.

Îl urmări cum duce un cal de la grajd până la țarcul

îngrădit. Cu gândul la el, nu putuse închide un ochi toată noaptea. Cum de putea cineva să spună atât de multe în atât de puține cuvinte?

Noaptea trecută avusese clar senzația că bărbatul nu voia să se afle în aceeași încăpere cu ea. Nu înțelesese atunci și nu înțelegea nici acum de ce. Acest om avea ceva ce o atrăsese de prima oară când îl văzuse. La început crezuse că era vorba doar de compasiune, dar noaptea trecută, în timp ce stătea trează în pat cu gândul la el, aducându-și aminte cum se contura silueta lui întunecată în razele lunii, se dumiri.

Îi amintea de Larson.

Nu atât de trăsăturile soțului ei, cât de... prezența lui. De felul în care o privea Larson.

Bărbatul priponi iapa murgă de un stâlp, apoi, ajustându-și lentilele, se întoarse cu fața spre ea și... încremeni.

Kathryn făcu ochii rotunzi. Probabil că o prinsese iscodindu-l cu privirea. Zâmbi cu jumătate de gură, dar exact în momentul acela bărbatul se întoarse cu spatele. Chiar dacă o văzuse, nu făcu niciun gest care s-o confirme. Kathryn agăță încă un cearșaf pe sfoară, privindu-l pe furis de după faldurile ce fâlfâiau în vânt.

Era mai scund și categoric mai în vârstă decât Larson. Cântărind cu cel puțin douăzeci de kilograme mai puțin decât Larson, constituția lui nu se putea compara nici pe departe cu trupul vânjos al soțului ei. Iar cicatricile sărmanului om...

Se cutremură, amintindu-și cum icnise atunci când le văzuse prima oară la lumina zilei, când se ciocnise de el în oraș. Scoase un alt cearșaf din coș. O durere înăbușită îi zvâcni în suflet și închise o clipă ochii. Oare dorul de el o va durea mereu atât de tare? Și îi era dat să-i vadă permanent persoana sau calitățile pe care le iubea la el, ogândite în alți bărbați?

Când privi iar către el, grăjdarul mângâia fruntea calului. Iapa își apropie capul de al lui. Deși Kathryn nu auzea ce

spune bărbatul, după mișcările buzelor se părea că îi șoptește animalului cuvinte liniștitoare. Apoi îl văzu aplecându-se și trecându-și mâna peste fiecare picior al iepei. Când atinse membrul posterior stâng, calul fornăi și se îndepărtă. Muncitorul se ridică și porni spre iapă, privind direct în ochii ei. Calul se liniști și se apropie iar de el.

Câtă blândețe. Încă o calitate pe care o avea Larson. Dar nu într-o măsură atât de mare... Orice i-ar fi lipsit acestui bărbat în relațiile cu ceilalți oameni îi prisosea în felul cum își trata animalele. Îl urmări cum se duce la gard și ia o țesală. Azi șchiopătatul îi era mai puțin pronunțat decât în ajun.

După ce îi adusese cufărul, în drum spre grajduri, bărbatul fusese la un pas de a se prăbuși. Ea îl văzuse poticnindu-se, dar nu îndrăznise să îi sară în ajutor, convinsă că o va refuza. Ce anume împiedică un om să accepte ajutorul oferit de alții? Să fie oare mândria, sau îndârjirea, sau poate un pic din amândouă? își reluă treaba și gândul îi zbură la Annabelle. Cine era ea s-o judece pe Annabelle sau pe acest om blajin cu chipul desfigurat? Chiar dacă se confruntase ea însăși cu greutăți, cu siguranță că nu îndurase niciodată o astfel de suferință. Iar dacă ar fi trecut prin aceleași experiențe ca ei, probabil că și ea ar fi avut acum inima la fel de neînduplecată.

În după-masa aceea, Kathryn urcă la etajul casei mari și privi spre bogat împodobitele uși duble ale dormitorului principal. Erau închise. Odaia de culcare a stăpânului casei era următoarea pe listă, dar nici prin cap nu îi trecea să se apropie de ea până nu era absolut convinsă că Donlyn MacGregor nu se afla înăuntru.

O auzise pe una dintre slujnicele de la bucătărie spunând că domnul MacGregor se întorsese din călătorie la o oră târzie din noapte. Poate că azi va avea prilejul să discute cu el despre oferta de a o ajuta să păstreze *ranch*-ul.

Își puse găleata deoparte, șterse blatul de marmură al mesei din lemn de trandafir de pe palier și apoi verifică toate

cele trei odăi de oaspeți, momentan neocupate, pentru a se asigura că totul era în bună ordine.

Cu o seară în urmă, făcuse turul casei împreună cu miss Maudie. Interiorul clădirii era mult mai spațios și mai somptuos amenajat decât își închipuise ea la început. Piese de mobilier Chippendale, vechi și impunătoare, sculptate din lemn prețios de mahon, cu picioare curbate tip „cabriolă” terminate în bine-cunoscutul stil minge-și-gheară, rivalizau cu splendoarea celor ce împodobeau casa părinților ei, în Boston. *Mai știi?* își spuse ea, ștergând cu cârpa rama oglinzii de deasupra mesei, *poate că tata nici măcar nu mai locuiește acolo, acum că mama s-a petrecut dintre cei vii.*

Cât de tare își dorea ca mama ei să fi apucat să-și vadă nepotul! Două ființe dragi avusese în viața asta și moartea i le răpise pe amândouă. Gândul îi zbură la tatăl ei. Oare avea vreun rost să-i trimită încă o scrisoare? Poate, dac-ar afla că în curând avea să devină bunic, William Cummings își va schimba atitudinea față de ea. Dar erau slabe speranțe să se întâmple așa. Îi scrisese în două rânduri, la scurtă vreme după moartea mamei sale, fără a primi vreun răspuns. Pesemne că lui William Cummings îi păsa la fel de puțin ca înainte de viața fiicei sale sau dacă aceasta mai trăia ori ba.

În dreptul ultimei uși de pe dreapta, Kathryn se opri. Nu-și amintea ca miss Maudie să-i fi arătat în ajun această odaie. Făcuse deja curățenie la parter, în camerele slujnicilor, și în odăile de oaspeți de la etaj. Să fi trecut cu vederea o încăpere? Bătu ușor la ușă.

Neprimind niciun răspuns, răsuci încetișor mânerul sferic și deschise ușa.

Filtrate prin storurile trase doar pe jumătate, razele soarelui cădeau oblic pe o masă masivă și un scaun de piele, împrăștiind o lumină difuză. De o parte și de alta a mesei erau rafturi pline de cărți și registre. Kathryn își trecu repede degetul de-a lungul unei polițe și apoi suflă praful cules. Fără îndoială că miss Maudie ar fi nemulțumită dacă n-ar face curat și aici. Pesemne că fosta menajeră neglijase biroul

stăpânului. Or, după câte avea ea impresia, Donlyn MacGregor nu era genul de om care să accepte o treabă făcută de mântuială, iar ea voia să îi intre în grații, închise, așadar, ușa, ridică obloanele și își scoase din buzunarul șorțului sticluța de ceară cu ulei de lămâie.

Peste aproape o oră, în timp ce ștergea, cocoțată pe un scăunel, praful de pe rafturile de sus, auzi pași de cealaltă parte a ușii. Se opri și întoarse capul, așteptându-se s-o vadă intrând pe miss Maudie, venită probabil într-o scurtă inspecție, și nădăjduind că intendenta va fi mulțumită.

Totuși, persoana de dincolo de ușă se îndepărtă fără să intre și Kathryn își relua treaba.

Partea stângă a mesei era acoperită de teancuri atent aranjate de documente, așezate unul peste altul. Kathryn ridică fiecare teanc cu grijă pentru a face curat dedesubt. Denumirea ștanțată în antetul unei foi îi atrase atenția. Ușor intrigată, cercetă mai îndeaproape documentul.

Berklyn Stockholders.

De ce îi suna atât de cunoscut? Să fi fost o firmă cu care colaborase tatăl ei? Nu, amintirea părea să fie mult mai proaspătă, își trecu degetul peste hârtia presată și, cercetând conținutul misivei, ochii îi căzură pe cuvintele *Comisia apelor din teritoriul Colorado*.

„Privitor la informațiile pe care le-ați solicitat despre dreptul de folosință asupra apei pârâului Fountain Creek”, citi ea abia șoptit, după care privirea îi alunecă în partea de jos a paginii.

Cererea dumneavoastră va fi revizuită...”. În momentul acela cineva închise o ușă pe hol.

Kathryn ridică numaidecât capul și puse iute la loc corespondența de afaceri și actele oficiale, cu mâinile tremurânde la gândul că ar fi putut fi surprinsă citind aceste documente confidențiale. Înșfăcând cârpa murdară, ocoli repede masa. Când ajunse la ușă, aruncă o privire îndărăt. Lăsase teancurile în ordinea convenită? Și ce o apucase să se uite printre acte?! Erau chestiuni care nu o priveau. Și...

totuși, de ce se interesa MacGregor de Fountain Creek?

Auzind iar zgomot de pași, de astă dată dinspre scară, se întoarse cu fața spre ușă, cu inima cât un purice.

Trecură câteva clipe, dar nu se întâmplă nimic.

Liniștindu-se, mai că-i veni să râdă de muștrările ei de conștiință. Clătină din cap, inspiră mireasma de lămâie ce plutea în aer și își admiră rodul muncii. Polițele și masa străluceau de curățenie. Precis că miss Maudie va fi mulțumită.

Ieși repede din birou și, închizând încetișor ușa în urma ei, observă că ușa dormitorului principal era deschisă.

Bătu în tocul ușii.

— Domnule MacGregor?

Așteptă, apoi repetă întrebarea.

Fu izbită de opulența camerei de cum păși înăuntru, la fel cum fusese și în ajun. Întreaga încăpere vădea bunăstare și reușită. Totuși, dacă ar fi avut de ales, ea tot în căsuța de bârne pe care i-o construise Larson ar fi preferat să trăiască – împreună cu soțul ei.

Încercând să se debaraseze de jena că se afla în dormitorul lui Donlyn MacGregor, luă perechea de pantaloni și haina aruncate pe speteaza unui fotoliu și se apropie de șifonierul din lemn de mahon. Tocmai așeza pantalonii pe dungă, când auzi ușa odăii trântindu-se în spatele ei.

— Pe toți...

Kathryn făcu ochii mari la auzul șirului de sudălmii ce urmară și apoi sări ca arsă când auzi zgomot de sticlă spartă. Recunoscând pronunțatul accent irlandez, ieși de după ușa dulapului pentru a-și face cunoscută prezența.

Donlyn MacGregor ridică fulgerător privirea și, preț de o clipă, rămase cu ochii zgâiți la ea. Apoi, încet-încet, un zâmbet pe care Kathryn îl mai văzuse și cu alte prilejuri îi arcui buzele.

— Ei bine, poate că până la urmă cerurile tot îmi vor surâde pe ziua de azi.

Privirea îi alunecă de la fața lui Kathryn în jos. Când

ajunse la talie, ochii i se îngustară.

Dintr-un motiv inexplicabil, faptul că MacGregor era vădit nemulțumit s-o vadă însărcinată îi făcea o plăcere imensă. Pesemne că miss Maudie omisese să îi aducă la cunoștință acest amănunt, gândi Kathryn, gândindu-se cu și mai multă afecțiune la intendentă. Totuși, MacGregor era acum șeful ei – și unica ei speranță de a păstra pământul.

— Domnule MacGregor, zise ea, înclinând respectuos din cap. Vă rog să mă iertați. Credeam că ați plecat și pot începe dereticatul prin odaie.

Buzele bărbatului desena o linie subțire.

— Doamnă Jennings. Mă bucur să te văd, făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton sec: sănătoasă.

— Vă mulțumesc, răspunse Kathryn cu un zâmbet forțat, după care puse repede pantalonii și haina pe umerase, grăbindu-se să plece.

— Îmi pare rău că n-am fost aici ieri să te primesc așa cum se cuvine la Casaroja. Aș fi preferat să-ți arăt eu însumi casa. Dar nu mă îndoiesc că miss Maudie a avut grijă de asta în lipsa mea.

— Așa este, domnule. Miss Maudie mi-a arătat toată casa.

— Ați făcut și turul fermei?

— Nu, domnule. Dar miss Maudie este o femeie deosebită și toată lumea m-a făcut să mă simt bine-venită.

De fapt, nu chiar toți o primiseră cu căldură. Kathryn aruncă o privire pe uriașa fereastră ce dădea spre grajdurile de la Casaroja, dar nu văzu nici iapa murgă, nici pe grăjdar. Închise ușa garderobului și se întoarse cu fața spre MacGregor.

— Nădăjduiesc că ați avut o călătorie plăcută. Am să revin să termin treaba într-un moment mai convenabil.

MacGregor se apropie de marginea patului, blocându-i calea.

— Acesta este un moment cât se poate de convenabil în ceea ce mă privește, doamnă Jennings. Chiar nădăjduiam să te revăd. Deși trebuie să mărturisesc că nici cu gândul n-am

gândit că revederea va avea loc chiar în odaia mea de culcare.

Aruncă o privire spre pat și apoi își întoarse iar ochii spre ea.

— Se vede treaba că n-ai venit de mult. Încă nici n-ai apucat să faci patul.

Kathryn văzu o scânteie aprinzându-se în ochii lui întunecați.

— Poate că l-om face împreună.

Insinuarea o lăsă pe Kathryn cu gura căscată și obrajii în flăcări. Lui MacGregor chiar numai la asta îi stătea capul?

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule MacGregor, am să revin mai târziu.

Își luă găleata și dădu să treacă pe lângă el, când ceva îi pârâi sub gheată, făcând-o să se oprească. Pardoseala era plină de cioburi de cristal. După mirosul înțepător, rămășițele împrăștiate pe jos păreau să fi fost cândva o carafă de coniac.

— Am răsturnat-o din greșală când am intrat, pretextă MacGregor pe un ton ce nici măcar nu încerca să pară verosimil.

Era o minciună, o știau amândoi.

— Ești bună să strângi dumneata cioburile astea?

Văzând că ea nu răspunde, îi mângâie mâna cu vârful degetelor, adăugând încet:

— Te rog.

Kathryn își ridică, năucită, privirea. În locul ardorii de odinioară, în ochii lui se citea acum sfidarea.

MacGregor știuse de la bun început că era vorba de ea – miss Maudie îi spusese, doar, clar că stăpânul fermei îi analizase scrisoarea de intenție înainte de a o angaja. Oare așteptările lui depășeau atribuțiile convenite cu intendentă? Mai bine să clarifice situația chiar acum.

— Da, am să strâng cioburile, domnule MacGregor. Dar nu atâta vreme cât sunteți dumneavoastră în odaie, spuse ea, șovăind o clipă, după care îl ocoli și porni spre ușă.

MacGregor pufni în râs.

— De fiecare dată îmi faci asta, Kathryn.

Kathryn se întoarse spre MacGregor, neplăcut surprinsă să-și audă numele mic rostit de el.

— Ce anume, domnule MacGregor?

— Întotdeauna îmi întorci spatele... doamnă Jennings, spuse bărbatul, plecându-și capul, chipurile respectuos. Și când te gândești că mai avem atâtea de discutat...

Kathryn își reprimă furia și dezamăgirea ce îi pusese un nod în gât. Câte speranțe își pusese, în mod pripit, pentru sine și pentru pruncul ei, în acest post! Cât de naivă fusese!

— Am crezut că am înțeles care îmi sunt atribuțiile aici, la Casaroja, dar se pare că m-am înșelat. Am să-i spun lui miss Maudie că îmi dau demisia.

Din câțiva pași, MacGregor fu lângă ea și își apăsă palma pe ușa. Kathryn îi simțea în nări mirosul puternic de colonie și răsuflarea caldă în obraz.

Tăcere.

— Uită-te la mine, doamnă Jennings.

Ea refuză să-i dea ascultare.

MacGregor slobozi un oftat, apoi exclamă pe un ton ce se voia jovial:

— Ei, dumneata chiar nu știi de șagă? Nu știu cum faci, dar mă bine dispui de fiecare dată. Am venit furios și numai ce te văd ivindu-te de după ușa șifonierului.

Cu coada ochiului, Kathryn îl văzu ridicând din umeri.

— Sincer să fiu, a fost o surpriză plăcută să te găsesc aici, frumoaso. Poate prea plăcută, adăugă el pe un ton ce aproape că suna sincer.

Aproape.

Kathryn nu credea o iotă din spusele lui. MacGregor mersese prea departe cu „șaga”. Încercă să deschidă ușa.

— Vreau să plec acum, vă rog.

MacGregor rămase cu palma apăsată pe ușa.

— Te rog să-mi ierți purtarea, doamnă Jennings. N-o să se mai întâmple, te asigur.

— Acum, domnule MacGregor, repetă Kathryn, de astă

dată mai fermă.

Bărbatul lăsă brațul în jos, dar ușa se deschise înainte ca Kathryn s-apuce să răsucească mânerul.

Tânăra slujnică făcu ochii mari.

— Vai, mă scuzați, domnule, băigui Molly. N-am vrut să vă deranjez.

După șocul întipărit pe fața ei, era clar că interpretase greșit lucrurile.

— Nu, Molly, este în ordine, spuse Kathryn, luându-i mâna într-a ei. Domnul MacGregor s-a întors și nu și-a dat seama că sunt în cameră. Tocmai plecam. Am să revin să deretic mai târziu, după ce va pleca dumnealui.

Molly își plimbă privirea de la unul la celălalt.

— Da, doamnă. Firește.

Fata înclină, bănuitoare, din cap și porni cu pași grăbiți spre scară.

Kathryn o urmă afară pe hol.

— Voi avea grijă să clarific situația, îi șopti MacGregor, venind îndărătul ei.

— Nu, domnule. Ați făcut deja destule. Am să vorbesc eu cu Molly.

— Cum dorești. Dar tot mai trebuie să discutăm despre oferta mea de afaceri. Aș vrea să-ți închiriez numaidecât pământul pentru pășunat. În felul acesta te-ai putea bucura de un venit stabil de pe urma terenului și vom putea discuta pe îndelete celelalte opțiuni. Sau poate nu mai ești interesată de oferta mea?

Kathryn îl măsură din ochi. Donlyn MacGregor era un bărbat puternic – din toate punctele de vedere. Și nu unul prea demn de încredere. Nu era, oare, prea riscant să se asocieze cu un astfel de om? Dacă voia să păstreze pământul, nu avea, însă, de ales. Iar oferta lui de a lua în chirie terenul era una generoasă. Se gândi la cursul evenimentelor care o aduseseră aici, la Casaroja.

În spatele lor era mâna lui Dumnezeu, nu-i așa? Atunci ce forță o mâna acum: propriile-i dorințe sau voia lui

Dumnezeu?

Călcându-și pe orgoliu, în cele din urmă încuviință din cap.

— Ba da, oferta mă interesează în continuare și aș dori să discutăm despre ea. Dar nu în odaia dumneavoastră de culcare, se grăbi ea s-a adauge, mărimd distanța dintre ei.

— Spune-mi în ce condiții dorești să ne întâlnim data viitoare, doamnă, și eu voi avea grijă să-ți satisfac toate cerințele.

Zâmbetul lui părea destul de sincer, dar nevrând să atragă alte tachinări, Kathryn păstră un ton serios.

— Ar fi bine să ne întâlnim într-un loc mai puțin intim. Și data viitoare, lăsați ușa deschisă.

MacGregor nu răspunse imediat; părea să cumpănească la cele spuse de ea.

— Am să mă supun cu cea mai mare plăcere, draga mea, murmură el într-un târziu, după care își îndreptă încet privirea peste umărul ei.

Când Kathryn se întoarse, aproape că scăpă găleata din mână.

În capul scării stăteau, înmărmuriți, miss Maudie și doi muncitori. În momentul acela, ușa dormitorului se închise în spatele ei, pecetluindu-i parcă aparentul păcat.

Miss Maudie o fixa cu ochii mari de uimire, vădit nemulțumită. Bărbatul mai înalt rânjea sugestiv – concluzia pe care o trăsese în urma celor văzute era cât se poate de clară. Dar ceea ce îi trecu prin inimă ca fierul roș fu privirea celuiilalt muncitor.

Nu îi vedea ochii prin lentilele fumurii, dar un lucru era sigur: bărbatul nu zâmbea. Și nici nu părea surprins. Și, cu toate acestea, dezaprobarea lui era aproape palpabilă. Kathryn simți că-i iau foc obrazii.

— Pe unde-ai fost, Kathryn? o întreabă miss Maudie, cu o vioioșie forțată. Te-am căutat ceva mai devreme.

Kathryn clipi din ochi și trase aer în piept, apoi îngăimă, simțind cum se înroșește din cap până-n picioare:

— Lucram, miss Maudie. Făceam curățenie în...

— În ordine, Kathryn. Isprăvește-ți treaba la parter și-apoi așteaptă-mă în birou.

Intendenta se întoarse spre cei doi muncitori și adăugă:

— A doua cameră la dreapta. Acolo e șifonierul pe care trebuie să-l duceți la parter.

Kathryn trecu pe lângă ei cu privirea înfiptă în pământ, de teamă ca nu cumva să vadă în lacrimile ei o confirmare a vinovăției.

Mai târziu în după-masa aceea, după ce termină de dereticat, Kathryn se așeză în birou s-o aștepte pe miss Maudie, așa cum i se ceruse. Deși era nevinovată, o năpădea sentimentul de culpă. Iar faptul că le auzise pe celelalte slujnice bârfind-o pe la spate o făcuse să se simtă și mai nenorocită. Pesemne că Molly se grăbise să bată toba în întreaga gospodărie. O trecu iar un fior, când își aminti privirea pe care i-o aruncase miss Maudie. Își dorise atât de mult să fie pe placul intendentei, să poată păstra această slujbă...

În momentul acela, ușa se deschise și Kathryn sări în picioare.

— Ia loc, Kathryn.

În glasul și în ochii intendentei se simțea o ușoară bunăvoință.

— Și acum spune-mi ce anume s-a petrecut azi-dimineață, adăugă femeia, așezându-se vizavi de ea.

Kathryn relată pe scurt cele întâmplate, din momentul în care bătuse la ușa domnului MacGregor și până când miss Maudie o văzuse părăsind odaia. Amintindu-și de mândria cu care-i vorbise Maudie despre domnul MacGregor, omise să amintească de aluziile deșănțate pe care le făcuse acesta. Dacă ar fi pomenit de ele, ar fi trezit și mai multe suspiciuni. Și apoi, MacGregor îi făgăduise că nu se va mai repeta.

— Vă asigur că nu s-a întâmplat nimic. Domnul MacGregor s-a întors în cameră pe neașteptate, atâta tot.

Miss Maudie o studie preț de o clipă, apoi slobozi un oftat.

— Te cred, Kathryn.

— Vai, vă mulțumesc din suflet, miss Maudie! exclamă Kathryn, râsuflând ușurată.

— Dar de-acum înainte va trebui să fii cu mai multă băgare de seamă. Bârfele circulă repede la Casaroja și o asemenea pățanie poate păta reputația unei doamne.

Kathryn încuviință din cap și dădu să se ridice.

Miss Maudie îi făcu semn să rămână pe loc.

— Încă un lucru, Kathryn, draga mea. Azi s-a făcut curățenie în biroul domnului MacGregor. Dumneata te faci răspunzătoare de asta?

— Da, doamnă, răspunse Kathryn, fixându-și zâmbitoare mâinile așezate în poală, fericită în sinea ei că avea prilejul de a crește din nou în ochii intendentei.

— Dereticatul biroului personal al domnului MacGregor era cumva pe lista treburilor pe care le aveai de făcut azi? întrebă miss Maudie, pe un ton devenit brusc sever.

Kathryn clipi buimacă din ochi și răspunse cu jumătate de gură:

— Nu, doamnă, nu era. Dar am văzut că nu se mai făcuse curățenie acolo de ceva vreme și m-am gândit că...

Privirea cu care o fixa femeia mai vârstnică o făcu să amuțească.

— Nu, nu era pe lista mea.

— Mă bucur că ești dispusă să muncești din greu, Kathryn. Este un lucru admirabil. Dar domnul MacGregor are reguli stricte cu privire la personalul care are acces la etaj și cu atât mai mult, în biroul său personal. Așa că, de acum înainte, respectă întocmai lista pe care ți-o dau, draga mea, și vei avea viață lungă aici, la Casaroja.

Larson o urmărea din penumbra boxei, cu inima bubuind. Kathryn stătea chiar dincolo de ușa de scânduri – îndeajuns de aproape cât să-i vadă strălucirea caldă a pletelor și cuta ce-i încrețea fruntea. Ce căuta la grajduri și mai ales acum, în miezul zilei? Se uită spre ochelarii pe care îi lăsase pe o masă de tâmplărie, la câțiva pași de el.

De când o prinsese ieșind din dormitorul lui MacGregor nu trecuse zi fără s-o vadă. El nu suflase nicio vorbă despre incident, dar bârfa se răspândise repede în întregul *ranch*. După două zile, nu mai era angajat care să nu fi aflat de cele întâmplate. După nicio săptămână, toată suflarea de la fermă știa că, înainte de a veni la Casaroja, Kathryn stătuse la bordelul din oraș și că pruncul pe care îl purta în pântec era, probabil, rodul acelei perioade, îi puseseră o etichetă pe care Larson o știa prea bine, un cuvânt pe care încercase să-l uite toată viața.

Mai devreme în dimineața aceea tocmai lucra cu iapa murgă când un grup de vâcari trecu pe lângă el călare. Când o văzură pe Kathryn, care întindea rufele, îi aruncară tot soiul de invective. Ea se făcu că nu le aude, dar văzând încordarea umerilor ei, Larson știu că soția lui auzise fiecare cuvânt.

În momentul acela, Kathryn păși în grajd și el se lipi cu spatele de peretele de bârne. Fânul foșni ușor sub cizmele lui. Kathryn era atât de frumoasă, încât mai că-l durea să se uite la ea. Fruntea ei ușor arcuită, gura ei drăgălașă, norii de bucle blonde, mățăsoase ce îi cădeau peste umeri... Când ochii îi căzură peste rotunjimea ce umplea fusta neagră, îl părăsi orice duioșie.

Kathryn miji ochii, încercând parcă să deslușească umbrele ce se întindeau dincolo de ușa deschisă, dar ezită să înainteze.

Răsuflând oarecum ușurat în ascunzătoarea sa, Larson o studie mai departe – își plimbă privirea peste rotunjimea delicată a obrazilor ei, peste ochii ei de culoarea cafelei cu lapte. Nodul ce i se urcase în gât aproape că îl sufoca. De ce se afla la Casaroja? Crezuse că era voia lui Dumnezeu să vină aici și totuși, acum acesta nu părea să fie un motiv destul de temeinic. Începu să clocotească iar de furie. Și cum de putuse Dumnezeu să-i binecuvânteze pântecul cu sămânța altui bărbat?

I se strânse stomacul când se gândi la Matthew Taylor și,

când și-l imaginea atingând-o, îl trecu un fior. În cele două săptămâni de când se afla aici, Kathryn nu se întâlnise nici măcar odată cu Taylor. Asta să însemne că Taylor nu avea de gând să recunoască pruncul? Sau poate că, de fapt, Taylor nici măcar nu era tatăl copilului.

Simți un gust amar în gâtlee și înghiți cu noduri. Oricât s-ar fi străduit, nu putea să lepede povara ce-i apăsă, ca o piatră de moară, sufletul.

Când Kathryn ieși și porni în sus pe dâmb, înapoi spre clădirea principală, Larson expiră încet. O privi cum duce mâna la spate și își masează șalele. Pe măsură ce se îndepărta de el, simțea cum golul din sufletul lui se adâncește tot mai mult.

Masându-și ceafa, se întrebă cum ar fi stat acum lucrurile dacă n-ar fi plecat de acasă în acea dimineață de Crăciun și cum ar fi fost să zămislească un copil împreună cu nevasta lui. Copilul lui Kathryn. Cufundat în gânduri, se întoarse și mai că-i sări inima din piept când dădu cu ochii de namila de om ce stătea lângă el.

Cu inima bubuindu-i în piept, făcu un pas în spate, doborând o vadră din cui. Căldarea se prăbuși într-o troacă de tablă, cu un zângănit ce răsună ca un clopot de biserică. Larson întinse mâna să se redreseze.

— Nu-ți fie teamă, spuse găliganul.

Larson ridică privirea și se holbă la el, incapabil să scoată un cuvânt.

— Numele meu este Gabe, spuse încet uriașul, pronunțând cuvintele trăgănat și punând accent pe fiecare silabă în parte. De ce te ascunzi aici? adăugă apoi în șoaptă, cu o candoare copilărească, strângându-și umerii lați.

Larson îl măsură din ochi, zăbovind asupra pieptului lat și a brațelor vânoase. Inocența vocii și a purtării uriașului contrasta puternic cu statura lui impunătoare și constituția sa de colos. Să fi fost complet dus cu pluta sau doar puțin întârziat mintal?

— Nu mă ascundeam, *Gabe*, mormăi în cele din urmă

Larson. Eram prins... cu munca.

Nu sunase atât de convingător precum și-ar fi dorit el, dar probabil că era îndeajuns pentru a convinge acest suflet sărac cu duhul.

O privire surprinzător de înțelegătoare adânci și mai mult cutele de pe fața lui Gabe și gigantul copil își mută privirea spre locul unde stătuse adineauri Kathryn și apoi înapoi la el.

Dintr-odată, Larson se simți năpădit de remușcări.

— *Serios*, adăugă el pe un ton defensiv, întrebându-se de ce simte nevoia să se justifice în fața acestui nerod.

Ridică vadra și o puse la loc în cui.

— Eu mă ocup de grajduri aici, la Casaroja.

Asta suna oarecum mai bine decât: „Sunt grăjdar”. Lui Larson îi plăcea să lucreze cu caii și să îmblânzească armăsarii sălbatici, dar orgoliul său avea încă de furcă cu umplerea jgheaburilor din boxe și curățirea bălegarului.

Singurele momente în care se simțea cât de cât ca odinioară erau cele în care ajuta la mânărea cirezii sau când își lăsa bidiviul de împrumut să îl ducă unde voia el cale de mile întregi la est de hotarele ranch-ului. În acele scurte răstimpuri, aproape că vedea urma tot mai estompată a bărbatului care fusese cândva. Aproape. Totuși, acum astfel de plăceri presupuneau un efort fizic considerabil.

— Te mai doare? întrebă Gabe, privind-i fața, după care făcu un pas spre el și o rază de soare țâșni printre bârnele peretelui, scaldându-i chipul în lumină.

Larson nu mai văzuse în viața lui niște ochi de un albastru cobalt atât de pur, ca niște ferestre către suflet. Își întoarse privirea.

— N-ai ce căuta aici, Gabe. Numai angajații au voie să intre în grajd.

— Da șefu' m-a trimis să dau o mână de ajutor. Pot să ridic lucruri grele.

Făcu o pauză, uitându-se drept în ochii lui Larson.

— De cele mai multe ori oamenii se ascund pen' că au

făcut ceva rău. Dumneata ai făcut ceva rău?

Simțindu-se brusc agasat de acest nătărău masiv, Larson îi aruncă o căutătură ce se voia întunecată.

— N-am timp de stat la taclale. Și, în momentul de față, n-ai cu ce să mă ajuți, minți el. Așa că fă bine și pleacă.

Porni șchiopătând spre peretele opus, își înșfăcă ochelarii și, ignorând durerea ascuțită ce îi săgeta șalele, ridică un balot de fân. Nu reuși să facă decât trei pași înainte ca mușchii brațelor să îi cedeze și să scape balotul. Scrâșni din dinți, reprimându-și cu greu o înjurătură. Din cauza norului de praf și paie iscat de căderea balotului îi venea și mai greu să respire, de parcă ar fi avut gâtleejul căptușit cu rumeguș. Tuși, încercă să înghită, apoi întinse mâna după plosca pe care o ținea mereu pe aproape. După câteva înghițituri își recăpătă suflul. Își luă cuțitul, tăie sfoara cu care era legat balotul și întinse mâna după o greblă.

Se uită cu coada ochiului spre Gabe. Găliganul stătea tot acolo, lângă perete, urmărindu-l în tăcere. De ce nu-i spusese Stewartson, vechilul, că mai angajase pe cineva? se întrebă el, ofuscat. Lui îi plăcea să lucreze singur, iar acest Gabe părea nițel într-o ureche. Ei, dar măcar nu-i dădea bătăi de cap. Deocamdată.

Hotărând să lase lucrurile să se rezolve de la sine, Larson înghiți o dată ca să îndepărteze senzația de arsură din gâtlee și, trăgându-și basmaua în sus, peste gură și nas, începu să răsfire fânul proaspăt în boxele recent curățate. Din cauza mișcărilor smucite simțea că-i iau foc mușchii brațelor și ai spatelui. Această îndeletnicire îi pune la grea încercare trupul slăbit, dar – ce să-i faci? trebuia să-și câștige cumva traiul. Faptul că se afla la Casaroja – la *ranch*-ul lui Donlyn MacGregor – îi rănea orgoliul, dar era un loc de muncă stabil, iar vitele și caii de aici erau cele mai frumoase specimene din întreaga regiune. Și deși majoritatea muncitorilor îl evitau, ceea ce îi convenea de minune, miss Maudie se purta frumos cu el. Aseară, de pildă, îi dăduse o porție suplimentară de friptură înăbușită.

Totuși, adevăratul motiv pentru care se afla în continuare la Casaroja era fiindcă Dumnezeu încă nu îi îngăduia să plece. Simțise îndemnul Lui de a veni aici și se supusese. Acum voia să plece, dar nu putea. Auzind mișcare în spatele său și, presupunând că era tot tândală de Gabe, Larson răbufni.

Își trase, nervos, basmaua în jos și se răsuci pe călcâie.

— Uite care-i treaba! Ți-am mai spus o dată că numai angajații au voie să...

În momentul acela, văzând-o pe Kathryn stând în cadrul ușii, amuți. Razele soarelui se revărsau prin ușa deschisă, încadrând-o într-o aură luminoasă. Kathryn făcu doi pași și apoi se opri, arcuindu-și buzele într-un surâs timid.

— Îmi cer scuze că vă deranjez...

La auzul vocii ei, Larson se simți străbătut de un val de slăbiciune și, recunoscător pentru grebla pe care o ținea în mână, se lăsă greu pe ea, ferit de umbrele boxei.

Privi peste umărul lui Kathryn. Gabe plecase. Taman când s-ar fi putut face și el util!

— Mă simt un pic stingherită că am venit aici. Voiam doar să...

Coborî ochii în pământ și porni spre el.

Larson își duse mâna înmănușată la obraz și abia atunci își aminti că își scosese basmaua. Își atinse tâmpla și răsuflă ușurat când degetele îi atinseră ochelarii. La gândul că, de la o distanță atât de mică, soția sa l-ar putea recunoaște, îl străbătu un fior rece. Când îi dusesese cufărul fusese întuneric. Iar apoi, când o întâlnise în casa mare, Kathryn nu îi aruncase decât o privire înainte de a trece mai departe. Prezența ei îl afecta într-un fel pe care încerca din răspuțeri să-l ignore. Kathryn se uită o clipă în ochii lui, apoi zăbovi cu privirea asupra feței.

Larson văzu cum zâmbetul soției sale pălește puțin și o umbră, abia perceptibilă, îi întunecă preț de o clipă fața înainte ca fruntea să i se destindă din nou.

Mai văzuse de nenumărate ori această reacție. Oamenii nu

știa cum să se poarte cu el sau ce să-i spună nici măcar la a doua sau a treia întâlnire. Majoritatea mimau indiferența, iar unii, mai puțin discreți, se holbau pur și simplu. Dar ceea ce detesta cel mai tare era mila lor. Mila era ultimul lucru pe care voia să-l vadă acum în ochii lui Kathryn, după cât îl făcuse să sufere.

Își ținu răsuflarea, așteptând să se aprindă în ochii ei lumina recunoașterii. Oare era conștientă de cercurile ușoare pe care le trasa mâna ei pe abdomenul rotunjit, mângâind parcă pruncul ce creștea în ea?

Gestul matern nu încălzi nicidecum inima soțului ei.

— Vă rog să scuzați deranjul. Văd că sunteți prins cu munca. Mai bine nu vă rețin.

Larson simți un fior de ușurare, apoi uimire. Îi fusese soț zece ani de zile și ea nu îl recunoștea. Nu vedea ce avea chiar în fața ochilor. Ce orbi sunt oamenii! într-un acces de cutezanță, Larson hotărî să încerce limitele învelișului său de cicatrice.

— Sunteți de multă vreme aici, la Casaroja? o întrebă el, iscodindu-i fața în căutarea unui semn cât de mic că îi recunoscuse glasul.

Nimic. În schimb, văzu cum ochii soției sale se întristează ușor. Kathryn clătină din cap.

— Nu, nu sunt de mult aici. Dumneavoastră?

Larson se apropie șchiopătând de peretele din fundul grajdului și agăță grebla în cui, dureros de conștient de mersul lui nesigur și de privirea cu care îl urmărea Kathryn.

— M-am angajat aici acu-s vreo două săptămâni, spuse el, făcând semn cu capul spre ușa deschisă. Casaroja e o fermă pe cînste. Cel mai prosper *ranch* de prin părțile astea.

Exact cum aș fi vrut să fie ferma noastră, Kathryn. Ranch-ul pe care aș fi vrut să ți-l dăruiesc.

— Da, Casaroja este un loc minunat, încuviință ea, vârându-și ușurel mâna în buzunarul fustei.

Larson se așteptă să o vadă scoțând ceva din buzunar, dar spre surprinderea lui, Kathryn se apropie, în schimb, și mai

tare de el.

— Mă numesc Kathryn Jennings.

Vasăzică îi purta încă numele. Nu că asta l-ar fi încălzit cu ceva. Privindu-i mâinile Kathryn le ținea acum încrucișate peste mijloc Larson își aminti de pielea ei catifelată... și de aspectul grotesc al pielii lui.

— Ah, era să uit! exclamă Kathryn, vârând mâna în celălalt buzunar și scoțând o legăturică.

Șervetul în carouri îi amintea lui Larson de cele folosite de miss Maudie la bucătărie, cu care intendentă îi acoperea strachina cu mâncare înainte de-a o pune deoparte. În felul acesta, Larson nu trebuia să aștepte la rând cu toți ceilalți muncitori.

— E cozonac făcut de miss Maudie după rețeta ei specială, spuse Kathryn, trăgând materialul la o parte. Miss Maudie a spus că aseară nu v-a văzut mâncând din cozonac, așa că v-am păstrat câteva felii.

Larson dădu să ia pachetul. Kathryn își coborî privirea spre mâna lui înmănușată și apoi își înălță zâmbitoare ochii, invitându-l parcă, din priviri, să își scoată mănușa după cum se cuvenea. Kathryn nu se dezmințea niciodată. Era întotdeauna directă, dar cu o feminitate aparte.

Neavând încotro, Larson își scoase mănușa dreaptă, scrâșnind din dinți din cauza durerii ce îi săgeta degetele, dar mai ales a durerii ce se așternu pe fața lui Kathryn când îi văzu mâna.

Aceasta îi luă cu grijă mâna în palme, așa cum ia o mamă mâna copilului său, și lăsă să-i scape un oftat.

— Cum s-a întâmplat?

Compasiunea din glasul ei îl luă pe nepregătite și Larson fu năucit de reacția trupului său.

Chipul ei era de o candoare nemărginită. Apropierea ei îi trezea simțăminte nedorite. Își retrase mâna.

Ochii lui Kathryn se umplură de mirare.

— M-am aflat la locul nepotrivit într-un moment nepotrivit, atâta tot.

Luă pachetul din mâinile ei, îl puse deoparte, apoi îngână, trăgându-și mânușa la loc:

— Vă mulțumesc că v-ați gândit la mine.

— De ce nu veniți într-o seară la casa mare să vă doftoricească miss Maudie? Are tot soiul de leacuri pentru vânătăi și tăieturi. Pun rămășag că are ceva și pentru dumneavoastră.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Și, dacă îmi stă în putere, am să vă ajut bucuroasă și eu.

Larson întoarse privirea. De ce nu pleca odată? Compasiunea ei îl luase pe nepregătite – nu avea nevoie de ea. Dar Kathryn avusese dintotdeauna o inimă bună. Nu o dată îi ajutase pe hoinarii care treceau pe lângă casa lor, oferindu-le o masă caldă în schimbul unor munci simple pe care le-ar fi putut îndeplini cu ușurință fără niciun ajutor. Ar fi făcut orice ca să nu rănească demnitatea unui om.

Un gând subit îl făcu să se înfioare. Chiar dacă soția lui nu l-ar fi înșelat, dăruindu-se altor bărbați și purtând în pântec copilul altuia, ce mai avea el să-i ofere? Nu mai era decât un vas spart, de al cărui vis cioplit se alesese praful – un om terminat, ce nu putea să spere că se va mai trezi vreodată din acest coșmar. O, dar cât o iubise pe această femeie! Și ea îl iubise... cândva – era sigur de asta.

— Îmi cer încă o dată scuze de deranj, spuse Kathryn, dând să plece.

Glasul ei îl readuse în prezent. Deși apropierea ei îl bulversa, simți brusc imboldul de a o reține. Tuși ușor, dregându-și glasul.

— Nu mi-ați spus care este adevăratul motiv care v-a adus aici.

Kathryn se întoarse spre el și ridică din umeri, evitând însă să-l privească în ochi.

— Mă plimbam pe afară și cumva pașii m-au purtat până aici.

Făcu o pauză, apoi clătină din cap.

— De fapt, aveți dreptate. Am venit aici anume pentru a vă vorbi.

Larson simți că-i stă inima în loc.

— În după-masa aceea m-ați văzut... ieșind din odaia de culcare a domnului MacGregor. I-am explicat lui miss Maudie ce s-a întâmplat și dânsa mă crede. Aparențele înșală. Nu m-aș deda niciodată unor fapte rușinoase precum cele care au fost puse pe seama mea. În ziua aceea nu am făcut decât să deretic în camera domnului MacGregor. Dumnealui s-a întors în odaie și a închis ușa. Nu știa că sunt acolo, vă asigur.

Larson nu răspunse. Kathryn îl aținti demnă cu privirea, așteptând un răspuns.

Cât de ușor i-ar fi venit să se piardă iar în ochii ei calzi și, aparent, plini de compasiune. Cinstea care se citea în ei îl înălțuia. Vru să întoarcă privirea, dar o mână nevăzută îl împiedică. Apoi siguranța lui începu să tremure, ca flacăra unei lumânări ce riscă să se stingă atunci când se deschide brusc o ușă.

Oare Kathryn chiar spunea adevărul?

Oricât de tare ar fi vrut să fie adevărate, spusele ei nu se potriveau cu realitatea de care avea el cunoștință. *A trăit într-un bordel, Doamne. Am văzut-o cu ochii mei.* Deși ochii îi rămaseră înfiți în ochii lui Kathryn, atenția lui coborî spre pântecul ei. *Și e clar că s-a culcat cu alt bărbat.*

Ochii soției sale se umplură de lacrimi și aceasta își plecă privirea.

— Nu mă credeți.

— Ce importanță are ce cred eu?

Kathryn își ridică bărbia și își miji ușor ochii, de parcă ar fi vrut să pătrundă cu privirea dincolo de fumuriul lentilelor.

— Pentru mine părerea dumneavoastră contează enorm.

Sub privirea ei pătrunzătoare, Larson se foi, încurcat, de pe un picior pe altul. O parte din el ar fi vrut să întindă mâna și să ștergă lacrima de pe obrazul nevastei lui, dar mâna înmănușată i se încheștă, în schimb, sub formă de pumn.

Doamne, ajută-mă, nu știu ce să cred în momentul ăsta. Dar era sigur că MacGregor purta cel puțin o parte din vină. Fără îndoială că angajarea lui Kathryn la Casaroja nu fusese nicidecum întâmplătoare. Era hotărât să descopere ce se ascundea dincolo de interesul subit pe care îl manifesta MacGregor față de soția sa. O parte din răspuns se afla deja înaintea lui.

În ciuda îndoielilor ce îl împresurau, încercă să pară convingător.

— Vă cred, doamnă.

Kathryn își șterse lacrimile și fața i se destinse.

— Vă mulțumesc, șopti ea, după care adăugă, înclinându-și ușor capul într-o parte: Tocmai mi-am dat seama... că încă nici nu știu cum vă numiți.

— Jacob.

Colțurile buzelor ei se arcuiră în sus.

— Un nume biblic. Vi se potrivește.

— Nu e tocmai un compliment. Iacov și-a mințit tatăl și i-a furat fratelui său binecuvântarea părintească.

Kathryn ridică o sprânceană.

— Citiți Biblia?

Larson ridică din umeri și, neștiind cu ce să-și ocupe mâinile, apucă o lopată.

— Am citit câteva pasaje.

Îl surprinse câtă plăcere îi făcea să discute din nou cu ea, chiar dacă nu putea să mai spere vreodată la mai mult de atât.

Kathryn făcu un pas mic spre el.

— Iacov a avut, ce-i drept, defectele lui, dar a fost totodată un om foarte hotărât. Un om dispus să muncească din greu ca să-și atingă țelul.

— Da, dar metodele lui n-au fost mereu respectabile.

— Așa este. Dar, în fond, cine poate urma întotdeauna doar calea respectabilă? adăugă ea, zâmbind.

În mod vădit, conversația îi făcea și ei plăcere.

— Ei și acum chiar că trebuie să mă întorc la treabă. A fost

o plăcere să discut cu dumneata, Jacob.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Larson rămase în prag minute în șir, petrecând-o cu privirea. Părusese atât de sinceră! Oare chiar îi spusese adevărul? Dar atunci cum se explica șederea ei la bordel? Și Matthew Taylor? Nu mai înțelegea nimic. Oftă și se întoarse în grajd.

Pe parcursul zilelor următoare ajunse la concluzia că se impunea să facă o vizită la bordel. Ca să afle o dată pentru totdeauna ce făcuse Kathryn acolo.

Capitolul 18

Jacob e un om bun, spuse Gabe, ținând de celălalt capăt al draperiei de brocart.

— Așa este. Și acum să așezăm draperia pe sfoară. Am să număr până la trei. Ești gata?

Gabe încuviință din cap.

— Unu, doi... trei!

Luându-și avânt, azvârliră țesătura grea peste sfoara de rufe. Funia groasă, întinsă între un plop și locuința ei, se lăsă sub greutatea draperiei.

— Îți mulțumesc, Gabe, spuse Kathryn, luând o mătură și începând să îndepărteze cu ea praful și pânzele de păianjen din pliseurile draperiei.

Nu era un lucru deloc ușor pentru o femeie însărcinată.

— Deunăzi v-am văzut stând de vorbă în grajd.

— Da, răspunse Kathryn, simțind cum i se mișcă pruncul în pântec. Am avut ceva de discutat cu el.

Oare Gabe o fi auzit bârfele care circulau pe seama ei? Nu-i plăcea să aducă vorba de asta, dar dacă acele zvonuri îi ajunseseră cumva la ureche, nu voia ca Gabe să creadă că erau adevărate.

— Gabe, acum că lucrezi aici, la Casaroja, dacă ai să auzi vreodată ceva despre mine și n-ai să știi dacă zvonurile sunt adevărate sau false, te rog să mă întrebi pe mine, direct, da?

— Da, doamnă Kathryn. Așa am să fac. Și dumneavoastră o să-mi spuneți mereu adevărul.

O spusese cu atâta convingere! Kathryn întoarse capul spre el. Ochii lui albaștri scânteiau, plini de puritate, în soarele dimineții.

— Da, Gabe, eu am să-ți spun mereu adevărul. Oricât de neplăcut ar fi el.

— Vă place aici, la Casaroja, doamnă Kathryn?

Kathryn surâse. *Îmi pui deja la încercare onestitatea, Doamne?* Puse mătura deoparte și începu să lovească ușor draperia cu un bățator căptușit.

— Nu, Gabe, nu prea îmi place.

Încetă de praful ieșit din stofa bordo, întoarse capul.

— Aș vrea să fiu acasă la mine, împreună cu soțul meu, dar asta nu mai este cu putință. Viața mi s-a schimbat în mod neașteptat și nedorit, dar am încredere că Dumnezeu vede toate aceste schimbări și că, în timp, mă va ajuta cumva să le accept. Dumnezeu mi-a dat un loc în care să pot trăi în siguranță și prieteni de nădejde.

Își puse o mână pe burtică și adăugă:

— Și mi-a dăruit acest prunc drag.

Gabe o privi cu o expresie întrebătoare.

— Cum de vă încredeți atât de mult într-un Dumnezeu pe care nu L-ați văzut niciodată, doamnă Kathryn?

Kathryn nu răspunse imediat.

— La fel ca tine, spuse ea în cele din urmă. La fel ca orice om de pe lume – prin credință. Și apoi, adăugă ea, făcându-i cu ochiul, eu *L-am văzut*.

Nedumerirea de copil ce încreți fruntea lui Gabe o făcu să chicotească.

— L-am văzut în tine, Gabe. Iar acum fă bine și mănâncă-ți prânzul ca să te poți întoarce la lucru. Că altfel iar vine Jacob să te caute.

Gabe zâmbi ștregărește.

— Știți ce-a făcut Jacob azi-noapte? întrebă el, îndesându-și în gură o bucată de pâine cu brânză.

— Nu, de data asta ce-a mai făcut? intră în joc Kathryn, întorcându-și iar fața ca să se ferească de praf.

Era clar cine era noul erou al lui Gabe.

— Azi-noapte o juncă stătea să fete, da vițelu îi era întors în pântec. Jacob i-a șoptit la văcuță ceva în ureche, ca să-l audă, si-apoi și-a vârât mâna înăuntru și a făcut el ceva de a scos vițelu așa cum se cuvine. Treceți deseară pe la grajd să-l vedeți.

— Poate c-am să vin, Gabe, spuse Kathryn, întrebându-se dacă pe Jacob nu l-ar deranja cumva prezența ei.

Data trecută se arătase destul de prietenos – după ce-i trecuse furia că îi văzuse cicatricile de pe mână. Se întrebă din nou cum s-o fi ales cu ele. Deși era vară și cald, Jacob purta întotdeauna o cămașă cu mâneci lungi și aceeași căciulă de lână. Oare ce s-o fi ascunzând sub acea căciulă?

Jacob mânca singur, așa că ea nu apuca să-l vadă decât atunci când miss Maudie îi solicita ajutorul la casa mare. Ea, pe de altă parte, nu mai găsisese de atunci niciun prilej de a trece pe la grajd și, în plus, era extrem de atentă să nu rămână singură în tovărășia unui bărbat. Dar acum, grație lui Gabe, avea un motiv plauzibil de a-i face o vizită și un însoțitor corespunzător. Își îndreptă privirea spre uriașul ce stătea așezat sub plop, mâncându-și liniștit prânzul. Îi era recunoscătoare pentru atâtea lucruri!

Dincolo de înfățișarea lui impunătoare, de bărbat în toată firea, se ascundea o inimă de copil. Își aminti ziua când îi apăruse în prag, cu luni în urmă. La început, aspectul lui de colos o băgase în sperieți. Dar Gabe se dovedise a fi un prieten de nădejde și îi era extrem de îndatorată.

Puse băătorul la o parte.

— Gabe, nu cred că ți-am mulțumit vreodată pentru tot ajutorul pe care mi l-ai acordat la ferma mea. Mă bucur că Matthew Taylor te-a angajat. În perioada în care ai muncit la *ranch-ul* meu te-am considerat un adevărat dar de la Dumnezeu. Și la fel te consider și acum.

Gabe zâmbi, ridicând din umeri cum că n-avea de ce să-i

mulțumească.

— Vorbesc serios, Gabe. Dacă pot să te ajut vreodată cu ceva, te rog să nu eziți să mi-o ceri.

Gabe se opri din mestecat.

— Se poate și mâine?

— Ce să se poată?

— Ați putea să-mi faceți un hatâr mâine?

Kathryn începu să îndepărteze cu mătura praful care mai rămăsese pe draperie.

— De ce nu-mi spui întâi în ce constă hatârul? îl întrebă ea, zâmbind, după care își arcui spatele și își roti umerii ca să-și destindă mușchii încordați.

— Vă promit c-o să vă placă, doamnă Kathryn, răspunse Gabe, râzând.

— Hm... Am mai auzit eu de-alde astea, ripostă ea, făcându-i cu ochiul.

— Mă scuzați, doamnă Jennings.

Auzind glasul pițigăiat, Kathryn întoarse capul.

— O... bună ziua, Molly.

Fata de la bucătărie făcu o reverență și îi întinse un plic.

— Domnu' MacGregor m-a rugat să vă aduc răvașu ăsta. Zice să-l citiți numaidecât și să nu plec pân nu primesc un răspuns.

Când luă plicul, Kathryn văzu cum Molly aruncă pe furiș o privire în direcția lui Gabe. Fără să-și dea seama că este privit, Gabe luă încă o înghițitură din brânză și apoi, ridicând capul, îi zâmbi dezinvolt fetei. Molly coborî numaidecât ochii, stingherită.

Amuzându-se în sinea ei de roșeața ce colorase brusc obrajii fetei, Kathryn scoase scrisoarea din plicul nesigilat, dar de cum începu s-o citească, simți că-i iau foc obrajii.

Deși era bucuroasă că va avea, în sfârșit, prilejul de a discuta cu el despre colaborarea propusă, Donlyn MacGregor nu îi ușura deloc situația invitând-o în felul acesta. Fără îndoială că Molly citise deja bilețelul. Or Kathryn aflase pe pielea ei că slujnica era o mică gură-spartă. Pesemne că

domnul MacGregor nu avea cunoștință de acest cusur al fetei.

— Molly, te rog să-i spui domnului MacGregor că sunt nevoită să refuz invitația sa la cină, dar că aş fi încântată să ne întâlnim în seara propusă de dumnealui, după cină.

Fata încuviință din cap, aruncă o ultimă privire spre Gabe și apoi se răsuci și porni grăbită înapoi spre casă.

— Pare-se că ai făcut o cucerire, mustăci Kathryn, întorcând capul spre Gabe și făcându-i cu ochiul.

Gabe se ridică în picioare și își scutură firimiturile de pe cămașă.

— Același lucru se poate spune și despre dumneavoastră, doamnă Kathryn.

De astă dată, în mod cu totul neobișnuit, uriașul nu zâmbea.

A doua zi Kathryn se trezi dis-de-dimineată ca să se pregătească pentru surpriza de care îi vorbise Gabe. Acesta nu voise să-i spună despre ce era vorba, dar datorită ajutorului pe care i-l acordase miss Maudie aseară, acum avea totul pregătit. Și, grație generozității intendentei, avea încă patru rochii negre din care să aleagă, fiecare îndeajuns de practică pentru a constitui o ținută de zi cu zi și îndeajuns de amplă ca să o cuprindă până la sfârșitul sarcinii.

Așa cum făcea în fiecare dimineață la trezire, Kathryn învârti de trei ori cheița cutiei muzicale și apoi așeză cutia pe măsuta de noapte. Fredonând încetișor odată cu colindul, trase draperia și privi prin fereastra deschisă a odăii de culcare spre grajduri și preria estică. Soarele se înălța la orizont, printre ultimii aștri ai nopții, ce se estompau cu repeziciune. Deși era luna iulie, adia un vânt matinal răcoros, cu iz de dobitoace și iarbă de prerie.

Kathryn închise ochii și, preț de o clipă, se întoarse în timp, la *ranch*-ul lor. Văzu cu ochii minții căsuța lor din bârne, falnicul molid de Colorado și plopii tremurători; auzi susurul pâ râului ce curgea în spatele casei, simți în nări mirosul proaspăt de pini. O adiere de vânt îi ridică părul de

pe umeri. Își închipui că este atingerea ușoară a unor aripi de îngeri. Îngeri veniți de sus, din ceruri, cum era vorba cântecului pe care îl asculta.

* în limba engleză, colindul se numește „Angels We Have Heard on High”, n.tr.

Când deschise ochii, zări apropiindu-se din depărtare un călăreț singuratic. În lumina rozacee a zorilor, copitele calului parcă nici nu atingeau pământul și animalul părea să zboare peste câmpia întinsă. Calul și călărețul se mișcau la unison, ca o singură ființă. Cunoscuse și ea cândva această senzație de libertate. Larson o învățase să călărească așa, cu mulți ani în urmă.

Călărețul struni calul murg și mai merse o vreme la galop mic, apoi, înainte de a ajunge la *ranch*, se opri. După ce descălecă, se întinse și își masă coapsa dreaptă, apoi mângâie fruntea calului. Apucă nu foarte strâns dârlogii și animalul îl urmă. Nu era îndeajuns de aproape ca să-i distingă chipul, dar, chiar și de la o asemenea distanță, Kathryn observă că Jacob nu poartă nici ochelarii și nici căciula. În afara câtorva porțiuni mai întunecate, de unde fusese ras părul, capul îi era complet pleșuv.

Văzându-l că se apropie, Kathryn se îndepărtă de fereastră. Melodia intonată de cutiuța muzicală încetini, căznindu-se parcă să atingă ultimele note. Când Jacob trecu pe lângă casă, Kathryn auzi calul nechezând și apoi șoapta blândă cu care îl liniști grăjdarul. Murea de curiozitate să îl privească mai îndeaproape, dar știa că Jacob nu voia să fie văzut așa și respectul față de el învinse ispita.

După o jumătate de oră, o căruță trase în dreptul căsuței. Kathryn puse la o parte păturica pe care o împletea pentru copil și, privind într-acolo, îl văzu pe Gabe coborând din căruță, îmbrăcat cu o cămașă albă, scrobită, și o pereche de pantaloni cafenii. Arăta mai chipeș ca niciodată.

— Unde mă duci cu noaptea-n cap? îl întreabă Kathryn câteva minute mai târziu, când cotiră pe drumul principal ce ducea spre oraș. Miss Maudie și cu mine am pregătit

mâncare cât pentru o armată, așa că nădăjduiesc că ți-e foame.

Gabe îi răspunse printr-un zâmbet poznaș ce îi dădu de înțeles că încă n-avea de gând să-i destăinuie destinația, apoi începu să îngâne o cântare. Recunoscând imnul religios, Kathryn i se alătură. După ani întregi în care nu mai cântase alături de cineva întru slava Domnului, găsi pace sufletească în cântarea intonată npreună cu Gabe.

— Și-acu alegeți-l dumneavoastră pe următorul, spuse uriașul când terminară de cântat.

— Este un imn religios pe care-l știu din copilărie. Să vedem dacă mi-l mai amintesc... Are un ritm domol.

Începu să cânte, dar văzând că Gabe nu i se alătură, se opri și îl înghionti șagalnic cu cotul.

Gabe clătină din cap.

— Nu știu cuvintele. Da îmi place să vă aud cântând, doamnă Kathryn.

Ea zâmbi, apoi reluă cântarea.

— Doamne, Dumnezeule, Tatăl și Prietenul nostru, lumina și dragostea Ta strălucesc în toată lucrarea văzută a mâinilor Tale. Slava Ta încununează cerurile și întreg pământul este plin de Tine.

Gabe se întoarse spre ea cu ochii sclipind de lacrimi.

— Mai sunt și alte versuri în imnu ăsta, doamnă Kathryn?

Mișcată de reacția lui, Kathryn închise ochii.

— Îți auzim glasul și îți simțim prezența în timp ce Tu, Domn al vieții și al luminii, prea curat pentru ochii omenești, stăpânești peste noi învăluit de nori, nevăzut.

Cântă încă un vers, apoi lăsă să se aștearnă între ei tăcerea. Văzându-l pe Gabe cufundat în gânduri, Kathryn lăsă capul pe spate, bucurându-se de razele ce îi scăldau fața și de izul de mister pe care îl purta vântul de dimineață. Surpriza pe care i-o pregătise Gabe, oricare ar fi fost aceasta, nu putea întrece toate lucrurile pe care le făcuse până acum pentru ea. Nu-și mai simțise inima atât de ușoară de când...

În momentul acela un junghi îi săgetă abdomenul. Se

chirci înainte, încleștându-și degetele pe capră și simți cum o năpădește o nădușeală rece. Închise strâns ochii, icnind de durere.

Gabe trase de hățuri, încetinind, și își așeză îngrijorat mâna pe spatele ei.

— Ce-ați pățit, doamnă Kathryn?

Nu putu să îi răspundă imediat.

— Nu știu, gemu ea în cele din urmă, trăgând cu grijă aer în piept.

Durerea încetase la fel de brusc cum apăruse. Se lăsă pe spate și își puse mâinile pe pântec, mângâindu-și pruncul nenăscut.

— Probabil că e de la prea mult cântat, adăugă ea cu un râs forțat.

Gluma nu reuși să șteargă îngrijorarea de pe chipul lui Gabe.

— Nu vreți să ne întoarcem?

— Nu, Gabe, răspunse ea, așezându-și mâna pe brațul lui. Vreau să ne vedem de drum. Te rog. Totul va fi în ordine.

— Sunteți sigură?

Kathryn expiră încet înainte de a răspunde.

— Atâta vreme cât nu mă vei pune să alerg la o întrecere sportivă, cred c-am să mă descurc.

Totuși, hotărî în sinea ei să se menajeze pentru tot restul zilei. Nu voia să primejduiască în vreun fel sănătatea copilului.

Când ajunseră la marginea orașului, Gabe coti pe drumul care ducea spre biserica albă.

— Asta-i surpriza.

Kathryn privi nedumerită spre lăcașul aparent pustiu.

— Bine, dar nu e zi de duminică...

Gabe zâmbi.

— Am ajuns noi devreme. Da peste numai câteva ceasuri o să înceapă claca pentru ridicarea unei școli, uite acolo, adăugă el, arătând spre un lot de teren situat la vest de biserică, delimitat deja cu câte un par în fiecare colț, unde

așteptau deja, frumos stivuiți, dulapii pentru construcție. Femeile or să coasă și or să pregătească prânzul, ridică el din umeri. M-am gândit că v-ar face plăcere să participați și dumneavoastră la serbare. Dar înainte de asta am socotit că ați dori să treceți pe la Annabelle.

Tăcu, apoi adăugă cu glas șoptit:

— Și să mergeți să petreceți puțin timp la mormântu lui domnu' Jennings.

Drept răspuns, Kathryn îl cuprinse în brațe și îl strânse la piept.

Privind de pe alee clădirea de lemn pe două niveluri ce se înălța în fața lui, Larson simți că i se încrețește pielea pe spinare. Revăzu cu ochii minții privirea absentă a maică-sii, îi răsună în urechi zgomotul ușii închise, simți în nări mirosul acru al țigării de foi. Scutură din cap, încercând să izgonească amintirea.

Aceasta nu era aceeași casă de toleranță și el nu mai era copilul de atunci.

Închise ochii, încercând să prindă curaj, apoi urcă treptele și bătu la ușa din dos.

Așteptă un minut întreg, apoi bătu din nou. Era ora prânzului. Careva tot trebuie să se fi trezit până acum. Făcu un pas în spate și își ridică privirea spre șirul de ferestre de la etaj. Mai așteptă câteva minute și tocmai când era pe cale să plece, văzu mișcându-se perdeaua de la geamul ușii.

Cineva crăpă ușor ușa.

— Întoarce-te diseară.

Fata, foarte tânără, îi cercetă dintr-o privire chipul și căciula, fără să clipească, apoi adăugă:

— Nu ne ocupăm de clienți în timpul zilei.

Dădu să închidă ușa, dar Larson o opri. Fata părea să aibă vreo treisprezece – paisprezece ani. Ar fi vrut să creadă că era slujnica de la bucătărie, dar știa prea bine că asta era o iluzie deșartă. Frumusețea ei tinerească, pielea oacheșă și fină și ochii migdalați constituiau o combinație exotică și unii bărbați erau dispuși să plătească bani frumoși dacă acesteia

i se adăuga și o vârstă fragedă. Gândul îi întorcea și acum stomacul pe dos.

— Nu mă aflu aici în căutare de plăceri, domnișoară. Am venit să mă interesez de una dintre fetele care au lucrat aici.

Ochii căprui și depărtați ai fetei se umplură de suspiciune.

Larson scoase câțiva dolari din buzunar.

— Nu vreau decât să știu dacă persoana cu pricina a lucrat aici, atâta tot, făcu el o nouă tentativă, întinzându-i banii.

Când fata se întinse să-i ia, Larson își retrase ușor mâna.

— Întâi răspunde-mi și-apoi ai să-ți primești plata.

Fata clătină din cap și dădu să închidă ușa.

Larson își vârî piciorul în prag.

— Îți dau jumătate înainte și cealaltă jumătate, după ce îmi răspunzi.

Fata încuviință din cap și luă bancnotele pe care i le întinse.

— Cum o cheamă pe fată?

— Kathryn, dar se poate să se fi prezentat cu un alt nume.

Observă o ușoară sclipire în ochii fetei, dar aceasta continuă să îl privească fără să spună un cuvânt. Larson cunoștea prea bine această mască nonșalantă.

— Ascultă, știu că a stat la bordel, fiindcă am văzut-o venind aici într-o noapte. Vreau să știu dacă a lucrat aici.

— N-o cunosc pe doamna asta, răspunse fata repezit, împingând înapoi banii prin crăpătură, după care îi trânti ușa în nas și trase zăvorul.

Larson bătu din nou, deși știa că este zadarnic. După ce ridică bancnotele împrăștiate pe jos, se duse la prăvălia universală să cumpere provizii și apoi porni, cu gândul încă la cuvintele fetei, spre ieșirea din oraș. Când ajunse lângă biserică, își opri calul.

În fața și în spatele lăcașului era plin de căruțe. În depărtare, într-un luminiș situat dincolo de cimitir, mai mulți bărbați lucrau cot la cot pentru a fixa scheletul unui perete. Un grup ridica panourile de lemn pe umeri și celălalt le înălța

cu ajutorul unor funii. Pe iarba preriei erau răsfirate pături printre care zburda o ceată de copii. Femeile roiau în jurul unei mese improvizate, încărcată cu fel de fel de bucate.

Zumzetul ascutit al glasurilor femeiești îi răsuna în urechi, dar lui Larson îi atrase atenția o femeie anume.

Kathryn se îndrepta spre adunare, cu pletele-i blonde scăldate de razele soarelui. Părea să vină dinspre cimitir. Să îndrăznească, oare, să creadă, că fusese la mormântul lui? Această posibilitate îl mișcă. Soția lui se împlinea pe zi ce trecea și acum era, parcă, mai frumoasă ca niciodată. Dintr-odată, gândurile îi zburară la ultima lor noapte de dragoste. Amintirea, atât de vie, îl umplu de o dorință dureroasă. De dorința de a fi din nou *cu ea*.

Apoi își aduse aminte de noaptea nunții lor. Kathryn i se dăruise pură și nepătată, sfioasă și șovăielnică. În timp ce o ținea tandru în brațe, iubind-o cu priceperea unui bărbat experimentat, o privise în ochi, dorindu-și să aibă și el inocența ei. I-ar fi plăcut să-i poată oferi, la rândul-i, darul castității, dar împrejurările în care crescuse făcuse ca acest lucru să fie imposibil.

Kathryn rămase la distanță de femeile adunate în jurul mesei. Larson aproape că-i simțea încordarea, dorința de a fi acceptată de ele. În cele din urmă, o femeie cu păr castaniu o observă și, apropiindu-se de ea, o luă de mână. Larson își simți buzele arcuindu-se într-un zâmbet.

N-o cunosc pe doamna asta, îi spusese cu câteva minute în urmă fata de la bordel. *Pe doamna asta*.

Când se refereau la colegile lor de breaslă, femeile de la bordelul maică-sii foloseau mereu cuvântul „fetele”. Termenul „doamnă” era rezervat... ei bine, doamnelor. Să fie, oare, cu puțință ca...?

— Nu ne-ar strica o mână de ajutor, se auzi lângă el o voce, întrerupându-i șirul gândurilor.

Când se răsuci în șa, Larson dădu cu ochii de un bărbat cu înfățișare tinerească, aducând cu Abraham Lincoln, călare pe o iapă pagă. Îl recunoscuse numaidecât și încercă să-și

amintească numele fetei lui. Copila cu ochi violeti Lilly.

— Patrick Carlson, se prezentă pastorul.

Larson îi strânse mâna.

— Jacob.

Doamne, dă să nu-mi ceară și numele de familie!

— Ei bine, Jacob, după cum văd eu lucrurile, noi doi am putea să ne alăturăm bărbaților de acolo, să batem câteva cuie, să-i ajutăm să înalțe un perete sau doi și-apoi să fim ospătați regește, toate astea în răstimp de doar câteva ceasuri. Ei, ce zici, nu sună bine?

Carlson zâmbi. E un zâmbet *sincer*, se gândi Larson. Totuși, șovăia. Aruncă o privire îndărăt, spre adunare, trecându-și degetele peste barba proaspăt rasă, dar încă neuniformă. I-ar fi plăcut să o poată privi pe Kathryn, chiar și doar de la depărtare. Dar era, oare, în stare să reziste înconjurat de atâta lume?

— Unul dintre lucrurile care îmi plac la biserica asta sunt enoriașii, continuă Carlson cu dezinvoltură. Sunt cu toții oameni de ispravă. Prietenoși, generoși, când și când un pic păcătoși, dar mare e îndurarea lui Dumnezeu, așa că bănuiesc c-o să ne treacă micile neajunsuri cu vederea.

Văzând licărul jucăuș din ochii predicatorului, Larson nu putu să nu zâmbească.

— Poate că se va găsi ceva de făcut undeva departe de mulțime?

— Dulapii trebuie tăiați cu ferăstrăul, or asta ni s-ar potrivi ca o mănuașă, că-i treabă de doi oameni. Ei, ce zici?

Când Larson încuviință din cap, Carlson arată spre o grămadă de panouri de lemn situată în dreapta locului unde lucrau bărbații.

— Îți mulțumesc, spuse Larson încet.

— Încă n-ai de ce să-mi mulțumești. Așteaptă pân ai să guști din plăcinta cu mure făcută de Lilly. A întrebat de dumneata, să știi. Lilly a noastră nu uită niciodată o faț...

Carlson se opri brusc și umerii i se pleoștiră.

— Te rog să mă ierți, Jacob. N-am vrut să te jignesc...

Ațintindu-l cu privirea pe bărbatul mai tânăr de lângă el.

Larson își scoase încet ochelarii, ca pastorul să vadă că este sincer.

— Mă întreb dac-o să am norocul să mai gust din cafeaua făcută de soția dumată. Că tare bună a fost cea pe care mi-ai servit-o dată trecută.

Carlson îl privi o clipă în ochi, apoi aprobă din cap, se aplecă spre el și îl strânse de braț.

— Cafeaua lui Hannah e ca grația divină. E întotdeauna bună și nu se termină niciodată. Mă duc să iau două căni și ne întâlnim acolo peste un minut.

Kathryn așeză o felie de plăcintă cu mure pe farfuria băiețelului și zâmbetul larg care se întinse pe fața lui o făcu și pe ea s-a zâmbească.

— Sulioala mea mai male a făcut plăcinta, zise peltic micuțul, după care o zbughi înapoi spre pătură.

Kathryn îl petrecu, duioasă, cu privirea. Părul castaniu, des și ochii căprui ai micuțului o făcură să se întrebe din nou – oare purta sub sân pe fiul sau pe fiica lui Larson? Că va fi băiat, că va fi fetiță, se ruga doar ca pruncul să moștenească trăsăturile frumoase ale soțului ei.

Nu se întâlnise cu Annabelle în dimineața aceasta. Găsise ușa din dos a bordelului încuiată și, deși a bătut de câteva ori, nu a venit nimeni să-i deschidă. Următoarea oprire o făcuse la biroul de pompe funebre ca să vadă în ce stadiu de lucru se afla piatra funerară permanentă pe care o comandase pentru mormântul lui Larson, dar acolo fusese informată că lucrarea nu era încă terminată. Slavă Domnului. Nu avea încă banii necesari pentru a face plata integral. După aceea cumpăraseră flori proaspete și se dusese la cimitir.

Simțind o atingere pe umăr, Kathryn se întoarse. Deși abia ce făcuse cunoștință cu Hannah Carlson, se simțea deja legată sufletește de această femeie.

— Patrick zice că vrea să ia masa cu un nou-venit și m-a rugat să le țin și eu companie. Știu că te-am invitat să stai pe

pătura noastră, dar... n-ai prefera mai degrabă să ni te alături?

Kathryn îi aruncă noii sale prietene o privire bănuitoare.

— Deja ai reușit să îmi faci cunoștință cu toți burlacii prezenți azi aici, Hannah Carlson. Mă întreb dacă acesta nu e încă un tertip de-al tău...

Aproximativ de-o vârstă cu ea, Hannah era exact opusul lui Kathryn din punct de vedere al culorii părului și ochilor. Dar, după toate aparențele, cele două femei aveau, fără doar și poate, în comun un lucru: plăcerea de a tachina.

— Nu, îți jur că nu e vorba de niciun șiretlic, protestă Hannah, ciupindu-i jucăuș cotul. Dar într-o duminică, după prânz, ai să-mi faci o vizită exact în scopul ăsta, adăugă ea cu gura până la urechi, după care zâmbetul i se întristă și adăugă, cu glasul încărcat de regret: îmi pare rău că n-am fost la înmormântarea soțului tău, Kathryn. De obicei îl însoțesc pe Patrick atunci când ține el slujba, dar în ziua aceea Lilly s-a îmbolnăvit... iar ochii i se umplură de lacrimi. Tare-aș fi vrut să te cunosc mai devreme!

— Ei bine, important e că ne cunoaștem acum, răspunse Kathryn, aducându-și aminte de ziua în care luase, la rând, toate pensiunile din oraș, căutând găzduire. Și eu îi mulțumesc deja lui Dumnezeu că mi te-a scos în cale. Îmi iau ceva de mâncare și apoi vin la voi, îți promit.

Îi aruncă lui Hannah o privire convingătoare, după care începu să își umple farfuria. Oare unde-o fi Gabe? se întrebă ea, căutându-l cu privirea în timp ce își croia cale prin labirintul de pături. Îl văzuse mai devreme ajutând la construirea școlii. Ținea traversele grele în timp ce alții le fixau cu piroane. Chiar dacă puterea lui fizică nu o mai lua prin surprindere, abia acum văzuse că Gabe avea și un simț al echilibrului cu totul remarcabil.

Era încă departe când îl zări pe Jacob și nu-i fu greu să-și dea seama când o observă și el pe ea. Bărbatul schiță un zâmbet și, ca din reflex, își ridică gulerul în jurul gâtului. Kathryn îi răspunse și ea printr-un surâs.

Când se apropie de ei, Jacob se ridică respectuos în picioare.

— Kathryn.

Îi rostise numele încet, cu glas răgușit, aproape hârâitor. Uneori, când îl auzea, Kathryn se întreba dacă nu cumva vorbirea în sine îi provoacă durere.

— Mă bucur să te revăd, Jacob, îl salută ea, după care se așează pe un buștean lângă Hannah, vizavi de Jacob și de pastorul Carlson.

Văzând ușoara mirare ce se citea pe chipurile soților Carlson, adăugă râzând încetișor:

— Lucrăm amândoi la Casaroja.

— Care vasăzică, voi doi vă cunoașteți? exclamă pastorul Carlson, uitându-se nedumerit când la unul, când la celălalt, la fel ca soția sa.

Văzând că Jacob nu spune nimic, Kathryn luă asupra ei sarcina de a da un răspuns.

— Ei, nu ne cunoaștem foarte bine, domnule pastor. Doar că lucrăm amândoi la Casaroja. Eu sunt menajeră, iar Jacob administrează grajdurile.

Auzind descrierea făcută postului său, Jacob ridică fulgerător capul. Oare ce se ascunde dincolo de aceste lentile fumurii? se întrebă Kathryn. Tare ar fi vrut să-l poată privi în ochi. În pofida firii lui taciturne, avea impresia că nimic nu scapă atenției lui Jacob. I-ar fi plăcut să știe ce era în mintea lui acum.

Patrick stăruie să nu-i spună „domnul pastor” și conversația continuă pe un făgaș plăcut în timp ce se înfruptau din bucate.

— Bine, atunci am să-ți zic Patrick, se învoui Kathryn, gustând din cartofi.

— Ei bine, Jacob... Kathryn ne-a povestit câte ceva despre viața ei, Patrick își înfipse furculița într-un castraveci murat; acum e rândul tău. N-ai vrea să ne spui și tu câteva lucruri despre tine? Te afli de multă vreme prin părțile acestea?

Jacob privi în direcția ei, dar Kathryn n-avea cum să știe dacă se uita la ea ori ba.

— Nu, m-am mutat aici de curând. Dar trăiesc în teritoriul Colorado de ani de zile.

— De asta mi-am dat seama din conversația pe care am purtat-o adineauri. Pari să cunoști foarte bine munții din regiune. Unde trăiesc cei doi soți de care mi-ai vorbit înainte? Cei care te-au ajutat după accident.

Doar aparent acaparată de mâncatul plăcintei, Kathryn aștepta cu sufletul la gură răspunsul lui Jacob.

Acesta nu răspunse imediat.

— Trăiesc departe de aici, în munții din nord. La vest de Denver, tuși ușor și luă o înghițitură de apă. Astăzi sunt în viață doar datorită lor. Ei m-au îngrijit după incendiu... și mi-au dat o motivație de a trăi când o pierdusem pe a mea.

Sesizând tristețea și emoția pe cât de subtilă, pe atât de profundă din glasul lui, Kathryn își întoarse capul spre el. Deși nu îi vedea ochii, știa că o privește.

— Și tot ei te-au călăuzit către Iisus?

Jacob încuviință din cap și își întoarse atenția spre Patrick, surâzând ușor. În ambiguitatea momentului, Kathryn nu își putu dezlipi privirea de la fața lui. O parte a gurii îi rămăsese relativ nevătămată de flăcări, dar în cealaltă jumătate buzele erau strânse, cu colțul ușor teșit.

— Auzisem de El și înainte, dar datorită lor, și după cele întâmplare...; clătină din cap. Ei bine, acum cred c-aș putea spune că L-am văzut cu ochii mei.

Patrick își încreți, concentrat, fruntea.

— Stai așa... Iov 42... versetul 5?

Jacob pufni în răs.

— Nu știu ce verset e, dar capitolul l-ai nimerit.

— În timp ce lucram, Jacob și cu mine ne-am testat reciproc cunoștințele despre Scriptură, îi explică Patrick soției sale, cu ochii scânteind de entuziasm. Se pare că mi-am găsit nașul.

— Ei, așa! obiectă Jacob. Am avut noroc, atâta tot. Dar cred

că tu și Isaiah, bărbatul care m-a găsit, v-ați înțelege de minune. Omul ăsta are Cuvântul ascuns aici, adăugă el, ducându-și mâna la inimă. Iar Abby este o femeie minunată, cum rar mi-a fost dat să întâlnesc. Păcat că nu i-am întâlnit pe amândoi mai devreme.

Când Jacob privi într-o parte, observându-i cicatricea din jurul ochiului stâng și ascultându-l cum vorbește despre cei doi oameni ce păreau să însemne atât de mult pentru el, Kathryn simți că i se umplu și ei ochii de lacrimi.

— Păzea... șopti deodată Hannah, privind peste umărul lui Jacob, după care zâmbi și-i făcu din ochi lui Patrick. Vine Lilly.

— Jacob, ține-te bine, îl avertiză Patrick în șoaptă, pe un ton conspirativ. Pare-se că ți se pregătește o ambuscadă.

În momentul acela, Kathryn văzu o fetiță de o frumusețe rară furișându-se în spatele lui Jacob. Zâmbetul poznaș ce lumina chipul copilei o făcu să suradă. Jacob își puse dezinvolt farfuria deoparte înainte ca Lilly să se năpustească asupra lui cu un strigăt de luptă, agățându-se de umerii lui. Jacob apucă mâinile fetiței, aninate în jurul gâtului său, și se ridică, nu fără oarecare efort, în picioare.

— Hm, parc-am auzit ceva, făcu el, întorcându-se dintr-o parte într-alta și bălăbănind-o pe Lilly la fiecare mișcare. Domnule reverend, doamnă Carlson, voi n-ați auzit nimic?

Auzind chicotele ascuțite ale lui Lilly, Jacob o roti și mai abitir pe fetiță. Urmărind fascinată metamorfoza acestui om cu voce blajină, în curând Kathryn se trezi și ea râzând cu poftă la fel ca toți ceilalți.

— Sunt... eu... Lilly, îngăimă în cele din urmă, gâfâind, copila.

— Vai, Lilly, nici nu te-am văzut! răspunse Jacob, strângându-i mânuțele.

Lilly își așeză capul pe omoplatul lui, lăsându-și picioarele să se bălângăne. Jacob ridică mâna și trase ușor de o buclă neagră ce îi atârna peste umăr, apoi își lepădă prețioasa povară, râzând încetișor, ușor gâlgâit.

Râsul lui o făcu pe Kathryn să tresară. Râdea exact ca Larson. Privirea i se încețoșă și clipi repede din ochi ca să-și stăvilească neașteptata emoție. Ah, cât îi lipsea râsul lui Larson! Era un sunet pe care încetase să-l audă cu mult înainte de acea dimineață de Crăciun când soțul ei plecase de acasă.

După-masa se topi în seară și Kathryn fu bucuroasă când toată lumea începu să se pregătească de plecare. Când puse în căruță ultima cratiță goală a lui miss Maudie, îl zări pe Gabe îndreptându-se spre ea.

— Pe unde mi-ai fost, Gabe? îl muștră ea în șagă, cu mâinile în șold. Te-am căutat toată după-amiaza.

Gabe se uită la ea ca trăsnit.

— Păi, un să fiu? Am lucrat, doamnă Kathryn. Am pus umăru la ridicarea școlii, după care a trebuit să dau o raită până-n oraș. Și-apoi, ultima dată când m-am uitat, nu mi s-a părut că-mi duceți prea tare lipsa.

Îi aruncă o privire care o făcu să zâmbească, apoi adăugă, ajutând-o să urce în căruță:

— Jacob mai e pe-aici?

— Da, e acolo, vorbește cu pastorul.

— Poate c-o vrea să se întoarcă la fermă cu noi. Mă duc să-l întreb, adăugă el, înainte ca ea s-apuce a obiecta.

După efortul considerabil pe care îl depusese, Jacob devenise tot mai tăcut pe parcursul după-amiezii. Pesemne că era obosit și-ar fi preferat să se bucure de puțină solitudine, conchise Kathryn. De aceea, nu mică îi fu mirarea când Jacob încuviință din cap și porni spre ei. Observând că șchiopătatul îi devenea tot mai pronunțat pe măsură ce treceau orele, Kathryn hotărî în sinea ei să-i ceară lui miss Maudie o alifie care ar putea să-i aline întrucâtva suferința.

Jacob își legă calul în spatele căruței și apoi urcă pe platformă. Când porniră la drum, Gabe începu să cante. Jacob nu i se alătură și, dintr-un motiv sau altul, și Kathryn se codi să-i țină isonul.

În cele din urmă, Gabe o înghionti jucăuș cu cotul.

— Haideți, doamnă Kathryn, cântați-ne imnul 'cela de l-ați cântat azi dimineață. Că tare-i frumos.

Fără tragere de inimă, Kathryn cântă prima strofă, apoi rămase cu privirea pierdută în depărtare, spre dârele roșietice ale apusului ce alunecau în spatele piscurilor înzăpezite.

Merseră o vreme în tăcere, însoțiți doar de tropotul copitelor pe pământul bătătorit și de văierul constant al roților.

— Ești bună să cânti mai departe? întrebă la un moment dat, abia șoptit, Jacob.

Kathryn se întoarse surprinsă spre el, dar bărbatul avea privirea întoarsă spre vest, admirând asfințitul. Kathryn cântă imnul până la capăt și-apoi alte trei cântări, printre care și preferata lui Larson. În mod straniu, cântatul acelui imn nu o întristă, ci îi aduse pace sufletească. Poate că era un semn bun. Poate că începea să se împace cu pierderea lui Larson și a vieții trăite alături de el.

Și atunci de ce îl simțea aproape de ea chiar și acum?

Capitolul 19

Kathryn ieși din clădirea principală și porni spre locuința ei cufundată în întuneric. Larson se apropie de ea.

— Bună seara, doamnă Jennings, o salută el cu glas domol, ca să n-o sperie.

După cină, rămăsese așezat în fața grajdului, bucurându-se de vânticelul neobișnuit de răcoros pentru luna iulie și sperând s-o vadă pe Kathryn înainte ca aceasta să se retragă la culcare.

De la claca organizată sâmbăta trecută pentru ridicarea școlii mai stătuseră de vorbă de câteva ori și, de fiecare dată, Kathryn i se păruse mai tăcută decât de obicei, de parcă ar fi nelineștit-o ceva. Își făcea griji pentru ea. Imnurile pe care le cântase în acea seară, cu glasul ei pur și cristalin, reușiseră cumva să se infiltreze în fortăreața pe care o ridicase în jurul

sufletului său și îi subminau chiar și în momentul de față îndoielile pe care le avea în privința ei.

— Jacob.

Un zâmbet îi luminează fața, făcându-l să creadă că se bucura să-l vadă.

— Cum mai ești?

— Mulțam, bine.

Kathryn purta o altă rochie neagră, una pe care n-o mai văzuse până acum. Deși purta în fiecare zi aceeași culoare, era nespus de frumoasă. Era bucuros că, grație lentilelor fumurii ce îi mascau ochii, putea s-o admire în voie, fără ca ea să se simtă ofensată.

— Am venit să îți spun că în dimineața asta s-a mai născut o vițică, în caz că vrei să vii s-o vezi. Mamă-sa n-o acceptă în preajma ei, așa că o ținem în grajdul de aici. Gabe zicea că poate ai vrea s-o vezi. Poți să treci pe la grajd oricând poțfești. O să am grijă ca Gabe să fie acolo.

Kathryn îl privi gânditoare.

— Da, chiar mi-ar plăcea să văd vițeaua. Îți mulțumesc, Jacob.

Larson înclină din cap și dădu să plece.

— S... s-ar putea să-l văd în seara asta? Chiar acum... dacă ai timp?

Larson aruncă o privire înapoi, mirat de șovăiala din vocea ei, apoi îi zâmbi.

— De ce nu? Stai să văd dacă Gabe e acolo.

— Aș putea aduce și niște desert. Azi am făcut plăcintă cu nuci pecan. Nu știi dacă este pe gustul dumitale... adăugă ea cu jumătate de gură.

Era plăcinta lui preferată.

— Este, doamnă, este.

Larson stătea în afara boxei, privind cu plăcere câtă grijă îi arătau Kathryn și Gabe vițelei nou-născute. Se îndoia că se va putea obișnui vreodată cu candoarea copilărească a lui Gabe. Când îl văzuse pentru prima oară pe acest munte de om, nici cu gândul nu gândise c-ar putea să aibă o fire atât

de blajină. Gabe era un muncitor sânguincios și forța lui fizică fusese de mare ajutor în repetate rânduri, atunci când aveau de îndeplinit sarcini care depășeau puterile lui Larson. Din fericire, acesta se înzdrăvenea trupește pe zi ce trecea și, datorită regimului riguros pe bază de tocăniță de vită pe care i-l administra miss Maudie, brațele și pieptul i se împliniseră deja în mod simțitor.

— Îi place să fie mângâiată aici, între urechi, spuse Gabe, luând mâna lui Kathryn și călăuzind-o blajin pe creștetul vițicii orfane.

Larson se aștepta ca soția lui să-i spună lui Gabe că știa deja asta, dar ea nu spuse nimic, doar zâmbi și îi urmă instrucțiunile.

— Îmi amintește de o vițică de la ferma dumneavoastră, doamnă Kathryn.

— Da, și mie, murmură ea gânditoare.

Larson o văzu cum își retrace mâna și se ridică în picioare. Kathryn ieși din boxă, se apropie de el și își roti ochii prin grajd.

— Ce întuneric s-a făcut aici!

El nici măcar nu băgase de seamă. Se obișnuise să privească totul prin lentilele lui fumurii și, în afară de momentele când se strecura afară să citească la lumina vreunei lămpi din dormitoarele muncitorilor, trăia după ceasornicul soarelui. Nu mai aprinsese o flacără de la incendiu încoace și gândul că trebuia să o facă acum îl înfioră. Ridică înfrigurat capul. Kathryn se uita la el.

— N-ai pe-aici vreun felinar, Jacob? îl întrebă ea încet, cu căldură în glas.

— Cred c-am văzut eu unu în spate, sări Gabe, închizând ușa boxei în urma sa. Mă duc să-l aduc.

Când îl văzu pe Gabe întorcându-se cu felinarul neaprins, Larson intră în panică. Gabe așeză felinarul pe masa de lucru de lângă el și Larson coborî capul în pământ, incapabil să facă o mișcare. Închise ochii. Inima îi bubuia, mâinile îi tremurau, își încleștă pumnii pe lângă trup. Amânase, cu

groază, acest moment inevitabil vreme de luni întregi.

Uită-te la mine! Sunt bărbat în toată firea și mă tem de foc!

— Te superi dacă îl aprind eu?

Simțind o atingere pe braț, Larson deschise ochii și o văzu pe Kathryn stând lângă el. Nici măcar n-o auzise apropiindu-se. Cu orgoliul rănit, încuviință din cap și Kathryn aprinse fitilul.

La lumina caldă a felinarului, Larson văzu zâmbetul blând de pe chipul ei, înțelegerea ei tacită. Covârșit de rușine, se așează abătut pe un balot de fân.

— Sper că vă este foame. Am tăiat felii mari, spuse Kathryn, dând fiecăruia câte o bucată de plăcintă și așezând apoi coșul pe masă.

Gabe își termină repede porția și apoi se întoarse în boxă să vadă ce mai face vițica.

— Îmi dai voie?

Larson înălță capul și o văzu pe Kathryn privind spre Biblia pe care o lăsase în dimineața aceea pe un raft, deasupra mesei de lucru. Aprobă din cap și îngână:

— Plăcinta e cu adevărat delicioasă.

După toate câte se întâmplaseră în ultimele șapte luni, era uimitor să stea acum aici împreună cu soția lui, bucurându-se de compania ei și înfruptându-se din plăcinta făcută de ea. Îi venea greu să mistuie toate astea. Probabil deoarece Kathryn nu mai era cu adevărat soața lui. Sau poate că mai era în mod oficial, pe hârtie, dar nu și în mintea ei. Nici măcar nu-l recunoscuse. Dar voia el cu adevărat să fie recunoscut? Nu își luase toate aceste măsuri de precauție tocmai ca ea să nu îl recunoască?

O urmări cum întoarce filele Bibliei. Ar fi vrut să se ducă la ea și să o cuprindă în brațe, așa cum făcea cândva – să aibă libertatea, dreptul de a o atinge din nou. Preț de o clipă își imagină că ea i-ar răspunde, poate, la îmbrățișare, într-un fel care să-i dea de înțeles că încă îl mai dorește. Apoi își văzu degetele diforme în care ținea cu stângăcie furculița și își întoarse, descurajat, capul.

Uite unde-am ajuns, gândi el, rotindu-și ochii în jur. Trăia într-un grajd. Dormea pe un culcuș de paie, acoperit cu o pătură. Nu-i putea oferi lui Kathryn nici măcar un pat cum se cuvine, darămite un cămin. Își puse deoparte felia de plăcintă.

William Cummings avusese dreptate. Kathryn meritase dintotdeauna ceva mai bun.

— Biblia aceasta a aparținut celor doi soți de care ne-ai vorbit.

Vocea ei îl readuse în prezent. Kathryn ținea Biblia deschisă la prima pagină.

— Isaiah și Abby, citi ea. Dar nu e trecut și numele lor de familie.

Larson zâmbi. Nu se gândise la asta până acum.

— Nici nu știu care este numele lor de familie. Nu mi-a trecut prin cap să-i întreb.

Kathryn îl aținti nedumerită cu privirea.

— Dar Isaiah și Abby înseamnă mult pentru dumneata, nu-i așa? Din câte mi-ai povestit despre ei, par a fi niște oameni deosebiți. Mi-aș dori să-i cunosc.

Glasul ei părea sincer. Larson dădu din cap. Da, și el își dorea asta, așa cum își dorea ca ea să-l recunoască în el pe bărbatul de odinioară.

— Sunt convins că ți-ar plăcea de ei, Ka...

Amuți. Aproape că-i spusese Kat. Trecuse o veșnicie de când nu o mai alintase așa. Tuși ușor pentru a-și masca gafa.

— Tu și Abby aveți multe în comun. Cred că v-ați înțelege de minune.

Kathryn zâmbi, părând că nu băgase în seamă bâlba, apoi deschise cartea la pagina marcată de el cu un fir uscat de iarbă de preerie.

— Acesta este pasajul pe care îl citești acum?

Larson încuviință din cap, așa că ea începu să citească.

— Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Cristos?...

Larson privea cu inima strânsă cum i se mișcă buzele,

cum vocea îi urcă și îi coboară. Simți că i se strânge inima. Kathryn citi versetele cu însuflețire, apoi îi aruncă o privire în care se citea o plăcere de nedescris.

— Acesta este pasajul meu preferat: „Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Iisus Cristos, Domnul nostru”.

Cuvintele trecură prin inima lui ca un fier roșu.

— Și dumneata ești încredințată de asta?

— Da, răspunse Kathryn repede, după care clătină din cap. De fapt, nu sunt mereu sigură de asta. Uneori, mă gândesc la viața mea, la alegerile pe care le-am făcut, la toate câte mi s-au întâmplat – ridică ușor din umeri – și simt că Dumnezeu m-a dat, poate, uitării sau că pur și simplu nu mă mai iubește la fel de mult ca odinioară.

Își mângâie cu mâna dreaptă pruncul nenăscut, apoi adăugă:

— Și sunt, pe de altă parte, momente în care îl simt atât de aproape, că îi simt răsuflarea în obraz.

Răse încetișor.

— Îmi dau seama că sună cam caraghios, adăugă ea sfioasă.

— Nu... nu sună deloc caraghios, murmură Larson și, văzând strălucirea din ochii ei, simți cum i se aprinde și lui o scânteie în suflet.

Kathryn își purta părul lăsat peste umăr, răsucit într-o buclă groasă. Doamne, cât era de frumoasă! Cum putuse trăi ani de zile alături de această femeie, împărțind același pat cu ea noapte de noapte, fără să o vadă vreodată așa cum era ea cu adevărat? Fără să cunoască această latură a ei? Această latură a ființei sale ce nu va îmbătrâni și nu va pieri niciodată. *Ce neghiob am fost!*

— S-a făcut târziu, spuse ea, punând Biblia deoparte. E timpul să plec.

Larson o conduse până acasă, sorbindu-i glasul melodios în timp ce ea sporovăia despre claca de săptămâna trecută și despre pastor și despre soția lui și despre copiii lor... Aerul nopții era parcă mai înmiresmat ca niciodată și Larson era convins că asta nu se datora atât vânticelului vărat, cât femeii care mergea alături de el.

Se opriră în dreptul verandei și Larson privi felul în care i se mișcau mâinile în cadență cu glasul. Și în momentul acela știu că, indiferent de ceea ce făcuse Kathryn, indiferent de hotărârile pe care le luase sau de jurămintele pe care le încălcase, el o va iubi pentru totdeauna. Timpul stătu, parcă, în loc și avu o revelație. *Așa mă iubești Tu pe mine, Doamne? Orice aș face... Tu n-ai să încetezi să mă iubești?*

Răspunsul reverberă tăcut în el. Înțelegând, simți cum îl trece un fior pe șira spinării. Cât de tare regreta toți acei ani în care își căutase cu meschinărie propria cale, fără să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu și fără să-i pese de neștiința sa, tratând-o pe Kathryn fără pic de blândețe și respect...

Își aminti cu cât drag se uita Abby la Isaiah atunci când acesta privea în altă parte. Ce n-ar fi dat să poată recâștiga inima lui Kathryn! Ca soția lui să îl poată privi în același fel.

Ochii îi căzură, preț de o clipă, asupra pruncului ce-i creștea în pântec. Oare nu se făcea și el vinovat de necredința lui Kathryn? Păcatul lui nu contribuise cumva la ale ei?

Se întrebă, așa cum o făcuse de nenumărate ori în copilărie, ce părere are Dumnezeu despre un copil din flori. Păcatul părinților era, oare, transmis și copilului? Știa, din proprie experiență, că fapta lor rușinoasă se răsfrângea și asupra copilului în ochii oamenilor, dar oare Dumnezeu însemna și copilul cu stigmatul păcatului săvârșit de părinți? Nu avea să uite niciodată felul disprețuitor în care îi priveau orașenii pe el și pe maică-sa, cuvintele batjocoritoare care se aruncau în urma lor. Și aceștia erau aceiași oameni – unora dintre ei le cunoștea cât se poate de bine chipul – pe care îi

vedea mergând duminica la biserică.

— Ei, ce zici, Jacob? Ai vrea să vii? îl întrebă Kathryn, întrerupându-i gândurile după care își înclină capul într-o parte, așteptând, în mod vădit, un răspuns.

— Ăă... desigur, se auzi el rostind ca prin vis.

Kathryn zâmbi și el intră în panică. Habar n-avea la ce își dăduse acordul!

— Atunci ne întâlnim aici duminică dimineața. Ești bun să-l întrebi pe Gabe dacă nu vrea să vină și el cu noi la biserică?

La biserică? Îi veni să pufnească în râs, dar se abținu. Ultima dată fusese la biserică împreună cu Kathryn, cu mulți ani în urmă, și detestase fiecare clipă. Se pare că Isaiah avusese dreptate: Dumnezeu *chiar* are simțul umorului!

Privi în ochii lui Kathryn și văzu în ei speranță. Și tot în ei își văzu și propriul trecut – un trecut pe care nu mai putea să-l schimbe. Totuși, încă îi stătea în puteri să modeleze prezentul. Da, în duminica aceasta își va duce soția la biserică.

Kathryn coborî din trăsura lui Donlyn MacGregor, măsură cu privirea fațada restaurantului, apoi întoarse iar capul spre vizitiu.

— Sunteți sigur că aici trebuia să venim?

— Da, doamnă. Sunt ceasurile opt fix. Domnul MacGregor vă așteaptă înăuntru.

Portarul îi deschise curtenitor ușa restaurantului și Kathryn îi mulțumi printr-o înclinare a capului. De cum păși în vestibul și ghetele i se afundară în opulentul covor persan, înțelese că acesta nu era nicidecum locul pe care îl avusese în gând atunci când stabiliseră întâlnirea de afaceri. Doamnele de la mese erau îmbrăcate în rochii de mătase fină, iar bărbații purtau costume scumpe, asemănătoare celui pe care îl ajustase pentru domnul MacGregor. Își trecu stânjenită degetele peste sărăcăcioasa ei rochie neagră de bumbac țesută în casă.

— Ce mă bucur că ai venit, doamnă Jennings! Ești foarte

punctuală.

Donlyn MacGregor își făcu apariția lângă ea și îi strecură mâna pe sub brațul său. Purta chiar costumul pe care i-l ajustase cu câteva săptămâni în urmă.

— Arăți de-a dreptul minunat în seara aceasta.

— Domnule MacGregor, consider că acesta nu este nicidecum locul potrivit pentru...

Un ospătar își făcu apariția și se înclină ușor în fața lor.

— Pe aici, vă rog.

Spunând acestea, bărbatul o luă înainte, conducându-i pe lângă sala de mese luminată de lumânări, de-a lungul unui culoar, până într-un separeu ale cărui ferestre dădeau spre lanțul muntos. Cerul serii era o pictură în acuarelă.

— Am să revin imediat, domnule.

Răsuflând ușurată că nu fusese pusă în situația jenantă de a trece prin restaurant, Kathryn își retrase ușurel mâna de sub brațul lui MacGregor.

— Domnule MacGregor, v-am spus clar că nu doresc să iau cina cu dumneavoastră în seara asta.

— Ba pardon! obiectă el, ridicând un deget. Ai refuzat să iei cina cu mine la Casaroja. Dar n-ai spus nicidecum că nu vrei să cinăm în oraș.

Îi trase scaunul să se așeze, cu ochii scăpărând obraznic.

Kathryn îi aruncă o privire tăioasă.

— Aveam impresia că urmează să discutăm despre oferta dumneavoastră... într-un loc mai potrivit pentru o întâlnire de afaceri.

MacGregor îi răspunse cu un zâmbet larg căruia, își spuse Kathryn, puține femei trebuie să îi fi rezistat până acum.

— Ia să vedem, cred că vorbele pe care le-ai folosit au fost să ne întâlnim, citez, „într-un loc mai puțin intim” și să „las ușa deschisă”. Or, după cum bine vezi, doamnă Jennings, acesta e un local public și, ca să-ți fac pe plac – arată spre ușă – am lăsat și ușa deschisă. Și-apoi cele mai multe afaceri nu se încheie la birou, ci savurând o friptură gustoasă și un vin bun. Și acum fii bună și șterge-ți încruntarea de pe fața

aia drăgălașă și ia loc, ca să putem începe discuția.

Kathryn se strădui să-și ascundă nemulțumirea și se așează. Un ospătar își făcu apariția lângă ea, cu un șervet tivit cu dantelă. Kathryn încuviință din cap și bărbatul îi așează șervetul în poală. Crâmpeie ale dineurilor și ale petrecerilor cu dichis la care luase parte în copilărie îi străfulgerară în minte cu o claritate tulburătoare. Lumina lumânărilor răsfrângându-se pe paharele de cristal, reflectată de farfuriile de porțelan cu bordură aurie, chelneri cu mănuși albe... Toate acestea erau amintiri ale unei vieți la care renunțase de bunăvoie cu ani în urmă. Totuși, cât de diferit de visurile ei era făgașul pe care o luase viața sa după aceea...

Așteptă răbdătoare de-a lungul aperitivului ca MacGregor să aducă vorba despre colaborarea de afaceri. Era bucuroasă că mâncase atât de puțin în seara aceea. Pruncul fusese mai vioi decât de obicei și pur și simplu nu avusese poftă de mâncare.

Văzând că MacGregor nu deschide subiectul nici la servirea felului principal, Kathryn hotărî să preia inițiativa.

— Domnule MacGregor, vă mulțumesc pentru această cină minunată și pentru plăcuta dumneavoastră companie, dar cred că a venit timpul să discutăm despre oferta dumneavoastră.

MacGregor luă o înghițitură de vin și apoi studie paharul cu picior lung pe care îl ținea în mână. Ochii lui de un albastru cenușiu păreau aproape negri în lumina difuză a separeului.

— De ce nu începi prin a-mi spune ce este, mai exact, ceea ce-ți dorești de la mine, doamnă Jennings? o întrebă el șăgalnic.

Kathryn șovăi, simțind cum o năpădește brusc îndoiala. Gândurile îi zburară la sfatul lui Matthew Taylor de a se ține departe de Donlyn MacGregor. Cuvintele lui Taylor îi rămăseseră întipărite în memorie, la fel ca neîncrederea pe care i-o insufla fiecare gest aparent binevoitor al lui MacGregor. Acesta a prezentat-o domnului Kohiman, i-a

trimis flori când a fost anunțată moartea lui Larson și a angajat-o la Casaroja. Iar acum se oferea să îi ia în chirie terenul ca loc de pășunat pentru cirezile sale. Punând toate acestea în balanță, ceva tot nu-i inspira încredere în persoana lui. Dar MacGregor era singurul ei cunoscut care dispunea de fondurile necesare pentru a o ajuta să iasă din impas.

Poate că avertizarea făcută de Matthew fusese oarecum motivată de sentimentele pe care le nutrea acesta față de ea. Hotărâtă să îl convingă pe MacGregor s-o ajute, alege să nu țină cont de aceste îndoieli supărătoare.

— Domnul Harold Kohiman mi-a trimis o înștiințare cu privire la data în care va fi scos la licitație pământul. Dacă nu achit suma cuvenită, pământul meu va fi vândut la licitație în Denver. Am doar două luni la dispoziție ca să obțin fondurile necesare pentru a restitui creditul.

MacGregor dădu încet din cap.

— Ai vorbit direct cu Harold Kohiman despre chestiunea aceasta? Poate că împreună ați putea găsi o soluție.

Kathryn luă o gură de apă să-și umezească gâtul.

— Da, am stat de vorbă, dar dumnealui nu este dispus să facă nicio concesie.

— Pari înverșunată pe el.

— Nu sunt înverșunată, răspunse Kathryn, regretând numaidecât tonul aspru pe care îl adoptase. Doar că... la ultima noastră întrevvedere, dumnealui...

— A spus ceva ce te-a ofensat? sugeră MacGregor, aplecându-se în față.

Kathryn regretă imediat că adusesese chestiunea în discuție.

— N-am intenționat nicidecum să insinuez așa ceva, domnule MacGregor. Dar, la drept vorbind, aș prefera ca discuția din seara aceasta să se restrângă la noi doi.

— Nimic nu m-ar mulțumi mai tare, ripostă el, rânjind ușor, după care aruncă o privire spre farfuria ei. Văd că abia de te-ai atins de mâncare. Nu este bună?

— O, ba da, este delicioasă, răspunse ea, luând cuțitul și

începând să-și taie biftecul. Rugămintea mea, domnule MacGregor, și vă asigur că am chibzuit îndelung înainte de a o supune atenției dumneavoastră, adăugă ea, privindu-l drept în ochi, este să îmi împrumutați suma de care am nevoie pentru a rambursa creditul bancar. Vă promit că, în cinci ani de zile, am să vă restitui împrumutul până la ultimul bănuț.

MacGregor dădu încet din cap, ca un adult care simulează interesul față de fantasmagoriile unui copil.

— Și de câți bani ar fi, mă rog, vorba?

Ignorându-i privirea paternă, Kathryn termină de mestecat și înghiți înainte de a răspunde.

— De 15.000 de dolari.

— 15.000 de dolari?! exclamă el, ridicând din sprâncene. Păi asta e o căruță de bani, doamnă Jennings – și mai cu seamă pentru cineva care nu poate prezenta nicio garanție colaterală. Nu cred să existe vreo instituție bancară care să acorde un astfel de credit neasigurat vreunui bărbat și cu atât mai puțin, unei femei.

— Da, sunt conștientă de asta. Dar, dacă prețul cărnii de vită rămâne stabil, și sunt convinsă că va rămâne, se grăbi ea s-a adauge, în termen de cinci ani am să vă pot restitui întreaga sumă.

— Cu dobânda aferentă? întrebă el, ridicând o sprânceană.

— Da, firește, minți Kathryn, apostrofându-se în sinea ei că uitase să pună și asta la calcul.

Nu putea decât să spere că MacGregor va stabili un procent rezonabil.

— Ia să vedem dac-am înțeles bine. Vrei să-ți împrumut 15.000 de dolari... pe care ai să mi-i returnezi în următorii cinci ani... ca să pui din nou pe picioare *ranch*-ul pe care l-ai pierdut tocmai pentru că n-ai fost în stare să-l administrez cum se cuvine? Și asta în condițiile în care nu mai ai nici animale, nici oameni?

Deși zâmbea curtenitor, tonul îi era din cale afară de sarcastic. Confruntată cu o asemenea franchețe, Kathryn pur

și simplu nu știu ce să răspundă.

— De fapt, pierderea cirezii n-a fost vina mea, îngână ea în cele din urmă, pe un ton mai nesigur decât și-ar fi dorit.

Orgoliul șifonat îi lăsase un gust amar.

— Am pierdut, ce-i drept, animalele. Dar există dovezi că au fost otrăvite.

MacGregor îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Dovezi că au fost otrăvite? repetă el. Bine, dar cine s-ar deda la asemenea faptă? Și de ce n-ai pus câțiva oameni să stea de pază?

— Am pus, dar paznicii au dispărut. Nu știm cum s-a întâmplat, dar inspectorul a spus că, după părerea lui, totul a fost plănuțit dinainte.

— Ei, asta nu-i cine știe ce dovadă, ripostă MacGregor.

Își așază furculița în farfurie și se aplecă, oftând, spre ea.

— Doamnă Jennings, lăsând toate astea la o parte, îți dai seama ce risc uriaș reprezinți? Ești o femeie nemăritată, cu un *copil*.

Accentuă cuvântul de parcă ar fi fost ceva supărător.

— Văduva unui bărbat care n-a lăsat în urma lui decât o grămadă de datorii și o reputație îndoielnică în ceea ce privește simțul afacerilor.

MacGregor o ținu tot așa, enumerând pe degete toate neajunsurile ei. Kathryn îl asculta neputincioasă. Cum de putea păstra un ton atât de amabil când, de fapt, o sfâșia în bucăți? Sau poate că nu-și dădea seama cât de mult o dureau cuvintele lui?

— Deși ești o femeie inteligentă, îți lipsește în mod clar experiența conducerii unei ferme. Și-apoi, permite-mi să adaug că asta e treabă de bărbat, doamnă Jennings. Nu-i deloc potrivită pentru sexul slab, continuă el luând o gură de friptură și mestecând agale. Unde mai pui că valoarea terenurilor din zona aceea a scăzut drastic în ultimele luni.

Sesizând că ea nu este de acord cu spusele lui, îi aruncă o privire întrebătoare și adăugă, schițând un zâmbet în colțul gurii:

— Ori poate ești de altă părere?

— Eu consider că un teren bun nu își pierde niciodată valoarea, domnule MacGregor.

De câte ori nu-l auzise pe Larson spunând asta?

— Din pură curiozitate, doamnă Jennings, s-a arătat careva interesat de proprietatea dumitale?

Amintindu-și de oferta de care îi vorbise Kohiman, Kathryn coborî privirea și își netezi șervetul din poală. Fusesse, oare, nechibzuit din partea ei să refuze acea propunere? Acceptarea ei ar fi însemnat siguranță financiară atât pentru ea, cât și pentru prunc. Dar cum s-o fi putut accepta? În esență, învoiala ar fi costat-o pământul. Pământul lui Larson. Și poate că și drepturile orașului asupra apei. Năpădită de un șuvoi de gânduri contradictorii, încercă din răspuțeri să-și pună ordine în idei.

În cele din urmă, ridică privirea, nădăjduind că interlocutorul său va vedea hotărârea ce i se citea în ochi.

— Cu ceva vreme în urmă, domnul Kohiman mi-a vorbit de o ofertă, dar eu i-am spus s-o refuze. În afară de copilul meu, domnule MacGregor, acest pământ înseamnă mai mult ca orice pentru mine. Nu l-am scos la vânzare tocmai pentru că îmi doresc cu adevărat să îl păstrez.

MacGregor dădu impacientat din mână, de parcă ultimul ei comentariu ar fi fost nesemnificativ.

— Se găsesc loturi de vânzare peste tot în regiune și, oricât de greu ar fi să accepți lucrul ăsta, terenul dumitale nu se numără nicidecum printre cele mai dezirabile.

Kathryn nu era de acord, dar își păstră părerea pentru sine. Ceasul mare de pe peretele opus bătu ceasurile nouă. Speranța ei de a salva pământul se micșora cu fiecare oscilație a pendulului. Larson alesese dinadins acel lot de teren. Gândurile îi zburară la ziua în care i-l arătase pentru prima dată. Parcă vedea și acum cum îi sclipeau ochii de mândrie.

MacGregor se întinse peste masă și îi luă mâna.

— Nu-ți spun lucrurile astea ca să te chinui, doamnă

Jennings. Doar că vreau să înțelegi ce risc și-ar asuma orișice persoană împrumutându-ți acești bani.

— Înțeleg, murmură ea, retrăgându-și mâna.

Oare se va mai prelungi mult întrevederea aceasta?

— E târziu și văd că dai semne de oboseală, spuse MacGregor, ridicându-se în picioare. Sunt dispus să-ți iau în chirie terenul pentru pășunatul vitelor, adăugă el, trăgându-i curtenitor scaunul, în felul acesta te vei bucura, cel puțin, de un venit suplimentar.

Apoi rosti o sumă pe care Kathryn o găsi rezonabilă, dar se simțea atât de descurajată, încât nu putu decât să încuviințeze din cap.

Pe cât de costisitoare, cina nu-i lăsase decât un gust amar, de visuri făcute scrum. După ce ieșiră din restaurant MacGregor o ajută să urce în trăsură și apoi, spre ușurarea ei, se așează pe bancheta de vizavi. Când trăsura se urni, hurducându-se, Kathryn își încheștă degetele în mulura din panoul lateral – nu atât pentru a se propti, cât pentru a-și reprima lacrimile.

Larson, am încercat să-ți împlinesc visul. Am încercat... Verigheta îi tăia palma, dar ea își încheștă și mai tare degetele, subit furioasă pe el, furioasă că nu avusese destulă încredere în ea ca să-i vorbească despre starea financiară a *ranch-ului*. De ce îi ascunsese lucrul acesta? Doar știa prea bine că și ea își dorea ca ferma să prospere.

Gândul acesta îi potoli furia. Oare nu tocmai așteptările ei înalte – nu doar în privința ranch-ului, ci și a lui Larson – îl determinaseră să îi ascundă adevărul? Își strânse pleoapele, văzându-și pentru prima dată, în toată goliciunea lor, năzuințele meschine – năzuințe pe care își dorea să le fi pus sub semnul întrebării cu mult timp în urmă.

Traversară orașul și se aflau deja pe drumul ce ducea la Casaroja când MacGregor se aplecă spre ea.

— Doamnă Jennings, vreau să te asigur, încă o dată, că nu ți-am spus lucrurile acelea din răutate, spuse el, mutându-se lângă ea.

Fără să privească spre el, Kathryn se trase repede înspre fereastră.

— Am impresia că vorbele mele te-au rănit cumva și zău că nu asta a fost intenția mea.

Accentul irlandez îi deveni mai pronunțat.

— Când ajungem la Casaroja, poate c-ai să fii bună să mă inviți la un ceai.

Își trecu degetul de-a lungul brațului ei.

— Dă-mi prilejul de-a îndrepta lucrurile între noi.

Auzindu-i invitația, Kathryn își îngustă ochii, continuând să se uite afară pe fereastră. Ideea de a îndrepta lucrurile între ea și Donlyn MacGregor nu o interesa câtuși de puțin. Iar dacă vorbele pe care i le spusese la cină fuseseră, chipurile, bine intenționate, nici nu-și putea imagina ce-ar putea spune omul acesta dacă își propunea să fie malițios!

Când îi apăru în raza vizuală conturul vag al clădirii principale de la Casaroja, îi încolți în minte o idee.

Vizitiul ocoli prin spatele casei mari și opri în dreptul locuinței lui Kathryn. Când MacGregor îi oferî curtenitor mâna, Kathryn i-o acceptă și coborî din trăsură. În dreptul verandei, pritocindu-și încă planul, se opri și se întoarse spre el.

— Nu pot pretinde că apreciez lucrurile pe care mi le-ați spus în seara aceasta, domnule MacGregor, dar vă apreciez orișicum sinceritatea. Datorită francheței dumneavoastră, acum văd mult mai clar lucrurile – atât neajunsurile situației mele, cât și avantajele ei.

— Păi chiar asta a fost și intenția mea, spuse MacGregor, luând-o ușurel de braț și aplecându-și capul spre ea ca și cum i-ar fi unit o relație mult mai apropiată. Nădăjduiesc că măcar o parte din spusele mele te vor ajuta să hotărăști făgașul pe care vei merge mai departe.

— M-au ajutat deja, ripostă Kathryn și, adunându-și toată puterea lăuntrică, îl privi drept în ochi. Am hotărât să vând eu însămi pământul, pe parcele, înainte de executarea silită.

Preț de o clipă, degetele lui MacGregor se încleștară

dureros pe brațul ei.

— Bine, dar spuneai că pământul înseamnă mai mult ca orice pentru dumneata, că n-ai putea nicicând să... schiță un zâmbet strâmb. Adineauri spuneai că n-ai vrea în ruptul capului să-l vinzi.

— Ei bine, domnule MacGregor, m-am înșelat. Datorită dumneavoastră, acum îmi dau seama că *există* ceva ce înseamnă mult mai mult pentru mine decât pământul. N-am să vând întregul teren. Am să păstrez casa și pământul din jurul ei, inclusiv dreptul de proprietate asupra apei pârâului. Restul terenului am să-l vând, garantând noilor proprietari acces proporțional la Fountain Creek și poate că, în felul acesta, am să reușesc să fac rost de fondurile necesare. Soțul meu a ales cu mare băgare de seamă acest pământ și, deși dumneavoastră spuneți că nu valorează mare lucru, sunt încredințată că se vor găsi și oameni care să-i recunoască valoarea.

Puse mâna pe clanță, apoi adăugă:

— A fost o cină încântătoare, pentru care vă mulțumesc încă o dată. Noapte bună.

Spunând acestea, îi închise ușa în nas și trase repede zăvorul.

Peste două zile, în timp ce făcea curățenie, Kathryn auzi zgomot de pași pe holul principal și ridică privirea. MacGregor se îndrepta spre ea cu pas apăsător. Văzând hotărârea din ochii lui, Kathryn simți cum îi crește pulsul. Nu cumva întinsese prea tare coarda deunăzi, respingându-l într-un mod atât de fățiș?

— Ești bună să mă însoțești până în birou, doamnă Jennings?

După ce Kathryn intră, MacGregor închise ușa și îi făcu semn să se așeze.

Kathryn se pregăti sufletește pentru ce putea fi mai rău. Oare MacGregor chiar era atât de josnic cât s-o dea afară din simplul motiv că îi respinsese avansurile? Cu siguranță că nu. Și totuși, îndoiala odată instalată, i se învălmășiră în

mintea un noian de gânduri. Unde avea să locuiască? Unde va lucra? Cine ar fi dispus să angajeze o femeie însărcinată în luna a șaptea?...

— Doamnă Jennings, m-am gândit îndelung la conversația pe care am purtat-o acum două seri și... regret profund unele dintre vorbele pe care ți le-am spus.

În ciuda aparentei pocăințe ce contura zâmbetul lui încordat, Kathryn simți un îndemn lăuntric de a fi cu băgare de seamă. Ei, dar ce motiv avea să se teamă? Donlyn MacGregor era un om ca toți ceilalți, încercă ea să se îmbărbăteze. Ce-i drept, un om influent și, fără îndoială, bogat. Dar, în fond, un simplu om. Un om care, dacă ar fi dispus, putea s-o ajute să-și îplinească visul. *Respiră, Kathryn, respiră.*

MacGregor își întoarse privirea, fixând rafturile de cărți ce acopereau pereții.

— Sincer să fiu, doamnă Jennings, m-a înfuriat felul în care ai ignorat constant atenția pe care ți-am arătat-o. Felul în care m-ai respins de fiecare dată.

Ridică privirea și își puse palma pe un document voluminos așezat pe biroul său. Actele oficiale atraseră imediat atenția lui Kathryn.

— Totuși, după îndelungă chibzuință, am hotărât să îți dau ce mi-ai cerut. Am să-ți împrumut banii de care ai nevoie pentru a-ți păstra pământul. Întregul pământ. Dar, înainte de toate, va trebui să cădem de acord asupra termenilor învoielii noastre.

Capitolul 20

Larson țesăla calul cu mișcări line, ritmice, recunoscător pentru vânticelul ce domolea nițel arșița soarelui de amiază. Când calul necheză, Larson își ridică privirea și, uitându-se dincolo de țarc, îl zări pe Donlyn MacGregor ițindu-și capul în grajd. După cum se vedea, MacGregor încă nu-l observase.

De la angajarea sa, Larson îl văzuse de mai multe ori pe

stăpânul de la Casaroja, dar niciodată de la o distanță atât de mică. Ultima oară fusese atât de aproape de el toamna trecută, când, pretextând că nu are destul teren pentru pășunat, MacGregor se oferise să-i cumpere pășunea sudică și terenul din jurul casei. Fusese extrem de insistent, dar Larson îl refuzase. De două ori. Știa că e o minciună. MacGregor avea destul pământ cât să pășuneze nu una, ci două cirezi.

MacGregor se întoarse și, zărindu-l pe Larson, rămase o clipă nemișcat înainte de a porni spre el.

Larson se îndreptă de spate și, întinzând primul mâna, îi dădu binețe, încercând din răspuțeri să-și mascheze aversiunea.

MacGregor îi studie fățiș chipul și ochii reci, ca de oțel, i se umplură de dezgust.

— Eu sunt Donlyn MacGregor, proprietarul ranch-ului.

— Da, domnule. Știu cine sunteți. Pe mine mă cheamă Jacob. Jacob Brantley, trânti el pe negândite.

— Brantley, repetă MacGregor. Mda, parcă mi-a spus Stewartson c-a angajat pe cineva cu ceva timp în urmă. Credeam că-mi cunosc toți angajații, dar pe tine nu-mi amintesc să te fi văzut până acum.

Tonul vocii arăta că și-ar fi amintit cu siguranță o asemenea întâlnire.

— Sunt de-o lună aici. Stau mai mult singur și îmi văd de treabă.

MacGregor îl măsură din cap până în picioare, apoi îi aruncă o privire ce dădea de înțeles că nu se miră că o asemenea arătare nu caută tovărășia celorlalți. Larson se răsuci și reluă țesălatul iepei.

MacGregor ocoli calul și se opri în fața lui.

— Și, ia spune-mi, pe unde-ai mai lucrat înainte să te angajezi la Casaroja?

— Am fost o vreme grăjdar la domnul Johnson. Are o fermă frumușică în sud. Și, înainte de asta, am petrecut câteva luni la nord de Denver.

În fond, acesta era adevărul.

— Cireada lui Johnson nu se compară nici pe departe cu cea de la Casaroja, comentă MacGregor cu un râs gutural. Sunt sigur că îți dai și singur seama de diferență.

— Aveți, într-adevăr, animale frumoase.

Complimentul aproape că-i stătu în gât.

— Nu le cumpăr decât pe cele mai alese, se umflă MacGregor în pene, trecându-și mâna peste părul negru și lucios al iepei. E costisitor, dar investiția face toți banii. Mai stai o vreme pe-aici și-ai să vezi.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Dacă vrei să ai ce-i mai bun, tre' să fii dispus să-i plătești prețul.

Sesizând schimbarea survenită în tonul lui MacGregor, Larson privi îndărăt, în direcția în care se uita acesta, și o văzu pe Kathryn venind dinspre casă.

— Ei, asta da, frumusețe! exclamă MacGregor, după care adăugă în șoaptă: O investiție care face toți banii.

Larson simți cum i se răsucesce în inimă pumnalul geloziei.

— Doamnă Jennings, ce surpriză plăcută! exclamă MacGregor, ieșind în întâmpinarea lui Kathryn.

Larson se uită la ea fără să zică nimic. Kathryn îl salută pe MacGregor înclinând politicos din cap, apoi privi peste umărul lui și îi zâmbi lui Larson. Zâmbetul ei îl calmă nițel.

Părul lui Kathryn strălucea ca aurul în soarele amiezii. Nu i se păruse nicicând mai frumoasă.

— A sosit domnul Kohiman, îl anunță ea pe MacGregor. Vă așteaptă în birou.

— Prea bine! făcu MacGregor, luând-o de braț. Ești bună, Kathryn, să-mi acorzi marea onoare de a mă însoți până acolo? Mi-a făcut mare plăcere seara pe care am petrecut-o împreună și sper să urmeze multe altele de acum încolo.

Larson și Kathryn își încrucișară privirile doar preț de o secundă înainte ca ea să se întoarcă, și el nu știu cum să interpreteze surprinderea ce se așternuse brusc pe chipul ei.

Fără a-i petrece cu privirea, se apucă să perieze cu năduf iapa. Când termină, părul negru al calului strălucea aproape albăstriu în razele fierbinți ale soarelui, cămașa lui cu mâneci lungi era learcă de transpirație și umărul îi zvâcnea de durere.

Căruța înainta hurducându-se pe pământul bătătorit și plin de hârtoape. Jacob ședea lângă Kathryn fără să scoată o vorbă. De când o ajutase să urce în căruță, ea tot încercase să-l atragă într-o conversație. Le mai rămânea vreo jumătate de oră până să ajungă la biserică. Kathryn abia așteptase să aibă din nou prilejul de a discuta cu el. Răspunsurile lui Jacob însă erau pe cât de amabile, pe atât de laconice. Totuși, de când porniseră la drum, îl surprinsese de două ori cercetând-o cu privirea și asta îi dăduse, oarecum, speranță.

Întoarse ușor capul spre el, încercând să-i ghicească starea de spirit. Din păcate însă, partea dreaptă a feței lui Jacob fusese mult mai vătămată de flăcări decât cea stângă și, astfel, orice expresie facială care i-ar fi indicat simțămintele era mascată de cicatrice.

În ciuda căldurii, Jacob purta, ca de obicei, o cămașă cu mânecă lungă, pantaloni largi de stambă și nelipsita-i căciulă de lână, pe care și-o îndesase peste urechi. Pe partea dreaptă a feței firele de barbă erau mult mai subțiri și răzlețite. Fără îndoială că își lăsase barba să crească pentru a-și ascunde rănile, dar mai nou, spre deosebire de ziua în care se ciocnise de el în oraș, aceasta avea mereu un aspect îngrijit. În ultimele săptămâni părea, de asemenea, să fi luat în greutate și cămășile nu mai atârnavă pe el. Chiar și acum, când ședea tăcut lângă ea, Jacob radia o blândețe care o atrăgea în mod irezistibil. Cât de mult își dorea să-l audă râzând din nou!

În momentul acela, Jacob tuși ușor și își aranjă ochelarii. Nevrând să pară lipsită de tact, Kathryn întoarse capul. Lui Jacob nu-i plăcea ca lumea să-l studieze și ea tocmai asta făcuse, dar nu din motivele pe care și le-ar putea imagina el.

— Îți mulțumesc că te-ai învoit să mă însoțești azi la biserică.

Neprimind niciun răspuns, Kathryn adăugă:

— Îmi pare rău că Gabe n-a putut să vină.

Jacob plesni din hățuri, îndemnând cele două iepe murgi să meargă mai repede.

— Ți-am spus c-am să-l întreb ș-așa am și făcut. La început a zis c-o să vină, dar în dimineața asta mi-a spus că i-a dat șefu' ceva de făcut.

Sesizându-i tonul ușor defensiv, Kathryn se grăbi să-l liniștească.

— Sunt sigură că l-ai întrebat, Jacob, n-am vrut nicidecum să insinuez contrariul. Și nu mă deranjează deloc că suntem doar noi doi. Pe cuvânt. Îmi face plăcere compania dumitale.

Jacob nu spuse nimic.

Așteptând răspunsul lui, Kathryn ochi un stâlp aflat la o distanță de aproximativ o sută de picioare în fața lor și își făgădui că, dacă Jacob nu spune ceva până vor ajunge la stâlp, îl va întreba pur și simplu de ce e atât de abătut.

Făgăduielile făcute față de noi înșine chiar contează? se întreabă ea când trecură de stâlp, cât pe ce să bată în retragere. Totuși, se îndreptă din spate și își luă inima în dinți.

— Jacob...

— Doamnă Jennings...

Se uitară unul la altul și izbucniră amândoi într-un râs nervos.

— Spune dumneata primul. Te rog.

Bărbatul continuă să fixeze drumul, frecând înfrigorat între degete pielea roasă a hățurilor.

— Poate că nu-i treaba mea, ai avea tot dreptul să spui asta, zise el în cele din urmă, dar data trecută, la picnic, soții Carlson au spus ceva...

— Ce anume?

— Pastorul a spus că de curând ai pierdut pe cineva drag.

Se întoarse și o privi. Din felul în care își ținea aplecată bărbia, Kathryn deduse că nu se uita doar la ochii ei. Și, în mod ciudat, asta nu o deranja, fiindcă nu găsea nimic

necuviincios în privirea lui. Și-apoi nu îi studiasse și ea fața cu doar câteva minute în urmă? Razele dimineții căzură pe ochelarii lui Jacob și, preț de o clipă, îi zări, vag, conturul ochilor.

— Mă întrebam doar pe cine ai pierdut, spuse Jacob, întorcându-se cu fața spre drum. Nu că n-ar fi lesne de înțeles judecând după straiile pe care le porți.

Kathryn își privi rochia și apoi își așeză mâna pe pântec. Nu se așteptase ca discuția să ia o asemenea turnură.

— Ai fost dintotdeauna atât de direct, Jacob?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu. Bănuiesc că, la un moment dat, viața m-a făcut să fiu astfel.

Kathryn aproape că desluși un zâmbet formându-i-se în colțul gurii. Biserica se contura deja la orizont. Se întrebă cât din povestea ei să-i împărtășească în scurtul răstimp care le mai rămânea, în cele din urmă, ținând cont de faptul că Jacob fusese sincer față de ea și de soții Carlson, conchise că și ea trebuia să-i răspundă cu aceeași sinceritate.

— Anul acesta l-am îngropat pe soțul meu. Atunci am făcut, de altfel, cunoștință cu Patrick Carlson. El a ținut slujba de înmormântare. Și s-a descurcat admirabil, având în vedere că nici măcar nu l-a...

I se puse un nod în gât. De când nu mai rostise cu voce tare numele soțului ei!

— ... având în vedere că nici măcar nu l-a cunoscut pe Larson.

Privi peste vale, spre cimitir. În contact cu fața ei, vântul calduț deveni deodată umed și rece. Își șterse lacrimile. Simțea privirea lui Jacob ațintită asupra ei, dar nu se întoarse.

— Să înțeleg că soțul dumitale nu prea dădea pe la biserică?

— Nu, din păcate. Dar era un om bun. Doar că a avut o... o copilărie grea și, din cauza asta, nu se simțea în largul lui printre oameni. Îmi amintesc și acum ziua în care s-a învoit

să mă însoțească la biserică. Nu l-am putut convinge decât o singură dată. Asta se întâmpla cu ani în urmă, înainte ca soții Carlson să se mute în oraș.

Aducându-și aminte de imnurile pe care le cântaseră atunci, slobozi un oftat.

— Cântările din ziua aceea mi-au umplut inima de o bucurie fără margini, dar cu fiecare notă pe care o cântam, simțeam cum îi crește neastâmpărul. Nu voia să fie acolo – o simțeam. Așa că, în cele din urmă, i-am spus că mi-a fost de ajuns și că putem pleca.

Atât Jacob, cât și Kathryn își țineau privirea ațintită spre drum. Iarba de prerie, ce creștea înaltă pe marginea drumului, fremăta când treceau pe lângă ea.

— Dar nu-ți fusese de ajuns, nu-i așa?

O podidiră lacrimile. Își înghiți nodul din gât și clătină din cap.

— Nu. Acea sete de Dumnezeu a sălășluit mereu în sufletul meu. Și cred că și în al dumitale, adăugă ea, întorcându-se spre el.

Jacob dădu să spună ceva, dar se răzgândi, încleștându-și în schimb degetele pe hățuri.

— El... bărbatul dumitale... îți cunoștea simțămintele?

Cum deraiase discuția pe acest teren delicat? se întrebă Kathryn. Era un subiect pe care încă n-avusese curajul să-l înfrunte și totuși, o parte din ea găsea bine-venită invitația de a medita asupra lui. Poate că asta o va ajuta să găsească măcar parțial răspunsurile pe care încă le mai căuta în privința căsniciei sale cu Larson și a motivului pentru care, îndeosebi spre sfârșit, relația dintre ei se răcise.

— I-am spus odată că îmi doresc... mai mult. Mai mult de la el, mai mult de la noi. Dar, cu trecerea timpului, în orice căsnicie se instalează rutina. Viața poate că nu este așa cum credeași că are să fie, dar este singura pe care o ai. Te obișnuiești cu felul în care stau lucrurile. Timpul trece și aproape că dai uitării ceea ce-ți doreai la început. Și apoi, din senin, se întâmplă ceva ce îți retrezește acele dorințe. Dar

atunci aproape că simți c-ar fi meschin din partea ta să ceri mai mult din moment ce nici măcar nu ești sigur că ai putea câpăta mai mult decât ai deja. Și totuși, erau momente... își coborî privirea, fixându-și mâinile pe care le ținea încleștate în poală. Erau momente în care mă simțeam atât de goală pe dinăuntru...

Temându-se că mersese prea departe cu mărturisirea și că, prin prisma vorbelor sale, Jacob ar putea s-o considere egoistă, Kathryn își întoarse capul și privi peste câmpuri, spre noua școală. Pe cât de greu îi venea, era plăcut să-i vorbească despre Larson unei alte persoane, să dea în sfârșit glas îndoielilor ce continuau să-i bântuiască singurătatea.

— Drept răspuns la întrebarea dumitale, Jacob, da, cred că Larson știa ce-i în sufletul meu. Doar că nu vorbeam niciodată despre asta.

Căruța coti pe cărarea ce ducea spre biserică.

— Și de ce nu i-ai spus, pur și simplu, ce te nemulțumește?

Întrebarea fusese pusă pe un ton acuzator, sau cel puțin așa i se păru ei, și, deși se îndoia că Jacob ar fi făcut-o în mod intenționat, Kathryn nu încercă să își nege partea de vină.

— Ar fi trebuit să fiu mai sinceră cu el, acum știu asta. A fost greșit din partea mea să m-aștept ca el să-mi ghicească, pur și simplu, nevoile și dorințele nerostite, spuse închizând ochii, întotdeauna m-am temut că l-ar răni să afle că nu eram întru totul fericită și n-am vrut să-l fac să sufere. Mi-am iubit soțul din toată inima, chiar dacă au fost momente când...

Se opri brusc, clipi de câteva ori să gonească amintirea, apoi adăugă, cu un surâs forțat:

— Sunt sigură că asta a fost mai mult decât ai vrut să afli, Jacob. Să-ți servească drept învățătură de minte și de-acum încolo să nu-mi mai pui întrebări atât de indiscrete, încheie ea cu un râs ce se voia vesel, netezindu-și fusta.

În curtea bisericii se aflau deja câteva căruțe și Kathryn îl

zări pe Patrick Carlson întâmpinând enoriașii la intrare. Jacob opri caii și trase frâna. Rămaseră o clipă nemișcați, fără să scoată o vorbă. Nu se auzea decât şuieratul vântului printre plopii ce li se înălțau deasupra capului.

— Cum a murit soțul dumitale?

Surprinsă din nou de franchetea lui, Kathryn expiră încet înainte de a răspunde.

— Adevărul e că nu știm sigur ce s-a întâmplat. Mulți susțin că s-ar fi rătăcit în timpul viscolului din ziua de Crăciun, dar mie-mi vine greu să cred una ca asta. În toți anii pe care i-am petrecut alături de el, Larson nu s-a rătăcit niciodată prin locurile acestea. Nici măcar o dată. Iubea acest ținut.

Hotărî să nu menționeze faptul că fusese împușcat – dintr-odată, amănuntul părea nesemnificativ, și-apoi, nu voia ca Jacob să-și facă o părere greșită despre caracterul soțului ei. I se umplură ochii de lacrimi.

— Larson iubea acest ținut mai mult ca orice.

Chiar mai mult decât mă iubea pe mine. Simți o dorință imperioasă de a schimba subiectul.

Jacob coborî, ocoli căruța și se opri în dreptul ei. Kathryn îi întinse mâna, dar, spre surprinderea ei, Jacob o cuprinse în brațe. Brațele lui erau neașteptat de puternice. După ce o ajută să coboare, mâinile îi zăboviră o clipă pe umerii ei. Kathryn îi simți privirea, dar nu ridică ochii spre el. De ce îi bătea, dintr-odată, inima atât de năvalnic?

De fapt, știa prea bine de ce. Fiindcă își adusese aminte de Larson. Fiindcă acum știa fără putință de tăgadă că, deși căsnicia lor nu fusese nici pe departe perfectă, soțul ei luase o parte din ea cu el, în mormânt. O parte fără de care nu se simțea întreagă.

— Îmi pare rău că ți-ai pierdut bărbatul.

Mișcată de emoția ce încărcase acea șoaptă răgușită, Kathryn ridică ochii.

— Îți mulțumesc, Jacob. Dar mă tem că l-am pierdut cu ani în urmă.

— Astăzi sunteți amândoi invitații noștri la prânz și nu vă închipuiți c-am să accept un refuz! îi anunță Hannah Carlson după terminarea slujbei. Lilly a pregătit iar o plăcintă, special pentru voi.

Cele două femei schimbă rapid o privire. Larson se întreabă ce-o fi însemnând încruntarea de pe chipul lui Kathryn și apoi o auzi șoptind, vădit ofensată:

— Hannah, doar nu crezi că...

Hannah o strânse de braț și îi șopti la ureche:

— Firește că nu, draga mea. Dar nu veți fi singurii noștri musafiri. Patrick tocmai a mai invitat pe cineva. E un domn nou-venit în oraș. De cinci ani este și el văduv – îi făcu cu ochiul, apoi adăugă cu o voce duioasă: Ei, glumesc și eu... Știu că e prea devreme să te gândești la admiratori. Toată lumea vede că încă ții doliu și am avut grijă să-i dau de înțeles acestui domn că e doar o invitație la masă și nimic mai mult. Vino, Kathryn, te rog! Mi-ar face atâta plăcere să petrecem puțin timp împreună! Iar Lilly și Bobby au să fie de-a dreptul dezamăgiți dacă nu veniți.

Aruncă o privire în spate.

— Eu trebuie să mai rămân puțin aici împreună cu Patrick, dar voi puteți s-o luați înainte. I-am explicat deja lui Jacob cum să ajungeți acolo.

Înainte de a se îndepărta, își așeză mâna pe brațul lui Larson.

— Sunt tare bucuroasă că ai să ni te alături și dumneata. Lilly abia așteaptă să-ți arate noul ei ponei.

Larson o ajută pe Kathryn să urce în căruță. Văzând-o cum scrutează mulțimea, își spuse că se uita, fără îndoială, după acel domn pe care îl invitasese Patrick la masă. Urcă pe capră lângă ea, așteptă să se urnească din loc căruțele din fața lor și apoi plesni ușor din hățuri. Kathryn stătea tăcută lângă el, ceea ce-i convenea de minune. Lungul drum spre casa soților Carlson, situată în celălalt capăt al orașului, îi oferea un bine-venit răgaz de gândire.

Încercase să fie atent la predica ținută de Patrick, dar

gândurile îi zburau întruna la vorbele lui Kathryn. Și, oricum ar fi privit lucrurile, ajungea mereu la aceeași concluzie: Kathryn merita mai mult decât îi putea oferi el. Avusese o șansă de a o face fericită și dăduse greș. Întrebarea care nu-i dădea acum pace era: O iubea îndeajuns de mult cât să rămână mort pentru ea?

Întoarse căruța pe o stradă laterală și văzu bordelul conturându-se în depărtare. Simțind că atenția lui Kathryn se îndreaptă într-acolo, îi aruncă pe furiș o privire. Kathryn se uita spre bordel cu ochii mijiți, ușor încruntată.

Gândurile lui Larson zburară la Matthew Taylor. În fond, ce rol juca acesta în viața soției sale? De când Kathryn se mutase la Casaroja, nu-l mai văzuse. Era, oare, posibil ca Taylor să nu fie, de fapt, tatăl pruncului ei? Sau poate cei doi încheiaseră un soi de înțelegere?

Când trecură pe lângă bordel, Larson studie șirul de ferestre de la etaj. Poate că pruncul nu era al lui Taylor... Poate că soția lui nici măcar nu știa cine este tatăl copilului.

Deși gândul că pruncul lui Kathryn nu era al lui îl făcea să sufere, îl durea și mai tare faptul că acesta avea să-i poarte numele – un nume pe care îl auzise de nenumărate ori în copilăria sa, luat în derâdere ori de câte ori se plimba prin oraș, un nume de care fugise toată viața.

Pe lângă faptul că făcea o cafea excelentă, Hannah Carlson era și o bucătăreasă desăvârșită. Mâncarea fusese delicioasă, iar Larson era extrem de recunoscător că Lilly stăruise să stea lângă ea. Datorită fetei reușise să se simtă mai puțin stingher. Deși Hannah o asigurase pe Kathryn că domnul invitat la masă nu era interesat de ea, din locul în care stătea, Larson vedea cât se poate de clar că bărbatul o sorbea din priviri pe soția sa.

Privi peste masă, spre Kathryn și spre bărbatul așezat lângă ea. Michael Barton era cam de-o seamă cu Kathryn sau poate cu câțiva ani mai în vârstă. Înalt, cu părul și mustața de un blond închis, părea a fi un tip destul de cumsecade. Din păcate. Pe tot parcursul mesei, acesta se arătase extrem

de atent față de Kathryn, îi pusese o sumedenie de întrebări despre copilăria ei și se interesase de câtă vreme era în oraș. Răspunsurile lui Kathryn fuseseră sincere, dar laconice.

Când conversația atinse subiectul răposatului ei soț, Kathryn aruncă repede pisica înapoi în ograda lui Barton. Spre lauda bărbatului, acesta păru să-i sesizeze reticența și nu insistă. Chiar și așa, Larson continuă să-l măsoare din priviri, doar – doar i-o găsi un cusur.

Hannah se ridică să strângă masa și Kathryn i se alătură.

— Nenea Jacob, n-ai vrea să vii să-mi vezi poneiul? îl întreabă Lilly, trăgându-l ușor de mânecă. Am botezat-o Honey² fiindcă-i dulce ca mierea, adăugă copila chicotind.

— Bineînțeles că vreau s-o văd!

Michael Barton se ridică în picioare.

— Doamnă Jennings, bolborosi el dintr-o suflare.

Pironi cu privirea, stânjenit, fața de masă și abia după câteva clipe îndrăzni să-și ridice privirea spre ea.

— N-ați vrea să facem o plimbare împreună?... Biroul meu de avocatură e chiar aici, după colț. E foarte aproape.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare. Larson scrută expresiile celor din jur. În ochii soților Carlson se citea o sinceră mirare, la fel ca în ochii lui Kathryn. Doar că în ai ei dibui și o urmă de compasiune.

Barton se înroși până-n vârful urechilor.

— Poate cu altă ocazie...

Kathryn îi zâmbi cu bunătate.

— De fapt, domnule Barton, după ce terminăm de strâns masa, o plimbare ar fi chiar bine-venită. Poate că Bobby ar putea să ne însoțească.

— Da... da, desigur, se grăbi să răspundă Barton, răsuflând parcă ușurat.

Peste o jumătate de ceas, rezemându-se de gardul ce împrejmuia țarcul, Larson îi privi cum mergeau unul lângă

² Miere, în limba engleză, n.tr.

altul pe stradă, cu Bobby alergând în fața lor. Kathryn și Michael Barton formau o pereche frumoasă, nimic de zis. Își întoarse iar capul spre Lilly, care era acum călare pe noul ei ponei.

Lilly călărea cu o naturalețe surprinzătoare pentru un copil de vârsta ei. Singura problemă era că se apleca prea tare în față.

— Nu ridică picioarele, încercă el să-i strige, dar vocea nu-i susținu efortul.

În ultimele săptămâni, o scosese cumva la capăt și fără ceaiul lui Abby, dar regreta amarnic că nu-i ceruse rețeta ca să și-l poată prepara singur.

— Să înțeleg că nu i-ai spus lui Kathryn secretul?

La auzul întrebării, Larson simți că-i sare inima din piept. Patrick se opri lângă el, în dreptul gardului, dar Larson nu îndrăzni să îl privească în ochi.

— Pe cât se cred ele de intuitive Lilly trecu pe lângă ei și Patrick îi făcu cu mâna – câteodată femeile nu văd ceea ce este chiar sub nasul lor.

Luându-și inima în dinți, Larson se întoarse în sfârșit spre prietenul său. Cum de putea Patrick să vorbească despre asta cu atâta dezinvoltură? Cum de îi aflate Patrick secretul și cum îl putea convinge să păstreze tăcerea?

— Ascultă, Patrick, nu știu cum ai aflat, dar te asigur că am motivele mele să procedez așa. Te implor să nu-i suflă o vorbă lui Kathryn despre asta. Îi este mai bine așa. Ne este amândurora mai bine așa.

Patrick clătină, zâmbind, din cap.

— Ar trebui să ai mai multă încredere în tine, prietene. Chiar n-ai observat felul în care te privește Kathryn? Cred că o face fără să-și dea măcar seama. Am bănuț eu ceva și la picnic, dar azi am văzut clar cum se tot uita pe furiș la tine în timpul mesei, îndrăznesc să spun că Kathryn Jennings este mult mai interesată de persoana ta decât de acel tânăr avocat de succes.

Realizând că interpretase greșit întrebarea lui Patrick,

Larson simți că i se domolesc bățile inimii.

— Cu alte cuvinte, crezi că eu sunt interesat de Kathryn și că *și ea* este interesată... de mine, zise el, râsuflând oarecum ușurat.

Slobozi un râs forțat și se rezemă de gard, recunoscător că are de ce să se proptească.

— Kathryn nu face decât să se holbeze la cicatricile mele, atâta tot.

— Și eu care credeam că ești un om înțelept! pufni Patrick, clătinând din cap cu un aer plin de reproș, după care adăugă cu un zâmbet prietenos: Doar un om fără minte neagă adevărul pe care îl are chiar în fața ochilor, iar pastorul făcu semn cu capul spre stradă. Mă tem că lui Michael Barton nu îi este dat să aibă noroc în dragoste, comentă el, după care îl bătu prietenește pe spate. Iar tu, dragă prietene, va trebui să hotărăști dacă doamna Kathryn Jennings merită ori ba riscul.

Capitolul 21

Un vânticel cald de august flutura perdelele de la fereastra întredeschisă a dormitorului. Kathryn își schimbă anevoie poziția în pat, dornică să poată așipi la loc. Privirea îi căzu pe contururile umbrite ale leagănului din colțul odăii, un cadou neașteptat pe care i-l dăruise miss Maudie în săptămâna aceea. Pe marginea pătuțului se aflau păturica și cele două perechi de botoșei tricotate de ea. Deodată, pruncul i se mișcă în burtică, făcând-o să se dezmeticească de-a binelea. Pesemne că micuțul nu știa că încă nu se crăpase de ziuă. Se ridică în șezut și își trecu încet picioarele peste marginea patului, recunoscătoare pentru luxul de a avea o toaletă interioară.

Era vineri și putea să se bucure în voie de întreaga zi. Ajungând la concluzia că în ultima vreme Kathryn prea se spetise cu munca, miss Maudie stăruise ca aceasta să-și ia o zi liberă pentru odihnă și relaxare. Iar Kathryn nu obiectase.

Creșterea în greutate din ultima lună, în combinație cu căldura verii târzii, o făcea să se simtă inconfortabil. Totuși, ea încerca, pe cât posibil, să nu se lamenteze.

Aprinse o lampă cu petrol, tăie câteva felii de pâine și de cașcaval, apoi se așeză la măsuta de mic dejun și reciti scrisoarea pe care o așternuse pe hârtie în ajun. Era absolut convinsă că nici de astă dată nu va primi răspuns. Deși tatăl ei n-o respinsese niciodată în mod deschis, nici chiar după ce se căsătorise cu Larson, continua lui lipsă de interes față de viața ei fusese îndeajuns de grăitoare în sine. Totuși, Kathryn avea certitudinea că mama ei și-ar fi dorit să mai dea o șansă acestei relații și asta mai cu seamă acum.

Trecu adresa, sigilă plicul și apoi îl așeză cu grijă în Biblie. După ce se îmbracă în grabă, stinse lampa și, luând Biblia și o pătură, ieși pe ușă.

Chiar dacă nimic nu putea înlocui farmecul căsuței sale retrase de la poalele munților și frumusețea piscurilor și a pârâului de lângă ea, descoperise la mică distanță dincolo de țarcuri o mică oază de liniște ce oferea oarece intimitate și o vedere superbă asupra răsăritului de soare. Dâmbul se afla la doar jumătate de milă de locuința ei și, în lumina rozalie a zorilor, Kathryn dibui fără greutate drumul până acolo.

După ce își întinse pătura, se așeză ușurel și își puse mâinile peste pântec, dezmiardându-și pruncul. Peste o lună va ține deja în brațe această neprețuită comoară. Medicul care o consultase cu luni în urmă spusese că pruncul s-ar putea să vină la sfârșitul lui septembrie, dar ea nădăjduia să-l aducă pe lume nițel mai repede.

Se întinse pe spate și privi cum bruma de stele ce încă mai încununau văzduhul se sting, rând pe rând. *Îți mulțumesc că îmi ești mereu aproape, Doamne. Îți mulțumesc că m-ai binecuvântat cu acest prunc și cu un acoperiș sigur deasupra capului. Și îți mulțumesc și pentru faptul că MacGregor s-a învoit să-mi împrumute banii de care am nevoie pentru a păstra pământul.*

Nu mai vorbise cu MacGregor de când semnaseră

contractul de împrumut. Acesta îi pusese clar în vedere că de înțelegere nu trebuia să aibă cunoștință decât ei doi – și Kohiman, care urma să se ocupe personal de transferarea fondurilor. După parcurgerea stufosului document, Kathryn a trebuit să admită că anumiți termeni legali o depășeau. MacGregor a încurajat-o să consulte în prealabil un avocat din oraș și, după ce avocatul cu care a luat legătura și-a dat aprobarea, Kathryn a semnat contractul. Pruncul va avea, până la urmă, o moștenire din partea tatălui său.

În timp ce soarele se înălța la orizont, Kathryn continuă să îi mulțumească Domnului pentru binecuvântările din viața ei. Și, ori de câte ori relua șirul darurilor divine, Jacob era mereu pe listă.

Bărbatul acesta rămânea un mister pentru ea. Duminica trecută, bunăoară, la întoarcere Jacob fusese mai vorbăreț ca niciodată, fapt care o surprinsese din cale afară, având în vedere cât de tăcut fusese acasă la soții Carlson. Față de toți în afară de Lilly. Copila aceea dulce îl putea face să râdă cu o ușurință uimitoare. Iar ei îi plăcea nespus de tare să-l audă pe Jacob râzând.

Trilul matinal al unei păsări răsună în apropiere și Kathryn se întoarse pe o parte, încercând să atenueze durerea ce i se instalase brusc în zona șalelor. Jacob se deosebea de Larson precum cerul de pământ și totuși, din multe puncte de vedere, îi amintea foarte tare de răposatul ei soț. Iubea râsul lui Jacob, blândețea cu care trata animalele, firea lui liniștită... și felul în care o privea. Cu două zile în urmă, simțindu-se privită, se răsucise brusc și îl surprinsese uitându-se la ea. Prins asupra faptei, Jacob îi zâmbise și îi făcuse cu mâna, după care se făcuse iar nevăzut în grajd.

Cumva se simțea vinovată să se gândească la Jacob și la Larson în același timp. Ar fi dat orice să-l aibă din nou alături pe Larson, dar asta nu era cu putință. Într-o bună zi, spera ea, avea să îl revadă. Dar nu în această viață.

Zorii se revărsară treptat peste prerie, pictând plumburiul cerului într-un albastru senin. Pe parcursul orei ce urmă,

Kathryn se adânci în lectura Evangheliei după Ioan, sorbind fiecare cuvânt al lui Iisus. *Eu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și cum cunosc Eu pe Tatăl; și Eu îmi dau viața pentru oile Mele. Tu mă cunoști perfect, Doamne. Ajută-mă să te cunosc și eu pe Tine la fel de bine.*

În timp ce citea, simți un fior în pântec. *Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. O liniște în mod deosebit gândul acesta – că nimeni n-o va putea smulge din mâna Lui. Orice mi s-ar întâmpla, Tu, Doamne, ești mereu alături de mine. Chiar de-ar fi să pierd totul – așa cum mi-am pierdut bărbatul și viața trăită împreună cu el – pe Tine n-am să te pierd niciodată.*

Mai citi o vreme, apoi, hotărând că venise vremea să se întoarcă acasă, se ridică în picioare.

Când se aplecă să strângă pătura, o crampă abdominală o făcu să se chircească de durere. Alunecă, icnind, la pământ. Treptat, durerea se potoli, dar după doar câteva secunde, urmă o nouă convulsie. Gâfâind, își încheștă degetele pe pătură până ce i se înălbiră încheieturile. Apoi spasmul încetă și ea se pregăti sufletește pentru următorul.

Văzând că nu se mai întâmplă nimic, expiră aerul reprimat și privi peste umăr, spre acoperișul casei mari ce se contura în depărtare, deasupra grajdurilor și a barăcilor. Strigă după ajutor, deși știa că erau slabe șanse s-o audă cineva. Își duse mâna la frunte și își pipăi broboanele reci de sudoare.

În pofida distanței mici, drumul de întoarcere i se păru de două ori mai lung. Bine măcar că încetaseră crampele. Se duse întins la grajduri. Auzind cum cade nutrețul într-o troacă de tablă, îl dibui în ultima boxă, tocmai când bărbatul își sălta un sac pe umăr.

— Jacob?

Bărbatul se răsuci.

— Kathryn!

Panica din glasul lui o făcu să încremenească. În lumina

difuză din grajd, aproape că-i putu desluși conturul ochilor. Jacob nu avea ochelarii pe nas. Împinsă de curiozitate, făcu un pas spre el, dar Jacob își întoarse numaidecât fața, lepădă sacul și bâigui câteva cuvinte nedeslușite. Peste câteva secunde ieși din boxă cu sacul de nutreț în mână și ochelarii pe nas.

— Bună dimineața, o salută el zâmbitor, după care, apropiindu-se, își încreți îngrijorat fruntea. Te simți bine? Ești cam palidă.

— Îmi fac griji... pentru prunc.

Simți în pântec o nouă contracție, mai slabă de astă dată, și teama o făcu să depășească jena care, îl alte împrejurări, ar fi împiedicat-o să vorbească despre lucruri atât de intime.

— Am făcut o plimbare în dimineața aceasta și m-au apucat durerile. Acum s-au mai domolit, dar cred că ceva nu este în regulă. Aș vrea să mă duc numaidecât la medic. Ai putea să mă însoțești până în oraș?

Jacob lăsă să-i cadă sacul din mână și își ridică privirea spre pod.

— Gabe!

Peste câteva secunde, Gabe își făcu, zâmbitor, apariția dincolo de balustradă.

— 'Neața, doamnă Kathryn.

— Trebuie s-o duc pe doamna Jennings la doctor. Crezi că poți să te descurci și fără mine o vreme?

— Sigur că pot, Jacob. Dumneata ai grijă de doamna Kathryn.

Kathryn se întinse cu grijă pe masa de consultație și, așezându-și, ocrotitoare, mâna sub pântec, înălță în gând o rugăciune. *Totul va fi bine*, murmură ea atât pentru a-și liniști odorul, cât și în încercarea de a se convinge pe sine.

— Veți simți o ușoară apăsare în timpul consultației, doamnă Jennings, răsună vocea doctorului Frank Hadley în tăcerea cămăruței adiacente biroului său. Încercați să vă relaxați. Nu va dura mult.

Kathryn expiră, tremurat, aerul din plămâni. Oare medicul

ar spune același lucru dacă el ar sta acum întins pe masă? Abia își puse întrebarea, că o străbătu un nou spasm, tăindu-i cheful de glume.

O, Doamne, mi-e atât de teamă! Dă să nu pățească nimic pruncul.

Strânse din ochi și se forță să respire lent. *Inspir, expir. Inspir, expir.* Toți mușchii din corp păreau să i se contracteze. *Gândește-te la altceva.* Se gândi la Jacob care aștepta de cealaltă parte a ușii și simți o neașteptată mângâiere. În urmă cu câteva minute, în drum spre oraș trecuseră pe lângă cimitir. Dacă Jacob n-avea nimic împotriva, spera că va putea să treacă pe la mormântul lui Larson înainte de a se întoarce la Casaroja. *Cât aș vrea să fii aici cu mine, Larson! Să vezi cum îmi crește în pântec copilul tău. Și-apoi să-ți ții în brațe băiatul sau fetița...*

— Asta ar putea să doară puțin, spuse blajin medicul, din capătul opus al mesei.

Kathryn tresări de durere și simți o lacrimă prelingându-i-se în jos pe tâmplă. Acesta nu era nicidecum felul în care visase că se vor petrece lucrurile. După ce se rugase ani de zile pentru binecuvântarea de a deveni mamă, își imaginase că va aștepta venirea pe lume a primului ei copil cu bucurie și o nerăbdare plină de speranță. În locul acestora însă, o năpădisese brusc o teamă covârșitoare care pusese deja stăpânire pe fiecare ungher al inimii sale.

Nimic nu te va smulge din mâna Mea.

Șoapta fu atât de reală, că aproape-i simți suflul lin pe obraz. Un fior îi străbătu întregul corp.

Mâinile medicului încremeniră.

— Este totul în ordine, doamnă Jennings?

— Da, răspunse ea încet, cu ecoul acelei voci șoptite încă reverberându-i în inimă.

Da, am să mă încred în Tine, Doamne. În mâinile Tale sunt în siguranță.

În momentul acela, o coplesii o senzație ce-i era de pe-acum cunoscută. Știa că era un gând absurd – îl înmormântase,

doar, cu luni în urmă – și, cu toate astea, simțea că Larson trăiește, îl simțea cu toată ființa ei, îi vedea chipul frumos, părul castaniu ce i se încrețea pe ceafă, maxilarele puternice și acei ochi albaștri care îi topiseră inima cu totul.

— Vă rog, doamnă Jennings, trebuie să vă relaxați, spuse doctorul pe un ton devenit, brusc, extrem de încordat.

— Am înțeles, domnule doctor, răspunse Kathryn, încercând să se supună

Deși doctorul Hadley o examina cu destulă delicatețe, consultația intimă necesară în cazul unei viitoare mame constituia o experiență cu totul nouă și neplăcută pentru Kathryn. Se măritase fecioară și atingerea lui Larson fusese singura pe care o cunoscuse. În relațiile intime, soțul ei fusese un bărbat răbdător și deosebit de blând, chiar și în focul pasiunii.

— Ați avut recent sângerări, doamnă Jennings? o întrebă medicul, ridicându-se în picioare.

Sângerări? repetă Kathryn în gând, alarmată.

— E ceva în neregulă cu pruncul, domnule doctor?

— Nu, nici vorbă. Vă asigur că pruncul e sănătos, răspunse medicul, bătând-o ușor pe genunchi. Dar ați făcut bine c-ați venit să vă consultați.

Ridică privirea spre ea și repetă, cu blândețe:

— Așadar, ați avut sau nu sângerări?

Văzându-i expresia liniștitoare, Kathryn se calmă.

— Nu, n-am avut.

— În regulă. Atunci nu-mi mai rămâne să verific decât un singur lucru.

Spunând acestea, doctorul își vârî mâna sub cearșaf și îi apăsă ușor partea de sus a abdomenului.

Pruncul din interior protestă și Kathryn trase aer în piept, minunându-se din nou de acest miracol al vieții ce puneă atât de repede stăpânire pe spațiul dinlăuntrul ei. Se întrebă, de asemenea, ușor speriată, cum va fi când pruncul va hotărî să vină pe lume.

După ce își termină consultația, doctorul Hadley traversă

încăperea și se spală pe mâini în lighean.

— Nu doriți să fie și soțul dumneavoastră prezent la discuție?

Kathryn se ridică în șezut și își înfășură cearșaful în jurul corpului.

— A, nu... Jacob nu este soțul meu.

Văzând că medicul ridică din sprânceană, se grăbi să explice:

— Soțul meu a murit anul acesta. Jacob este doar un prieten.

Își acoperi pruncul cu o mână și adăugă:

— Tocmai de aceea înseamnă atât de mult pentru mine copilul acesta... copilul soțului meu.

Doctorul Hadley dădu înțelegător din cap.

— Condoleanțele mele, stimată doamnă, spuse el cu un zâmbet trist, dar n-aveți de ce să vă faceți griji nici în privința copilului și nici a dumneavoastră. Durerile pe care le-ați avut în dimineața aceasta sunt normale. Acesta este felul în care se pregătește corpul dumneavoastră pentru nașterea copilului. Sunteți o femeie puternică și sănătoasă și la fel de sănătos pare să fie și pruncul. Este voinic, are o inimă sănătoasă și se află exact în poziția în care trebuie să fie un făt de aproape opt luni.

O încurajă să mănânce bine ca să hrănească tânăra viață ce creștea în ea și să nu facă eforturi prea mari. Putea să își păstreze rutina zilnică, dar îndată ce dădea semne de oboseală, trebuia să se odihnească.

— Acestea fiind spuse, doamnă Jennings, dacă nu aveți alte întrebări, am să vă las să vă îmbrăcați. Când va veni vremea, am să vă ajut bucuros să vă aduceți copilul pe lume. De orice ați avea nevoie până atunci, nu ezitați să mă căutați.

După ce medicul ieși și închise ușa după el, Kathryn coborî cu grijă de pe masa de consultație și se duse în spatele paravanului să se îmbrace. Când își puse rochia, simți umflătura din buzunar și scoase cutiuța muzicală. Îi întoarse ușor cheița și o puse pe scaun, apoi continuă să se îmbrace,

ascultând colindul.

Notele fragile păreau să se reverse cu o lentoare aparte, ca și cum lovirea coardelor din interior ar fi fost un efort în sine. Cutiuța muzicală nu era de cea mai bună calitate și Kathryn nădăjduia ca folosirea ei repetată să nu îi fi deteriorat deja componentele. Își încheie corsajul, ascultând melodia. Oarecum, redarea mai lentă, mai tremurătoare a cântecului se potrivea mai bine cu actuala ei stare de spirit.

Când ieși din sala de consultație, îl găsi pe Jacob așteptând la fereastră.

Bărbatul făcu numaidecât un pas spre ea.

— E totul în regulă? Pruncul e...?

Kathryn zâmbi.

— Suntem bine amândoi. Domnul doctor a spus că durerile sunt firești. Coborî privirea. Mă simt oarecum stânjenită că ți-am cerut să bați atâta drum pe degeaba.

— Ba n-a fost deloc pe degeaba. Acum știm că atât dumneata, cât și copilul sunteți sănătoși.

Kathryn își așază, mișcată, mâna pe brațul lui. *Ce om blând și grijuliu.*

— Îți mulțumesc, Jacob.

Când bărbatul îi acoperi mâna cu a lui, Kathryn simți furnicături în tot corpul. Surprinsă de felul în care reacționase la atingerea lui, femeia își retrase ușor mâna.

— Dacă ești pregătită, putem porni înapoi spre Casaroja, Jacob făcu o pauză, apoi adăugă: Ești sigură că te simți bine?

Vocea lui domoală și răgușită era plină de îngrijorare. Kathryn ar fi dat orice să-i poată vedea ochii.

— Da, Jacob, sunt bine. Pe cuvânt.

Jacob porni spre ieșire și Kathryn dădu să-l urmeze, dar zgomotul unei uși care se deschise în spatele ei o făcu să se oprească.

— Ah, ce bine că sunteți încă aici, doamnă Jennings! exclamă doctorul Hadley, ieșind pe coridor. Aș mai avea ceva de adăugat. Plimbările sunt un lucru bun, chiar de dorit, dar

vă rog ca, de acum încolo, să ieșiți întotdeauna însoțită. Nu e deloc indicat să fiți singură, în caz că se repetă cumva simptomele din dimineața aceasta. Mai ales având în vedere faptul că mai e foarte puțin până se va naște pruncul.

— Am înțeles, domnule doctor. Vă mulțumesc pentru sfat.

După ce Jacob o ajută să urce în căruță și urcă și el lângă ea.

Kathryn observă un zâmbet apărându-i în colțul stâng al gurii.

— Eu, unul, sunt un adept al plimbărilor, zise el mucalit, plesnind din hățuri.

Comentariul lui o făcu să chicotească. Cum de era cu puțință? Cu cât îl privea mai îndeaproape pe bărbatul așezat lângă ea și cu cât ajungea să-l cunoască mai bine, cu atât cicatricile lui își pierdeau din însemnătate.

Valul de ușurare pe care îl simțise Larson când aflase că atât Kathryn, cât și pruncul erau în afara oricărui pericol, îl străbătea parcă și acum. Iar cu câteva clipe în urmă, când ea îi atinsese brațul, un sâmbure de speranță prinsese, cutezător, rădăcini în sufletul lui – fără ca el să-și dea câtuși de puțin consimțământul. Era speranța că poate, într-o bună zi, Kathryn va reuși să vadă, dincolo de urâtenia lui exterioară, pe bărbatul în care se transformase, pe soțul care încă o mai iubea și care i-ar iubi și pruncul dacă i-ar fi îngăduit.

Oarecum, se simțea legat sufletește de acea viețișoară ce creștea în pântecul lui Kathryn. Citind Biblia, descoperise că Dumnezeu nu avea să îl iubească mai puțin pe copilul ei din pricina felului în care fusese zămislit. Oftă. Păcat că nu aflase asta mai devreme, cu privire la propria viață.

— Jacob, te-ar deranja dacă am face o scurtă oprire în oraș înainte de a ne întoarce? îl întrebă ea pe un ton șovăielnic. Dacă ai timp, desigur.

— Nu m-ar deranja câtuși de puțin, răspunse el numaidecât, recunoscător pentru orice motiv de a petrece mai mult timp cu ea. Unde vrei să te duc?

Kathryn scoase ceva dintre paginile Bibliei pe care o lăsase în căruță.

— Aș vrea să trec pe la poștă și pe la prăvălia universală... și apoi mi-ar plăcea să merg la mormântul soțului meu.

Larson remarcă din nou șovăiala din glasul ei și îi luă cam un minut să înțeleagă întrebarea ce se ascundea, de fapt, în spatele afirmației lui Kathryn.

— Desigur... Mi-ar face plăcere să-i vizitez și eu mormântul, dacă n-ai nimic împotrivă.

Kathryn îi răspunse printr-un zâmbet recunoscător.

Se duse întâi la oficiul poștal și apoi la prăvălie, răstimp în care Larson așteptă în căruță. N-ar fi crezut că va ajunge vreodată să își viziteze propriul mormânt împreună cu soția sa și, la drept vorbind, îl surprindea până și faptul că fusese în stare să-i sugereze una ca asta.

Peste câteva minute, Kathryn ieși din magazinul universal cu un buchet de flori învelit în hârtie. Larson coborî s-o ajute.

— Kathryn!

La auzul vocii, se răsuciră amândoi. Văzându-l pe bărbatul ce venea înspre ei, copleșit de-un amestec de gelozie și groază, Larson simți că i se pune un nod în stomac.

Kathryn se luminează la față când Matthew Taylor o îmbrățișă.

— Cât mă bucur să te văd, Matthew! Ce mai faci?

Măinile lui Taylor zăboviră o clipă pe umerii ei înainte ca acesta s-o elibereze din îmbrățișare.

— Întrebarea e ce mai faci *dumneata*, ripostă el, măsurând-o din cap până în picioare, după care dădu din cap. Arăți minunat, Kathryn.

Complimentul o făcu să se îmbujoreze.

— Ți mulțumesc... Kathryn privi îndărăt spre Larson și adăugă: Matthew, aș dori să-ți fac cunoștință cu un bun prieten de-al meu.

În timp ce ea făcea prezentările, Larson îl cântări din priviri pe bărbatul de lângă el. Calități pe care nu le observase înainte la Taylor, și ar fi preferat să nu le fi remarcat nici

acum, îi atraseră atenția. Umerii lați și statura bărbatului indicau siguranță de sine și o forță fizică de netăgăduit. Îi studie părul des, tuns aproape la baza gâtului și obrazul neted, proaspăt ras. Probabil că multe femei îl găseau chipeș. Întrebarea era: așa îl considera și Kathryn?

— Jacob lucrează și el la Casaroja. Amândoi am fost angajați cam în aceeași perioadă și...

Larson avu impresia că detectează o ușoară încruntare pe chipul lui Taylor. Oare acesta nu era de acord ca ea sa lucreze la Casaroja?

— Jacob administrează grajdurile la fermă, continuă Kathryn, după care privi iar spre Larson, invitându-l tacit în conversație. Matthew Taylor a lucrat la *ranch-ul* soțului meu.

Își coborî preț de o clipă privirea, apoi adăugă:

— Nu mi-a fost deloc ușor după moartea lui Larson și Matthew mi-a fost aproape în acea perioadă dificilă.

Cam prea aproape, comentă în gând Larson și, adunându-și toată tăria lăuntrică, se uită în sfârșit în ochii lui Taylor, așteptându-se se vadă în ei dezgust – așteptându-se să vadă o reacție care să-i dea motiv să-l deteste și mai tare pe fostul său vechil.

Matthew îi întinse mâna.

— Mă bucur să te cunosc, Jacob.

Îi strânse mâna cu putere și, observându-i cicatricile evidente, nu îl privi cu silă, ci cu căldură.

— Și cum de-ai ajuns să lucrezi la ferma lui MacGregor? întrebă el, întorcându-se iar spre Kathryn.

— Cred că așa a fost voia lui Dumnezeu, răspunse ea cu un zâmbet forțat. Am o situație foarte bună acolo și leafa este excelentă.

Privirea lui Taylor arăta că are oareșice îndoieli în privința asta, dar în cele din urmă bărbatul dădu din cap.

— În fine, așa se explică de ce nu te-am mai văzut prin oraș. Și zău că te-am căutat peste tot, adăugă el, coborând glasul.

Văzând afecțiunea ce se citea pe chipul lui, Larson simți că

îi trece un fier roșu prin inimă. Nu doar fiindcă Taylor se uita la nevasta lui, ci și pentru că privirea acestuia părea sinceră. Iar strălucirea din ochii lui Kathryn nu făcea decât să-i adâncească gelozia. Pesemne că Matthew Taylor, asta dacă nu tălmăcise cumva greșit semnele, o iubea cu adevărat pe Kathryn. Dar asta nu îndrepta păcatul pe care îl săvârșise împreună cu Kathryn. Asta *dacă* el era tatăl copilului.

— Îmi pare rău, Matthew, dar toate s-au întâmplat atât de repede!... Am obținut postul și la scurtă vreme după aceea m-am și mutat la fermă. Iar de atunci am fost atât de prinsă cu munca și, fiind atât de departe de oraș...

Nu își duse fraza până la capăt.

— Sinceră să fiu, Matthew, cred că pur și simplu am simțit nevoia să mă îndepărtez o vreme de... toate.

...*de tine*, i se păru lui Larson că o aude spunând. Și, judecând după expresia lui Taylor, știu că și acesta prinsese prea bine înțelesul vorbelor ei. Recunoscui imediat privirea cu care o cântări Taylor pe Kathryn – acesta încerca, în mod vădit, să ghicească sentimentele femeii și se întreba cât de departe să meargă cu mărturisirea propriilor simțăminte.

Aparent nesigur de răspuns, Taylor se mulțumi să dea din cap.

— Și vă veți petrece întreaga zi în oraș?

Era exact prilejul pe care îl aștepta Larson.

— De fapt, Kathryn și cu mine tocmai eram pe picior de plecare.

Kathryn îi aruncă pe furiș o privire, mirată parcă să îl audă vorbind.

— Așa este. În dimineața aceasta, Jacob a avut amabilitatea să mă aducă până la doctorul din oraș, dar acum trebuie să ne întoarcem la Casaroja.

Taylor se încruntă.

— Ai fost la medic? De ce, s-a întâmplat ceva...?

— Nu, totul este în ordine, îl liniști ea, atingându-i brațul.

Văzând gestul ei, Larson înțelese brusc că acesta nu însemna nicidecum ceea ce crezuse mai devreme. Kathryn se

uită la el și, citindu-i parcă gândurile, își retrase mâna de pe brațul lui Taylor.

— Domnul doctor a spus că atât eu, cât și pruncul suntem sănătoși. Mi-am făcut griji pe degeaba.

Taylor își întoarse privirea spre Larson și îl întrebă pe un ton timid:

— Aș dori să vorbesc cu Kathryn între patru ochi. Te superi dacă te rog să ne lași o clipă singuri?

Ba bine că nu! exclamă în sinea lui Larson, dar răspunsul dat cu voce tare fu cu totul altul.

— Deloc.

Ocoli căruța și urcă pe capră.

Îi ajungeau la ureche fragmente din conversație. Taylor vorbea din ce în ce mai înflăcărat.

— ... poate că lucrurile s-au întâmplat prea repede între noi, dar chiar și așa, a fost nedrept din partea dumitale să... Nu-mi pasă ce spune lumea... Știi că sentimentele mele au rămas neschimbate...

În cele din urmă, Taylor slobozi un oftat.

— Spune-mi măcar că înțelegi ce-ți zic.

— Da, Matthew, înțeleg, răspunse Kathryn. Și îți mulțumesc, dar deocamdată așa este cel mai bine pentru amândoi.

Larson aruncă pe furiș o privire în spatele său. Expresia lui Taylor arăta clar că acesta nu era de acord cu spusele ei.

Taylor se aplecă spre Kathryn și îi șopti ceva la ureche, apoi făcu un pas înapoi.

— Dacă n-ai nimic împotriva, aș dori și eu să aduc un respectuos omagiu la mormântul soțului tău.

Ei, asta era bună! Că tare-l mai respectase pe el Matthew Taylor, omul care nici nu așteptase să i se răcească bine așa-zisul leș, că se și dăduse la nevastă-sa. *Spune nu*, o îndemnă el în gând pe Kathryn.

— Desigur, Matthew. Mi-ar face plăcere să ne însoțești.

Larson își încleștă degetele pe hățuri. Taylor o ajută pe Kathryn să urce și apoi urcă și el în spatele căruței. Orice

altceva i-ar fi spus acesta lui Kathryn, vorbele lui pesemne că o mișcaseră, își spuse Larson, observându-i ochii înlăcrimați.

Îi lăsă să se ducă singuri la mormântul său și el așteptă în căruță. Vizitase deja locul de veci și nu avea de gând s-o facă din nou cu Matthew Taylor suflându-i în ceafă. Îi urmărea cu ochii îngustați. Cător bărbați le era dat să reinvie din morți și să vadă alegerile făcute de consoartele lor după moartea lor? Asta punea, fără doar și poate, lucrurile în perspectivă, își spuse el, pufnind într-un râs amar.

Kathryn îngenunche și așeză florile lângă crucea rudimentară de la capul mormântului. Taylor stătea în picioare lângă ea, fără să spună o vorbă. În fond, de ce mai venea Kathryn la mormântul lui și tocmai cu bărbatul cu care se grăbise să îl înșele? se întrebă Larson cu năduf. Taylor era, în mod evident, dispus să o ia de nevastă și să își asume răspunderea pentru greșeala sa și, cu toate acestea, Kathryn refuza. Nu că refuzul ei l-ar fi încălzit cu ceva pe Larson.

Scutură din cap. Nu mai înțelegea nimic. Din orice unghi ar fi privit lucrurile, presupusa trădare nu îi stătea deloc în fire femeii cu care fusese însurat ani de zile. Simți un fior în adâncul ființei. Și cu atât mai puțin femeii pe care îi fusese dat s-o cunoască și s-o iubească din nou, pentru a doua oară în viață.

Kathryn aruncă pe furiș o privire spre Jacob, care stătea lângă ea. Deși bărbatul nu cânta împreună cu restul enoriașilor din biserică, ea avea clar impresia că acesta urmărește îndeaproape cuvintele imnului. Azi Jacob se îmbrăcase mai elegant ca niciodată. S-o fi făcut de dragul ei? Gândul o făcu să zâmbească.

— Și acum vă rog să luați loc, zise Patrick Carlson când cântarea luă sfârșit, și să vă deschideți Bibliile la Evanghelia după Matei, capitolul 5. Azi vom citi din Predica de pe munte.

Kathryn își deschise Biblia și, ținând-o într-o mână, își schimbă poziția pe banca tare din lemn pentru a-și domoli durerea de spate. Cartea îi alunecă din mână și căzu cu o

bufnitură pe dușumeaua de scânduri. Jacob se aplecă imediat să ridice Biblia și hârtiile ce căzuseră din ea. Erau documentele pe care le găsisese Kathryn în buzunarul hainei lui Larson. Deși foile erau încrețite și scrisul devenise indescifrabil, Kathryn nu avusese inima să se despartă de ele.

În timp ce le aduna, Jacob încremeni brusc, cu privirea ațintită asupra uneia dintre hârtii. După o clipă, i le întinse.

Kathryn se aplecă spre el și, mulțumindu-i șoptit la ureche, simți în nări un iz fin de mosc. Barba rară a lui Jacob era frumos aranjată. Uitându-se la căciula împletită ce acoperea capul bărbatului, îi veni subit o idee. Cum de nu se gândise mai devreme la asta? îngândurată, se apucă să pună hârtiile la loc în Biblie. Când ochii îi căzură pe antetul șters, încremeni și simți că i se pune un nod în stomac.

În partea de sus a paginii, erau scrise – cu litere de tipar șterse, aproape ilizibile – cuvintele *Berklyn Stockholders*.

Hannah Carlson se ridică din leagănul așezat pe veranda din fața casei.

— Jacob, ce zici de încă o felie de tort? Îți aduc și o cafea proaspătă, ca să alunece mai ușor.

— Mulțumesc, doamnă, dar zău că nu mai pot înghiți niciun duminic; bărbatul se ridică în picioare și, apropiindu-se de marginea verandei, adăugă: Toate bucatele au fost delicioase. Sărut mâna pentru masă.

Hannah îi zâmbi complice.

— Atunci vă pun câteva felii la pachet; femeia aruncă o privire spre burtica lui Kathryn. Te asigur că mai târziu are să ți se facă foame, draga mea.

— Of, Hannah, te rog să nu te deranjezi. Chiar că nu e cazul să mănânc mai mult, obiectă Kathryn, râzând împreună cu toți ceilalți, dar fără tragere de inimă.

Își iubea pruncul din pântec ca pe ochii din cap și nimic nu avea să schimbe asta vreodată. Atunci cum de se simțea mare cât casa și atât de puțin atrăgătoare? Ei, de parcă ar conta felul în care arăta! Și totuși, dintr-un oarecare motiv,

astăzi conta foarte tare.

Privi în partea opusă a verandei, spre Jacob. Acesta nu zâmbea și nici nu mișca din cap, așa că n-avea cum să știe dacă se uita sau nu la ea. Gândurile îi zburară la foile pe care le împrăștiase în biserică în dimineața aceea. Cum de Larson avusese asupra lui o scrisoare primită din partea companiei Berklyn Stockholders în ziua în care plecase de acasă? Ce fel de firmă o fi fost asta? Probabil că patronii aveau vreo legătură cu târgurile de vite, din moment ce Donlyn MacGregor corespundea cu ei. Bine, dar în scrisoarea pe care o primise MacGregor de la ei se pomenea ceva despre drepturile asupra apei. Ce păcat că nu avusese mai mult timp la dispoziție când făcuse curat în biroul lui MacGregor! Se va interesa la bancă despre Berklyn Stockholders. Cineva tot trebuia să știe care este obiectul de activitate al firmei. Dar nu-l va întreba pe Kohiman. Cu cât avea mai puțin de-a face cu omul acela, cu atât mai bine.

— Kathryn?

Ridică privirea. Jacob se oprise lângă scaunul ei.

— E timpul să ne întoarcem la Casaroja. Ești pregătită?

Preț de o clipă, Kathryn mai că-și dori ca Jacob să-i întindă mâna și s-o ajute să se ridice. Dar mâinile bărbatului rămaseră îndesate în buzunare, ferite de ochii lumii – la fel ca ochii și sentimentele lui. O mare parte din el îi rămânea încă ascunsă.

— Da, sunt gata, răspunse ea, uitându-se în lentilele lui fumurii.

Ar fi dat orice să i se poată uita în ochi.

La jumătatea drumului spre Casaroja, un vânt căldicel coborî dinspre nord peste prerie, aducând cu sine un iz dulce de ploaie, în nord-vest se strângeau nori cenușii, bulucindu-se unul peste altul deasupra versanților abrupti. Pentru agricultori și crescătorii de animale, ploaia era o adevărată binecuvântare, dar ea se ruga să ajungă înapoi la Casaroja înainte de dezlănțuirea furtunii. Ploaia nu o deranja, dar să fii prins de o rupere de nori în prerie era o cu totul altă

poveste.

Închise ochii și, amintindu-și o altă furtună de vară, simți furnicături pe piele. Parcă auzea și acum tunetele bubuindu-i deasupra capului. Ea și soțul ei se întorceau de la Denver în acea după-masă. Rafalele de vânt se iscaseră ca din senin și Larson găsisese refugiu într-o ravenă unde se mai adăpostise și altă dată.

O lăsase adăpostită sub cornișa versantului și apoi se dusesese după cai. Urmărindu-l cum dispare în ploaia torențială, bătută de rafale năprasnice, se temuse că soțul ei nu va mai găsi drumul înapoi. Cum să-l fi găsit? Ea abia dacă vedea la două picioare în fața ochilor. Când soțul ei se întoarse, îl întrebă cum de nu s-a rătăcit. Larson ridicase din umeri, vrând parcă să spună că nu se mai gândise niciodată la asta.

— Ceva, aici, adăugase el, ducând mâna la inimă, îmi arată mereu calea.

Văzând că-și râde de frica ei, aproape că-i venise să-i dea un ghiont, dar în schimb preferase să se refugieze în brațele lui ocrotitoare. Și în noaptea aceea, așteptând ca furtuna să se domolească, Larson îi izgonise orice temere și o încălzise cu pasiunea dragostei lui.

Ochii i se umplură de lacrimi și simți o apăsare dureroasă în piept. Pielea i se furnică din nou, de astă dată tânjind după atingerea lui. Tânjind să poată privi din nou în ochii lui Larson și să vadă acolo focul ce ardea pentru ea.

— Te simți bine? o întrebă încet Jacob.

Kathryn se întoarse spre el. Jacob avea privirea îndreptată spre ea. Nu știa dacă îi observase sau nu lacrimile, dar după ce ea încuviință din cap, bărbatul își întoarse iar privirea spre drum, fapt ce, în mod straniu, o întristă. De câte ori ar fi vrut ca Larson s-o țină în brațe sau s-o atingă într-un astfel de moment! Ar fi putut să-i ceară și el ar fi dat, fără îndoială, curs rugăminții ei. Dar parcă nu era la fel dacă trebuia să-l roage. Și nici prin cap nu-i trecea să-i ceară un asemenea lucru lui Jacob. Ar fi necuviincios și...

În clipa aceea, mâna lui Jacob îi acoperi mâna pe care o ținea proptită pe banchetă.

Kathryn închise ochii și lacrimile începură să i se prelingă în jos pe obraji. Un ungher îndelung ferecat al inimii ei se deschise încet și singurătatea adunată înăuntru o făcu să icnească ușor. Căldura mâinii lui Jacob trecu în a ei. Kathryn simți cum o străbate un fior și își încleștă mâinile pe capră, rugându-se ca el să nu-și retragă mâna. Și el nu și-o retrase.

Niciunul dintre ei nu se uită la celălalt și, cu toate acestea, simțeau că îi unește ceva. O legătură profundă cum Kathryn nu mai împărtășise cu nicio altă persoană.

Capitolul 22

În drum spre grajd, Larson văzu căruța încărcată cu femei trăgând în spatele barăcilor. Deși nici nu asfințise bine soarele, pesemne că începea deja distracția. Mai mulți dintre angajații de la *ranch* avuseseră grijă să-i vorbească de petrecerea din noaptea aceasta.

— Așa ne răsplătește MacGregor pentru o treabă bine făcută, spusese unul dintre vâcari, înghiontindu-și amicului în coaste. Femeile nu pleacă de-aici pân nu-i satisfăcută toată lumea. Asta se referă și la tine, Jacob.

Larson întoarse spatele stolului de femei ce păseau țanțoșe în dormitorul muncitorilor, înconjurate de chiote și răcnete deșănțate, și privi spre locuința lui Kathryn. Prin fereastra dormitorului ei răzbea o luminiță gălbuie. Se întrebă dacă soția lui se va simți în stare să facă o plimbare în seara aceasta. În ultimele zile, se plimbaseră de mai multe ori împreună și el începuse să aștepte aceste plimbări cu o nerăbdare poate mai mare decât s-ar fi convenit. Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât își dorea să petreacă și mai mult. Avea șansa de a-și cunoaște nevasta așa cum nu o cunoscuse niciodată. În duminica în care își descoperise actele în Biblia ei, se simțise din cale afară de mândru.

Kathryn veni să deschidă la a doua bătaie în ușă.

— Chiar nădăjduiam că vei trece pe aici astă-seară, spuse ea, privindu-l cu nedisimulată sinceritate. Așteaptă, te rog, o clipă. Mă întorc imediat.

Lăsă ușa deschisă și se întoarse în dormitor.

Când reveni, Larson o văzu îndesându-și ceva în buzunar. Părea să fie o pereche de mănuși tricotate.

— Nu cred că vei avea nevoie de mănuși în seara asta, o tachină el.

Zâmbetul ei se lăți și mai tare.

— Ei, nu se știe niciodată.

Larson alege în mod intenționat cărarea ce ducea spre grajduri, departe de barăcile muncitorilor. Silueta lunii cât un degetar lumina cerul serii în timp ce soarele se refugia în spatele piscurilor muntoase și conversația dintre ei curgea în mod plăcut. Kathryn îi povestea cum îi trecuse ziua.

Când cotiră în spatele grajdului, Larson o întrerupse cu delicatețe.

— Mă întrebam dacă-n seara asta n-ai avea cumva chef de-o plimbare... într-o căruță cu fân.

Privind în direcția indicată de el, Kathryn făcu ochii mari și chicoti.

Gabe stătea lângă o căruță încărcată cu fân, îmbrăcat în ținuta lui obișnuită de lucru, alcătuită din cămașă și salopetă, doar că pe cap purta un joben fistichiu de genul celor pe care le poartă vizitii trăsurilor de gală. Îmbrățișându-și rolul cu toată seriozitatea, tânărul făcu o reverență adâncă, fluturând teatral o mână.

— Te-am rugat să conduci căruța, Gabe, nu să faci pe măscăriciul, spuse Larson râzând, după care îi făcu semn lui Kathryn s-o ia înainte și o ajută să se așeze pe pătura din spatele căruței.

Când urcă și el, expresia de pe chipul soției sale îl încălzi până în adâncul sufletului. Se așeză la oarece distanță de ea, ca nu cumva Kathryn să-i interpreteze greșit intențiile. Nu uitase nici acum plăcerea pe care o încercase deunăzi, când îi

acoperise mâna cu a lui și îi simțise tăria delicată.

Așezat pe capră, Gabe dădu semnalul de plecare și caii se urniră din loc.

Kathryn își lăsă capul pe spate și închise ochii. Rămaseră amândoi tăcuți, dar tăcerea nu îl deranja defel pe Larson. Simplul fapt că se afla lângă ea îi era de ajuns. Acum că o sorbea din priviri, minunându-se de frumusețea ei fără cusur, îi venea greu să creadă că această femeie trăise vreodată într-un bordel sau că aștepta copilul unui alt bărbat. Și, deși era sigur că ar putea s-o iubească din nou, că încă o mai iubea, nu putea nega cât de tare îl supăra faptul că ea nu-i rămăsese credincioasă, că nu se păstrase neîntinată.

Dar tu ai fost, oare, neîntinată când ai venit la ea?

Vocea adevărului îi săgetă inima. Coborî privirea. Inima îi bubuia în piept și nu găsi în adâncul lui nicio scuză pentru păcatele din trecutul său – păcate care, răscumpărate prin sângele lui Iisus, fuseseră cu totul iertate de Dumnezeu. Și pe care Kathryn le iertase de bunăvoie cu ani în urmă.

Recunoscător pentru întunericul ce se lăsase și hruitul roților prin prerie, Larson scrută cerul nopții. Ciudat lucru mai e și iertarea... Un dar de la Dumnezeu care, pentru a putea fi păstrat, trebuie împărțășit. Poate că n-o fi înțelegând el chiar tot ce se spunea în Biblie, dar Cuvântul lui Dumnezeu era cât se poate de clar în această privință.

Peste aproximativ o oră, ajunseră înapoi la grajd. Larson o ajută pe Kathryn să coboare și îi îndepărtă din păr câteva fire de paie.

— Îți mulțumesc, Jacob, murmură ea, cu ochii strălucind de recunoștință. A fost o seară minunată.

Larson își coborî privirea spre buzele ei și aproape că nu-și putu înfrâna dorința de a o strânge la piept. Totuși, aducându-și aminte de cicatricele sale și temându-se de felul în care ar reacționa Kathryn, își înăbuși imediat pornirea nesăbuită. Tuși ușor, dregându-și glasul.

— Și asta încă nu e totul, spuse el, privind încântat cum

fruntea soției sale se încrețește întrebător.

— Desertul este servit, anunță Gabe plin de emfază, după care deschise cu un gest teatral ușa dublă a grajdului.

Kathryn își duse mâna la gură, chicotind surprinsă.

Larson îi întinse brațul și pășiră împreună înăuntru. Gabe felie tortul pregătit de miss Maudie la rugămintea lui Larson și apoi se așezară tustrei pe niște baloturi de fân, în jurul unei lăzi vechi, mâncând și discutând voioși.

La un moment dat, Gabe se aplecă spre Larson și îl întrebă în șoaptă:

— Ce zici, Jacob, m-am descurcat?

— Te-ai descurcat de minune, prietene, răspunse Larson, punându-și mâna pe umărul masiv al tânărului. Îți mulțumesc.

Kathryn se aplecă spre Gabe și îl sărută pe obraz. Gestul plin de tandrețe și îmbujorarea lui Gabe îl făcură pe Larson să zâmbească.

— Vă mulțumesc amândurora, dar cum de ați știut?

— Ce să știm? întrebă Larson, mirarea din vocea lui aproape convingându-l și pe el.

— Că azi, 9 august, e ziua mea de naștere.

Gabe rămase cu gura căscată, sincer uluit, iar Larson se bucură în sinea lui că nu îi împărtășise secretul. În felul acesta, Gabe era părtaș la distracție, dar nu și la înșelăciunea bine intenționată pe care o pusese el la cale.

— Îmi pare rău că ți-am răpit atâta timp, se scuză Larson puțin mai târziu, în timp ce o conducea spre casă. Nici nu mi-am dat seama cum trece timpul.

— Nici prin cap să nu-ți treacă să te scuzi, Jacob! A fost o seară minunată. Cea mai frumoasă aniversare pe care am avut-o vreodată.

Sinceritatea din glasul ei îi arăta că spune adevărul. Seara evoluase într-un mod mult mai plăcut decât planificase el. Ar fi vrut să fi putut face mai mult, să-i fi putut oferi o petrecere mai rafinată, dar chiar și așa, nădăjduia că o făcuse să se simtă specială.

Porniră mai departe, unul lângă altul, și Kathryn își strecură cu naturalețe mâna pe sub brațul lui. Larson îi acoperi mâna cu a sa, iubind-o în sinea lui cu o patimă fără margini.

Cât va mai putea să muncească și să trăiască atât de aproape de ea fără a-i dezvălui cine este? Fără ca ea să descopere singură?

— A, era să uit, spuse Kathryn când ajunseră pe prispa casei, întorcându-se spre el. Am și eu un cadou pentru dumneata.

Scoase mânușile din buzunar și i le întinse.

Larson privi spre mânuși și apoi înapoi spre ea, neînțelegând de ce îi dăruia ea un cadou – și cu atât mai puțin de ce îi dădea niște mânuși în mijlocul lunii august!

— Știu că nu e cine știe ce. Dar... m-am gândit că ți-ar prinde bine încă una.

Luă darul din mâinile ei și abia atunci realizează ce era.

Ochii i se aprinseră de emoție.

— Îți mulțumesc, murmură el răgușit, strângând între degete căciula împletită pe care o ținea în mâini.

„Un prieten bun” acestea fuseseră cuvintele folosite de Kathryn deunăzi, când îl prezentase lui Matthew Taylor. Dar cum putea el să-i rămână un simplu prieten și să pretindă că e, totuși, un om cinstit? Prețul adevărului era usturător. Să îndrăznească, oare, să-l plătească?

— Kathryn, eu...

În momentul acela un urlet spintecă noaptea.

— Ce-a fost asta? întrebă Kathryn, apropiindu-se de el.

Urmă un nou țipăt, de astă dată mai înăbușit. Larson vârî căciula în buzunarul cămășii și își puse mâna pe brațul ei.

— Rămâi aici. Eu mă duc să văd ce se petrece.

Țipetele păruseră să vină din magazia de lângă barăci, așa că încercă ușa laterală. Era descuiată. Când o împinse ușor, razele lunii proiectară un fascicul de lumină înăuntrul clădirii.

Auzi un plesnet și apoi o bufnitură.

Prin deschiderea unei uși situate pe peretele opus țâșni înăuntru încă o dâră de lumină. Din colțul îndepărtat al încăperii, se auzi un sunet ce aducea a scâncet de copil. Era un vaier jalnic, care îi stârni în suflet un amestec de furie și compasiune. Înainta pe băjbăite pe lângă rafturi, când auzi un târșăit.

— N-am să-ți fac niciun rău, spuse el cu glas blajin, realizând că fata încerca să se ascundă de el. Am venit să te ajut.

O ladă căzu de pe raft la un fir de păr de fața lui. Larson o evită cu ușurință. Cotind, cu băgare de seamă, pe după rafturi, o zări pe copilă ghemuită într-un colț.

— Nu te apropia de mine, șuiera ea printre dinți.

În pofida luminii slabe, Larson recunoscuse imediat părul negru și lung. Mai auzise undeva glasul acesta.

— Ești rănită? o întrebă el, făcând un pas înainte.

— Ți-am spus să nu te apropii! urlă fata, cu fața schimonosită de groază, lipindu-se și mai tare de perete.

Abia în momentul acela, observă Larson că rochia îi era sfâșiată pe umăr și în față. Fata își ținea mâinile încleștate pe bucățile rupte de material, ținându-le laolaltă.

— Promit că n-am să-ți fac rău. Vreau să te ajut.

Fata urlă ceva într-o limbă pe care el n-o mai auzise niciodată, în clipa imediat următoare, se auzi deschizându-se ușa.

— Jacob?

— Suntem aici, răspunse el, păstrând dinadins un ton calm.

Ieși în întâmpinarea lui Kathryn și îi șopti:

— Am dat de o fată. E de la bordelul din oraș. Stă ghemuită acolo, în colț. Cred c-a fost...

Kathryn îl împinse la o parte și se îndreptă spre copilă.

— Sadie!

Răspunsul fetei veni pe nerăsuflăte, într-un grai străin, presărat pe ici, pe colo cu niscaiva cuvinte englezești, dar de astă dată glasul îi suna spart și din ce în ce mai stins. Copila

se agăță de Kathryn până când aceasta ajunsese lângă ea, pe podea. Privind cum se țin cele două în brațe, Larson observă că fata își ținea brațul într-o poziție ciudată. Kathryn o strângea la piept, dând din cap la tot ceea ce îi șoptea aceasta printre suspine, legănând-o și mângâindu-i părul cu o duioșie maternă.

Urmărind scena, Larson fu izbit de un adevăr dureros. Toate lucrurile pe care ar fi dorit să i le dăruiască lui Kathryn de-a lungul anilor, toate bogățiile lumești cu care ar fi vrut să o răsfete, dacă i-ar fi dat mâna – de toate acestea se alesese praful într-o clipită. Ceea ce Kathryn își dorise mai mult decât orice era singurul lucru pe care nu fusese și nu va fi niciodată în stare să i-l dăruiască. Îl dăruise un alt bărbat și acesta avea dreptul să-și vadă copilul crescând. Matthew Taylor putea să-i ofere lui Kathryn viața pe care o merita aceasta. Simți că i se pune un nod în piept. Taylor putea să împlinească tot ceea ce dorea inima soției sale. De fapt, o făcuse deja.

— Poți să mă ajuți? îl întreabă Kathryn cu vocea răgușită de emoție.

— Nu mă lasă să mă apropii de ea, răspunse Larson cu vădit regret, ridicând neputincios mâinile.

Kathryn ridică blajin bărbia lui Sadie și îi mângâie obrazul.

— El este Jacob. Este un om bun și nu are să-ți facă niciun rău. Îți dau cuvântul meu de onoare că nu va încerca să te atingă în felul acela.

Sadie se uită la Larson și apoi înapoi la Kathryn.

— E așa ca bărbatul de care mi-ai vorbit?

— Da, răspunse Kathryn cu un suspin, după care reuși, anevoie, să se ridice. Cred că are brațul rupt, Jacob.

Larson se apropie încet. Judecând după postura corpului ei, era clar că Sadie nu se încredea în el. Singurul lucru care o ținea locului era încrederea pe care o avea în Kathryn. Fata tresari și se făcu parcă stană de piatră când o luă cu delicatețe în brațe.

— Nu-ți fie teamă, copilă, îi șopti el, scoțând-o pe brațe din

clădire.

Sadie se uită la el, dar nu spuse nimic.

— Trebuie dusă la medic, interveni Kathryn, ajungându-i din urmă. Mi-a spus că alerga după căruța ce pornise înapoi spre bordel, când cineva a înșfăcat-o de la spate și a adus-o cu forța până aici. Zice că nu are răni grave pe corp, dar mă tem de ceea ce nu se vede...

Larson dădu din cap în semn că a înțeles.

— Am s-o duc numaidecât la cabinetul doctorului Hadley.

— Vin cu voi.

— Nu, Kathryn, dumneata trebuie să te odihnești. Probabil că am să fiu plecat toată noaptea.

Nu voia s-o aibă aproape în momentele acestea. Gândul că nu va mai fi niciodată a lui îl ucidea.

— Voi avea grijă de Sadie – îți promit.

O duse pe fată până la grajd și o așeză în spatele căruței cu fân. Sadie se dădu înapoi, cu ochii scânteind de-o neîncredere feroce. Larson inhămă repede cei doi cai, pregătindu-se de plecare. Kathryn o acoperi pe fată cu un pled, spunându-i ceva în șoaptă, iar fata răspunse, la rândul-i, cu glas șoptit.

Înainte ca Larson să urce pe capră, Kathryn își puse mâna pe brațul lui.

— Sadie spune că te-a mai văzut în oraș... la bordel.

Era mai mult o întrebare decât o afirmație.

Poate că, mai devreme, Larson ar fi găsit comică această inversare subită de roluri, dar nu și acum.

— Nu m-am dus la bordel din motivul pe care îl bănuiești. Întreab-o pe Sadie.

— Am întrebat-o deja. Mi-a spus că te-ai dus acolo să te interesezi de mine.

Larson simți că i se usucă gâtul. *Doamne, acesta să fie, oare, felul în care mă silești să spun adevărul? Dar încă nu sunt pregătit. Nu sunt pregătit.* Căută repede un răspuns ocolit.

— Așa este. M-am dus acolo să întreb de dumneata.

Ce să spună mai departe? Și-ar fi dorit să vadă mai bine chipul lui Kathryn ca să-i poată cântări reacția.

— S-a întâmplat după ce ne-am cunoscut aici, la Casaroja. Am auzit că lucraseși la bordelul din oraș și...

— Ai vrut să vezi dacă e adevărat?

Răceala din glasul ei îl făcu să se înfioare.

— Da...

— Și ce-ai descoperit?

Larson clătină din cap.

— Sadie n-a vrut să-mi spună nimic în ziua aceea.

Kathryn îl pironi îndelung și Larson ar fi dat orice să-i poată vedea ochii.

— Știu, Jacob, mi-a spus Sadie, spuse ea în cele din urmă pe un ton mai cald, după care ridică întrebător din sprânceană. Ce vreau eu să știu în momentul ăsta este... ce ai reușit să descoperi de atunci încolo?

Larson știa răspunsul pe care voia ea să-l audă – același lucru pe care i-l spusese în grajd, când venise să-i explice împrejurările în care părăsise dormitorul lui MacGregor. Că el credea în nevinovăția ei, complet și fără nicio rezervă. Dar nu putea s-o mintă. Nu și de astă dată.

Își înghiți nodul din gât și căută cuvintele potrivite.

— Am descoperit că nu-mi pasă dacă ai lucrat sau nu acolo. Dumnezeu... realizând în momentul acela adevărul, vocea i se gâtui de emoție. Dumnezeu mi-a iertat păcate pe care n-am să le pot șterge niciodată, murmură el abia șoptit. Cine sunt eu să cer socoteală unui alt suflet după ce mie mi s-au iertat atâtea?

Ar fi vrut să-i atingă fața, pentru ultima oară, dar nu îndrăzni.

— Așa că nu-mi datorezi nicio explicație, Kathryn. Eu, în schimb, îți datorez scuze. Te rog să mă ierți.

Văzând că ea nu răspunde, coborî capul în pământ. Nu era răspunsul dorit de Kathryn, dar acesta era adevărul. Sau, în fine, o parte din el. Dădu să urce pe capră, dar, simțind o atingere ușoară pe braț, încremeni.

Kathryn ridică mâna, îi trase fața spre a ei și îi sărută cu tandrețe obrazul brăzdat de cicatrice.

— Adu-o înapoi, îi spuse în șoaptă roșcata. Celelalte fete abia au ațipit.

Strângând-o în brațe pe Sadie, care dormea cu capul rezemat de pieptul lui, Larson o urmă pe femeie de-a lungul coridorului de la etaj. Rozul pal al zorilor răzbătea pe sub draperia ce acoperea fereastra de la capătul culoarului îngust. Trecu pe lângă un șir de uși și apoi așteptă în dreptul unei odăi din fund în timp ce femeia dădea la o parte cuvertura pestriță.

Plecaseră de la Casaroja la scurtă vreme după miezul nopții și la nicio oră după aceea îl trezise din somn pe doctorul Hadley. Medicul nu șovăise nici măcar o clipă s-o ajute pe pacientă – nici măcar când Larson îi spusese cu ce se ocupa aceasta.

— Suntem cu toți copiii lui Dumnezeu, oricare ne-ar fi păcatele, fu tot ce ripostase doctorul înainte de a-și înșfăca trusa medicală și de a porni spre cabinet.

— Pune-o aici, spuse femeia, arătând spre pat.

Larson simți că îl măsoară din priviri, dar nu se uită la ea. Puse cu grijă fata pe pat, atent să nu-i atingă brațul bandajat. Sadie tresări în somn, dar nu se deșteptă. Doctorul Hadley îi dăduse un calmant pentru a-i domoli suferința fizică, dar Larson regreta că nu exista un leac care să poată înlătura și suferința pe care o văzuse în ochii ei. Durerea sufletească și lipsa de încredere – acestea îi prisoseau copilei. Nu că n-ar fi fost perfect îndreptățită să nu se încreadă în oameni.

Crescuse, la rândul lui, într-un mediu ca acesta și îl percepu ca una dintre fete. Dar cele îndurate de el nu se comparau nici pe departe cu rănilor sufletești ale acestei copile.

Sadie mișcă din pleoape. Nevrând ca apropierea lui s-o sperie la trezire, Larson făcu un pas înapoi.

— Sadie, dulceață, sunt eu, Annabelle. Sunt aici, cu tine,

șopti roșcata, aplecându-se peste pat. Bărbatul ăsta mi-a spus ce-ai pățit azi-noapte, zise ea, adăugând o înjurătură zdravănă. Îmi pare rău că n-am fost acolo să am grijă de tine. Ar fi trebuit să te însoțesc.

Sadie clătină din cap.

— Sunt bine.

Dar glasul îi era stins, lipsit de viață. Clipi și își îndreptă atenția spre Larson.

— Uită-te la mine, Jacob, spuse ea în șoaptă.

Larson își întoarse încet capul spre fată, neștiind dacă era trează sau rugămintea fusese făcută sub influența calmantelor. Sadie îi făcu semn să se apropie. Fără să-și poată explica de ce, Larson se supuse fără să crâcnească.

— Vreau să-ți văd ochii.

Larson scutură din cap. Știa că nici Sadie, și nici această Annabelle nu l-ar recunoaște – nu îl cunoscuseră nici înainte de incendiu – dar cicatricea din jurul ochiului drept îl stingherea din cale afară. Vindecându-se, pielea se trăsese într-un unghi ciudat, dând ochiului un aspect diform.

Își încleștă, rușinat, fălcile.

— Nu sunt o priveliște prea plăcută.

Sadie râse încetișor.

— Asta am s-o hotărâsc eu dacă nu ți-e cu supărare, ripostă ea pe un ton mult prea matur pentru vârsta ei. Scoate-ți ochelarii, iar zâmbetul îi păli și adăugă, pe un ton implorator: Te rog...

Larson își ridică încet mâna dreaptă și își îndepărtă ochelarii. Spre nemulțumirea lui, razele dimineții ce răzbăteau prin fereastră îi căzură direct pe față.

— Vino mai aproape, șopti Sadie.

Cu inima bubuindu-i în piept, Larson îi îndeplini rugămintea. Fata îi luă mâna și îl trase în jos. Îngenunche lângă pat. Ochii fetei se umplură de lumină în timp ce își trecea degetelele cafenii peste fața lui desfigurată. Pielea din jurul ochilor era încă sensibilă, dar atingerea ei era ușoară ca o pană.

Sadie zâmbi.

— Ai fost un bărbat chipeș... înainte.

Larson râse mânzește, neștiind cum să răspundă unei afirmații atât de sincere.

— Dar oare, adăugă ea, pe vremea aceea erai la fel de bun?

Larson simți că i se urcă un nod în gât. Lăsă să-i scape un suspin. Sadie își strânse și mai tare mânuța în jurul mâinii lui încercând, parcă, să-i aline durerea.

— Ți mulțumesc, Jacob, spuse ea, clipind greoi; pesemne că laudanul începea să-și facă efectul. Kathryn are dreptate să te privească... așa cum te privește. Ești... om bun. Așa ca bărbatul... de care... mi-a vorbit.

— Kathryn? interveni Annabelle pe un ton în care se amestecau însuflețirea și îngrijorarea. O cunoști pe Kathryn? Ce mai face?

— Lucrăm amândoi la Casaroja, răspunse Larson, ridicându-se în picioare. Doamna Jennings este bine.

Annabelle atinse ușor mâna lui Sadie și apoi îi făcu semn bărbatului să o urmeze afară pe coridor.

— Și-a adus pruncul pe lume? întrebă ea, închizând ușa odăii.

— Încă nu, dar nu mai e mult.

Stăruința cu care îl privea femeia se adânci, fâstâcindu-l.

— Pun ră mâșag că e tare frumoasă acu', așa cu pântecu mare și strălucind toată de fericire, adăugă Annabelle râzând, iar râsul îi îndulci asprimea feței. Tare mi-ar plăcea s-o revăd! Rar întâlnești femei vrednice ca ea.

— Asta așa e, răspunse Larson încet, punându-și la loc ochelarii.

Annabelle îi aruncă o privire și apoi o luă înainte pe coridor.

— Ți mulțumesc că te-ai îngrijit de durerile lui Sadie. Încerc s-o ocrotesc, dar nu pot fi mereu lângă ea.

Vocea îi era plină de năduf și de părere de rău.

— E prea tânără pentru o asemenea îndeletnicire, spuse Larson mai mult pentru sine, rotindu-și privirea prin

salonașul de la intrare și apoi urmând-o pe Annabelle prin bucătărie, spre ușa din dos.

În orice parte a casei s-ar fi aflat, totul duhnea a parfum ieftin, fum de țigară și desfrânare.

Aerul bordelului, acest stil de viață, toate îi erau dureros de cunoscute. Și totuși, în mod straniu, în locul silei pe care se așteptase să i-o producă acest loc, nu simțea decât o durere înfundată în piept. Ceva ce nu putea descrie decât drept... compasiune. Cercetă părul roșu al Annabellei, croiala îndrăzneată a rochiei sale. Și apoi încercă să o vadă prin ochii lui Dumnezeu. Era o efortare pentru el, dar în adâncul sufletului știa că dragostea care îl izbăvise pe el era aceeași pe care Dumnezeu i-o dăruia și acestei femei.

Annabelle se opri în dreptul ușii, cu mâna pe clanță.

— Și, ia spune-mi, Jacob, de când lucrezi la Casaroja?

Larson ridică din umeri.

— Să tot fie câteva luni.

— Ești nou-venit prin părțile astea?

— Nu tocmai. Cunosc împrejurimile.

Oare cât de apropiată era femeia asta de Kathryn? se întreabă deodată Larson. După felul în care reacționase Annabelle adineauri, aflând că o cunoaște pe Kathryn, s-ar zice că se cunosc destul de bine. Probabil că Annabelle i-ar putea clarifica toate nelămuririle pe care le avea cu privire la Kathryn. Dar el lepădase toate acele întrebări la piciorul crucii și hotărî, din nou, să le lase acolo.

— N-ai mai fost pe aici, nu-i așa? La bordel, vreau să zic. Nu de alta, da te-aș fi ținut minte – chiar și înainte de asta, adăugă Annabelle, studiindu-i fața. Să știi că Sadie are dreptate. Pun rămășag că tare-ai fost chipeș cândva.

Stânjenit de privirea ei, Larson își dresă glasul, brusc nerăbdător să se vadă plecat.

— Ei bine, e timpul să plec. Mă așteaptă lucrul.

Annabelle nu se urni din loc.

— De când o cunoști pe Kathryn... Jacob?

Cu privirea ațintită spre mâna pe care Annabelle și-o ținea

înceleștată pe clanță, Larson simți că îl trece un fior. Ce să însemne căutătura ei?... își îndesă mai bine căciula pe cap.

— După cum am spus, ne-am cunoscut la Casaroja.

Annabelle își mușcă buza de jos.

— Tu și Kathryn aveți vreun soi de înțelegere? Nu de alta, dar Sadie spunea că Kathryn te privește într-un fel anume.

— Nu, doamnă, nu există niciun fel de înțelegere între noi. Suntem... prieteni și nimic mai mult.

Annabelle dădu din cap, apoi descuie, zâmbind, zăvorul.

— Ei bine, spune-i lui Kathryn că-i transmit toate cele bune și că aștept să-mi facă o vizită. Poate după ce s-o naște pruncul. Mi-ar plăcea s-o revăd și să-i văd și copilașul.

— Da, doamnă, am să-i spun.

Ieși glonț pe ușă, coborî treptele, înfrânându-se cu greu să nu coboare câte două odată, și se afla deja aproape de colțul străzii, când o auzi pe Annabelle strigându-l pe nume.

Se întoarse și o văzu stând în mijlocul aleii, cu mâinile în sold, ațintindu-l cu o privire sfidătoare.

Și atunci realizează.

Simți că îl trec fiori pe șira spinării.

Larson. Așa îl strigase femeia.

Capitolul 23

Se abținu cu greu să n-o ia la goană. În schimb, își lăsă capul într-o parte, nădăduind că valul de groază ce-l străbătea se va traduce cumva drept mirare.

— Mă tem, doamnă, că e o neînțelegere la mijloc.

Annabelle pufni în râs.

— Și ce mai neînțelegere! hohoti ea, apropiindu-se încet de el.

Larson simțea cum universul pe care și-l construisese cu atâta grijă se năruie cu fiecare pas al femeii.

— Să știi că ochii te-au dat în vileag. Ochi care citesc omul dintr-o privire, așa mi-a spus Kathryn. Ochii și faptul că Kathryn Jennings nu s-ar uita atât de repede la un alt bărbat

– decât dacă bărbatul acela ar fi chiar soțul ei.

Își mușcă buza inferioară și râse ca pentru sine.

— Și-mi pun capul că tocmai bărbatul lui Kathryn e cel pe care-l am acum în fața ochilor.

Larson scutură din cap.

— Te înșeli, doamnă, murmură el, străduindu-se din răspuțeri să-și ascundă tremurul din voce.

Ochii Annabellei se umplură de lacrimi și, judecând după nervozitatea ce i se citea în privire, era clar că nu-i venea ușor să-și arate atât de deschis emoțiile.

— Un lucru vreau să știu. De ce nu i-ai spus lui Kathryn că ești în viață?

Expresia de pe chipul ei îl ului. Era clar că femeia aceasta îi era complet devotată lui Kathryn. Ba chiar mai mult decât, întreaga ei ființă emana o dârzenie aproape înfricoșătoare. Femeia aceasta ar merge, fără doar și poate, până în pânzele albe ca s-o protejeze pe Kathryn.

Gândul aprinse o scânteie în sufletul lui și simți nevoia să tragă aer în piept.

— Bărbatul lui Kathryn Jennings a murit anul trecut, în decembrie. Știu sigur lucrul ăsta... pentru că am fost acolo cu el.

— Poate că pentru tine nu sunt decât o simplă târfă, dar află de la mine că știu mai multe despre sufletul omenesc decât ai să știi tu vreodată. Așa că dă-ți jos ochelarii ăia și încearcă să-mi spui asta privindu-mă în ochi.

Larson își încleștă mâinile, în încercarea de a le domoli tremurul. Și apoi făcu cum i se ceruse.

Rămase cu capul plecat și își frecă ochii, neobișnuit cu lumina. Apoi, foarte încet, ridică privirea. Ochii Annabellei erau tulburător de albaștri și periculos de ageri. Larson făcu eforturi să-i susțină privirea. Era clar că nu credea o iotă din spusele lui, așa că trebuia să găsească o altă cale de a o convinge.

— Ceea ce am să-ți spun acum este adevărul adevărat. Larson Jennings a murit într-un incendiu anul trecut, în

decembrie. A suferit arsuri atât de grave, încât aproape că n-a rămas nimic din bărbatul care a fost odinioară. Kathryn și-a înmormântat soțul și a mers mai departe și lucrurile așa trebuie să rămână și de acum încolo.

Annabelle clătină din cap.

— Kathryn îmi spunea mereu că n-ai murit. Că simte asta... aici, adăugă ea, ducându-și mâna la inimă.

Larson își încleștă fălcile, încercând să stăvilească iureșul de emoții ce puseseră stăpânire pe el. Își repetă că așa era cel mai bine pentru Kathryn, pentru copil. Pentru toată lumea. Dar de ce durea atât de tare?

— Chiar dacă bărbatul ei ar putea reînvia din morți, nu ar mai avea ce să-i ofere. A pierdut totul când a murit.

Nu mai era bărbatul cu care se măritase Kathryn și nici bărbatul pe care și l-ar fi dorit lângă ea.

Fă, Doamne, ca Annabelle să înțeleagă lucrul acesta.

— Kathryn merită mult mai mult. Merită un om mai vrednic.

Annabelle nu răspunse imediat. Când rupse, într-un sfârșit, tăcerea, o făcu abia șoptit, cu o expresie dârză pe față.

— Ai idee prin câte a trecut femeia asta?

Larson privi dincolo de Annabelle, spre locul din care o văzuse pentru prima oară pe Kathryn intrând în bordel, după ce o urmărise prin tot orașul. Seara aceea avusese, parcă, loc într-o altă viață. Cât de tare se schimbase și el de atunci! oftă, întrebându-se cum s-o convingă pe Annabelle. Deodată, găsi soluția. Cuvintele i se rostogoliră pe limbă cu iz de rugină.

— Acum Kathryn are ceva ce soțul ei n-a fost și nu va fi nicicând în stare să-i dăruiască. Ceva ce ea și-a dorit dintotdeauna.

Annabelle își încreți fruntea, dar nedumerirea ei nu ținu decât o clipă.

— A, te referi la prunc?

Larson încuviință din cap.

— Matthew Taylor este dispus să-și asume întreaga răspundere pentru ceea ce a făcut. Kathryn ține la el și, cu timpul, îl va lăsa să aibă grijă de ea.

Cuvintele rostite cu voce tare îi pârjoliră și puținul orgoliu care îi mai rămăsese.

— El poate să-i ofere viața pe care bărbatul ei nu i-a oferit-o niciodată...

— Crezi că Matthew Taylor...

Annabelle se uită cu ochi mari la el, pritocindu-i parcă spusele.

Larson aprobă din cap și, în clipa aceea, așa cum sperase, Annabelle păru să-i înțeleagă, în sfârșit, spusele. Trăsăturile femeii se înăsprirea și aversiunea ei deveni aproape tangibilă.

— Știi ceva, Jacob? Cred că ai dreptate. Kathryn Jennings chiar merită mai mult.

Era aproape ora prânzului și Jacob încă nu se întorsese din oraș. Kathryn începu să șteargă praful de pe rafturile din biroul principal și aruncă o privire pe geam, nerăbdătoare să afle cum se simțea Sadie în dimineața aceasta – și să-l revadă pe Jacob. Poate că acesta intrase pe ușa din dosul grajdului și de aceea nu-l văzuse. Se duse la o altă fereastră și, uitându-se iar afară, îl văzu pe Gabe în țarc, îngrijind un cal, dar pe Jacob nu îl zări nicăieri. Aplecându-se cu grijă, începu să șteargă rafturile inferioare, cu gândul la seara din ajun și la surpriza pe care i-o făcuse Jacob.

Trebuia să admită că se simțea foarte atrasă de el. De bunătatea, de blândețea lui. Jacob o făcea să se simtă specială ori de câte ori erau împreună. Jacob era *atent* – nu doar la ceea ce-i plăcea ori displăcea, ci la *ea* ca ființă. Și își dăduse osteneala de a afla când e ziua ei de naștere, dată de care Larson uita mereu. Jacob devenea încet-încet centrul gândurilor ei – această descoperire o făcu să se simtă ușor dezorientată.

Își aminti senzația pe care o încercase când îi sărutase obrazul... mirosul lui ce aducea a mosc și fân. Tăria lui plină de blândețe. Iubirea de Dumnezeu și respectul lui față de

Cuvântul lui Dumnezeu o atrăgeau cum n-o mai atrăsese nimeni vreodată. Nici chiar Larson. Cum ar fi, oare, să fie iubită și ocrotită de un bărbat ca Jacob?

Primul lucru care o atrăsese la Jacob fusese asemănarea fizică dintre el și Larson – și mai cu seamă ochii. Ochi ce citeau omul dintr-o privire. Oftă. Larson reușea, într-adevăr, să o citească dintr-o privire, dar ochii lui parcă nu văzuseră niciodată chiar până în adâncul ei. Problema ei era că acordase mereu prea multă importanță trăsăturilor fizice ale unei persoane și prea puțină sufletului. De câte ori n-o prevenise mama ei asupra pericolelor acestei judecări greșite? Păcat că nu învățase această lecție ceva mai devreme în viață.

Îndreptându-se, nu fără oarecare efort, din spate, își zări profilul reflectat în vitrina bibliotecii. La văzul pântecului său proeminent i se risipiră toate gândurile frivole.

Ce era în capul ei? Era o femeie însărcinată, rămasă de curând văduvă. Cum de se putea gândi în felul acesta la Jacob atâta vreme cât sub sân îi înflorea neprețuita sămânță a soțului ei? Nu ar face vreodată ceva care să dezonoreze memoria lui Larson. *Jacob nu mă interesează decât ca prieten.* În fond, așa îl și descrisese când i-l prezentase lui Matthew. Un *prieten bun*. Jacob nu îi era decât un prieten bun și așa va și rămâne.

După-masă, Kathryn se grăbi să-și termine treaba ca să poată pleca mai devreme să le viziteze pe Sadie și pe Annabelle. Stând lângă ușa bucătăriei, își scoase șorțul. Când întinse mâna să îl agate în cui, pruncul o lovi în burtică, tăindu-i respirația. Kathryn zâmbi și își trecu mâna peste abdomen, mângâind ușor brațul sau piciorușul ce se contura cu claritate.

— Ai răbdare, puiul mamei. Încă n-a venit vremea.

În scurtă vreme își va putea ține în brațe odorul și, prin el, o părticică din Larson.

— Ai terminat treaba pe ziua de azi?

Kathryn duse mâna la piept.

— Vai ce m-ați speriat, miss Maudie! exclamă ea, râzând.

Da, am terminat. I-am spus lui Gabe că aş vrea să-i fac o vizită unei prietene şi el s-a oferit să mă ducă până în oraş. Plecăm peste câteva minute.

— Are să-ţi prindă bine o ieşire, scumpa mea. Am ajutoare berechet pentru pregătitul cinei, aşa că nu-i nevoie să te grăbeşti înapoi. Stai cât poţesteşti – intendentă îşi înclină capul într-o parte şi ochii îi sclipiră jucăuş. Cum a ieşit surpriza de aseară?

— Vai, a fost o seară de-a dreptul minunată! exclamă Kathryn. Cea mai frumoasă aniversare pe care am avut-o vreodată. Jacob este un bărbat extrem de atent, adăugă ea cu un zâmbet cald, iar tortul dumneavoastră a fost delicios. Vă mulţumesc din suflet.

— Cu mare plăcere. După toate greutăţile prin care ai trecut, meriţi să ai parte şi de puţină bucurie. Şi Jacob este, într-adevăr, un om de ispravă. Uneori cele mai preţioase comori sunt îngropate adânc, acolo unde nu se uită nimeni, adăugă intendentă făcându-i cu ochiul, după care se întoarce la treburile ei.

Kathryn ieşi afară şi rămase nemişcată pe treptele verandei din spatele casei, inspirând vânticelul cald de vară şi meditând la vorbele lui miss Maudie. Un ceas mai târziu, când Gabe opri căruţa în spatele bordelului, hotărâse deja să privească mai adânc în sufletul lui Jacob, să-şi dea osteneala să-l cunoască mai bine ca prieten, şi nădăjduia că el nu va avea nimic împotriva. Inima lui ascundea, fără doar şi poate, comori pe care puţini îşi făcuseră timp să le vadă.

— Aş vrea să vin şi eu s-o văd pe Sadie, dacă nu vă supăraţi, spuse Gabe.

Kathryn îi strânse mâna într-a ei.

— Cum să mă supăr? Sunt sigură că şi Annabelle e dornică să te vadă.

În momentul acela uşa se deschise. Annabelle îşi coborî privirea spre pântelele lui Kathryn, apoi clătină încet din cap şi zâmbi. Chipul ei oglindea un amestec de bucurie şi durere şi Kathryn să întrebă dacă nu cumva, văzând-o într-un

stadiu atât de înaintat al sarcinii, prietena ei tânjea după încă o șansă de a-și schimba viața.

— Mă bucur să te revăd, Annabelle, spuse ea, urcând treptele.

Simți că i se încălzește inima când prietena ei o îmbrățișă, apoi comentă, râzând:

— Cu pruncul între noi, mă tem că n-am să te pot strânge mai tare în brațe!

Se desprinsese binișor din îmbrățișare.

— Cum se simte Sadie?

— Doctorul spune că o să se facă bine; vocea Annabellei era neobișnuit de stinsă și de abătută. Acum doarme, dar sunt sigură c-o să vrea să te vadă.

Îi aruncă lui Gabe un surâs plăpând.

— Cum mai ești, prietene?

— Acu-s mai bine, răspunse Gabe, strângând-o în brațele lui vâjnoase.

Annabelle se dădu înapoi, cu ochii înotând în lacrimi.

— Sadie se va bucura să te vadă și pe tine, Gabe. Te-a plăcut dintotdeauna, ceea ce spune multe, că fata asta nu are pe mulți la inimă. Și cu atât mai puțin, un bărbat.

Se întoarse spre Kathryn.

— L-ai văzut azi pe Jacob? După ce a plecat de-aici, vreau să zic.

Kathryn clătină din cap, nedumerită de schimbarea apărută brusc în tonul Annabellei. Aceasta părea oarecum... iritată.

— Nu, nu l-am mai văzut de azi-noapte, când a plecat cu Sadie spre oraș. De ce întrebi?

Annabelle dădu să spună ceva, dar apoi se răzgândi și le făcu, în schimb, semn să o urmeze până la etaj.

— Doctorul Hadley i-a făcut deja o vizită în după-masa asta să vadă cum se simte. A spus c-o să se facă bine. Are brațul rupt, dar asta o să se repare, cu timpul.

Auzindu-i glasul încărcat de remușcări, Kathryn regretă din nou că nu își putuse îndepărta cumva prietenele de acest

loc îngrozitor. Ei, dar poate că va avea, totuși, prilejul s-o facă acum că, datorită generozității lui MacGregor, își recuperase pământul.

— Ești trează? întrebă Annabelle, ițindu-și capul în odaia lui Sadie. Ai musafiri, fetiço.

Le făcu semn s-o urmeze.

Kathryn simți că i se rupe inima când o văzu pe Sadie zăcând în pat, cu brațul bandajat și obrazul stâng umflat și învinețit. Părea atât de mică și de neajutorată...

— Am auzit că doctorul Hadley are mare grijă de tine, spuse ea, străduindu-se din răspuțeri să pară radioasă, după care se aplecă și își puse mâna pe fruntea fierbinte a fetei.

— Mmm, ce bine e... Ai mâinile așa de reci...

Sadie oftă, clipi de câteva ori, apoi pleoapele îi coborâră iar, grele de somn.

Kathryn întoarse capul spre Annabelle.

— E din cauza doctoriei, explică aceasta. Medicul a zis că are s-o facă tare somnoroasă.

Gabe intră în odaie, ocoli patul și se opri, tăcut, pe cealaltă parte. Kathryn tocmai voia să-i spună lui Sadie că și Gabe era acolo, când auziră pe cineva strigând numele Annabellei.

— Neajutorate mai sunt fetele astea! pufni roșcata, după care mormăi câteva imprecății nedeslușite. Rămâneți aici. Mă întorc imediat.

Kathryn se așeză ușurel pe marginea patului.

— Văd că lucrurile nu s-au schimbat mai deloc pe aici.

Zâmbind, cuprinse obrajii fetei în mâinile ei reci. Sadie flutură din gene și deschise ochii. Câtă blândețe era în ochii aceia! *atât de tânără, Doamne. Dă-i nădejde. Ajut-o să îți vadă iubirea.*

— Îmi pare nespus de rău că ți s-a întâmplat una ca asta. Dar ai să te faci bine în curând și asta mă umple de bucurie. Tu însemni enorm pentru mine, să știi. Îți amintești ziua în care ne-am întâlnit pentru prima oară?

Sadie aprobă din cap.

— Nu ai spus nimic, dar felul în care mi-ai zâmbit... ei

bine, zâmbetul acela mi-a dat putere și m-a făcut să mă simt mai puțin singură.

Se opri și inima începu să îi bată mai repede când realizează ceea ce voia – și trebuia – să-i spună, de fapt, lui Sadie.

— Nici tu nu ești singură, Sadie. Tu însemni foarte mult pentru Dumnezeu. Dumnezeu îți știe numele și te iubește mult mai mult decât îți dai tu seama.

Chipul fetei se înnegură. Închise ochii și își întoarse capul.

Refuzul ei tăcut o îndureră pe Kathryn. De câte ori nu simțise ea însăși că Dumnezeu nu o iubește, și asta mai cu seamă în aceste ultime luni? De câte ori nu se îndoise, la rândul ei, de dragostea Lui? Voia s-o facă pe această copilă să înțeleagă că nu poți măsura iubirea lui Dumnezeu după împrejurările propriei vieți, dar de unde să înceapă? Cum să descrii oceanul unui om care a trăit toată viața în deșert?

— Probabil că acum crezi că Dumnezeu nu te iubește foarte tare, Sadie, și nu te condamn pentru asta. Dar te rog să nu faci greșeala de a-l măsura iubirea după lucrurile rele care ți s-au întâmplat, după felul în care te tratează sau te privesc alții și cu atât mai puțin după acel om îngrozitor care ți-a făcut asta azi-noapte. Dumnezeu ți-a hărăzit un trai mai bun. Meriți mult mai mult de la viață, scumpa mea, orice ar spune alții.

Sadie își întoarse încet capul spre ea. Ochii îi sclipeau și pe chip i se citea îndoiala.

— Ești o femeie de treabă, Kathryn... Mă bucur că te-am cunoscut... și că mi-ai fost alături azi-noapte. Și mă bucur că a fost și Jacob acolo; fata își încreți fruntea. Ce știi despre el?

Intrigată de întrebare, Kathryn se îndreptă ușor din spate.

— De ce întrebi?

— N-am mai întâlnit niciodată un bărbat ca el.

Cuvintele fetei îi aduseră un surâs pe buze.

— Da, și eu cred că e un om cum rar întâlnești.

Nu că își putea închipui ce fel de *bărbați* cunoscuse această copilă în scurta ei viață. Aceia erau mai degrabă monștri decât oameni, după părerea ei. Jacob se purtase atât

de blând cu Sadie noaptea trecută, cu atâta înțelegere...

— Privirea lui... la fel ca a ta, îngână Sadie, căznindu-se să-și țină ochii deschiși.

Kathryn șovăi, convinsă că înțelesese greșit.

— I-ai... i-ai văzut ochii?

— Da. Dar la început n-a vrut să mi-i arate.

Kathryn simți o strângere de inimă pe care nu și-o putu explica. De ce ar deranja-o pe ea că Jacob alesese să împărtășească acea parte din el cu Sadie? Dar știa prea bine de ce. Fiindcă își dorea ca el să împărtășească mai multe cu ea – voia să îl privească prin ferestrele sufletului său, așa cum făcuse Sadie.

— Ei, și-acum e timpul să te odihnești, Sadie, interveni pe un ton repezit Annabelle – stătea în prag, cu brațele încrucișate. Nu uita c-așa a zis domnu' doctor.

— Am să mă întorc cât de curând, spuse Kathryn, sărutând ușor fruntea lui Sadie, după care adăugă în gând: *Doamne, fă-o să simtă prezența Ta. Atinge-o cu mâna Ta tămăduitoare.*

Privi apoi, mișcată până în adâncul sufletului, cum Gabe se apleacă și, fără să scoată o vorbă, își așază tandru mâna uriașă peste mânăța delicată a lui Sadie. Dar fata nu făcu nicio mișcare; deja ațipise.

— Annabelle, ești sigură că totul este în ordine? o întreabă Kathryn, urmând-o afară, pe veranda din spatele bordelului.

După atmosfera închisă din casă, aerul serii, răcoros și curat, purtând deja izul apropiatei toamne, era cu adevărat revigorant.

— Eu am să aștept în căruță, zise Gabe, politico. Mă bucur că te-am revăzut, domniță Annabelle.

Femeia nu răspunse imediat. Avea ambele mâini încleștate pe balustrada verandei.

— Da, și eu mă bucur că te-am revăzut, Gabe, murmură ea într-un târziu, pe un ton absent.

De pe-acum convinsă că pe prietena sa o supără ceva, Kathryn se apropie de ea.

— Ce-i cu tine, Annabelle? E clar că te neliniștește ceva.
Annabelle fixă un punct din depărtare.

— Spune-mi un lucru, Kathryn. Îți lipsește soțul tău?
Vreau să spun... îi simți lipsa la fel de tare ca înainte?

Neînțelegând unde bătea cu asta, Kathryn se încruntă.

— Te porți tare ciudat, Annabelle.

— Răspunde-mi la întrebare, insistă Annabelle. Te rog.

— Firește că încă îi mai simt lipsa; Kathryn făcu o pauză, căutându-și cuvintele. Am crezut mereu că mă socotești caraghioasă că spun asta, dar chiar și după atâtea luni, îl simt încă lângă mine. Totuși, încep să realizez că această *prezență* pe care o simt nu este decât amintirea lui – amintirile vieții trăite cu el. Ele sunt un dar de la Dumnezeu și m-au ajutat să înfrunt singurătatea unor clipe foarte grele; ridică din umeri și își fixă mâinile așezate ocrotitor peste prunc. Poate că în felul acesta a ales Dumnezeu să-mi dea răgaz să jelesc și să-mi văd de viață. La urma urmei, Larson *a murit*, adăugă ea trăgănat, lăsând să plutească în aer cuvintele rostite pentru prima oară cu voce tare. Și în curând am să-i aduc pe lume copilul.

— L-ai iubit? L-ai iubit... cu adevărat?

Kathryn aprobă din cap, încă nedumerită de rostul acestor întrebări.

— Da, l-am iubit pe Larson. Căsnicia noastră nu a fost una desăvârșită, dar mi-am iubit soțul; foarte mult. Există ceva ce n-am mai destăinuit nimănui și îmi vine greu să-ți vorbesc chiar și ție despre asta...

Voia să îi spună lui Annabelle cât de multe unghere tănuite ale inimii lui Larson ajunsese, prin voia lui Dumnezeu, să înțeleagă în scurtul răstimp petrecut aici, la bordel, datorită prieteniei legate cu ea și cu Sadie.

— Lui Larson îi venea greu să se încreadă în oameni. Inclusiv în mine. Ori de câte ori veneam la oraș, nu mă lăsa o clipă singură. Muncitorii de la *ranch* n-aveau voie să se apropie de casă.

Închise ochii, amintindu-și.

— Anul trecut, în ajunul plecării lui Larson, a venit să-mi facă o vizită un tânăr de care mă lega o relație de prietenie și nimic mai mult. Din cauza copilăriei sale, Larson vedea adesea realitatea în mod distorsionat.

Annabelle o asculta răbdătoare, sorbind fiecare cuvânt.

Kathryn stătu o clipă în cumpănă, întrebându-se dacă nu era cumva greșit să-i împărtășească asta, dar apoi ceva dinlăuntru o îndemnă să continue.

— Soțul meu a fost crescut într-o casă de toleranță, Annabelle. Mama lui a fost... o...

— Târfă, completă abia șoptit Annabelle și, văzând că Kathryn încuviințează din cap, întoarse privirea.

— Da. N-am cunoscut-o niciodată pe mama lui. A murit când Larson avea șaisprezece ani. Îți spun asta ca să înțelegi că locuind aici, cu voi, văzând acest loc... și acest *mod de trai*, adăugă ea pe un ton blajin, am ajuns să înțeleg o latură a inimii soțului meu pe care el a ținut-o mereu ascunsă. Și pe bună dreptate.

Clătină din cap, încercând să-și facă ordine în gânduri.

— Nu știu dacă lucrurile s-ar fi schimbat vreodată între mine și Larson sau dacă el ar fi ajuns vreodată să se încreadă complet în mine. Căsnicia se bazează pe încredere. Încrederea este un lucru greu de câștigat într-o relație și, odată înșelată... e chiar și mai greu s-o recâștigi.

Slobozi un oftat și ochii i se umplură de lacrimi.

— Dar a venit vremea să încetez a privi înapoi și să încep să privesc înainte.

Annabelle păru să cântărească preț de o clipă aceste cuvinte, apoi dădu din cap.

Kathryn se întreabă dacă să-i împărtășească sau nu și următorul ei gând.

— Am întâlnit un bărbat de care m-am atașat foarte tare. Nu sunt sigură ce simt...

— Te referi la Jacob? întreabă Annabelle pe un ton încordat. *Cum de știe?* se întreabă Kathryn.

— Da... Nu mă înțelege greșit. Jacob nu mi-a dat nicio

clipă de înțeles că între noi ar exista mai mult decât o simplă prietenie. Adevărul fie spus, sunt de-a dreptul surprinsă de felul în care simt.

— I-ai spus care sunt sentimentele tale?

Kathryn făcu ochii mari.

— Firește că nu! Și nici n-am să-i spun. Nu se cuvine.

Annabelle o pironi o clipă cu privirea fără să spună nimic.

— Și Matthew Taylor?

Kathryn nu-și putu reprima un zâmbet.

— Ce-i cu toate întrebările astea, Annabelle? Nu-ți stă deloc în fire.

Văzând că Annabelle nu răspunde, Kathryn ridică din umeri.

— Matthew Taylor este un bărbat cumsecade și mi-a fost de mare ajutor în această perioadă grea a vieții mele. Știu că mă iubește, mi-a spus-o chiar el. Eu țin la el...

— Dar nu îl iubești.

Kathryn dădu să răspundă, dar se răzgândi. De fapt, care erau sentimentele ei față de Matthew Taylor? Simțea afecțiune pentru el, asta fără doar și poate, și îi era recunoscătoare pentru sprijinul acordat și pentru dorința de a avea grijă de ea, dar de *iubit*...

— Nu, Annabelle. Nu îl iubesc pe Matthew Taylor. Afecțiunea mea pentru el nu merge atât de departe. Matthew este un bărbat onorabil și într-o zi va fi un soț de nădejde. Nu mă îndoiesc că Dumnezeu a ales-o deja pe cea care îi va fi, într-o bună zi, soață.

Annabelle întoarse privirea, rănită. Dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, Kathryn ar fi crezut că o jigniseră vorbele ei. Apoi un crâmpeli îi străfulgeră în minte – seara în care Matthew Taylor venise la prăvălia de confecții să-i spună că fusese găsit trupul lui Larson. Annabelle era și ea acolo și, înainte de sosirea lui, îi spusese, nu fără o sclipire de interes, cât de arătos îl găsea. Totuși, din câte își amintea și reușise să înțeleagă Kathryn, reacția lui Matthew față de Annabelle fusese mult mai puțin entuziastă. Acesta o salutase aparent

cordial, dar cu o neașteptată răceală care o surprinsese și care indica o cauză mult mai profundă decât simplul disconfort social. În dimineața următoare, chiar de față cu Annabelle, Matthew stăruise ca aceasta să nu-i însoțească până la biroul de pompe funebre, prevenind-o pe Kathryn că nu se cădea să fie văzută în tovărășia unei femei ca ea.

Neștiind ce să spună, Kathryn întinse brațele și o trase spre ea. În mod surprinzător, Annabelle îi răspunse la îmbrățișare fără nicio rezervă. *Doamne, izbăvește-i viața din groapă, așa cum ai izbăvit-o pe a mea. Ajut-o să-și așeze inima în mâinile Tale. Și adu în viața ei un bărbat care s-o iubească așa cum iubești Tu Biserica. Un bărbat după inima Ta care și-ar da bucuria viața pentru ea și ar iubi-o cu toată ființa lui. Un bărbat care îi va ierta păcatul fiindcă și lui i s-au iertat păcatele.*

Simți un junghi în inimă când realizează că descria exact un bărbat... ca... Jacob.

Larson ajunsese la intrarea în oraș cu răsuflarea tăiată din cauza galopului nebun. Părul murg al iepei lucea de nădușeală. În minte îi răsunau constant cuvintele lui miss Maudie. „Kathryn s-a dus la oraș să-și viziteze o prietenă”.

Privirea pe care i-o aruncase Annabelle în dimineața aceea îl bântuia și acum. Nu și-o putea scoate din cap. Ajungând în oraș, își struni calul și se rugă să nu fi ajuns prea târziu.

După ce plecase de la bordel, se dusese să cumpere provizii. De fapt, avusese nevoie de un răgaz de gândire pentru a hotărî ce să facă în continuare. Pe drumul de întoarcere ajutase câțiva vâcari de la fermă să adune niște vite rătăcite și așa se face că, pe când ajunsese el la Casaroja, Kathryn era deja plecată.

Ocoli clădirea și, când le văzu discutând pe veranda din spatele bordelului și pe Gabe așteptând lângă căruță, simți că se oprește timpul în loc.

Ambele femei ridicară privirea în același timp. A Annabellei era tot cum și-o amintea – dezaprobatoare și defensivă. Ajunsese, pesemne, prea târziu. Mai mult ca sigur că aceasta

îi spusese totul lui Kathryn.

Descălecă, incapabil să-și facă ordine în vălmășagul de gânduri și cu atât mai puțin să încerce a încropi o explicație. Își simțea picioarele moi, cât pe ce să se năruie sub el.

— Jacob!

Auzind numele și văzând zâmbetul lui Kathryn, simți că-i vine un pic inima la loc. *Mi-a spus Jacob*. Entuziasmul din glasul soției lui și bucuria ce-i luminase ochii când îl văzuse avură efectul unui calmant. Își întoarse ușor capul, sperând că Annabelle își va da seama că se uită la ea. Fața femeii era o mască, toate sentimentele fiind ascunse cu grijă dedesubt. O salută înclinându-și capul, dar nu reuși să citească nimic în ochii ei. Aceasta o îmbrățișă pe Kathryn, apoi se întoarse înăuntru și închise ușa.

Kathryn coborî cu grijă treptele, ținându-se de balustradă.

— Cum de te-ai întors atât de repede în oraș?

— Am venit să văd cum se simte Sadie.

Kathryn dădu din cap, dar vădita ei bucurie de a-l vedea îl sili să fie sincer.

— Adevărul e că miss Maudie mi-a spus că ai venit la Willow Springs și m-am gândit c-am să te găsesc aici.

Văzând scânteia aprinsă de mărturisire în ochii lui Kathryn, regretă că nu fusese sincer cu ea de la bun început. Își dorea să fi fost sincer cu ea în atâtea privințe... dar acum era prea târziu pentru asta.

— Și ce anume ai venit să-mi spui?

Larson deschise gura să dea rostire răspunsului deja pregătit – încă una din lungul șir de minciuni pe care se deprinsese să le debiteze în ultimele luni – dar se răzgândi. Ferit și totodată apăsător de anonimatul pe care se străduise atât de mult să și-l încropească, scrută chipul soției sale. Ochii ei de culoarea sepiei erau plini de viață și de speranță, iar în colțul buzelor întredeschise se înfiripa un surâs.

— Am venit să te văd, Kathryn. Doar ca să te văd.

Kathryn se îmbujoră toată și Larson își reproșă iar că, după atâția ani de căsnicie, ajunsese să cunoască atât de

puține despre cum era ea cu adevărat.

— Îți mulțumesc încă o dată pentru seara trecută, Jacob. A fost cea mai frumoasă aniversare din viața mea.

Larson dădu din cap, amintindu-și că soția lui îi spusese asta și în ajun, dar de astă dată afirmația ei îi stârni în suflet un amestec ciudat de plăcere și durere.

O ajută să urce în căruța Gabe se instalase deja pe capră – și apoi se săltă în șa. În timp ce căruța se îndepărta pe alee, Larson sesiză o mișcare la una dintre ferestrele de la etaj. Ridicând ochii, o văzu pe Annabelle pironindu-l cu privirea.

Șovăi, apoi ridică mâna.

Femeia nu făcu nicio mișcare. Larson dădu pinteni calului și porni în urma căruței. Înainte de a coti după colț, aruncă o privire îndărăt. Annabelle își ținea palma lipită pe geamul ferestrei – acesta era răspunsul ei tacit.

Larson nu știa ce-o determinase pe Annabelle să-i păstreze secretul, dar îi mulțumi lui Dumnezeu pentru bunătatea sufletului ei și pentru iubirea pe care i-o purta aceasta lui Kathryn. La fel ca el, Annabelle știa că așa era cel mai bine.

De și-ar putea iubi soția îndeajuns de tare cât s-o lase să-și vadă de viață!

Capitolul 24

Larson coti pe drumul către Casaroja și își îndemnă caii să meargă mai repede. Piscurile înzăpezite din vest se profilau cu o strălucire de ametist pe fundalul rubiniu al asfințitului, și mănunchiuri de raze aurii țâșneau drept spre cer. Își scoase ochelarii să distingă mai bine culorile. Ultimul amurg al lunii august era o adevărată splendoare.

Îi venea lesne să-și închipuie cum norii se rostogolesc la o parte, dezvăluind un războinic fioros călare pe un cal alb precum cei despre care citise azi-noapte în Apocalipsa lui Ioan. Uneori inima cerurilor bătea atât de puternic în el, încât această viață i se părea mai degrabă o umbră decât un cămin. Oftă, conștient că această perspectivă era înrăurită

atât de relația tot mai profundă pe care o avea cu Dumnezeu, cât și de faptul că trebuia să renunțe la Kathryn.

Struni caii și opri căruța încărcată cu provizii în fața grajdului, apoi aruncă o privire spre casa mare. Ratase cina. Totuși, poate că miss Maudie îi pusese deoparte un blid cu mâncare. Zărind o siluetă aparte trecând prin dreptul ferestrei de la bucătărie, schiță un zâmbet. În ultimele două săptămâni o văzuse destul de des pe Kathryn și în câteva seri chiar ieșiseră împreună la plimbare. Totuși, un nou prilej de a fi aproape de ea era bine-venit. Își puse ochelarii pe nas, trase frâna și coborî din căruță.

Ciocăni la ușa din dos, sperând să-i deschidă Kathryn.

— Bună seara, dragul meu, îl salută miss Maudie, deschizând ușa larg. Ți-am lăsat mâncarea pe sobă să nu se răcească. N-ai vrea să intri și să-mi ții nițel companie?

Larson păși înăuntru și își roti privirea prin încăpere.

— Vă mulțumesc că mi-ați păstrat porția, miss Maudie. Și da, mi-ar face plăcere să stăm puțin de vorbă.

Deși asta – adăugă el în gând, nu fără o oarecare muștrare de cuget – nu e, la drept vorbind, dorința mea cea mai arzătoare.

— Poftim. Farfuria e fierbinte, spuse femeia, așezându-i mâncarea în față, după care își puse mâna pe umărul lui. Ai grijă să nu-ți arzi degetele...

Miss Maudie amuți, zâmbind încurcată.

Înainte să apuce a-și cere scuze, Larson îi acoperi mâna cu a lui.

— Friptură de vită, preferata mea! Și o porție dublă, pe deasupra! Sunteți întotdeauna generoasă cu mine, miss Maudie, și vă mulțumesc pentru asta.

Recunoștința luă repede locul regretului pe fața bătrânei și aceasta se așeză lângă el.

— Kathryn a făcut azi încă o plăcintă. Cu piersici, adăugă intendentă, trăgând spre ea o tavă acoperită. Am să tai câte o felie pentru amândoi.

— Vă mulțumesc, miss Maudie. Kathryn pe unde e? Nu de

alta, dar aş vrea să-i mulţumesc şi ei.

Îşi aţinti privirea spre intendentă, curios să vadă cum va reacţiona la întrebare.

— E şi ea pe aici, răspunse femeia, scoţând din tavă două felii de plăcintă. Stă de vorbă cu domnul MacGregor în biroul dumnealui. Multă lume vine la el să-i ceară sfatul. Domnul MacGregor are cunoştinţe temeinice despre afaceri, dar sunt sigură că de pe-acum ţi-ai dat şi dumneata seama de asta.

Larson se concentrează pe mestecat. Se îndoia că MacGregor ar avea *cunoştinţe temeinice* în orişice domeniu, dar se mulţumi să încuviinţeze din cap. Miss Maudie rostise cuvintele cu o mândrie vădită, pe care nu şi-o putea explica.

— Îl cunoaşteţi de mult pe domnul MacGregor?

— O, da! exclamă miss Maudie. De când era copil. Soră-mea mai mică, Dumnezeu s-o odihnească, s-a prăpădit când fiul ei avea cinci ani, la scurtă vreme după moartea soţului ei. Aşa că l-am crescut eu pe Donlyn... pe domnul MacGregor, se corectă ea imediat. Soră-mea ar fi tare mândră să vadă ce bărbat puternic a ajuns fiul ei. Ei, dar a avut şi el parte de greutate. Acum câţiva ani soţia lui a murit dând naştere unicului lor prunc, care n-a trăit nici el, sărăcuţul. De atunci domnul MacGregor e, parcă, alt om.

Chiar dacă Larson nu împărtăşea părerea pe care o avea bătrâna despre angajatorul lor, acum înţelegea, în sfârşit, mândria cu care vorbise aceasta adineauri. Se întrebă ce sfat i-o fi cerând Kathryn lui MacGregor. Pământul lor avea să fie scos în curând la licitaţie; văzuse cu ochii lui anunţul din gazetă. Kathryn nu avea cum să restituie creditul şi fără îndoială că MacGregor va fi primul care va sări să liciteze pentru pământ.

Pierderea pământului îl durea, dar gândul acesta nu îl mai consuma la fel ca odinioară. Pământul poate fi cumpărat, vândut... şi pierdut. Isaiaş îl învăţase asta. Larson se temea să nu piardă ceva mult mai de preţ – ceva de neînlocuit.

Miss Maudie luă farfuriile goale şi le puse pe bufet, apoi dădu să ridice găleata pentru spălat.

— Lăsați-mă pe mine.

Larson luă căldarea și pompă apă în ea până când simți că îi ia foc umărul din cauza efortului.

— Te-ai făcut alb la față, Jacob. Te supără umărul?

Larson dădu nepăsător din mână.

— Când și când. Azi am întins puțin coarda, atâta tot.

— Am o alifie tocmai bună pentru asta. Aș putea să îți fac o frecție chiar acum, să vedem dacă ajută. Sunt sigură c-o să-ți facă bine.

— Kathryn mi-a spus că vă pricepeți la preparatul alifiilor, spuse Larson, mișcat de amabilitatea femeii. Da, miss Maudie, aș vrea să vă încerc leacul, dar nu trebuie să vă deranjați. Pot să mă dau și singur cu alifie.

În afară de Isaiah și Abby, nimeni nu mai văzuse cicatricile ce îi brăzdau pieptul, spinarea și brațele. Spatele nu și-l văzuse nici măcar el de la incendiu încoace. Nu de alta, dar nu fusese nicidecum curios să se privească într-o oglindă.

— Ei, ce vorbești! N-ai cum să ajungi dumneata la mușchii umerilor! Așa că treci frumușel în odaia de alături și dă-ți jos cămașa. Am să te dau eu cu alifie.

— Zău că nu e nev...

— Jacob, îl opri ea cu o severitate de guvernantă. Am văzut eu multe grozăvii în cei șaiszeci de ani ai mei, dar te încredințez că în ochii mei dumneata n-ai să fii niciodată una dintre ele.

Îi zâmbi și arătă spre ușa din spatele lui.

— Hai, du-te. Am să vin și eu numaidecât cu alifia.

Atingerea lui miss Maudie era cel puțin la fel de fermă ca a lui Abby și Larson trebui să strângă din dinți în timp ce aceasta îi freca energic unguentul pe umeri și spate. La sfârșitul frecției, simțea că îi ard toți mușchii, dar într-un mod plăcut. Întinse mâna după cămașă și dădu să se ridice, dar Maudie îl împinse la loc.

— Mai așteaptă un minut să-ți intre alifia în piele. Eu mă duc să mă spăl pe mâini. Mă întorc imediat.

Larson încălecă din nou scaunul din lemn și își propti brațele pe spătar. Femeia nu spusese niciun cuvânt de cicatricele lui. Chiar și când stătuse cu fața spre el, în ochii ei nu văzuse nici stupefacție și nici milă. Miss Maudie era o femeie de ispravă, chiar dacă în privința caracterului lui MacGregor se înșela amarnic. Adesea iubirea ne împiedică să vedem adevărata față a unui om.

Își scoase ochelarii ca să-și frece ochii, apoi și-i puse la loc. Când auzi ușa deschizându-se, ridică fulgerător capul.

Kathryn făcu ochii mari.

— Vai, Jacob, iartă-mă! Nu știam că te afli aici.

Aruncă o privire spre trupul lui, apoi întoarse repede capul.

Larson se ridică și își înșfăcă înfrigurat cămașa de pe masă. Trăgând cu ochiul spre Kathryn, încercă să se îmbrace, dar bumbacul cămășii se lipi de stratul umed de alifie ce-i acoperea încă pielea. Îl trecu un val fierbinte de rușine și înjură în barbă.

Kathryn rămase cu privirea plecată.

— Ai venit în sfârșit la miss Maudie să te dea cu alifie.

— După cum se vede, ripostă el pe un ton cam prea aspru.

Deși o cunoscuse intim pe Kathryn înainte, parcă niciodată nu se mai simțise atât de expus în fața ei. Reuși în cele din urmă să-și vâre cămașa descheiată în pantaloni și o prinse în față cu mâinile, acoperindu-și pieptul.

— Sper... sper să-ți fie de folos, murmură Kathryn fără să ridice capul, dând să iasă.

— Kathryn, iartă-mă, se grăbi să se scuze Larson, dar vocea îi ieși din gâtleej cavernoasă și aspră. N-am vrut să-ți vorbesc astfel.

Kathryn stătea cu spatele la el, cu mâna pe ușa deschisă.

Dintr-odată, mânat de un impuls nesăbuit, Larson își dori să traverseze încăperea, să cuprindă în mâini fața soției sale și s-o lase să i se uite în ochi. Să îl vadă așa cum era acum. Totuși, posibilul rezultat al acestei hotărâri îl vlăgui sufletește. Chiar dacă ar găsi cumva o cale de a-i dărui lui

Kathryn tot ceea ce-și dorea, tot ce merita ea, va mai putea citi vreodată în ochii soției sale dragostea ce îi emana cândva din privire?

Noaptea, în pat, Kathryn obișnuia să își treacă degetul de-a lungul feței lui și să-i studieze trăsăturile prin întuneric, încercând parcă să și le întipărească pentru totdeauna în memorie. Ar mai face asta acum? I-ar mai trasa cu degetul chipul desfigurat, încercând să și-l întipărească în memorie? Își plecă privirea și își strânse pleoapele. Durerea din piept își croi drum până în gât.

— Kathryn, șopti el cu glasul spart. Uită-te la mine.

Ea scutură din cap.

— Îmi pare rău, Jacob. N-ar fi trebuit să intru.

— Te rog, întoarce-te cu fața spre mine.

Ea se întoarse spre el, păstrându-și privirea ațintită în pământ.

O, *Doamne, cât e de frumoasă! Și e Soția mea. Soția mea, Doamne! De ce m-ai despărțit de ea?* O văzu cu ochii minții – fiecare rotunjime, fiecare arcuire armonios sculptată și plină de vitalitate a trupului ce se potrivise cândva perfect cu al lui. Își aduse aminte cum era s-o țină în brațe ca soț și trebui să strângă din ochi pentru a domoli intensitatea amintirii.

O voce șoptită venită din adâncul ființei îl îndemnă să se uite iar la ea.

Deschise încet ochii. Primul lucru pe care îl observă fură mâinile ei, mici și feminine, împreunate ocrotitor peste prunc. Pentru a le domoli tremurul, Kathryn își încleștă și mai tare degetele, dar fiorul păru să i se propage în sus prin brațe până când începu să-i tremure tot corpul. Părea înfricoșată. Bine, dar ce o înfricoșa? El? De ce i-ar fi frică de el? O privi mai atent. Sau poate că altceva o speria? îi văzu pieptul urcând și coborând. Kathryn îi aruncă o privire, apoi întoarse iar capul.

Să îndrăznească să spere că...

Larson traversă odaia și, deși Kathryn nu ridică privirea, simți cum încordarea ei crește cu fiecare pas pe care îl făcea

spre ea. Când se opri în fața soției sale, mâinile îi tremurau la fel de tare ca ale ei. *Oare Kathryn ar putea să iubească un bărbat care arată ca mine? Care n-are mai nimic să-i ofere?* Exista o singură cale de a afla răspunsul. Se rugă iar, cu toată ființa lui: *Dă, Doamne, să mă mai vrea.*

Fețele aproape că li se atingeau. Văzând cum tremură soția lui, Larson ridică mâna să-și scoată ochelarii.

— Nu, Jacob, spuse Kathryn, întorcând fața și acoperindu-și buzele cu mâna.

Larson simți că i se taie răsuflarea. Oare Kathryn crezuse că voia s-o sărute? făcu, buimăcit, un pas înapoi.

— Îmi pare rău, Jacob. Credeam... credeam că pot, dar mi-e pur și simplu peste putință, șopti ea, ridicându-și în sfârșit privirea.

În ochii ei, Larson văzu tot ce trebuia să vadă. Era clar că îi era silă de atingerea lui. Bine măcar că ochelarii mascau durerea adâncă pe care i-o provocase respingerea ei. Adevărul fusese acolo în tot acest timp, dar el îl ignorase, sperând la mai mult. Or era clar că în viața aceasta nu va mai putea fi vreodată mai mult decât *prietenul* lui Kathryn.

Se auzi tăcănitul clanței și Kathryn ieși, închizând ușa în urma ei.

Peste câteva minute, Larson se întoarse la grajd și, retrăgându-se într-un colț îndepărtat, căzu în genunchi în întuneric și vărsă lacrimi amare.

În dimineața următoare, Kathryn coborî din căruță în fața băncii din Willow Springs și rămase o clipă nemișcată, măsurând clădirea din priviri. De după colț, bătea un vânt rece și gândul îi zbură, fără să vrea, la acea zi de martie când venise aici pentru prima oară. Parcă trecuse o veșnicie de atunci.

— Eu am să vă aștept în josul străzii, îi strigă Gabe din căruță. Am să stau cu ochii pe ușă și, când ieșiți, vin să vă iau.

Kathryn întoarse privirea spre el și îi mulțumi printr-o înclinare a capului. Totuși, în timp ce Gabe își croia drum

prin trafic, simțind că nu este încă pregătită să dea ochii cu Harold Kohiman, Kathryn se așează pe o bancă din apropiere și privi o vreme mulțimea de oameni ce trecea pe lângă ea fără să o observe.

Ar fi vrut să-l roage pe Jacob s-o conducă, dar după ceea ce se întâmplase între ei în ajun, nu îndrăznise să-l abordeze. În dimineața aceasta îl văzuse în fața grajdului. El o salutase înclinând din cap, fără să-i adreseze însă niciun cuvânt. Era clar că îl jignise, deși asta nu fusese nicidecum intenția ei. Doar că atunci când Jacob se apropiase atât de tare de ea și voise s-o sărute, simțise brusc că dezonoarează memoria lui Larson. Își trecu degetele peste buze. Și totuși... nu putea să nu se întrebe ce gust ar fi avut sărutarea lui Jacob.

Amintirea sfâșietoare a trupului său brăzdat de cicatrice o făcu să strângă, îndurerată, din ochi. Focul părea să-i fi sfârtecat nemilos carnea, lăsându-i creștături albe, lungi și adânci, pe piept și pe abdomen. O năpădi o milă profundă și ochii i se umplură de lacrimi. Nici nu-și putea închipui prin ce chinuri a trecut omul acesta. Nu era de mirare că se temea de foc. Oricine s-ar fi temut, în locul lui.

Doamne, continuă să-l vindeci pe Jacob, trupește și sufletește. Simt față de el o atracție pe care nici măcar nu mi-o pot explica. Și asta o speria fiindcă, din anumite puncte de vedere, sentimentele pe care le nutrea față de Jacob erau mult mai puternice decât ceea ce simțise vreodată pentru Larson. Și totodată diferite. În relația cu Larson, întâi tânjise după atingerea lui și abia după aceea își dorise și inima lui. În cea cu Jacob, era încântată să-i descopere sufletul înainte de a-și dori mai mult de la el. Și își dorea mai mult, asta îi era cât se poate de clar.

Se ridică în picioare, căznindu-se să-și îndrepte gândurile spre ceea ce avea de făcut în momentul de față. Intră în bancă și traversă sala aglomerată, oprindu-se în dreptul biroului la care stătea secretara domnului Kohiman. Probabil că își făcea griji pe degeaba, dar de la discuția avută în ajun cu MacGregor, nu-i mai dădeau pace îndoielile.

Sperând că acestea îi vor fi risipite în curând, se adresă secretarei.

— Bună dimineața, miss Stacey. Aș dori să știu dacă domnul Kohiman este la birou. Trebuie să discut cu dumnealui despre creditul meu.

Secretara, o brunetă atrăgătoare, clătină din cap.

— Îmi pare rău, doamnă Jennings, dar domnul Kohiman s-a dus azi la Denver în interes de serviciu. Dar mâine dimineață va fi cu siguranță la birou. Își coborî privirea spre burtica lui Kathryn. Mai e mult până vine pruncul pe lume?

Kathryn își trecu încântată mâna peste pântecul rotund ce i se contura sub rochie.

— Domnul doctor spune că mai am de așteptat cel puțin două săptămâni. M-a îndemnat să-mi văd, atât cât e cu putință, de activitățile obișnuite, dar eu, una, abia aștept să se nască pruncul.

— Doar două săptămâni? N-aș fi zis, văzându-vă atât de puțină la trup. Din câte înțeleg, ultimele săptămâni sunt cele mai neplăcute, adăugă miss Stacey și zâmbetul îi deveni mai cald. Poate vă pot ajuta eu cu ceva în lipsa domnului Kohiman?

Ușurată că nu trebuia să dea ochii cu bancherul, Kathryn profită imediat de invitație.

— Este o simplă formalitate, dar aș vrea, totuși, să mă asigur că fondurile pe care le-am împrumutat pentru a-mi păstra proprietatea mi-au fost virate în cont. Ultima dată când am venit, cu o lună în urmă, transferul bancar fusese autorizat, dar plata propriu-zisă nu fusese încă efectuată.

Întâlnirea aceea cu domnul Kohiman o nelineștise. Prefera ca informația să-i fie confirmată de orice altă persoană în afară de el.

— Între timp cu siguranță c-a fost efectuat viramentul, spuse secretara, ridicându-se în picioare. Așteptați, vă rog, un minut. Mă duc să vă caut dosarul și să verific soldul contului.

Spunând acestea, se făcu nevăzută într-un birou alăturat.

După câteva minute își făcu din nou apariția, vădit nedumerită.

— Doamnă Jennings, regret, dar nu vă găsesc nicăieri dosarul. Dacă mai puteți aștepta o clipă, mă duc să caut și în biroul domnului Kohiman.

Se întoarse peste câteva secunde, cu dosarul în mână și o expresie triumfătoare pe față.

— Era pe biroul domnului Kohiman. Pesemne că se ocupă personal de tranzacție, adăugă secretara ridicând o sprânceană.

Era clar că bruneta vedea în asta un lucru de invidiat. Din nefericire, Kathryn nu îi împărtășea părerea, dar n-avea niciun rost s-o contrazică.

— Vă mulțumesc că m-ați ajutat să-l găsesc. După cum spuneam, sunt convinsă că banii au fost virăți între timp, doar că vreau să mă asigur, atâta tot.

— E de înțeles. Când e vorba de bani, e mereu înțelept să verifici.

Miss Stacey frunzări repede dosarul, apoi mai verifică o dată fiecare hârtie. Privirea ei încruntată nu era deloc încurajatoare.

— E vreo problemă?

— Doamnă Jennings, sunteți sigură că ați aranjat restituirea creditului către bancă?

Kathryn se apropie de birou.

— Da, sunt absolut sigură. Domnul Kohiman m-a încredințat acum o lună că fondurile vor fi transferate. Vreți să spuneți că n-au fost încă virate?

Se aplecă în față, încercând să citească foile de deasupra.

Tânăra secretară închise iute dosarul.

— Dacă reveniți mâine, sunt sigură că domnul Kohiman are să vă ofere toate lămuririle necesare. Poate că pur și simplu a uitat să adauge ultimele acte la dosar.

Din tonul vocii, Kathryn deduse că femeia știa mai multe.

— Miss Stacey, trebuie să știu dacă împrumutul meu a fost achitat sau nu.

Tânăra își așează mâna pe dosar.

— Regret, dar nu știu sigur.

— Bine, dar spuneți-mi măcar ce reiese din dosar, stăruî Kathrynn, ajunsă la capătul răbdării.

Cântărindu-i, parcă, rugămintea, secretara se aplecă într-o parte și privi dincolo de Kathrynn, spre sala principală, apoi spuse, coborând glasul:

— Doamnă Jennings, din punct de vedere legal, dosarele sunt proprietatea băncii și conținutul lor nu poate fi adus la cunoștința clienților... se opri, șovăind. Poate că asta a rămas în dosar de dinainte, dar... de aici reiese că pământul dumneavoastră va fi scos la licitație poimăine, la ora prânzului, în fața tribunalului din Denver.

Capitolul 25

Domnule MacGregor, mi-ați achitat creditul așa cum ne-a fost înțelegerea ori ba?

După ce descoperise posibilă lui minciună, mânia lui Kathrynn crescuse văzând cu ochii de-a lungul zilei și seara, târziu, când stăpânul fermei se întoarse acasă, aceasta trebui să facă eforturi considerabile pentru a i se adresa pe un ton cumpătat.

MacGregor își scoase haina și o aruncă pe un scaun. Iritarea îi scăpără preț de o clipă în ochi, apoi fu înlocuită de un zâmbet afectat.

— Bună seara și duminică, Kathrynn. Mi-aș dori să pot spune că arăți bine în seara asta, dar mă tem că pari cam agitată. Și asta nu priește deloc unei femei aflate în starea duminică.

Aroganța lui nu făcu decât să întărească furia lui Kathrynn. O slujnică traversă antreul și intră în birou.

— Răspundeți-mi la întrebare, stăruî Kathrynn, fără să-i pese cine o aude sau că MacGregor era șeful ei.

Oricum, dacă bănuielile ei se adevereau, nu avea să mai rămână multă vreme în slujba lui.

— Ați achitat sau nu...

MacGregor o luă de braț și o conduse spre scară.

— Ce-ar fi să continuăm discuția în biroul meu? Nu de alta, draga mea, dar prefer să nu avem spectatori.

Kathryn o luă înainte pe trepte și, după ce intrară în birou, MacGregor închise ușa în urma sa.

— Nu știu ce te-a supărat, Kathryn, dar te încredințez că totul este în ordine, așa cum ne-am înțeles.

— Mie miss Stacey mi-a spus cu totul altceva azi-dimineață, când am fost la bancă.

MacGregor se opri în fața ei, în dreptul biroului.

— În dosarul meu nu există niciun aviz de plată, niciun act care să ateste transferarea fondurilor. Nimic!

Un junghi ascuțit îi săgetă abdomenul, făcând-o să icnească. Se propti cu mâna de masă.

— Liniștește-te, frumoaso. Ți-am spus că nu-ți face bine să te agiți. Și-apoi, te agiți pe degeaba. Probabil că funcționarii de la bancă au omis pur și simplu să îndosarieze avizul.

— Mi-ați făgăduit că actul de proprietate va fi pus la dosar, ripostă Kathryn, apăsându-și mâna pe abdomen – din fericire, durerea începea să se potolească. Or ultimul act pus la dosar este înștiințarea că pământul meu va fi scos la licitație poimâine. Dacă nu-mi puteți prezenta actul de proprietate asupra terenului, domnule MacGregor, voi fi nevoită să iau legătura cu un avocat din oraș mâine la prima oră.

Toată amabilitatea pieri de pe chipul lui MacGregor.

— N-ai decât să te duci unde poțezi mâine dimineață. Am să te conduc chiar eu până la biroul avocatului, râse sardonice și clătină din cap. Și ce ai de gând să îi prezinți avocatului? Contractul pe care l-am încheiat noi doi? Acel exemplar al contractului pe care îl ții în cufăr? În cufărul din colțul odăii de culcare? Ei, zău așa, doamnă Jennings, chiar credeai că am să-ți împrumut atâta bănet? Ți-am spus încă din seara în care am cinat împreună că reprezinți un risc major.

O străbătu un fior rece.

— În tot acest timp... dumneavoastră... m-ați mințit?

MacGregor schiță un zâmbet malițios.

— E greu de crezut una ca asta despre un gentleman ca mine, nu-i așa, frumoaso?

Ce proastă fusese! Orgoliul ei rănit răbufni.

— Poate c-am să iau legătura cu avocatul pe care îl cunosc și am să-l rog să facă niște cercetări în privința asta. Cred c-am să-i sugerez să se intereseze și de Berklyn Stockholders.

Ochii lui MacGregor se întunecară.

— N-ai decât să iei legătura cu cine vrei. Ți-am spus că administrarea unui *ranch* nu e treabă de femeie. Sper că ți-ai învățat lecția.

Indică, tăios, cu bărbia spre ușă.

— Acum poți să pleci. Ți dau răgaz până mâine după-masă să-ți muți toate catrafusele de la Casaroja. De nu vor fi dispărut până atunci, voi pune să fie aruncate.

Kathryn închise năucă ușa după ea. Ce proastă fusese! Bănuielile lui Matthew Taylor se dovediseră a fi adevărate; n-ar fi trebuit să se încreadă vreodată în MacGregor. Coborî pe bâjbâite scara întunecoasă. Deși durerea se domolise, încă îi venea greu să respire. Simțea un nod în gât și obrajii îi erau uzi de lacrimi. Nu vedea în fața ochilor decât chipul lui Larson. Se alesese praful de visul lui și asta numai din cauza ei. *Îmi pare atât de rău, Larson. Te rog să mă ierți.*

Nevrând să dea ochii cu vreo angajată ce încă nu se retrăsese la culcare, ieși pe ușa din față. Aerul răcoros al nopții îi izbi obrajii. Inspiră de câteva ori cu nesaț. Primul ei gând fu să se ducă la grajduri, dar era prea târziu – până și barăcile muncitorilor erau cufundate în beznă.

Și-apoi, Jacob nu ar primi-o oricum cu brațele deschise. Nu după cele petrecute între ei aseară.

Zăvori ușa căsuței, propti un scaun sub mâner și se duse în dormitor. Observând cufărul din colțul odăii, se aplecă, din instinct, și începu să scotocească printre haine. De-ar putea să-și amintească, de-ar putea să mai simtă...

Tot mai înfrigurată, aruncă la o parte hainele de deasupra și, într-un sfârșit, o găsi. Își apropie cămașa de obraz și inspiră adânc. I se urcă un nod în gât. Miros de cedru. Și nimic mai mult. Scoase o altă cămașă de-a lui Larson din cufăr și apoi o alta. Dar mirosul lui nu se mai simțea în niciuna.

Descurajată, se vârî în pat fără să se dezbrace. Scoase cutiuța muzicală din buzunar, întoarse cheița și înălță capacul. Pe acordurile colindului îi scăpărară prin minte crâmpie disparate.

Căsuța lor din bârne îmbrăcată în culorile celor patru anotimpuri, falnicul molid de Colorado ce stătea santinelă în dreptul ferestrei de la bucătărie. Larson întorcându-se de la scăldat, cu pletele ude ajungându-i până la umeri și picuri de apă sclipind pe pieptu-i musculos. Zâmbetul mamei ei... Aproape că-i auzea râsul. Aproape...

Imaginile se estompară, făcând loc unui alt chip. Un chip cu un surâs timid, deformat, ce comunica o tandrețe pe care cuvintele n-ar fi putut s-o exprime vreodată. Închise ochii și aproape că-și simți mâna acoperită de mâna lui brăzdată de cicatrice.

Pierduse pământul, dar în mod ciudat nu asta o durea cel mai tare. Durerea aceasta avea rădăcini mult mai adânci. Era ca și cum l-ar fi pierdut încă o dată pe Larson. Cutia muzicală, așezată lângă ea pe pat, mai scoase câteva acorduri dogite, tânguitoare, apoi tăcu. Frântă de oboseală, dar mai ales de realitate, Kathryn se întoarse pe o parte și, strângând o pernă la piept, încercă să se refugieze în somn.

O bătaie puternică în ușa o trezi din somn. Clipi de câteva ori să se dezmeticească și își frecă ochii. Razele soarelui se revărsau prin fereastra dormitorului. Pesemne că era deja dimineată, deși ea avea impresia că abia ațipise. Se dădu cu greu jos din pat și porni spre ușa de la intrare.

Încă un ciocănit.

— Kathryn, ești bine?

Jacob. Răsuflând ușurată, dădu la o parte scaunul proptit

sub mâner și deschise ușa. În prag stăteau Jacob și miss Maudie. Intendenta avea o expresie îngrijorată. Jacob o măsură, pur și simplu, din cap până în picioare, apoi repetă:

— Ești bine?

Blândețea vocii lui o umplu de speranță. Probabil că prietenia lor mai putea fi, totuși, salvată. O surprinse și pe ea să realizeze cât de mult își dorea asta.

— Nu te-ai prezentat la lucru în dimineața asta, așa că miss Maudie și-a făcut griji și m-a chemat să vin cu ea.

— Sunt bine, Jacob. Miss Maudie, adăugă ea, înclinând din cap.

Probabil că dacă intendenta n-ar fi fost acolo, s-ar fi simțit ispitită să se arunce direct în brațele lui Jacob.

Miss Maudie îi întinse un plic.

— Tocmai a sosit, draga mea. Slujbașul care l-a adus spunea că este urgent.

Kathryn luă plicul și îl studie. Era din partea băncii din Willow Springs. Desfăcu plicul, anticipând deja conținutul. După cum bănuise, domnul Kohiman îi solicita o întrevedere. *Urgent*. Ce putea să fie atât de urgent din moment ce ea își pierduse deja pământul? *Nimic nu mă poate smulge din mâinile Tale, Tată*, își aminti ea, încurajându-se. *Am încredere în asta*.

— Despre ce e vorba? întrebă Jacob, apropiindu-se de ea.

— Domnul Kohiman îmi cere să trec pe la bancă în dimineața aceasta.

— Mă duc să înham caii la căruță. Mă întorc imediat.

Jacob se îndepărtă în goană și miss Maudie își așază mâna pe brațul ei.

— Kathryn, scumpa mea, poate c-ar fi mai bine să amâni vizita la bancă și să te odihnești puțin.

Kathryn își trecu mâna prin păr. Era un gând ispititor, dar cererea lui Kohiman părea extrem de grabnică. Și-apoi, o lăsaseră durerile și, dacă pruncul era să vină pe lume câtă vreme se va afla în oraș, doctorul Hadley va fi acolo s-o ajute. Scrutând chipul intendentei, conchise că MacGregor nu i-a

spus femeii că o dăduse afară. Să-i spună, să nu-i spună? Dar, în fond, ce-ar putea face miss Maudie? Și-apoi asta n-ar face decât să creeze tensiune între ele, or miss Maudie fusese întotdeauna bună cu ea.

— Mă duc întâi să văd ce dorește domnul Kohiman, spuse ea, forțându-se să zâmbească. Și-apoi mă întorc. Oricum, nu cred c-aș mai izbuti acum să adorm.

Miss Maudie se luminează la față.

— Pruncul nu dă încă semne c-ar vrea să vină pe lume?

— Am avut niște dureri azi-noapte, dar m-au lăsat.

— Azi are să se sărbătorească în oraș festivalul recoltei. Dacă te simți în stare, ai putea să mergi și dumneata la serbare împreună cu Jacob. Are să fie acolo tot orașul. Domnul MacGregor găzduiește un picnic cu carne friptă la grătar și eu am să fiu mai toată ziua prinsă cu organizarea; o bătu ușor pe braț și adăugă: Dacă ai trebuință de ceva, trimite-l pe Jacob după mine.

Kathryn îi mulțumi și, văzând că Jacob vine deja dinspre grajd cu o căruță trasă de doi cai, se grăbi să se pregătească de plecare. Își luă repede o rochie curată, se pieptănă și, de dragul pruncului, mănă o felie de pâine cu unt. Gândindu-se la ziua pe care o avea înaintea și la faptul că trebuia să dea iar ochii cu Kohiman, simți în piept o apăsare pe care doar apropierea lui Jacob o făcea suportabilă.

Se străduise din răspuțeri să păstreze pământul, dar în cele din urmă asta se dovedise a fi peste puterile ei și știa că trebuie să se împace cu gândul că l-a pierdut. Nimic din ce i-ar putea spune azi lui Kohiman nu va schimba crunta realitate.

Deși era vorba că serbarea va începe abia la amiază, câmpul din spatele bisericii și străzile orașului erau deja ticsite de căruțe. Miss Maudie avusese dreptate – se părea că festivalul adunase la un loc toată suflarea din ținut.

Kathryn aruncă o privire spre Jacob, ce ședea lângă ea pe capră. Era bucuroasă să îl aibă alături.

— Văd că ți-e bună.

Bărbatul ridică mâna și își pipăi căciula împletită de ea.

— Îmi vine ca o mânășă, răspunse el, râzând încetișor. O port mai tot timpul.

— Am observat.

Jacob îi aruncă o privire, apoi adăugă:

— Și nu încetez să îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru cea care a împletit-o.

Kathryn rămase cu privirea ațintită asupra lui chiar și după ce el întoarse capul, întrebându-se năucită când anume se strecurase acest bărbat blând în viața ei și îi răpise inima. Își coborî privirea și își învârti inelul de aur care îi împodobește și acum mâna stângă. Cum putea să iubească doi bărbați atât de diferiți, cu atâta convingere?

— Mai departe nu putem merge, spuse Jacob, trăgând frâna, după care coborî din căruță. Au închis drumul.

Întinse mâna spre Kathryn și o luă în brațe, ajutând-o să coboare. Spre deosebire de ziua când fuseseră la biserică, de astă dată mâinile lui nu mai zăboviră pe mijlocul ei. *De parcă aș mai avea un mijloc*, își spuse Kathryn cu un umor amar.

— N-ai vrea să te însoțesc înăuntru? Sau... dacă preferi, pot să aștept afară.

Când ridică privirea spre el, Kathryn își zări propria reflexie în lentilele lui și gândul îi zbură la Sadie. Sadie văzuse o parte din Jacob care ei îi rămânea ascunsă.

— Mi-ar face mare plăcere să mă însoțești dacă n-ai nimic împotrivă, spuse ea, luându-l de braț.

Simți cum o străbate un val de căldură când Jacob o trase aproape de el și o conduse grijuliu de-a lungul străzilor aglomerate.

Când intrară în bancă, găsiră sala principală neobișnuit de liniștită. Kathryn numără cinci angajați și chiar mai puțini clienți, în capătul opus al sălii o zări pe miss Stacey.

Când se apropiară de biroul ei, secretara se ridică în picioare.

— Bună dimineața, doamnă Jennings.

Kathryn o salută, dureros de conștientă de căutătura

lungă pe care i-o aruncă aceasta lui Jacob. Zâmbetul secretarei pieri și aceasta își încruntă sprâncenele, întorcând aproape imediat capul.

— Mă duc să îl anunț pe domnul Kohiman că ați sosit.

Kathryn îi mulțumi, apoi se întoarse spre Jacob.

Bărbatul zâmbi.

În mod clar, era deja obișnuit cu astfel de reacții din partea oamenilor. Kathryn regretă, încă o dată, felul în care reacționase când îi văzuse fața pentru prima oară. Acum, privindu-l, admirația pentru el îi umplu toată ființa. Nu își mai dorea decât un singur lucru. Văzuse deja, dincolo de cicatrice, inima lui de aur. Acum tot ce își mai dorea era să privească în ochii lui Jacob.

Când intrară, Harold Kohiman se ridică în picioare, încrețindu-și dezaprobator fruntea.

— Doamnă Jennings, aceasta este o întrevedere de natură privată. Poate ar fi preferabil ca dumnealui să aștepte afară.

Larson se zbârli la auzul tonului folosit de Kohiman.

— Numele meu este Jacob Brantley și doamna Jennings preferă să fiu de față.

Nu se așteptase ca revederea lui Kohiman să îi provoace o asemenea aversiune, chiar și după atâta amar de vreme. Știa că acesta trebuie să pună interesul băncii pe primul loc, dar nu putea să nu-i poarte pică la gândul că îi pusese sechestru pe pământ. Aruncă o privire spre ceasornicul de pe perete. Măine la ora asta, pământul pentru care el și Kathryn trudiseră zece ani de zile avea să fie vândut la licitație. Și Kohiman era cel care semnase actele ce făceau posibilă această vânzare.

După ce o conduse pe Kathryn până la unul dintre cele două scaune așezate în fața biroului lui Kohiman, urmărind privirea ei, văzu un bărbat ce privea afară pe fereastră, întors cu spatele la ei. Gentlemanul, îmbrăcat într-un costum gri, făcut la comandă, îi amintea lui Larson de oamenii de afaceri pe care îi văzuse cu ani în urmă în est.

— Prea bine. Atunci să începem, pufni Kohiman, vădit

nemulțumit. Doamnă Jennings, vă rog să luați loc. Domnule Childers, sunteți bun să vă apropiați și dumneavoastră?

Bărbatul de la fereastră se întoarse și Kathryn lăsă să-i scape un strigăt de uimire.

— Domnule Childers!

Se ridică în picioare și se avântă în brațele lui. Bărbatul o îmbrățișă ca pe o fiică. Larson îi privea năucit, neștiind ce să creadă. Nu-și amintea să-l fi întâlnit vreodată pe bărbatul acesta, dar uitându-se mai atent la el, gândul îi zbură, fără să vrea, la William Cummings, tatăl lui Kathryn.

— Copila mea dragă, spuse domnul Childers, după care zâmbi cu blândețe. Deși copilă nu mai ești, după cum bine văd.

Kathryn îl mai strânse o dată în brațe, apoi făcu un pas înapoi.

— Ce v-a determinat să bateți atâta cale din Boston până aici?

— Tu, draga mea. Tu ești motivul pentru care mă aflu aici.

Zâmbetul bărbatului se stinse, amărăciunea accentuându-i ridurile fine ale feței.

— Tatăl tău m-a trimis.

Citind pe chipul lui Kathryn un amestec de bucurie și stupefacție, Larson făcu un pas în față. Nu-i venea să creadă că William Cummings era, în sfârșit, dispus să reia legătura cu fiica sa. După toți acești ani...

Se făcură în grabă prezentările. Larson dădu mâna cu Childers, apoi Childers o conduse pe Kathryn înapoi la locul ei și se așeză pe scaunul de alături.

— Cum e tata? I-am scris acum o lună, zicându-mi că poate o să vrea să mă revadă acum că...

Deși Kathryn nu duse fraza până la capăt, Larson simți că i se urcă un nod în gât. *Acum că e singură și însărcinată și că bărbatul cu care tatăl ei n-a fost niciodată de acord să se mărite a murit.* Plătise un preț mare, din mai multe puncte de vedere, pentru că se măritase cu el. Renunțase la atât de multe pentru a urma visul lui – un vis ce zăcea acum în

cenușă.

— Adevărul e că tocmai scrisoarea pe care i-ai trimis-o tatălui tău m-a determinat să vin aici; Childers oftă adânc. Imediat după primirea ei, am luat legătura cu banca din Willow Springs și unul dintre angajați a avut amabilitatea să-mi confirme că încă locuiești aici. Am sosit cu diligența în dimineața aceasta și am venit direct la bancă, iar domnul Kohiman aici de față a avut bunăvoința de a-ți trimite vorbă să ni te alături.

Childers se uită spre bancher, care stătea în spatele biroului său, cu mâinile încleștate peste pântecul voluminos.

— Vă mulțumesc că mi-ați pus la dispoziție biroul dumneavoastră, domnule Kohiman. Așa cum spuneți adineauri, această întrevvedere este una cât se poate de confidențială și v-aș ruga ca toate cele discutate să rămână între noi. Tatăl tău, continuă el, întorcându-se spre Kathryn, ți-a scris o scrisoare. Și știu că ar fi dorit să ți-o înmâneze personal.

— Tata e cumva bolnav?

Childers îi strânse afectuos mâinile într-ale sale și clătină din cap. În momentul acela, Larson înțelesese care era, de fapt, scopul vizitei lui Childers.

— Kathryn, draga mea... tatăl tău a murit anul trecut, în decembrie. Din cauza problemelor cu inima, spun medicii. Nu a suferit mult.

Larson o văzu pe Kathryn cutremurându-se la auzul veștii și se apropie de ea, gata s-o prindă în brațe.

— Tata... a murit?

— Da, copilă, îmi pare nespus de rău, Childers scoase un plic din buzunar. Ți-a scris scrisoarea asta. Cred că o parte din ea îi era adresată soțului tău. Dar din scrisoarea ta am aflat, cu părere de rău, că și el s-a stins din viață. Sincerele mele condoleanțe, Kathryn.

Kathryn dădu, înlăcrimată, din cap. Privindu-i cum varsă amândoi lacrimi tăcute, Larson simți că îl năpădesc remușcările. Îi răsunară în minte cuvintele Annabellei.

Kathryn îmi spunea mereu că n-ai murit. Că simțea asta... aici. Ai idee prin câte a trecut femeia asta? Totuși, fu de ajuns să-și repete că așa era cel mai bine pentru soția lui ca vocea conștiinței să fie redusă la tăcere.

Îl străfulgeră un gând. Cum de nu se gândise la asta până acum? William Cummings fusese un om cât se poate de înstărit și, deși ca tată lăsase mult de dorit, fiind mult mai preocupat de afaceri decât de familie, fără îndoială că va fi simțit obligația morală de a-i lăsa o moștenire unicului său copil.

— Kathryn, după cum știi, tatăl tău a fost un om foarte bogat, continuă Childers cu glasul coborât, răspunzând parcă gândurilor lui Larson. Voia să ai parte de tot ce-i mai bun și și-a închinat întreaga viață atingerii acestui scop, încercând să vă ofere ție și mamei tale un trai îmbelșugat. La scurtă vreme după moartea soției lui, tatăl tău și-a investit banii în minerit. Mai exact, într-o mină de argint. În câteva luni, profitul a depășit cu mult toate așteptările. În doi ani, tatăl tău a dobândit în sfârșit prosperitatea la care râvnise dintotdeauna... Dar, din păcate Childers slobozi un oftat adânc și tremurat – nu avea cu cine să se bucure de ea. Ceea ce mă aduce la motivul pentru care mă aflu azi aici, acela de a-ți vorbi despre averea tatălui tău și moștenirea pe care ți-a lăsat-o.

Scaunul lui Kohiman scârțâi și directorul băncii se ridică în picioare. Întorcându-se spre el, Larson observă că obrajii roșcovani ai bancherului deveniseră pământii.

— Ce moștenire? întrebă Kathryn clătinând, uluită, din cap.

Deși nu se pronunțase niciodată deschis în sensul acesta, William Cummings rupsesse – prin lipsa lui de interes și de comunicare – orice legătură cu fiica sa cu ani în urmă, după ce Kathryn se măritase.

Kohiman își dresă glasul, făcându-i pe tustrei să-și întoarcă privirile spre el.

— Cu îngăduința dumneavoastră, doamnă Jennings,

domnule Childers, îmi dau seama că acesta este un moment... cât se poate de delicat, așa că am să vă las să încheiați această discuție în particular. Vorbiți în tihnă, biroul meu vă stă la dispoziție.

Plecarea bancherului nu îl deranjă câtuși de puțin pe Larson – ceea ce îi trezi bănuiele fu înfrigurarea pe care i-o detectă în privire înainte ca acesta să iasă valvârtej pe ușă.

Childers deschise servieta așezată lângă birou și scoase din ea un document.

— Înainte de a-ți face cunoscut conținutul testamentului lăsat de tatăl tău, Kathryn, simt nevoia să-ți amintesc că am fost asociatul lui de când erai mică. L-am văzut avansând prin etapele vieții și ale carierei sale, așa că poți avea deplină încredere în ceea ce urmează să-ți spun. În ultimele lui zile am stat adesea la căpătâiul lui și, în pofida a ceea ce am să-ți zic, vreau să știi că tatăl tău nu a murit înverșunat și nici nefericit.

Zguduită de suspine, Kathryn își înghiți lacrimile, așteptând să audă ce avea de zis Childers.

— După cum spuneam, tatăl tău s-a îmbogățit din minerit. Celelalte afaceri ale lui, pe de altă parte, mergeau în pierdere și mai multe dintre noile lui inițiative s-au dovedit a fi păguboase. Iar anul trecut mina a dat faliment. Așa, de la o zi la alta. Tatăl tău a pierdut toți banii, toate investițiile, toate casele... absolut totul.

Larson își drese glasul și îndrăzni să pună o întrebare.

— Spuneți că William Cummings i-a lăsat, totuși, o moștenire lui Kathryn.

Childers zâmbi.

— Așa este. Doar că nu este moștenirea pe care o avea în gând la început.

Rămaseră cu toții tăcuți preț de o clipă, apoi Kathryn ridică, în sfârșit, privirea.

— Tata v-a vorbit despre mine înainte să moară? V-a spus de ce nu mi-a scris niciodată?

— Deși era foarte inteligent, tatăl tău a fost mai toată viața

un om nechibzuit, Kathryn, chiar el a recunoscut-o. Cu puțină vreme înainte de a muri mi-a zis că i-ai scris după decesul mamei tale. O dată sau de două ori, din câte își aducea el aminte.

Childers făcu o pauză. Văzând expresia de pe chipul lui, Larson simți subit o adâncă pornire lăuntrică de a o proteja pe Kathryn.

— Într-o noapte, tatăl tău mi-a mărturisit că își pusese de mult în gând să recupereze acele scrisori și să le dea citire.

— Adică... nici măcar nu le-a citit? Îngăimă Kathryn cu o voce tremurată, ca de copil.

Childers clătină din cap, apoi ridică din umeri.

— Când a realizat, în sfârșit, tot ceea ce pierduse în viață și câte greșeli grave a făcut, era deja prea târziu. Era deja grav bolnav și aproape sărac lipit pământului. Toate casele îi fuseseră vândute, cu tot ce era în ele. Îți pierduse, așadar, scrisorile pentru totdeauna, așa cum credea că te-a pierdut și pe tine.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Iarna trecută am angajat pe cineva în speranța că va reuși să-ți dea de urmă – tatăl tău nu știa decât că trăiești în teritoriul Colorado. Din păcate însă, toate căutările noastre au rămas fără rezultat.

Pe măsură ce vorbea, tonul său grav devenea din ce în ce mai cald.

— Când a sosit ultima ta scrisoare, am aflat, în sfârșit, unde te afli. Cel mai mare regret al lui William Cummings, scumpa mea, consta în faptul că n-a fost un tată și un soț așa cum meritați tu și mama ta.

Childers dădu să mai spună ceva, dar se răzgândi, arătând în schimb spre plicul pe care îl ținea în mână.

— Dar ca nu cumva să-ți zugrăvesc un tablou prea sumbru, copila mea, îți repet că tatăl tău n-a murit încrâncenat și s-a rugat ca nici tu să nu-l judeci cu încrâncenare. De fapt, ți-a lăsat, într-adevăr, ceva de mare însemnătate Childers se ridică în picioare. Am să mai rămân

câteva zile în oraș. Citește scrisoarea pe îndelete și ne vom întâlni după aceea să discutăm amănuntele. Mă găsești la hotel. Caută-mă de îndată ce te simți pregătită.

Kathryn se ridică, la rândul-i.

— Vă mulțumesc că ați bătut atâta drum ca să-mi dați personal vestea.

Childers îi studie chipul înainte de a răspunde.

— N-am vrut să aflu vestea prin telegraf sau prin poștă. Și-apoi, în mod egoist, mi-am dorit să te revăd. Te-ai transformat într-o femeie încântătoare, Kathryn. Când ai pășit în birou, am avut o clipă impresia că o am în fața ochilor pe mama ta. Iertată fie-mi îndrăzneala, adăugă el pe un ton șovăitor, dar pe când te aștepti să vină pruncul? De Ziua Recunoștinței? Sau poate de Crăciun?

Kathryn zâmbi cu duioșie.

— De fapt, ar trebui să vină pe lume chiar înainte de sfârșitul lunii.

Mirarea ce apăru pe chipul lui Childers nu se compara nici pe departe cu fiorul aidoma unei lovituri de trăsnet ce îl trecu pe Larson din cap până în picioare. Kathryn nu putea fi în ultima lună de sarcină! Era prea puțină la trup. Cercetă, uluit, corpul soției sale, apoi gândul îi zbură la Crăciunul de anul trecut.

Numără repede în gând lunile care trecuseră de atunci. *Să fie oare cu puțință ca...?*

— După toți acești ani, Dumnezeu s-a îndurat să mă binecuvânteze, în sfârșit, cu un copil, adăugă Kathryn. Regret doar faptul că Larson nu mai este aici să-și vadă fiul sau fiica.

Larson își înăbuși un icnet și simți nevoia să se rezeme de spătarul scaunului de lângă el. *Să fie adevărat? Doamne, asta încercai să-mi dai de înțeles? Dar Kathryn e încă atât de puțină la trup...* Se gândi la bordel, la Matthew Taylor. O văzuse acolo, o văzuse în compania lui Matthew Taylor, le auzise conversațiile. Crezuse că...

Privi în ochii soției sale și văzu în ei o puritate în care voia

să creadă. În care voia să creadă din toată inima.

— I-am fâgăduit ceva lui William, spuse Childers, întrerupându-i șirul gândurilor.

Cu un gest părintesc, bătrânul domn înălță cu arătătorul bărbia lui Kathryn.

— I-am fâgăduit că am să te găsesc, că am să-ți înmânez această scrisoare și că, în momentul în care o voi face, am să-ți dăruiesc această dovadă a iubirii lui.

Spunând acestea, Childers cuprinse în palme obrajii lui Kathryn și o sărută părintește pe frunte. O dată, de două ori.

— Ultimul cadou din partea tatii și cel mai frumos pe care mi l-a făcut vreodată, suspină Kathryn.

În timp ce Jacob mâna căruța înapoi spre Casaroja, Kathryn simți că i se ridică vâlul de pe ochi și văzu pentru prima dată ferma așa cum era ea cu adevărat. Pe cât era de grandioasă, Casaroja nu se compara nici pe departe cu modesta căsuță de bârne construită de Larson. MacGregor clădise Casaroja din lăcomie, cu bani obținuți prin înșelăciune. Larson, pe de altă parte, ridicase căminul lor din iubire, cu bani câștigați în ani de trudă cinstită.

Își trecu mâna peste burtică. Pruncul lui Larson nu avea să moștenească pământul tatălui său, ci ceva mult mai de preț. Ceva ce Larson își dorise dintotdeauna și avusese mereu în ochii ei – o reputație de om cinstit.

Jacob opri căruța în fața casei de oaspeți. Pe drumul de întoarcere fusese neobișnuit de tăcut și îl surprinsese de mai multe ori privind-o.

— Ești sigură că vrei să pleci în după-masa asta, Kathryn? Poate c-ar trebui să aștepți până se întoarce miss Maudie ca să-ți poți lua rămas-bun de la ea.

— Nu, vreau să plec chiar acum.

Voia – trebuia – să plece înainte ca MacGregor să se întoarcă la *ranch*.

Jacob o cercetă o clipă cu privirea, apoi coborî și ocoli căruța. După ce o ajută să coboare, rămase o clipă lângă ea, ținându-i mâna. Kathryn ridică privirea spre chipul lui, cu

inima bubuindu-i în piept.

Jacob îi lăsă mâna și arătă cu capul spre caii înhămați la căruță.

— Unul dintre ei șchiopătează. Mă duc până la grajdurile de jos să schimb caii și apoi mă întorc să te ajut. Te rog să aștepti până vin. Nu căra nimic singură, adăugă el, conducând-o până la verandă.

Kathryn își ridică mâna, ferindu-și ochii de razele după-amiezii, ca să-i poată vedea chipul. Ramurile plopilor ce se înălțau deasupra fremătau sub atingerea unui vânticel răcoros.

— Jacob, crezi că am avea timp să stăm de vorbă deseară, după ce ajungem în oraș? Aș vrea să-ți explic unele lucruri, dacă am să găsesc cuvintele potrivite.

Deși ochii bărbatului erau ascunși, zâmbetul lui arăta clar că a înțeles.

Îl petrecu cu privirea până departe, apoi se uită la plicul pe care îl ținea, încă nedeschis, în mână. Acum știa că tatăl ei o iubise. Și asta însemna mai mult ca orice pentru ea.

În urmă cu doar câteva luni, moștenirea pe care i-ar fi lăsat-o tatăl ei, dacă afacerile lui nu eșuau, i s-ar fi părut o adevărată mană cerească. Cu acei bani ar fi putut să salveze casă, pământul și visul lui Larson. Dar banii n-ar fi putut înlocui niciodată timpul pierdut. Anii pierduți în relația cu tatăl ei din cauza dorinței lui de a-i oferi totul, când, de fapt, ea nu și-l dorea decât pe el. Și anii iroșiți în căsnicia ei, fiindcă nu își dăduse străduința să îl descopere pe Larson așa cum era el cu adevărat, visând în schimb proteste la omul care și-ar fi dorit să fie acesta.

Băgă cu grijă scrisoarea în buzunarul hainei. Voia s-o poată savura pe îndelete. După ce așteptase ani de zile o vorbă din partea părintelui său, mai putea aștepta câteva ceasuri. Deocamdată nu voia decât să plece de la Casaroja, cât mai departe de Donlynn MacGregor.

În dormitor, Kathryn împături în grabă cele câteva haine ale sale și păturicile pruncului și le îndesă în cufăr. Apoi luă Biblia de pe noptieră și o așează deasupra. Peste câteva secunde, auzi ușa de la intrare deschizându-se și apoi închizându-se la loc. *Ciudat, credeam c-am închis-o cu zăvorul.*

— Sunt în odaia de culcare, Jacob. Mai am puțin și isprăvesc.

Auzind pașii hotărâți ce traversau apăsător dușumeaua din lemn masiv, pași ce nu aduceau defel cu mersul greoi al lui Jacob, încremeni.

— Ce bine-mi pare să te revăd, doamnă Jennings.

Recunoscând vocea încă înainte de a se întoarce cu fața spre posesorul ei, Kathryn simți fiori de gheață pe șira spinării. Făcu, instinctiv, un pas înapoi.

Bărbatul rânji, dând un aspect și mai înspăimântător cicatricei ce îi brăzda maxilarul drept.

— MacGregor mi-a zis să vin să te-ajut la împachetat, spuse el, rezemându-se de tocul ușii și încrucișându-și nonșalant picioarele. Și să mă încredințez că părăsești ferma în siguranță, adăugă el, apropiindu-se de pat.

Luă în mână un articol de lenjerie intimă și frecă materialul între degetul mare și arătător.

— Iar eu am acceptat bucuros. I-am spus că noi doi suntem deja prieteni buni sau, mă rog, o să fim cât de curând.

Râsul lui pițigăiat o înfioră.

Nu foarte înalt și mai degrabă uscățiv decât vânjos, văcarul emana o aură sinistră. La fel ca atunci când venise călare la *ranch* împreună cu Matthew Taylor, la scurtă vreme după dispariția lui Larson. Vocea lui îi dădea fiori – poate că de vină erau pronunțatul său accent sudic și felul în care vorbea. Ascultându-l, ai fi zis că sunt prieteni la cataramă, pe cale să facă o plăcută plimbare în soarele după-amiezii.

Făcându-și curaj, Kathryn îi smulse din mână desuul și îl îndesă în cufăr.

— Mulțumesc, dar nu am nevoie de ajutor. Și am să plec de la Casaroja înainte de lăsatul serii, așa cum mi-a cerut domnul MacGregor.

Aruncă o privire pe geam. Unde era Jacob?

Bărbatul întinse mâna în spate și închise ușa dormitorului.

— Stai liniștită, doamnă Jennings... Sau pot să-ți zic Kathryn?

După expresia de pe chipul lui, Kathryn înțelese că răspunsul ei conta prea puțin.

— Suntem singuri, singurei – doar tu și cu mine. Toți ceilalți sunt plecați la oraș. Știi, de prima oară când te-am văzut, după felul în care ai zâmbit – făcu un pas mai aproape – mi-am dat seama că ești o doamnă. Și n-am avut parte de multe doamne la viața mea.

Lui Kathryn nu-i veni deloc greu să creadă lucrul acesta. Bărbatul bloca singura cale de acces spre ușă, așa că, neavând încotro, trebui să se țină tare. Văcarul emana un miros greu, dezgustător, de transpirație și alcool.

— Credeam că ne-om putea împrieteni, dar – își coborî privirea spre pântecul ei – bag seamă că altu' mi-a luat-o înainte, și asta la scurtă vreme după ce ți-a plecat de-acasă bărbățelu și i-au rămas oasele pe coclauri.

Clătină, râzând, din cap și apoi țâțâi din limbă.

— Ehei, ce-a mai viscolit în ziua de Crăciun! Viscolu poate să vină de hac orișicui; își învârti arătătorul în dreptul capului, mimând vâjăitul vântului. O furtună ca asta te orbește pur și simplu, de nu mai știi nici unde te afli, nici de unde vii.

Kathryn se holbă, năucă, la el, apoi, simțind că i se înmoaie genunchii, se așeză fără vlagă pe pat. Începură să i se rederuleze, de-a valma, în minte frânturi de conversație. *Oricine s-ar fi rătăcit pe un viscol atât de năprasnic... Bărbatul acesta n-a murit nicidecum din cauza vremii rele. Sau, mai*

bine zis, nu doar intemperile i-au adus sfârșitul... înainte de a muri, soțul dumneavoastră a fost împușcat în piept.

Își întoarse privirea spre bărbat și îl întreabă cu un firicel de glas, temătoare:

— Ce vreți să spuneți cu asta?

Bărbatul își apropie fața de a ei. Răsufierea lui caldă duhnea a whisky.

— Eu nu spun nimic. Doar că-n viață pot să ți se-ntâmple tot soiul de nenorociri.

Totuși, din rânjetul schițat în colțul buzelor lui, Kathryn deduse că moartea soțului ei nu fusese nicidecum o întâmplare. O parte din ea se revoltă și ar fi vrut să tabere cu pumnii pe el, dar cealaltă parte, mai slabă, era gata să capituleze în fața durerii. Se uită în ochii bărbatului, încercând să înțeleagă ce motiv avusese acesta să-i ucidă bărbatul, dar nu găsi în ei decât o răceală respingătoare. Larson nu avea dușmani, nimeni n-ar fi avut motiv să...

În momentul acela ochii îi căzură pe Biblia pe care o așezase în cufăr. *Berklyn Stockholders*. Dintre paginile Bibliei se ițea tocmai scrisoarea pe care o primise Larson de la societatea respectivă – scrisă pe același tip de hârtie de corespondență pe care o văzuse și în biroul lui MacGregor. Voise s-o întrebe pe doamna Stacey dacă știe ceva despre firma cu pricina ieri, când fusese la bancă, dar uitase.

O străfulgeră un gând.

— Domnul MacGregor este, cumva, proprietarul firmei Berklyn Stockholders?

Ochii reci ai bărbatului se umplură de admirație.

— Ești isteță foc. I-am spus lui MacGregor că nu trebuie să-și facă griji în privința ta, da se vede treaba că m-am înșelat.

Îi smuci mâna, forțând-o să se ridice.

— Și-acum noi doi o să facem o plimbare. N-o să mergem foarte departe, doar până la povârnișu cela de se cască peste râpă. Nu-i lucru cuminte ca o femeie grea să umble pe coclauri de una singură. Da' tu faci mereu cum te taie capu',

Kathryn. Așa o să zică toți. Or să spună că ai fost nechibzuită. Te-ai dus singură la plimbare și... uite că s-a întâmplat o nenorocire.

O împinse spre ușă și Kathryn își pierdu echilibrul.

Încercă să cadă pe umăr, dar nu se răsuci destul de repede și șocul căderii fu absorbit, aproape în întregime, de abdomen. Se chirci, icnind, pe podea. Un spasm îi strânse pânțele, pulsând încet și uniform. *Pruncul... Nu acum, Iisuse... nu acum!*

— Vă rog, gemu ea, cu fața la pământ. Spuneți-i lui MacGregor că îi cedează pământul, apa, tot ce dorește. N-am să ridic nicio pretenție asupra lor.

Bărbatul se așează în genunchi lângă ea și, cuprinzându-i ușurel gâtul în palme, îi ridică bărbia cu degetul mare, silind-o să se uite la el.

— E cam târzior pentru asta, drăguță. Poate dacă te-ai fi dat pe brazdă de la bun început...

Își strânse mâinile în jurul gâtului ei și își apăsă degetele mari pe trahee, tăindu-i respirația. Apoi, fără a-și descleșta degetele de pe gâtul ei, o forță să se ridice în picioare și o împinse în perete.

Sufocându-se, Kathryn încercă să se elibereze, dar toate strădaniile ei fură zadarnice. Era mult mai puternic decât ea. Îi văzu ochii sclipind de plăcere, apoi chipul din fața ei începu să se înțețoseze...

Era pe cale să își piardă cunoștința, când bărbatul îi dădu drumul. Kathryn alunecă, moale, înapoi pe podea. Încercă să inspire, dar plămânii îi ardeau. Tuși și își cuprinse gâtul în mâini, înghițind convulsiv. Gândul îi zbură la Sadie. Își aminti cum zăcea copila în pat în noaptea aceea, cu corpul vlăguit și pulsul neregulat... dungile roșietice lăsate de strânsoare pe gâtul ei delicat...

— E timpul să mergem, doamnă Jennings.

Kathryn auzi cum se deschide ușa dormitorului, apoi simți o mână strângându-i ca o menghină ambele brațe. Individul o târî până în odaia alăturată. Ea se împiedică de piciorul

unei mese și căzu iar. Auzi ceva lovind cu zgomot podeaua lângă capul ei și aerul se umplu de miros de petrol lampant. Simți umezeală în păr.

Contractia spori în intensitate până când o durere ascuțită îi spintecă, parcă, întregul corp. Se chirci pe podea și începu să respire scurt și sacadat. Simți un lichid calduț țâșnindu-i între picioare și auzi un geamăt șoptit. Dură câteva secunde până realizează că geamătul îi aparținea.

Când bărbatul se opri lângă ea, Kathryn își feri, în mod instinctiv, abdomenul. Individul se scotoci prin buzunare, apoi scoase o înjurătură și se îndreptă nervos spre bucătărie.

Durerea dispăru la fel de iute precum venise.

Kathryn se căzni să se ridice în picioare. Reuși la a doua încercare. Chiar dac-ar fi ajuns cumva până la ușă, în actuala ei stare, n-ar fi fost oricum capabilă să fugă mai repede ca el. Se furișă spre bucătărie și îl urmări cum deschide un sertar și, înjurând, îl azvârle cât colo – argintăria se împrăștie zdrăngănind pe podeaua de lemn masiv – apoi deschide, cu o mișcare smucită, un altul.

Apoi bărbatul se opri. Găsise, pesemne, ceea ce căuta.

Kathryn își roti înnebunită privirea prin încăpere și înșfăcă primul obiect pe care îi căzură ochii – un sfeșnic de bronz. Metalul rece și greutatea lui îi insuflară curaj. Se furișă în spatele bărbatului și, când acesta se întoarse, îl izbi cu sfeșnicul în tâmplă.

Turbat de furie, văcarul dădu să se repeadă spre ea, dar în clipa imediat următoare se prăbuși, inert, la podea. Kathryn lăsă să-i scape sfeșnicul din mână, se năpusti afară pe ușă și o luă la goană spre grajd.

— Jacob!

Țarcurile erau goale și porțile, închise. Deși grajdul nu era departe de căsuță, obosind repede, Kathryn încetini pasul, privind mai tot timpul peste umăr să vadă dacă nu este urmărită.

Aerul rece al toamnei și umezeala pe care o simțea între picioare o făcură să se înfioare. Frigul o pătrunse parcă până

în măduva oaselor și începu să tremure din tot corpul. Își frecă brațele ca să-și pună sângele în circulație, dar tremurul părea să vină de undeva din adâncul ființei. Când întinse mâna să deschidă ușa grajdului, o săgetă o nouă convulsie. Se prăbuși în genunchi și aruncă, gâfâind, o privire îndărăt. În jur nu se vedea nici țipenie de om.

După câteva minute, reuși în sfârșit să ridice drugul de lemn și, deschizând ușa larg, păși înăuntru, convinsă că aici avea să-l găsească pe Jacob. Gândindu-se mai bine, se întoarse și închise ușa la loc. Probabil că bărbatul o va căuta întâi în clădirea principală. Nu se va gândi să înceapă cu grajdurile. Deocamdată era în siguranță aici.

Cercetă, rând pe rând, boxele goale, strigându-l încet pe Jacob. Amintindu-și subit că acesta spusese că trebuia să meargă la grajdurile de jos, se opri alarmată. În același moment, simți că o năpădește o durere covârșitoare.

Aceasta se declanșă, surdă și necruțătoare, în bazin, apoi începu să coboare. I se înmuieră picioarele. Își coborî privirea și făcu ochii mari, emoționată de miracolul vieții ce îi sălășluia în pântec, dar mai ales îngrozită că pruncul alesese tocmai acest moment pentru a veni pe lume!

Zări o pătură întinsă pe un culcuș de paie și se lăsă, moale, pe ea. Picioarele îi tremurau incontrollabil și o trecu un fior. Se rezemă de peretele aspru și își încercui genunchii cu brațele, încercând să se încălzească.

Scârțâitul ușii o făcu să tresară. Rămase nemișcată.

— Știi că ești aici, Kathryn.

Înăbușindu-și un țipăt, Kathryn se refugie în cel mai îndepărtat colț al grajdului și, ascunzându-se printre baloturile de fân, își trase pătura peste cap, rugându-se ca Dumnezeu s-o facă invizibilă.

— Să știi că sunt oarecum mândru de tine. Habar n-aveam că ai atâta vână.

Îl auzea cum deschide, rând pe rând, ușile boxelor și apoi le trântește la loc. Vocea răsună din ce în ce mai clar.

— Te agăți de viață mai aprig decât bărbatu-tău.

Kathryn și-l imaginează pe Larson atacat de omul acesta în timpul viscolului din ziua de Crăciun. Oare auzise ceva înainte să-l lovească glonțul? Apucase să vadă arma din care fusese tras? Se chinuise îndelung înainte de a muri? Închise, îndurerată, ochii. Nu putea decât să spere că soțul ei murise repede, fără să sufere. Și, în mod ciudat, găsi mângâiere în gândul că, dacă ea și pruncul ei *ar fi* să moară azi, în moarte vor fi reuniți cu Larson. Dar acum Kathryn nu își dorea decât *viață*. Viață pentru ea și pruncul ei.

Se făcu mică și se retrase cât putu de mult între baloturile de fân. Aerul de sub pătură era din ce în ce mai cald și mai sufocant. O nouă contracție îi strânse abdomenul și trebui să-și muște buza inferioară ca să nu urle de durere. Simți pe limbă gust metalic de sânge și o năpădiră nădușelile.

— Aici erai, care vasăzică, doamnă Jennings, zise bărbatul, smulgând pătura.

Partea dreaptă a feței îi era plină de sânge și avea gura contorsionată.

— Cred că n-o să mai facem plimbarea aia. Parcă mi-a pierit cheful. Da mi-a venit o idee și mai bună.

Calmul înspăimântător al vocii sale și privirea lui de nebun o făcură să se cutremure.

Îl văzu apropiindu-se de ușa laterală și luând un topor, încercă să se ridice în picioare, dar slăbiciunea o țintui locului. Bărbatul închise ușa din dos cu drugul și înfipse adânc toporul în lemn, blocând stinghia. Apoi luă de pe masa de lucru un colac de frânghie și îngenunche în fața ei.

O smuci de glezne, făcând-o să se prăbușească pe spate, și îi înfășură strâns sfoara în jurul picioarelor.

— Fie-ți milă! îl imploră ea.

Unde era Jacob? îi strigă numele.

— Strigă cât vrei, că n-are cin să te-audă, ripostă văcarul.

Îi legă mâinile la spate, apoi luă o lampă de pe masă.

— L-ai surprins de prea multe ori pe MacGregor. Și m-ai surprins și pe mine; își atinse tâmpla, apoi își privi degetele însângerate. Da îți garantez că asta n-o să se mai întâmple.

Aprinse fitilul și se opri lângă ea, bălăbănindu-i lampa deasupra picioarelor.

— Ai să-ți reîntâlnești repejor bărbățelu', dacă asta te încălzește cu ceva...

Realizându-i intențiile, Kathryn îl strigă iar pe Jacob o dată și încă o dată, cu gândul la cicatricele care îi acopereau fața, pieptul, brațele. Flacăra se balansa deasupra ei – înainte și înapoi, înainte și înapoi. Aproape că simțea limbile de foc pe piele. Amintindu-și ce teamă îi era lui Jacob de foc, începu să respire tot mai sacadat.

— Nu mă omorî, nu-mi omorî pruncul... îl imploră ea printre suspine.

Dar bărbatul vorbea mai departe, de parcă nici n-ar fi auzit-o:

— N-o să suferi mult sau cel puțin așa am auzit...

Kathryn se zvârcoli, încercând să se ferească, cu ochii ațintiți asupra flăcării.

— Îți dau orice. Spune-mi ce vrei.

Bărbatul îngenunche și apropie lampa de fața ei. Kathryn întoarse capul, strângând din ochi.

— Tocmai mi-am dat seama că e ceva... Cum îi zice? A, da, ceva *poetic* în asta. O să mori exact așa cum a murit și bărbățelu tău.

Simulă zgomotul unei explozii și Kathryn înlemni.

Când redeschise ochii, îl văzu azvârlind lampa spre peretele din spatele ei.

Capitolul 27

Kathryn auzi zgomot de sticlă spartă și apoi simți în nări un miros înțepător de fân și lemn ars. Când privi în spate, văzu limbile de foc țâșnind în sus de-a lungul peretelui, spre pod. Bărbatul dispăruse. Mistuind lemnul vechi al peretelui, focul se înteti, scuipând scântei în fânul din jurul ei.

O să mori exact așa cum a murit și bărbățelu tău.

Cu chiu, cu vai, reuși să se tragă un pic mai departe de

flăcări, dar efortul o secătui de puteri. Brațele, legate la spate, o dureau îngrozitor și sfoara îi tăia încheieturile. Totuși, continuă să își miște brațele în sus și în jos, în speranța că va putea slăbi nodul. Aerul, îmbâcsit de fum, era tot mai înăbușitor.

O să mori exact așa cum a murit și bărbățelu tău.

Ce voise să spună cu asta? Larson murise împușcat. Dar pretinsul lui ucigaș i-a spus că va muri așa cum murise și el. Plângând, încercând în zadar să-și umple plămânii cu oxigen, Kathryn simți că o lasă puterile. Din tavan ploua cu văpăi ce se zvârcoleau și dăntuiau în aer ca niște ființe vii.

Încercă să formuleze o rugăciune, dar nu reuși. Nu îi venea în minte decât un singur nume, pe care – pe măsură ce fumul se îngroșa, acoperindu-i pe ea și pe pruncul ei cu un sufocant vâl cenușiu – îl îngână iar și iar.

Iisuse... Iisuse... Iisuse...

Larson inhămă alte două iepe roaibe la căruță. Era cufundat în gânduri. Parcă nici acum nu-i venea să creadă că poate fi adevărat. Kathryn purta în pântec pruncul *lui*, pruncul pe care îl zămisliseră împreună. Își aminti privirea pe care o avusese Kathryn când îi dăduse vestea lui Childers – și acea privire n-avea cum să mintă.

În timp ce el închidea ușa grajdului, iepele se cabrară, agitate, în hățuri. Nedumerit de neastâmpărul lor, le vorbi pe un ton blajin, încercând să le liniștească.

Era greu de crezut că William Cummings se petrecuse dintre cei vii și că, după o viață închinată goanei după avere, murise sărac lipit. Urcând în căruță, privirea îi căzu pe mâinile sale brăzdate de cicatrice. Știa că rănila erau o lecție de viață, una care îl schimbaseră deja până în adâncul sufletului. *Doamne, Kathryn merită un soț mai bun decât mine, știi asta. Dar dacă-mi mai dai o șansă, cu puterea Ta în suflet, am s-o iubesc întreit de data asta.*

Debloacă frâna căruței și caii o luară din loc fără a-i aștepta comanda. Larson trase de hățuri, încercând să-i țină sub control, dar iepele necheză și mai tare și se opintiră

înainte.

În momentul acela, vântul își schimbă direcția, aducând cu sine un iz vag de fum.

Larson scrută câmpurile ce se întindeau la vest de munți. Nu se zărea niciun nor pe cer, nici urmă de păclă la orizont. Văcarii cu care se întâlnise puțin mai devreme, însărcinați să verifice cireada, nu se mai vedeau nici ei – pesemne trecuseră deja de dâmbul vestic. Grajdurile îi blocau vederea spre casa mare și clădirile din jurul ei, așa că mână caii mai departe. Când căruța coti, rămase înmărmurit și, în secunda imediat următoare, îl cuprinse panica.

Din grajdul aflat lângă locuința lui Kathryn se ridicau spre cer fuioare de fum. Acoperișul era în flăcări. Aproape că le simți pe piele. Îl năpădi groaza și, preț de o clipă, retrăi coșmarul din coliba în care mai că arse de viu.

La îndemnul său, caii o luară înainte la galop. Căruța zbură hurducându-se pe drumul plin de hârtoape. Locuința lui Kathryn era destul de departe de grajd și vântul nu sufla cu putere. Soția lui nu era deocamdată în pericol.

Opri căruța în dreptul căsuței și sări jos de pe capră. Ușa era deschisă.

— Kat!

Văzu lampa făcută țândări și petele întunecate de pe pardoseală. Negăsind-o în dormitor, se năpusti iar afară și privi spre grajd. *Nu e cu putință. Dacă e în casa mare, e în siguranță. Dar dacă e în grajd...* O luă la goană, ignorând cu desăvârșire durerea ce îi săgeta piciorul.

Își smulse basmaua din buzunarul de la spate și și-o legă peste nas și gură, apoi își vârî ochelarii în buzunarul hainei. Abia ce-o atinse și ușa se deschise larg.

Prin fumul ce se revărsă în afară desluși silueta unui bărbat ce se apropia dindărătălea de ușă. Acesta ieși tușind, trânti ușa la loc și apoi se întoarse spre el. Cu toate că avea partea dreaptă a feței acoperită de sânge, Larson îl recunoscă imediat – era un muncitor pe care îl mai văzuse de câteva ori, dar doar de la distanță.

Bărbatul păru inițial surprins, apoi spuse pe un ton aspru:
— Ce mai aștepți? Ajută-mă să aduc niște apă!

Larson nu făcu nicio mișcare. Celălalt nu se urni nici el din loc.

— Ți-am zis să te duci după apă!

Glasul acela. Îi suna cumva...

Din grajd se auzi un țipăt. Larson privi spre ușă, apoi înapoi spre bărbat și, simțind că îl cuprinde panica, trase primul pumn.

Luat pe nepregătite, individul făcu, clătinându-se, un pas înapoi, apoi trase o înjurătură și își trecu limba peste sângele din colțul gurii. Buzele i se schimonosiră într-un rânjet.

— De ce s-o lungim degeaba, nenicule? Poți s-o mierlești încet sau repede, mie mi-e totuna.

În momentul acela, revelația spintecă mintea lui Larson ca o lovitură de trăsnet. Nu recunoscuse chipul, ci vocea. Îl privi pe celălalt în ochi, apoi își trase basmaua de pe față.

— Cred c-ai mai încercat să mă ucizi o dată. Sau ai uitat cumva?

Deruta înnegură rânjetul bărbatului. Acesta se holbă o secundă la fața lui Larson, apoi își îngustă ochii. Larson se pregăti să-i pareze atacul.

Bărbatul îl lovi cu putere, punându-și toată greutatea corpului în asalt. Larson se clătină, simți că îi cedează piciorul drept și se prăbuși. Își întoarse fața să se ferească de un croșeu de dreapta, dar cizma bărbatului îl lovi în coaste, lăsându-l fără aer. Larson se răsuci pe o parte, căznindu-se să tragă aer în piept.

Așteptă o nouă lovitură, dar aceasta nu veni. Ridicând privirea, îl văzu pe individ deschizând furtunos ușa grajdului. Fumul țâșni în afară. *O, Doamne, nu-l lăsa s-o rănească*, se rugă Larson. Se opinti să se ridice și porni în urma celuiilalt. În dreptul ușii, se opri. Individul se făcuse nevăzut. Limbile de foc mistuiau lacom pereții, înălțându-se până în pod. Amintindu-și cum se înfruptaseră flăcările din carnea lui, Larson rămase ținut locului, incapabil să facă o mișcare.

Mirosul înțepător al furiei focului îi umplu nările.

Apoi veni o altă amintire, mai puternică și mai clară decât toate celelalte – amintirea brațelor nevăzute ce îl salvaseră pe el dintr-un incendiu similar anul trecut, în decembrie. Își trase basmaua peste nas și se năpusti înăuntru.

— Kathryn!

O căută în fiecare boxă, privind tot timpul peste umăr.

Pe măsură ce înainta, băjbâind de-a lungul lungul peretelui, spre fundul grajdului, fumul devenea tot mai gros, orbindu-l, înecându-l. *Doamne, Tu ești tăria mea, scutul meu, izbăvitorul meu. Dă-mi ochi să văd.* O strigă din nou, dar văpăile lacome devorară strigătul.

Apoi o auzi. Kathryn îngâna un nume. Și, cu toate că nu era numele lui, era cel mai dulce sunet pe care putea să-l audă. Ca o lumânare în întuneric, el îi călăuzi pașii spre Kathryn. O găsi zăcând întinsă pe spate.

Când se aplecă s-o ridice, simți că îl străbate un fior, ca o avertizare șoptită.

Se răsuci fulgerător spre văcar și îl lovi puternic cu umărul în stomac. Individul se dezechilibrează și scăpă din mâini toporul. Apoi atacă din nou. Folosindu-se de avântul adversarului său, Larson pară cu dibăcie lovitura, trântindu-l pe spate. Bărbatul se prăbuși cu o bufnitură. *Dă, Doamne, să nu se mai ridice*, se rugă în sinea lui Larson. Dar individul își reveni și se ridică iar în picioare.

Larson se năpusti cu toată forța asupra lui și văcarul căzu, gemând, înapoi pe podea. Deasupra, grinzile grele ce susțineau podul își gemeau și ele protestul. Ridicând privirea, Larson văzu cum văpăile devorează bârnele groase ca pe o mână de surcele.

Se întoarse târâș lângă Kathryn și o ridică în brațe. Trupul ei îi atârna în brațe moale, lipsit de vlagă. Cuprins de deznădejde, se năpusti cu ea afară. Când o așeză cu grijă lângă fântână, Kathryn tresări și începu să tușească, inspirând sacadat. Larson se așeză, moale, lângă ea. Brațele și umerii îl dureau îngrozitor din cauza efortului. Își smulse

basmaua de pe față și inspiră cu nesaț.

După ce o dezlegă, îi pipăi brațele și picioarele, să se încredințeze că nu are arsuri. Șovăi o clipă, apoi își trecu mâinile peste pruncul ei nenăscut, peste pruncul *lui*. *Doamne, dă să nu fi pățit nimic*. Când simți o ușoară mișcare sub degete, îi veni să râdă de bucurie.

În momentul acela un trosnet asurzitor răsună în spatele lui, făcându-l să se răsucescă.

Capitulând în fața flăcărilor, pereții grajdului se surpaseră, luând cu ei și podul. Văpăile înghițiseră întreaga clădire, scuipând scânteii până sus, în aer. Se gândi la bărbatul rămas înăuntru, dar nu simți nicio muștrare de cuget. Singura lui grijă era Kathryn.

Scoase apă din fântână și își umezi batista.

— Kathryn.

Îi tamponă fața cu batista udă. Kathryn clipi din pleoape, apoi ochii i se închiseră la loc și începu să tușească sec, din coșul pieptului. Larson știa prea bine senzația pe care o încerca acum soția lui – de parcă ar avea plămânii umpluți cu scrum.

O îndemnă să inspire încet și îi cercetă din nou fața și gâtul să se convingă că nu are arsuri. Chiar și cu obrajii mânjiți de praf și urme de lacrimi, soția lui rămânea cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată.

Kathryn încercă iar să-și deschidă ochii.

— Ochii mei... Nu-mi pot deschide ochii, murmură ea cu vocea spartă.

— E din cauza fumului. Deocamdată nici nu încerca să-i deschizi. Mai așteaptă câteva minute. Îi cuprinse fața în palmă. Dar stai liniștită, nu ai arsuri; și dădu să se ridice. Mă duc să ud iar batista...

— Nu, te rog nu mă lăsa singură, se agăță de el, înceștându-și degetele pe cămașa lui. Bărbatul acela. Unde e bărbatul acela?

— A murit mistuit de flăcări. Nu mai poate să-ți facă niciun rău, Kathryn.

Văzu cum fața soției sale se schimonosește.

— Omul acela a spus că...

Plângea și Larson nu putu să deslușească restul cuvintelor.

O strânse cu blândețe la piept și o simți înfiorându-se. Apoi, pe neașteptate, Kathryn ridică mâna să-i atingă fața și șopti un nume. Lui Larson nu-i venea să-și creadă urechilor. Kathryn nu îngâna numele lui Matthew Taylor. Și nici măcar pe al lui Jacob. Ci pe *al lui*.

În momentul acela, Kathryn își arcui, gemând, spatele și își încolăci brațele peste pântec.

— Pruncul...

Urlă de durere și întregul corp i se încordă în semn de protest când Larson o ridică în brațe și porni cu ea spre căsuță. Cu o mână se ținea de abdomen și pe cealaltă și-o ținea încheștată pe umărul lui. Larson nu se îndoia că unghiile ei îi erau înfipite în carne până la sânge. Când o așeză pe pat, Kathryn se întoarse imediat pe o parte, gemând de durere.

Larson umplu o cană cu apă de la pompa din bucătărie și umezi din nou batista, apoi se întoarse în dormitor. Când întinse pânza udă peste ochii lui Kathryn, realizând că ai lui erau descoperiți, își puse repede ochelarii.

— Nu mă părăsi din nou, murmură ea, întinzând mâna spre el.

Neașteptata fermitate din vocea ei îl făcu să zâmbească. Se aplecă spre ea și, apucând-o blând de ceafă, îi duse cana la buze.

— Nu te părăsesc, Kathryn. *N-am să te mai părăsesc niciodată*, adăugă el în gând. Dar trebuie să fac pregătirile necesare ca să poți aduce pe lume acest copil.

— Mai stai puțin cu mine.

Larson se așeză pe pat și îi luă mâna. Kathryn i-o strânse pe a lui ca într-o menghină.

După câteva minute, contracția păru să se domolească. Kathryn se relaxă și începu să respire iar normal. Larson era

destul de familiarizat cu actul nașterii pentru a ști că era imposibil de prevăzut durata acestui răgaz. Aceasta se putea întinde de la câteva minute la câteva ceasuri.

Kathryn își întoarse fața spre el, cu ochii încă acoperiți de batistă.

— Ai fost însurat vreodată... Jacob?

Larson îi scrută chipul preț de o clipă, întrebându-se dacă doar își imaginase ușoara inflexiune cu care îi rostise numele.

— Da, am fost.

Kathryn dădu din cap, fără ca pe buze să-i apară chiar și o urmă de zâmbet.

— Pot să te întreb ceva?

— Întreabă-mă orice, răspunse el, simțind că inima începe să îi bată mai tare.

Tăcerea ei prelungită nu făcu decât să îi sporească nervozitatea. Auzind cum pârâie lemnul, privi pe fereastră. Grajdul continua să ardă, dar focul nu avea cum să se răspândească – locuința lui Kathryn nu era în primejdie. Cu siguranță că de pe-acum lumea observase fumul. Vor veni în curând alții să stingă focul.

— Vorbește-mi despre soția ta. Cum era ea? în ultimele luni, eu ți-am tot povestit...

Îl se puse un nod în gât. Crezând că îi este sete, Larson îi duse iar cana la gură, dar ea refuză să bea. Trase în schimb aer în piept și își strânse buzele.

— Ți-am tot povestit de soțul meu. Acum e timpul să îmi spui și tu câte ceva despre soția ta.

Larson hotărî să aleagă calea ocolită.

— Mi-a făcut plăcere să te ascult, Kathryn. Am aflat multe din ceea ce mi-ai povestit.

Îi acoperi mâna cu a lui, dar, spre surprinderea sa, Kathryn și-o retrase brusc.

— Ai aflat multe despre mine sau despre răposatul meu soț?

Hm, glasul ei avea iarăși acel ton... aspru.

— Despre amândoi, murmură el, pus în gardă de o voce lăuntrică.

Dintr-odată, avea senzația – neplăcută – că rolurile se inversaseră și că acum Kathryn știa ceva de care el nu avea cunoștință. Văzând-o că se încruntă, se foi stânjenit, bucuros că nu-i vede ochii. Nu de alta, dar se temea c-ar putea să se facă scrum sub privirea lor sfredelitoare.

Îi veni în minte un pasaj pe care îl citise în Vechiul Testament, în care Dumnezeu. Se asemuia pe Sine unui iubit și pe poporul lui Israel, iubirii Sale pierdute. *Doamne, o iubesc pe femeia aceasta din tot sufletul și aș face orice să fie din nou a mea. Dar vreau să fac voia Ta. Tu știi totul despre regăsirea iubirii pierdute, nu-i așa, Doamne? Ajută-mă să recuceresc inima soției mele.*

Începu pe un ton blajin.

— Soția mea era cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată. Era, din nenumărate puncte de vedere, ceea ce mi-am dorit dintotdeauna să fiu și eu. Am iubit-o din prima clipă.

Își simți brusc gâtlejul uscat și luă o gură de apă din cana ei.

— Dar n-am iubit-o îndeajuns de tare, așa cum ar fi trebuit. Acum regret nespus că nu mi-am făcut timp să descopăr cum era ea cu adevărat și să îi aflu dorințele inimii înainte de a o pierde.

Văzând că soția lui nu spune nimic, îl năpădi nesiguranța. Nu mai era sigur că acționase corect de când se întorsese la Willow Springs și nu știa nici cum s-ar cuveni să procedeze acum.

— Spune mai departe.

Nu era atât o rugămintă, cât un ordin.

— Am știut mereu că soția mea își dorea mai mult de la mine, dar mi-a fost teamă. Mi-a fost teamă că, dacă va descoperi cum sunt cu adevărat, n-are să mă mai vrea. Știu că acum e greu de crezut, dar bănuiesc că primul lucru care a atras-o la mine a fost înfățișarea; zâmbi amar în sinea lui.

La început asta nu m-a deranjat câtuși de puțin. O doream atât de tare, că aș fi făcut orice ca să fie a mea.

Cu această mărturisire, Larson simți cum începe să i se ridice bariera din suflet. Pe cât de tare se străduise în tot acest timp să nu fie recunoscut de Kathryn, pe atât de fierbinte se ruga acum pentru tăria de a-și scoate masca și de a o lăsa să privească în ochii lui. În ochii omului în care se transformase.

— Apoi, după ce ne-am căsătorit și am ajuns să ne cunoaștem mai bine, am descoperit ce femeie deosebită era. Merita mai mult decât puteam eu să îi ofer. Merita un soț mai bun. Un bărbat cum eu nici nu puteam să sper că voi deveni vreodată.

Kathryn își scoase compresa de pe ochi. Clipi de câteva ori, apoi își coborî iar pleoapele și își frecă ușor ochii.

— Spuneai că ți-ai pierdut soția. Te-a părăsit, cumva? Sau... ai părăsit-o *tu* pe ea?

O, *Doamne*, știe! Era sigur de asta. Gândul îl lovi cu puterea unei rafale de furtună și, odată cu el, i se învâlmășiră în minte un noian de alte gânduri. Cu inima bubuindu-i în piept, rămase cu capul în pământ.

Răspunsul la întrebarea ei îi dezlănțui în suflet un șuvoi de regrete.

— Mi-am... mi-am pierdut soția cu mulți ani în urmă. Din cauza orgoliului, a egoismului meu... încrederea este ceva ce am descoperit mai târziu în viață – din păcate, prea târziu ca s-o pot împărtăși cu ea. Mi s-a întâmplat ceva și, de atunci, sunt un alt om. La început am crezut că nici nu mă mai pot considera bărbat, dar de atunci am descoperit că... înfățișarea nu oglindește neapărat sufletul unui om *Doamne*, *dă să mă mai vrea*. Îmi doresc să fiu un om pe placul lui Dumnezeu și, pentru a deveni un astfel de om, mă supun întru totul voii Sale. El este Olarul, iar eu sunt lutul din mâinile Lui.

Își privi palmele brăzdate de cicatrice, deformate de flăcări.

— Și am mai descoperit că Dumnezeu folosește focul

pentru a ne întări credința și, uneori, pentru a ne face mai puternici.

Kathryn începu să plângă. Lacrimile i se prelingeau, tăcute, pe obrajii mânjiți de praf. Larson întinse mâna și o atinse, șovăielnic, pe a ei. *Of, Kat...*

Ea îi luă mâna și și-o duse la piept, trăgându-l mai aproape. Simțindu-i bătaile inimii, Larson prinse curaj și continuă.

— Cu timpul, simțind schimbarea ce avea loc înăuntrul meu, am știut că Dumnezeu mă transforma, în sfârșit, în copilul pe care și-l dorea, în bărbatul pe care soția mea și-l dorise mereu alături. Doar că... eram sigur că ea nu va putea să vadă dincolo de noua mea înfățișare.

Kathryn lăsă să-i scape un suspin.

— Dar de ce?

Larson se aplecă, derutat, mai aproape de buzele ei.

— Mă tem că nu înțeleg la ce te referi.

Kathryn își ridică pleoapele, clipi de câteva ori până când ochii i se obișnuiră cu lumina, apoi se întoarse spre el. În ochi i se citea o tristețe sfâșietoare.

— Dacă soția ta era atât de minunată precum ziceai, ce te-a făcut să crezi că nu va fi în stare să vadă dincolo de rănila pe care ți le-au lăsat flăcările?

Larson dădu să răspundă, dar nu putu. Nu avea niciun răspuns.

Kathryn ridică mâna și își trecu încet degetele peste fața lui brăzdată de cicatrice, încercând parcă să și-o întipărească din nou în memorie. Își trecu degetele peste buzele lui, apoi în sus, pe obraz, până la tâmplă, unde se opri șovăielnică.

Înfiorat de emoție, Larson îi acoperi mâna cu a lui și i-o îndepărtă cu blândețe. Asta era ceva ce trebuia să facă *el*.

— Scoate-i, șopti ea. Te rog, lasă-mă să te privesc...

Toată asprimea dispăruse și acum vocea îi era rugătoare și plină de speranță.

Încet, Larson îndepărtă ultima barieră care îl mai despărțea de soția lui.

Kathryn rămase o clipă tăcută, apoi, înăbușindu-și plânsul, îi murmură numele.

— Toată lumea spunea că ai murit, dar eu știam că ești în viață. O simțeam... aici.

Îi luă mâna diformă, i-o sărută și apoi și-o duse la inimă.

Cu cealaltă mână, Larson îi cuprinse obrazul.

— Kat... îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău, murmură el cu vocea gătită de emoție. Poți să iubești un bărbat care arată așa? Care are, și de astă dată, atât de puține să îți ofere?

Kathryn îi atinse fața – cu blândețe și reverență – și în atingerea aceea erau cuprinse toate răspunsurile de care avea el nevoie.

— Ar trebui să știi deja răspunsul. Te doresc cum n-am mai dorit vreodată un alt bărbat. Acum – mai mult ca niciodată.

Îl trase pe pat lângă ea și îi sărută gura, obrații, ochii și-apoi din nou buzele.

Larson o strânse la piept.

— Te-am iubit mereu, Kathryn, dar... de astă dată am să te iubesc așa cum vrea Dumnezeu.

Cuibărită la pieptul lui, Kathryn îi murmură numele fără oprire. Larson nu-i vedea fața, dar, după inflexiunea glasului, știa că soția sa zâmbește.

— În tot acest timp am avut muștrări de cuget, fiindcă mă îndrăgosteam de Jacob în timp ce inima mea îți aparținea încă ție. Eram atât de sigură că...

Se dezlipi brusc din îmbrățișarea lui și, strângând din ochi, se prinse cu mâinile de pântec. Auzindu-i icnetul, Larson simți cum îl străbate un fior de groază.

Kathryn se chirci pe o parte, cu degetele răsfirate pe abdomen, și îngână, printre gemete:

— Cred că... vine... pruncul nostru...

Larson se năpusti afară și reveni peste câteva minute cu cârpe curate, apă proaspătă, un cuțit și alte obiecte trebuincioase. În timp ce o ajută pe Kathryn să se dezbrace,

auzi un tropot îndepărtat de copite. Mai mulți călăreți se apropiau de Casaroja, dar știa că eforturile pe care le vor depune pentru a salva grajdul vor fi inefficiente și târzii. Nu putea decât să spere că printre primii veniți se va număra miss Maudie, nu Donlyn MacGregor.

În clipa în care se întoarse spre soția sa, i se șterseră subit din minte toate cunoștințele pe care credea că le are despre actul nașterii. Trupul soției sale era, în sine, un miracol dumnezeiesc, iar pruncul din pântecul ei – pruncul pe care îl zămisliseră împreună – își croia cu impetuozitate drum, nerăbdător să vină pe lume.

Capitolul 28

Larson îl ținea pe fiul lor la piept, legănându-l ușor. Kathryn își așează mâna pe brațul lui. Dumnezeu o binecuvântase cu o fericire la care nici nu îndrăznise să spere vreodată. Iubirea din ochii soțului ei îi tăia respirația. O mișcase și avea s-o miște mereu.

Soțul ei îi povestise despre noaptea în care fusese atacat, despre necunoscutul care apăruse din senin lângă foc, despre explozie. Îi vorbise îndelung despre Isaiah și Abby și îi promisese că într-o zi o va duce să îi cunoască. Avea și ea atâtea să-i spună soțului său! Bărbatului pe care îl iubea de ani de zile și împreună cu care ajunsese, într-un mod cu totul neașteptat, să redescopere iubirea.

Ce dar minunat îi făcuse Dumnezeu – șansa de a-și întâlni și de a-și alege bărbatul pentru a doua oară!

Zâmbi, amintindu-și de remușcările pe care le încercase fiindcă se simțea atrasă de acel om blajin pe nume Jacob, doar ca să descopere că atracția ei era, în sfârșit, îndreptată spre ceea ce ar fi trebuit s-o atragă de la bun început – *inima* soțului ei.

— Ești bun să cauți în buzunarul fustei? întrebă ea, atingându-i iar umărul, pur și simplu de dragul de a-l atinge. Vreau să-ți arăt ceva.

Larson lăsa copilul în brațele ei, apoi ridică fusta de pe podea, o așeză pe pat și îi pipăi faldurile până dibui deschizătura buzunarului. Kathryn, care îl urmărea trepidând de emoție, aproape că nu-și mai putu ține firea când Larson își vârî mâna în buzunar.

Acesta se uită întrebător la ea, apoi își întoarse privirea spre cutiuța muzicală pe care o ținea în palmă.

— Soțul meu mi-a făcut-o cadou anul trecut, de Crăciun.

Larson își trecu degetele peste capacul cutiei și clătină din cap, zâmbind stânjenit.

— Nu pare a fi un cadou costisitor.

Kathryn râse încetisor.

— Pentru mine, este neprețuit.

Inima începu să îi bată mai repede când soțul său – iar acum totodată iubitul și partenerul ei din toate punctele de vedere – se aplecă spre ea. În ochii lui strălucea o tandrețe pe care era sigură că n-o mai văzuse la Larson în toți anii lor de căsnicie. Dar o *simțise* atunci când îl cunoscuse drept Jacob.

Larson își trecu vârful degetelor peste pielea ei și îi sărută gura cu o intensitate delicată și lentă ce trezi în ea o pasiune îndelung reținută, făcând-o să se simtă din nou iubită și dorită. Într-un sfârșit, el își retrase buzele, lăsând-o cu răsuflarea tăiată – reacție care, judecând după expresia de pe chipul lui, îi făcea, în mod vădit, plăcere.

— Când mi-ai cumpărat cadoul? întrebă Kathryn, arătând spre cutiuța din mâna lui.

— Am cumpărat-o de la un bătrân vânzător ambulant în ziua în care am pornit spre Denver.

Îi povesti împrejurările în care îl întâlnise pe moșneag, apoi înălță capacul și întoarse o dată cheița laterală. După câteva secunde, văzând că nu începe melodia, întoarse capul spre ea și îi zâmbi.

— Vezi, ți-am spus eu că nu face nici doi bani.

Încântată să-l audă râzând pe acest om pe care Dumnezeu i-l hărăzise ei și numai ei, Kathryn râse și ea. Îi părea, ce-i drept, rău că se stricase cutiuța muzicală, dar acum nu mai

avea nevoie de acordurile ei ca să-l simtă aproape.

Larson îi luă pruncul din brațe și îl sărută pe frunte, apoi arătă spre scrisoarea de pe noptieră.

— Nu crezi că a venit vremea s-o citești?

Kathryn ridică, șovăielnică, plicul și pironi o clipă numele trecut pe dosul lui. Numele ei. Măzgălitura aceea nu aducea nici pe departe cu scrisul citeț pe care îl avusese cândva tatăl ei. Trăgând adânc aer în piept, deschise plicul și scoase scrisoarea. Scrisul era identic cu cel de pe plic. Lungimea scrisorii era și ea surprinzătoare. Tatăl ei se mândrise întotdeauna cu stilul său din cale afară de concis.

Scumpa mea Kathryn.

Această scrisoare s-a lăsat, știu, mult așteptată și, pe de altă parte, ea vine prea târziu. De câte ori nu mi-am dorit să pot recăpăta ceea ce am neglijat cu atâta nechibzuință! Am fost un om necugetat mai toată viața, dar greșelile pe care le-am săvârșit ca părinte mă apasă mai greu decât toate celelalte regrete.

Te rog să mă ierți și trag nădejde că o vei face. Nu fiindcă aș fi vrednic de iertarea ta, ci pentru că ai fost și sunt sigur că vei rămâne mereu fiica mamei tale. Îmi închipui că iubirea lui Elizabeth și credința ei răbdătoare dăinuie în inima ta. Gândul acesta mi-a dat putere în aceste ultime zile, însuflându-mi o pace care sfidează capacitatea omenească de înțelegere.

Childers mi-a jurat că te va găsi și îți va înmâna această scrisoare, iar eu am toată convingerea că se va ține de cuvânt. De-a lungul anilor, omul acesta n-a trădat niciodată prietenia noastră. După cum fără îndoială că îți va fi spus deja, nu îmi rămân multe avuții lumești să îți las moștenire, Kathryn. Ultima mea dorință, înainte de a închide ochii pe veci, este să-ți las o moștenire de credință. Dar nimeni nu poate lăsa prin testament ceea ce nu posedă. Credința mea în Cristos este încă la început și, așadar, plâpândă. Și, totuși, este cea mai puternică legătură sufletească pe care am cunoscut-o vreodată. Dacă aș putea să-ți las moștenire ceva de valoare veșnică, ți-aș lăsa o cale pe care să îl urmezi. Dar sunt convins

că tu te afli deja pe acea cale.

Nădăduiesc din suflet că neîmblânzitul teritoriu Colorado, de care mă desparte, parcă, o lume întreagă, s-a dovedit a fi tot ce ți-ai dorit. Și mă rog la Dumnezeu să-ți fi clădit o viață plină de împliniri acolo. Ceea ce mă aduce la o altă greșeală gravă pe care am săvârșit-o în trecut.

Încă din ziua când am stat de vorbă în biroul meu, mi-am dat seama că Larson Jennings este un om extrem de hotărât, care nu poate fi înrâurit cu ușurință. După standardele mele, era un coate-goale și nici pe departe tipul de gentleman cu care aș fi dorit să te măriți, draga mea. Am stăruit pe lângă el că tu meriți mai mult, un soț cu avere și greutate socială, care să-ți poată oferi viața de care ești vrednică. N-am să uit niciodată răspunsul pe care mi l-a dat în ziua aceea, mai ales având în vedere vorbele grele și jignitoare pe care i le aruncasem în față.

Cu toată solemnitatea, omul acesta s-a jurat că va face tot ce-i va sta în putință ca să fie vrednic de tine și că ți va da un nume de care să fii mândră. Și nu am nici cea mai mică îndoială, Kathryn, scumpa mea, că Larson și-a onorat jurământul. Mult mai bine decât am făcut-o eu.

Iscălesc această scrisoare cu propria-mi mână și l-am rugat pe tânărul care a fost bun să mi-o transcrie să se iscălească și el dedesubt. În aceste ultime săptămâni am avut în persoana lui un adevărat stâlp de credință. Vorbește despre rai într-un fel care mă face să ard de nerăbdare să-mi văd căminul veșnic. Și nu cred că voi mai avea mult de așteptat.

Până când ne vom revedea, am să te păstrez în inima mea.

Tata

Kathryn își trecu degetele peste iscălitura aproape indescifrabilă a tatălui său și își șterse o lacrimă răzleață. Când citi numele trecut dedesubt, i se tăie răsuflarea.

Sub semnătura tatălui ei era scris un singur nume: Gabriel.

Epilog

Fiul nostru a binevoit, în sfârșit, să adoarmă, îl anunță Kathryn voioasă. Hai, vino în pat.

Larson ridică privirea. Soția sa stătea în pragul dormitorului – lumina caldă a unei lămpi cu petrol îi contura silueta. Frumusețea ei îi tăie respirația. Lumina focului din cămin îi cădea pe față, dând pielii un aspect de porțelan. Părul de curând periat îi cădea în cascade aurii pe umeri.

— Vin numaidecât, îți promit.

Vocea îi sunase, parcă, mai puțin convingător decât sperase.

Kathryn îl privi pe sub gene.

— Nu cumva să tragi cu ochiul la cadou. Va trebui să ai răbdare până mâine dimineață.

— Nici prin cap nu mi-ar trece să trag cu ochiul, ripostă el, ochind jucăuș pomul de Crăciun din colțul încăperii și savurând zâmbetul pe care îl aduse astfel pe chipul ei.

— Zău, Larson, nu mai zăbovi mult. Nu vreau să-mi petrec noaptea nunții singură.

Dorința din ochii ei o oglindea pe a lui, cu singura deosebire că ea nu părea cătuși de puțin agitată. Ar fi vrut să poată fi și el atât de relaxat.

— Stai liniștită. Ți-am fost alături în prima noapte a nunții și n-am de gând s-o ratez nici pe a doua.

Kathryn îi aruncă o privire galeșă, apoi se întoarse în dormitor.

Larson își coborî privirea spre Biblia pe care o ținea în mâini. Nu, după ce o văzuse pe soția lui îmbrăcată în acea cămașă de noapte cu siguranță că nu se va mai putea concentra asupra lecturii. Adevărul fie spus, își dorea mai mult ca orice să i se alăture în dormitor. Doar că, de la ultima lor noapte de dragoste, se schimbaseră atât de multe...

Își roti ușor verigheta de aur de pe mâna stângă. Lumina focului din cămin se răsfrânse pe inel, reflectându-i-se în

ochi. Nunta fusese, de fapt, ideea lui – idee pe care Kathryn o îmbrăţişase cu entuziasm încă de la bun început. După naşterea micuţului William, Kathryn se mutase în casa soţilor Carlson la insistenţele lui Larson iar el închiriasse o odaie în apropiere, după care se mutase înapoi la fermă să facă pregătiri pentru întoarcerea lui Kathryn. De astă dată, o curtase aşa cum scrie la carte, minunându-se în fiecare zi de fiul cu care îi binecuvântase Dumnezeu, nepreţuitul rod al iubirii lor.

Se gândi, zâmbind, la nunta care avusese loc în dimineaţa aceea. Hannah cântase la pian şi din gură, iar Annabelle şi Sadie fuseseră domnişoare de onoare. Ce adunare neverosimilă! Gabe venise special să conducă mireasa la altar. Nici că şi-ar fi putut închipui o nuntă mai frumoasă. Totuşi... Amintindu-şi momentul în care urcaseră în căruţă, gata să pornească spre căsuţa lor din munţi, zâmbetul îi păli. Dincolo de curtea bisericii, la marginea cimitirului, stătea Matthew Taylor. Larson porni spre el, dar bărbatul se întoarse cu spatele şi se îndepărtă. Nedeazăluindu-i adevărata lui identitate imediat după întoarcerea sa în Willow Springs, Larson îl nedreptăţise pe Matthew. Îşi asuma întreaga răspundere pentru asta şi nu putea decât să spera că va veni cândva şi ziua împăcării.

— Larson, o auzi pe Kathryn strigându-l încetişor din camera de culcare.

Se ridică în picioare, aşeză Biblia pe poliţa din piatră de deasupra căminului şi se aplecă să scormonească jarul. Împresurat de dogoarea flăcărilor, rămase cu privirea aţintită spre tăciunii aprinşi din vatră. Nu simţi decât un fior uşor. Teama de foc scădea în intensitate pe zi ce trecea. *Tată, ajută-mă să-mi iubesc soţia cu o iubire curată şi dezinteresată, aşa cum mă iubeşti Tu pe mine. Ajută-ne să fim tovarăşi de viaţă din toate punctele de vedere.*

Deschise uşa dormitorului. Kathryn îl aştepta întinsă în pat, cu învelitorile date la o parte. Larson rămase nemişcat, amuţit de frumuseţea ei, şi o privi adânc în ochi. Parcă nu-i

venea nici acum să creadă că îl alesese tot pe el, pentru a doua oară. Auzind gănguritul pruncului, se apropie de pătuțul așezat în apropiere de Kathryn și își coborî privirea spre micul William.

Fiul lui. Cum de se putuse îndoi vreodată de fidelitatea lui Kathryn? Se însurase cu o femeie care îl iubea pe Dumnezeu mai mult decât îl iubea pe el. Și pentru asta avea să fie pe veci recunoscător.

Kathryn îl prinse de mână, îl trase lângă marginea patului și începu să îi descheie cămașa. Larson îi atinse fața, părul, își dorea să meargă mai departe, dar ceva îl oprea.

O dorea cu toată ființa lui. Atunci cum se explica această șovăială? Kathryn încă nu îi văzuse toate cicatricile, dar nu asta îl frământa acum cel mai tare. Motivul tulburării care pusese stăpânire pe el era unul mult mai profund.

— *Iubește-o pe Kathryn cum a iubit Cristos Biserica și s-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească*, fusese sfatul pe care i-l dăduse Patrick în dimineața aceea, în timp ce așteptau sosirea femeilor. *Tot așa trebuie să-ți iubești și tu nevasta, ca pe trupul tău.*

Kathryn se ridică în genunchi pe pat și îi sărută buzele. Larson îi cuprinse tandru ceafa în mâini și, când îi întoarse sărutarea, ea se lipi de trupul lui și o auzi gemând ușor. Apoi Kathryn se îndepărtă încet ca să-l privească și îi luă mâinile într-ale sale, zâmbindu-i cum doar o soție îi poate zâmbi bărbatului ei în noaptea nunții.

Larson îi ridică mâinile și îi sărută palmele catifelate.

— Te iubesc, Kathryn, și te doresc cu toată ființa mea.

Înainte să apuce a mai spune ceva, ea îi pecetlui gura cu o nouă sărutare.

— Știu.

Larson făcu un pas în spate, clătinând din cap.

— Mă stânjenesc, ce-i drept, cicatricile, dar nu despre asta e vorba. Kathryn, vreau să te iubesc așa cum ți-ai dorit mereu să fii iubită. Așa cum meriți să fii iubită.

Kathryn își lăsă ușor capul într-o parte.

— O faci deja, dragul meu.

Își lăsă iar capul pe pernă și dădu la o parte învelitorile de pe jumătatea lui de pat.

Larson își scoase cămașa și o puse pe scaun, apoi se așeză pe marginea patului și dădu să stingă lampa.

— Las-o aprinsă, îl îndemnă ea blajin, mângâindu-i spatele. Of, Larson...

Pesemne că rănilile de pe spatele meu sunt de-a dreptul hidoase, se gândi el, auzindu-i tonul duios. I se urcă un nod în gât.

— Nu... nu mi-am văzut niciodată spatele de la incendiu încoace. Probabil că arată înspăimântător. Îmi pare rău, Kat.

Simțind-o cum se lipește de spatele lui, Larson închise ochii, copleșit de un amestec de dorință reaprinsă și regret.

Brațele ei se încolăciră și mai strâns în jurul lui.

— Nu, iubitul meu. Ceea ce văd eu nu sunt rănilile provocate de foc.

Se întoarse cu fața spre ea.

— Încercam să-ți găsesc rănilile de odinioară; ridică ochii spre el, zâmbindu-i blajin. Dar ele au dispărut cu desăvârșire.

A doua zi dimineață, după ce făcură schimb de cadouri la căldura focului ce ardea în vatră, Kathryn se duse să pregătească micul dejun, iar Larson rămase lângă cămin, legănându-l pe micul William. Ochii îi căzură pe Biblia pe care o lăsase în ajun pe poliță. Pe Biblie era așezată cutiuța muzicală. Cine ar fi crezut că un cadou atât de simplu va ajunge să reprezinte o comoară de neprețuit?

Luă cutiuța, o deschise și citi inscripția din interiorul capacului, rescriind-o în gând. *Fie ca inimile noastre să te dorească numai pe Tine, Doamne.*

Gândurile îi zburară la explozia din colibă. În noaptea aceea, viața lui de până atunci a luat sfârșit și a început o alta – mai bună. Oare viața sa ar fi luat o asemenea turnură dacă n-ar fi existat acel incendiu? N-avea cum să știe și nici acum nu era sigur că ar putea înfrunta din nou o asemenea

încercare.

Totuși, un lucru era cert: nici că-și putea închipui o viață mai frumoasă decât cea pe care o avea acum – alături de Kathryn, de fiul lor și de Dumnezeu.

Harold Kohiman și Donlyn MacGregor fuseseră acuzați de fraudă funciară și aveau să fie judecați peste două luni. Îi veni în minte chipul lui miss Maudie și îl străbătu un val de compasiune. *Dă-i, Doamne, mângâiere și pace sufletească acestei femei cu inimă de aur.* Chit că ar fi preferat ca pedeapsa lui Conahan – văcarul care fusese însărcinat să îl ucidă – să fi fost mai puțin grabnică, Larson lăsase asta în mâinile lui Dumnezeu.

Cu puținii bani de care dispuneau având în vedere creditul bancar pe care încă nu îl achitaseră integral, el și Kathryn înaintaseră o ofertă târzie pentru pământ, dar pierduseră licitația. Totuși, cumpărătorul, care dorise să rămână anonim, îi revându-se lui Larson o porțiune din teren, împreună cu casa și drepturile asupra apei pârâului Fountain Creek. Era, din nou, un început modest, dar lor le era de ajuns.

Cu micuțul William adormit în brațele sale, Larson se ridică și se duse la fereastră. În timpul nopții se pornise o ninsoare ușoară și acum totul era acoperit de o mantie albă cu străluciri de diamant. Kathryn se apropie încetișor din spate și îl sărută pe William și apoi pe soțul ei.

Larson o cuprinse cu brațul și o trase lângă el.

— Crăciun fericit, Kat.

Privi pe fereastră, spre falnicul molid de Colorado, lângă care abia ce se mai zărea din omăt vârful pietrei funerare pe care o comandase Kathryn pentru mormântul lui cu luni în urmă. La sfârșitul lunii octombrie, când a fost terminată lucrarea, Larson a insistat să o păstreze și a adus-o la fermă, să-i amintească mereu de nemeritata iubire a soției sale și de cât de scurtă e viața.

Știa pe de rost cuvintele gravate în marmură și, cu mila lui Dumnezeu, își jură să se ridice la înălțimea lor câte zile o mai

avea de trăit.

Sub datele 1828 – 1868 era gravată următoarea inscripție:

LARSON ROBERT JENNINGS IUBIT TATĂ ȘI SOȚ *Și tot ce
și-a dorit vreodată inima mea*

Mulțumiri

*

Nicio carte nu se scrie singură și *Flacăra reaprinsă* nu constituie o excepție. Celui care m-a salvat și m-a binecuvântat cu o nouă viață lisuse, Te ador. Soțului meu, pentru sprijinul și încurajările lui constante și pentru că m-a provocat să fac un salt de credință pe care nu l-aș fi făcut niciodată din proprie inițiativă – te iubesc, Joe. Copiilor noștri, Kelsey și Kurt, pentru neprețuitele lecții de viață și iubire pe care le-am învățat datorită lor și pentru că mi-au acordat spațiul (și timpul) de a explora „ce vreau să mă fac când voi fi mare” este o desfătare să vă fiu mamă.

Dumnezeu m-a binecuvântat cu prieteni și colaboratori de nădejde, care mă încurajează și mă motivează mereu. Pentru sprijinul acordat pe parcursul scrierii acestui roman, țin să le mulțumesc din suflet: lui Robin Lee Hatcher, care s-a rugat să se facă voia Domnului în viața mea și apoi m-a încurajat să îl urmez, oriunde mi-ar călăuzi El pașii. Lui Deborah Raney care, împărtășindu-și arta de a scrie, a cizelat-o totodată pe a mea. Agentei mele, Deidre Knight, pentru ziua petrecută împreună pe muntele Hermon, când s-a așezat lângă mine pe bancă și mi-a demonstrat că visurile chiar pot să devină realitate. Lui Karen Schurrer care, din punctul meu de vedere, este cea mai bună editoare de carte. Sunt extrem de încântată de colaborarea noastră și, pe această cale, îți urez să ai parte de toate crochetele de cartofi pe care ți le poștește inima. Minunatei echipe de la editura Bethany House – fiecare etapă prin care trece un manuscris până la publicare este crucială pentru succesul cărții. Vă mulțumesc pentru toate eforturile depuse. Paul Higdon, îți mulțumesc pentru superba ilustrație de pe copertă! Domnului W.D. Farr, Sr., expert de renume în domeniul drepturilor asupra apei, îi mulțumesc pentru încântătorul prânz pe care l-am servit împreună la restaurantul Potato Brumbaugh's, ocazie cu care am discutat despre istoria drepturilor asupra apei din

Teritoriul Colorado. Cu precădere, stimate domn, vă mulțumesc pentru comentariul „Câțiva dintre paznicii stăvilarelor au uitat subit să înoate”. Melinda Shaw, îți mulțumesc că ai citit primele 138 de pagini ale ciornei romanului și apoi ai venit să-mi ceri și continuarea! Mulțumiri lui Suzi Buggeln, care mi-a arătat ce înseamnă o eroină în carne și oase. Susanne Bjørn, îți mulțumesc pentru încurajări și că mi-ai dat zor să termin al doilea roman din serie! Mulțumiri lui Kris Hungenberg care, cu mulți ani în urmă, m-a învățat ce înseamnă perspectiva narativă. Le mulțumesc, de asemenea, colegelor mele de breaslă care au citit romanul în diferite stadii ale procesului de creație: Kathy Fuller, Beth Goddard, Lisa Harris, Jeanne Leach, Maureen Schmidgall, Jill Smith și Debbie Vogt. Fetelor, critica voastră constructivă este mereu bine-venită. Datorită vouă, sunt un scriitor mai bun și mai profund. Și nu în ultimul rând, îi mulțumesc lui Todd Agnew, pentru cântecul său intitulat *Still Here Waiting*. L-am ascultat de nenumărate ori în timp ce scriam și rescriam *Flacăra reaprinsă*. Și ai dreptate, Todd: în veac ține îndurarea Lui.